ANDRZEJ

SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VIII

ANOTIMPUL FURTUNILOR

ROMANUL CARE A STAT LA BAZA CELEBREI SERII
DE JOCURI VIDEO *THE WITCHER*

ARMADA

virtual-project.eu

ANDRZEJ SAPKOWSKI

— SERIA WITCHER —

8. ANOTIMPUL FURTUNILOR

Original: SEZON BURZ (2013)

Traducere din limba poloneză:
MIHAELA FISCUTEAN

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

— 2021 —

De fantome, de blestemaţi, de creaturi cu labe lungi
Şi de tot soiul de spurcăciuni care bântuie toată noaptea
Izbăveşte-ne, Doamne bun!

„Litanie din Cornwall”,
rugăciune din secolele al XIV-lea – al XV-lea

Se spune că progresul luminează întunericul. Dar întunericul va exista întotdeauna! Întotdeauna! Şi întotdeauna va dăinui Răul întunericului, întotdeauna vor dăinui colţii şi ghearele în întuneric, crimele şi sângele. Întotdeauna vor exista stafii care fac prăpăd la adăpostul nopţii. Iar rostul nostru, al vrăjitorilor, este de a le veni de hac.

VESEMIR DIN KAER MORHEN

Cel care se luptă cu monştrii, să ia aminte, să nu devină el însuşi un monstru. Iar de priveşti îndelung abisul, află că şi abisul îţi scrutează străfundul sufletului.[1]

FRIEDRICH NIETZSCHE, *Dincolo de bine şi de rău*

Contemplarea unei prăpăstii mi se pare o idioţenie absolută. Există multe lucruri în lume mult mai demne de contemplat.

JASKIER, *Jumătate de veac de poezie*

[1] Friederich Nietzsche, *Dincolo de bine şi de rău,* traducere din limba germană de Francisc Grünberg, Humanitas, Bucureşti, 1991, Aforismul 146, p. 89 (n. red.).

1

Nu trăia pentru nimic altceva decât pentru a ucide.

Se tolănise pe nisipul înfierbântat de soare.

Simţea vibraţiile propagate prin perii şi prin tentaculele păroase, lipite de pământ. Cu toate că vibraţiile erau încă îndepărtate, Idr le simţea clar şi precis, iar pe baza lor putea determina nu numai direcţia şi ritmul mişcărilor victimei, ci chiar şi greutatea acesteia. Pentru majoritatea prădătorilor care vânau la fel, greutatea prăzii era de o importanţă capitală – pânda, atacul şi urmărirea însemnau o pierdere de energie care trebuia compensată de valoarea energetică a hranei. Cei mai mulţi dintre prădătorii de teapa lui Idrike renunţau să mai atace atunci când prada era prea mică. Însă nu şi Idr. El nu exista pentru hrănirea şi conservarea speciei. Nu era făcut pentru asta.

Trăia pentru a ucide.

Mişcându-şi cu grijă labele, a ieşit din groapa lăsată de un ciot dezrădăcinat, s-a târât de-a lungul buşteanului putred, din trei salturi a străbătut ca o fantomă luminişul lăsat în urmă de vijelia care doborâse copacii, a plonjat în tufişurile pădurii, acoperite de ferigi, şi s-a topit în desiş. Avansa repede şi silenţios, alergând de-acum, sărind deja ca o lăcustă uriaşă. S-a adâncit în desiş, s-a trântit la pământ pe burta protejată de carapacea segmentată. Vibraţiile solului se distingeau din ce în ce mai clar. Impulsurile vibraţiilor captate de perii lui Idr proiectau o imagine. Un plan. Idr ştia deja din ce direcţie să-şi surprindă victima, unde să-i taie calea, cum să o forţeze să fugă, cum să se năpustească asupra ei din spate făcând un salt lung, de la ce înălţime să o lovească şi să o sfârtece cu fălcile sale ascuţite ca un brici. Vibraţiile şi impulsurile îi stârneau deja bucuria pe care avea s-o experimenteze atunci când prada se va fi zbătut sub greutatea lui, euforia pe care avea să i-o dea gustul sângelui fierbinte. Plăcerea pe care avea s-o simtă atunci când văzduhul va fi sfâşiat de un urlet de durere. A tremurat uşor, deschizându-şi şi închizându-şi

ghearele şi pedipalpii.

Vibraţiile solului se distingeau din ce în ce mai clar şi deveneau, de asemenea, din ce în ce mai variate. Idr ştia de-acum că există mai multe victime, probabil trei, poate chiar patru. Două dintre ele zguduiau pământul în mod obişnuit, vibraţiile celei de-a treia indicând o masă şi o greutate mai reduse. A patra – dacă într-adevăr exista o a patra – provoca vibraţii neregulate, slabe şi ezitante. Idr a încremenit, s-a încordat, şi-a întins antenele pe iarbă şi a examinat mişcările aerului.

Vibraţiile au semnalat în cele din urmă ceea ce aştepta Idr. Victimele s-au despărţit. Una dintre ele, cea mai mică, a rămas în urmă. Iar a patra, cea şovăielnică, dispăruse. Era un semnal fals, un ecou înşelător. Idr l-a ignorat.

Prada cea mică s-a îndepărtat şi mai mult de celelalte. Pământul s-a zguduit şi mai intens. Şi mai aproape. Idr şi-a încordat labele din spate, şi-a luat avânt şi a sărit.

Fata a ţipat din toţi rărunchii. În loc să fugă, a îngheţat pe loc. Şi a continuat să ţipe.

Vrăjitorul a sărit spre ea, trăgându-şi între timp spada. Şi-a dat seama imediat că totuşi ceva nu era în regulă. Că fusese tras pe sfoară. Bărbatul care trăgea căruciorul încărcat cu vreascuri a scos un ţipăt şi, sub privirea lui Geralt, a zburat în sus de un stânjen, iar sângele ţâşnea din el larg, ca dintr-o fântână arteziană. A căzut la pământ şi a zburat din nou, de data aceasta în două bucăţi din care se vărsa sânge. Nu mai ţipa. De data aceasta, femeia a scos un ţipăt pătrunzător, paralizată de frică, asemenea fiicei ei.

Cu toate că nu spera, vrăjitorul a reuşit să o salveze. A sărit şi a împins-o cu putere, aruncând-o pe femeia împroşcată cu sânge de pe potecă în pădure, printre ferigi.

A înţeles imediat că şi de data aceasta era un şiretlic. O capcană. De fapt, monstrul cu formă plată, cenuşiu, înzestrat cu multe picioare şi incredibil de rapid se îndepărta deja de cărucior şi de prima victimă. Se îndrepta spre cea de-a doua. Spre fetiţa care ţipa întruna. Geralt s-a

repezit după el.

Dacă ea ar fi rămas ţintuită locului, el nu ar fi ajuns la timp. Fetiţa, însă, a dat dovadă de prezenţă de spirit şi a început să alerge frenetic. Totuşi, monstrul cenuşiu ar fi ajuns-o din urmă rapid şi fără niciun efort – ar fi ajuns-o din urmă, ar fi ucis-o şi s-ar fi întors pentru a o ucide şi pe femeie. Şi aşa s-ar fi întâmplat dacă vrăjitorul nu ar fi fost acolo.

Dintr-un salt l-a ajuns din urmă pe Idr, strivindu-i cu călcâiul una dintre labele din spate. Dacă n-ar fi sărit imediat într-o parte, şi-ar fi pierdut un picior – creatura cenuşie s-a răsucit cu o agilitate incredibilă, iar ghearele curbate ca nişte seceri au clămpănit, ratându-l la mustaţă. Înainte ca vrăjitorul să-şi recapete echilibrul, monstrul a sărit cu avânt şi l-a atacat. Geralt s-a apărat cu o lovitură instinctivă de spadă, amplă şi destul de haotică, împingându-l îndărăt pe monstru. Nu l-a rănit, dar şi-a recâştigat superioritatea.

A sărit, s-a năpustit asupra monstrului, tăindu-i o ureche, sfărâmându-i carapacea de pe cefalotorace. Înainte să-şi revină în fire creatura uluită, el i-a despicat mandibula stângă cu o a doua lovitură. Monstrul s-a aruncat asupra lui, fluturându-şi labele, încercând să-l împungă ca un taur cu restul mandibulei. Vrăjitorul i-a despicat-o şi pe aceasta. Cu o tăietură rapidă, i-a sfârtecat unul dintre pedipalpi. Şi i-a străpuns din nou cefalotoracele.

În cele din urmă, Idr şi-a dat seama că se afla în pericol. Că trebuia să fugă. Trebuia să fugă, să se îndepărteze degrabă, să se ascundă undeva, să se adăpostească. Nu trăia decât pentru a ucide. Iar pentru a ucide, avea nevoie să se regenereze. Trebuia să fugă… să scape…

Vrăjitorul nu l-a lăsat să scape. L-a ajuns din urmă, l-a călcat pe segmentul din spate al cefalotoracelui, l-a tăiat de sus, cu elan. De data aceasta, carapacea cefalotoracelui a cedat, a plesnit, iar prin crăpături a ţâşnit un fluid vâscos, verzui. Creatura se zvârcolea, scurmând frenetic pământul

cu labele.

Geralt tăia în continuare cu spada, de această dată despărţind complet căpăţâna plată de restul trupului.

Gâfâia.

Din depărtare a bubuit un tunet. Rafalele tot mai intense de vânt şi cerul care se înnegrea rapid anunţau o furtună iminentă.

Când s-a întâlnit prima dată cu Albert Smulka, noul jude al comunei, Geralt l-a asemănat cu o sfeclă – rotunjor, neîngrijit, cu piele groasă şi, în general, destul de anost. Cu alte cuvinte, nu se deosebea prea mult de alte oficialităţi municipale pe care le întâlnise vrăjitorul.

— S-ar părea că este adevărat, a spus judele. Te descurci destul de bine ca vrăjitor. Jonas, predecesorul meu, şi-a continuat monologul după un răstimp, fără să aştepte vreo reacţie din partea lui Geralt, nu mai contenea să te laude. Să-ţi spun drept, am crezut că e un fanfaron. Se-nţelege că nu prea l-am crezut. Ştiu că astfel de lucruri pot să se transforme rapid în basme. Mai ales la oamenii de rând, care văd în tot ce se întâmplă fie vreun miracol, fie mâna vreunui vrăjitor cu puteri supraomeneşti. Şi ce să vezi, chiar se adevereşte, se dovedeşte a fi adevărat. Acolo, în codru, dincolo de pârâu, au pierit atât de mulţi oameni încât nici nu li se mai ştie numărul, o puzderie. Din moment ce drumul spre oraş era mai scurt pe acolo, atunci ei mergeau, ca fraierii… spre propria pieire. Fără să le pese de avertismente. În zilele noastre este mai bine să nu rătăceşti prin tărâmuri pustii, să nu hoinăreşti prin păduri. Peste tot sunt monştri, peste tot sunt mâncători de oameni. În Temeria, în Tukajskie Pogórze, recent s-a întâmplat un lucru îngrozitor: cincisprezece persoane au fost ucise într-o aşezare minieră de către o fantomă a pădurii. Coarnele se numeşte această aşezare. Trebuie să fi auzit de ea. Nu? Să mor eu dacă nu spun adevărul. Cică până şi vrăjitorii au ajuns în Coarnele ca să vadă despre ce este vorba. Ei bine, ce s-o mai lungim… Noi suntem în siguranţă aici, la Ansegis, mulţumită dumitale.

A scos o casetă din comodă. A întins o coală de hârtie pe masă şi a înmuiat tocul în călimară.

— Ai promis că o să-i vii de hac spurcăciunii, i-a spus el, fără să-şi ridice privirea. Din câte se vede, nu arunci cu vorbele în vânt. Eşti un om de cuvânt, pentru un vagabond... Şi unde mai pui că le-ai salvat viaţa femeii şi fetei. Ţi-au mulţumit măcar? Ţi-au sărutat picioarele?

Nu mi le-au sărutat, şi-a încleştat maxilarul vrăjitorul. *Pentru că încă nu şi-au venit în fire. Şi voi fi departe de aici înainte să-şi revină. Înainte de a-şi da seama că le-am folosit drept momeală, convins, în îngâmfarea mea zadarnică, că aş fi putut să-i salvez pe toţi trei. Voi pleca înainte ca fata să-şi recapete cunoştinţa, înainte să-şi dea seama că e vina mea că a rămas orfană de tată.*

Se simţea rău. Fără doar şi poate, din cauza poţiunilor luate înainte de luptă. Fără doar şi poate.

Judele a presărat nisip pe hârtie, apoi a scuturat nisipul pe podea.

— Monstrul acela a fost peste măsură de îngrozitor. Mi-am aruncat un ochi la carcasa lui când l-au adus... Ce anume era?

Geralt nu era sigur în această privinţă, dar nu avea de gând să-şi dezvăluie ignoranţa.

— Un arahnomorf.

Albert Smulka şi-a mişcat buzele, încercând în zadar să repete.

— Uh, n-are decât să-l cheme cum l-o fi chemând, lua-l-ar naiba! Aceasta este spada cu care l-ai tăiat în bucăţi? Cu tăişul ăla? Pot să mă uit?

— Nu poţi.

— Ha, pentru că tăişul trebuie să fie fermecat. Şi trebuie să fie tare scumpă... Lucru bun... Ei bine, noi îndrugăm verzi şi uscate şi timpul curge. Misiunea a fost îndeplinită; este timpul să purcedem la răsplată. Şi, înainte de toate, formalităţile. O semnătură pe chitanţă. Adică pune şi dumneata o cruce sau alt semn.

Vrăjitorul a luat nota de plata şi s-a întors spre lumină.

— Ia uită-te la el, a clătinat din cap cu o grimasă judele.

Oare nu cumva o fi ştiind să citească?

Geralt a pus hârtia pe masă şi a împins-o către edil.

— O mică greşeală, a spus el calm şi încet, s-a strecurat în document. Ne-am înţeles la cincizeci de coroane. Chitanţa este întocmită pentru optzeci.

Albert Smulka şi-a împreunat mâinile, şi-a sprijinit bărbia pe ele.

— Nu este o greşeală, şi-a coborât el vocea. Este mai degrabă un semn de recunoştinţă. Ai ucis un monstru îngrozitor, nu a fost o treabă uşoară… Aşa că suma nu va surprinde pe nimeni…

— Nu înţeleg.

— Ei, lasă. N-o mai face pe nevinovatul. Vrei să-mi spui că Jonas nu ţi-a întocmit astfel de chitanţe când era la conducere? Îmi pun capul pe tipsie că…

— Că ce? l-a întrerupt Geralt. Că a umflat sumele? Şi că diferenţa scoasă din vistieria regală a împărţit-o cu mine, jumi-juma?

— Jumi-juma? Judele şi-a făcut gura pungă: Hai să nu exagerăm, vrăjitorule, să nu exagerăm. Cine ar crede că eşti atât de important? Vei obţine o treime din diferenţă. Zece coroane. Oricum, este un mare bonus pentru tine. Iar mie mi se cuvine mai mult, dacă ţinem cont măcar de importanţa funcţiei mele. Funcţionarii de stat ar trebui să fie bogaţi. Cu cât funcţionarul de stat este mai bogat, cu atât prestigiul statului este mai mare. Dar ce să mai vorbim, ce poţi să ştii tu despre asta? M-am cam săturat de această conversaţie. Semnezi sau nu chitanţa?

Ploaia bătea pe acoperiş şi turna cu găleata. Dar nu mai tuna, căci furtuna se îndepărtase.

Interludiu

Două zile mai târziu

— *Te* rog, draga mea Belohun, a dat din cap hotărât regele Kerackului. Te rog. Servitori! Un scaun! Bolta camerei avea plafonul decorat cu o frescă pe care erau înfăţişaţi un velier printre valuri, tritoni, căluţi-de-mare şi creaturi asemănătoare homarilor. Pe unul dintre pereţi era o frescă reprezentând o hartă a lumii. O hartă absolut fantezistă, care, aşa cum remarcase Coral de multă vreme, nu avea nimic în comun cu localizarea reală a continentelor şi a mărilor. Dar era drăguţă şi de bun-gust.

Doi paji au cărat şi au instalat un scaun greoi, frumos sculptat. Magiciana a luat loc aşezându-şi mâinile pe spătar, astfel încât brăţările cu rubine incrustate să fie vizibile, să nu fie trecute cu vederea. De asemenea, purta o tiară de rubin pe părul ondulat şi un colier de rubin pe decolteul adânc. Totul era special gândit pentru un public regal. Voia să facă impresie. Şi reuşise. Regele Belohun se zgâia, nu se ştie dacă la vederea rubinelor sau a decolteului ei.

Belohun, fiul lui Osmyk, era – s-ar putea spune – un rege din prima generaţie. Tatăl său acumulase o avere substanţială din comerţul maritim, precum şi din piraterie. După ce şi-a lichidat concurenţa şi a monopolizat cabotajul regiunii, Osmyk a devenit rege. Actul de autoîncoronare al uzurpatorului, de fapt, nu a făcut nimic altceva decât să oficializeze starea de fapt, aşadar nu s-au ridicat obiecţii majore şi nici nu a stârnit vreun fel de proteste. În cursul războaielor şi bătăliilor anterioare, Osmyk calmase disputele de la frontiere şi conflictele jurisdicţionale cu vecinii săi, Verden şi Cidaris. Toată lumea aflase de unde începe Kerackul, unde se termină şi cine domneşte acolo. Şi, din moment ce domnea, el era rege – şi avea dreptul la acel titlu. În ordinea firească a lucrurilor, titlul şi puterea erau transmise din tată-n fiu, aşa că nimeni nu s-a mirat că

fiul său, Belohun, a fost înscăunat după moartea lui Osmyk. Acesta a avut mai mulţi fii, poate vreo patru, dar toţi au renunţat la drepturile asupra coroanei, unul dintre ei chiar de bunăvoie. În acest fel, Belohun a condus Kerackul mai bine de douăzeci de ani, conform tradiţiei familiei, obţinând profituri din construcţii navale, transporturi de mărfuri, pescuit şi piraterie.

Acum, pe tronul său, pe un piedestal, cu un calpac de zibelină şi cu sceptrul în mână, regele Belohun acorda audienţe. Maiestuos ca un gândac de gunoi pe o balegă de vacă.

— Scumpa şi stimata noastră domniţă Lytta Neyd, a salutat-o el. Magiciana noastră preferată, Lytta Neyd. Ne face onoarea să viziteze din nou Kerackul. Şi probabil din nou pentru mai multă vreme?

— Îmi prieşte aerul de mare.

Coral şi-a pus picior peste picior, etalându-şi pantofii cu talpă de plută, la modă.

— Cu amabila permisiune a Maiestăţii Voastre.

Regele şi-a plimbat privirea în jur, asupra fiilor care-i stăteau alături. Amândoi erau înalţi ca nişte stâlpi, nu aduceau deloc cu tatăl lor, osos şi vânos, dar nu foarte impunător ca înălţime. Nici ei nu păreau a fi fraţi.

Cel mai în vârstă, Egmund, avea părul negru ca pana corbului, Xander, ceva mai tânăr, era blond, aproape albinos. Amândoi s-au uitat cu antipatie la Lytta. Erau, evident, iritaţi de privilegiul în virtutea căruia magicienii, în faţa regilor, în timpul audienţelor, nu erau nevoiţi să stea în picioare, ci li se acorda permisiunea de a se aşeza. Însă privilegiul era universal acceptat şi nu putea fi ignorat de cei care doreau să fie consideraţi civilizaţi. Iar fiii lui Belohun îşi doreau foarte mult să fie consideraţi civilizaţi.

— Permisiunea amabilă, a spus Belohun încet, o vom acorda. Cu o anumită condiţie.

Coral şi-a ridicat o mână şi a început să-şi studieze ostentativ unghiile. Transmitea astfel mesajul că nu avea nicio importanţă condiţia impusă de Belohun. Regele nu a recepţionat acest mesaj. Şi chiar dacă a făcut-o, a ascuns-o

cu dibăcie.

— Ne-a ajuns la urechi, a pufnit el supărat, că scumpa domniţă Neyd oferă poţiuni magice femeilor care nu doresc să aibă copii. Iar pe cele care sunt deja însărcinate le ajută să-şi lepede pruncii. Iar noi, aici, în Kerack, considerăm că o astfel de practică este imorală.

— Ceva la care o femeie are un drept natural, a răspuns Coral sec, nu poate fi ipso facto imoral.

— Femeia are dreptul să aştepte doar două daruri din partea unui bărbat: o sarcină pentru vară, iar pentru iarnă, o pereche de opinci din scoarţă subţire. Atât primul cadou, cât şi cel de-al doilea au rolul de a ancora femeia în casă. Întrucât casa este locul potrivit pentru o femeie, care îi este atribuit ei de natură. O femeie cu burta la gură şi cu odraslele agăţate de poale nu poate ieşi din casă şi n-ar avea cum să-i treacă prin cap tot soiul de idei tâmpite, ceea ce garantează liniştea sufletească a bărbatului. Iar un bărbat care se bucură de linişte sufletească poate trudi din greu, poate să se sleiască de puteri, sporind avuţia şi bunăstarea conducătorului său. E limpede că omului care trudeşte cu sudoarea frunţii, fără răgaz, încrezător în gospodăria sa, nu-i vor umbla prin minte tot soiul de gărgăuni. Dar atunci când cineva îi bagă în cap unei femei că poate aduce copii pe lume oricând vrea, atunci când îi mai şi sugerează calea şi remediile, atunci, stimată domniţă, ordinea socială începe să se clatine.

— Aşa este, a fost de acord principele Xander, care căuta de mult timp ocazia să se amestece. Întocmai!

— O femeie care se arată reticentă în privinţa maternităţii, a continuat Belohun, o femeie care nu se lasă întemniţată în gospodărie de burtică, leagăn şi de plozi neastâmpăraţi, va ceda foarte uşor poftelor carnale, acest lucru este evident şi inevitabil. În astfel de condiţii, bărbatul îşi va pierde liniştea interioară şi echilibrul sufletesc, în armonia lui de până atunci ceva începe să scârţâie şi să pută, ba chiar se va dovedi că nu există niciun fel de armonie şi de ordine. Mai ales acea ordine care justifică truda istovitoare de zi cu zi. Şi mai ales când eu sunt cel

care se pricopseşte cu efectele acestei lupte. Şi de la aceste gânduri nu este decât un singur pas până la frământări. Până la răzvrătiri, rebeliuni, revolte. Ai înţeles, Neyd? Oricine oferă femeilor mijloacele pentru a preveni o sarcină sau pentru a o întrerupe distruge ordinea socială, incită la revolte şi rebeliuni.

— Aşa este, a intervenit Xander. Întocmai!

Lyttei nu-i păsa de comportamentul dominator şi de autoritatea lui Belohun, ştia foarte bine că, fiind magiciană, era de neatins, iar regele nu putea face nimic altceva decât să vorbească. Cu toate acestea, ea s-a abţinut să-i spună verde-n faţă că regatul lui scârţâia şi duhnea de multă vreme, că nu exista niciun fel de ordine, nici cât negru sub unghie, şi că singura armonie de care se bucurau locuitorii avea legătură cu un instrument muzical, un fel de acordeon. Şi că faptul că amesteca în toate acestea femeile, maternitatea sau reticenţa faţă de ea dovedea nu numai misoginism, ci şi cretinism.

— În lunga ta argumentare te tot învârţi în jurul sporirii avuţiei şi a bunăstării, i-a spus ea. Te înţeleg perfect, căci şi pe mine mă interesează propria bunăstare. Şi pentru nimic în lume nu voi renunţa la tot ceea ce îmi aduce bunăstarea. Cred că o femeie are dreptul să nască atunci când doreşte şi să nu nască dacă nu doreşte, dar n-am de gând să intru în dispută asupra acestei chestiuni, la urma urmei, fiecare are dreptul la un anumit punct de vedere. Aş dori doar să subliniez că percep taxe pentru asistenţa medicală acordată femeilor. Ceea ce reprezintă o sursă semnificativă de venit. Avem o economie de piaţă liberă, rege. Te rog frumos să nu-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, adică în sursele mele de venit. Pentru că venitul meu, după cum bine ştii, este şi venitul Capitulului, precum şi al întregului consorţiu. Iar consorţiul reacţionează nespus de rău la orice încercare de a i se reduce veniturile.

— Încerci să mă ameninţi, Neyd?

— Nici gând. Dimpotrivă, sunt dispusă să-ţi ofer ajutorul meu şi o cooperare mai însemnată. Să ştii, Belohun, că dacă, în urma exploatării şi a jafurilor tale, apar tulburări în

Kerack, dacă se aprinde flacăra rebeliunii, dacă o gloată revoltată pune mâna pe tine, te detronează şi apoi te spânzură de o creangă uscată… Atunci poţi conta pe fraternitatea mea. Şi a tuturor magicienilor. Îţi vom sări în ajutor. Nu vom permite izbucnirea revoltelor şi instalarea anarhiei, pentru că nici nouă nu ne convin. Aşadar, profită la maximum şi sporeşte-ţi avuţia. Sporeşte-ţi-o. Şi nu-i împiedica nici pe alţii să şi-o sporească. Te rog frumos şi fii sigur că te sfătuiesc de bine.

— Mă sfătuieşti? a pufnit furios Xander, ridicându-se de pe scaun. Mă sfătuieşti? Tata? Tatăl meu este regele! Regii nu ascultă de sfaturile altora, regii poruncesc!

— Stai jos, fiule şi taci, a rostit Belohun strâmbându-se. Şi tu, magiciano, ciuleşte-ţi bine urechile. Am ceva să-ţi spun.

— Ei bine?

— Îmi iau o nouă soţioară… Şaptesprezece ani… O cireşică, îţi spun. O cireşică pe tort.

— Felicitări.

— O fac din motive diplomatice. Din grijă faţă de succesiune şi faţă de ordinea în stat.

Egmund, până atunci tăcut ca un mormânt, şi-a ridicat privirea.

— Succesiune? a mârâit el, iar strălucirea malefică din privirile lui nu a scăpat neobservată de Lytta. Ce succesiune? Ai şase fii şi opt fiice, inclusiv bastarzi! Ce mai vrei?

— Vezi şi tu, i-a răspuns Belohun fluturându-şi mâna osoasă. După cum bine vezi şi tu, Neyd, trebuie să mă ocup de succesiune. Cum să-mi las eu împărăţia şi coroana în mâinile cuiva care se adresează părintelui său în acest fel? Din fericire, sunt încă în viaţă şi guvernez. Şi am de gând să guvernez multă vreme. După cum am spus, mă însor…

— Ei, şi ce-i cu asta?

— Dacă… regele s-a scărpinat după ureche şi s-a uitat la Lytta pe sub pleoapele mijite, dacă ea… noua mea soţie, vreau să spun… va veni la tine pentru acele remedii… îţi interzic să i le dai. Pentru că sunt împotriva unor astfel de mijloace! Pentru că sunt imorale!

— Putem să ne înţelegem în această privinţă, a zâmbit Coral fermecător. Dacă cireşica ta vine la mine, n-o să-i dau nimic. Jur.

— Ne înţelegem, a spus Belohun, luminându-se. Ia uite ce bine ne înţelegem noi. Acesta este temeiul, înţelegerea mutuală şi respectul reciproc. Chiar şi diferitele puncte de vedere pot fi exprimate într-un mod manierat.

— Aşa este, a intervenit Xander.

Egmund s-a înfuriat, înjurând printre dinţi.

— Apropo de respect şi de înţelegere, a replicat Coral răsucindu-şi un zuluf roşcat pe deget, ridicând privirea spre tavan, precum şi de preocuparea pentru armonia şi ordinea din ţara ta. Am anumite informaţii. Informaţii confidenţiale. Mă dezgustă trădarea, dar înşelătoria şi furtul cu atât mai mult. Şi tocmai despre asta este vorba, regele meu, de o delapidare flagrantă. Sunt unii care încearcă să te jefuiască.

Belohun s-a aplecat în faţă pe tronul său, răsucindu-şi capul ca un lup.

— Cine? Numele!

Kerack *este un oraş din regatul nordic Cidaris, la gura de vărsare a râului Adalatte. Odinioară capitală a unui regat autonom al* ***K****., care, din cauza guvernării ineficiente şi a stingerii stirpei regale, a căzut în declin, şi-a pierdut însemnătatea şi a fost împărţit şi încorporat de către vecinii săi. Are un port, mai multe fabrici, un far şi o populaţie de vreo două mii de locuitori.*

EFFENBERG şi TALBOT,
Encyclopaedia Maxima Mundi, Tomul VIII

2

Golful era înţesat de catarge, de pânze albe şi colorate. Navele mai mari erau ancorate într-un golf, adăpostite de un promontoriu şi de un dig. În portul propriu-zis, lângă docurile de lemn, erau ancorate vase mici şi altele încă şi mai mici. Pe plajă, aproape toate locurile goale erau ocupate de bărci. Sau de rămăşiţele bărcilor.

La capătul promontoriului, biciuit de valurile spumegânde, se înălţa un far din cărămizi albe şi roşii, o relicvă de pe vremea elfilor, restaurată.

Vrăjitorul împunse iapa cu pintenii. Babuşca şi-a ridicat capul, şi-a umflat nările, de parcă se bucura de parfumul mării adus de briză. Mânată de vrăjitor, se îndrepta printre dune. Spre oraşul care era deja aproape.

Oraşul Kerack, principala metropolă a regatului cu acelaşi nume, situat pe cele două maluri ale sectorului de estuar al râului Adalatte, era împărţit în trei zone distincte, clar delimitate.

Pe malul stâng al râului Adalatte se aflau un complex portuar, docuri şi un centru industrial şi comercial, inclusiv un şantier naval şi diverse ateliere, precum şi fabrici de prelucrare, depozite şi magazii, pieţe şi bazaruri.

Pe malul opus al râului, zona numită Palmyra era ticsită de barăcile şi colibele oamenilor sărmani şi ale muncitorilor, de casele şi prăvăliile micilor negustori, de abatoare, măcelării şi numeroase localuri şi lupanare care prindeau viaţă mai degrabă după asfinţitul soarelui, întrucât Palmyra era, de asemenea, un cartier al distracţiei şi al plăcerilor interzise. Aici era, de asemenea, la ordinea zilei, aşa cum ştia şi Geralt, să-ţi pierzi punga cu bani sau să primeşti un cuţit sub coaste.

Mai departe de mare, pe malul stâng al râului, în spatele unei palisade înalte, construite din buşteni groşi, se afla Kerackul propriu-zis, un cartier cu străduţe înguste, care legau casele negustorilor şi finanţatorilor bogaţi, factoriile, băncile, casele de amanet, atelierele de cizmărie şi de

croitorie, prăvăliile şi dughenele. Aici se aflau deopotrivă taverne şi localuri de divertisment de categorie superioară, inclusiv stabilimente care ofereau exact acelaşi lucru ca în Palmyra portuară, dar la preţuri mult mai piperate. Centrul cartierului era format dintr-o piaţă pătrată, spre care dădeau primăria, teatrul, tribunalul, biroul vamal şi casele elitei oraşului. Chiar în faţa primăriei, pe un piedestal plin de găinaţ de pescăruşi, trona statuia întemeietorului oraşului, regele Osmyk. Era un lucru ciudat, întrucât pe ţărm exista o aşezare cu mult înainte ca Osmyk să sosească aici, cine ştie de pe unde.

Mai sus, pe o colină, se aflau castelul şi reşedinţa regelui, destul de neobişnuite ca formă, deoarece odinioară acolo fusese un templu, reconstruit şi extins după ce fusese părăsit de preoţi, mâhniţi de nepăsarea totală a populaţiei. Chiar şi campanila, adică clopotniţa, supravieţuise templului, iar regele Belohun, care domneşte în prezent în Kerack, a poruncit să bată clopotul său imens în fiecare zi la prânz şi – evident, spre furia supuşilor – la miezul nopţii.

Clopotul răsuna atunci când vrăjitorul intra călare pe lângă primele colibe din Palmyra.

Palmyra puţea a peşte, a lături şi a mâncare gătită; pe străzi era puhoi de lume. Deplasarea îi lua vrăjitorului mult timp şi răbdare. A răsuflat uşurat când a ajuns în cele din urmă la pod şi a trecut pe malul stâng al Adalattei. Apa răspândea un miros greu şi avea porţiuni de spumă densă, provenite de la deşeurile deversate de o tăbăcărie aflată în amonte. De-aici nu mai era mult până la drumul care ducea spre oraşul înconjurat de palisadă.

Şi-a lăsat calul într-unul din grajdurile de la intrarea în oraş, plătind în avans pentru două zile şi oferind grăjdarului un bacşiş pentru a se asigura că Babuşca va fi îngrijită cum se cuvine. Apoi şi-a îndreptat paşii spre turnul de veghe. Se putea intra în Kerack numai prin turnul de veghe, după ce erai supus controlului şi procedurilor neplăcute care îl însoţeau. Vrăjitorul a fost puţin iritat de acest tratament, dar i-a înţeles scopul – locuitorii oraşului din interiorul palisadei nu erau foarte încântaţi de ideea de a primi vizita

unor oaspeţi din portul Palmyra, mai ales dacă era vorba despre marinari veniţi din toate zările.

A intrat în turnul de veghe, o structură din buşteni care adăpostea, după cum se ştia, corpul de gardă. Credea că ştia ce îl aşteaptă. Se înşela.

Vizitase numeroase corpuri de gardă în viaţa sa. Mici, mijlocii şi mari, în colţurile lumii mai apropiate sau destul de îndepărtate, în regiuni mai mult, mai puţin sau chiar deloc civilizate. Toate corpurile de gardă ale lumii puteau a igrasie, a sudoare, a piele şi a urină, precum şi a fier şi a vaselină pentru întreţinerea turnului. La fel era şi în corpul de gardă Kerack. Sau, mai bine zis, ar fi fost, dacă miasmele obişnuite ale corpului de gardă nu ar fi fost înăbuşite de duhoarea grea, sufocantă, de băşini, care se ridica până-n tavan. Nu putea exista nicio îndoială că în meniul cantinei acestui corp de gardă predominau leguminoasele precum mazărea şi fasolea.

Garnizoana era în întregime feminină. Era formată din şase femei. Aşezate la masă şi absorbite de masa lor de prânz. Toate domniţele pescuiau din străchini de lut ceva ce plutea într-un sos subţire de boia de ardei.

Cea mai înaltă dintre gardience, cel mai probabil comandanta, şi-a împins strachina deoparte şi s-a ridicat. Geralt, care crezuse întotdeauna că nu există femei urâte, s-a simţit brusc obligat să-şi revizuiască acest punct de vedere.

— Armele pe tejghea!

La fel ca toate celelalte, gardianca fusese tunsă la zero. Părul îi crescuse puţin la loc, formând o perie în răspăr pe capul ras. Muşchii abdominali, care ieşeau la iveală de sub o vestă descheiată şi o cămaşă căscată între doi nasturi, aduceau cu o pastramă imensă, legată cu sfoară. Bicepşii gardiencei aveau mărimea şuncilor de porc, pentru a rămâne în sfera asocierilor cu preparatele din măcelărie.

— Pune armele pe tejghea! a repetat ea. Eşti surd?

Una dintre subalternele ei, încă aplecată deasupra străchinii, s-a ridicat puţin, s-a încordat şi s-a pârţâit tare şi prelung. Tovarăşele ei au chicotit. Geralt şi-a făcut vânt cu

mănuşa. Gardianca se uita la spadele lui.

— Hei, fetelor! Haideţi încoace!

„Fetele” s-au ridicat fără tragere de inimă, întinzându-se. Toate, după cum a observat Geralt, erau îmbrăcate într-un stil destul de neprotocolar şi lejer, permiţându-le în principal să-şi arate musculatura. Una purta pantaloni scurţi din piele, cu cracii desfăcuţi la cusăturile laterale, pentru a se potrivi coapselor. Iar drept ţinută de la brâu în sus avea în principal nişte curele încrucişate.

— Un vrăjitor, a declarat ea. Două spade. De oţel şi de argint.

A doua gardiancă, înaltă şi lată în umeri ca toate celelalte, s-a apropiat, i-a descheiat fără niciun protocol cămaşa lui Geralt, i-a înşfăcat lanţul de argint şi s-a uitat la medalion.

— Are semnul, a confirmat ea. Lupul pe stemă, cu colţii rânjiţi. Este, într-adevăr, vrăjitor. Îl lăsăm să treacă?

— Regulamentul nu interzice. Şi-a predat spadele…

— Exact aşa. Geralt s-a alăturat cu o voce calmă conversaţiei: Le-am predat. Ambele vor fi ţinute, îmi închipui, într-un depozit securizat? Pentru a fi recuperate în baza unei chitanţe? Pe care o voi primi de îndată?

Gardiencele, rânjind, l-au înconjurat. Una l-a împins ca din greşeală. A doua a tras o băşină ca un tunet şi a pufnit:

— Poftim, asta ţi-e chitanţa.

— Un vrăjitor! Un ucigaş de monştri năimit! Cu simbrie. Şi ne-a predat spadele de bunăvoie! Pe loc! Blând ca un mieluşel!

— Pesemne că ne-ar preda şi cucul dacă i-am ordona.

— Atunci, hai să-i ordonăm! Hai, fetelor? Să i-l scoatem din cuib!

— Să vedem şi noi cum arată un cuc de vrăjitor! Să nu murim proaste.

— Gata! s-a răstit comandanta. V-aţi distrat destul, javrelor. Valea! Gonschorek, treci aici! Gonschorek!

Din încăperea alăturată a ieşit un conaş în vârstă şi pleşuv, cu un caftan cenuşiu şi o beretă de lână. De îndată ce a intrat, a început să tuşească, şi-a scos bereta şi a

început să o vânture. Fără să scoată nicio vorbă, a luat spadele înfăşurate în curele şi i-a făcut semn lui Geralt să-l urmeze. Vrăjitorul nu a stat pe gânduri. În amestecul de gaze din încăpere prevalau de-acum gazele intestinale.

Odaia în care au intrat era împărţită-n două de un grilaj solid de fier. Conaşul cu caftan a început să răsucească cu un scârţâit metalic o cheie imensă într-un lacăt. A atârnat spadele de un cârlig, alături de alte spade, săbii, pumnale şi corzi. A deschis un registru jerpelit, a mâzgălit încet şi lung ceva în el, tuşind întruna, gâfâind, recăpătându-şi cu greu respiraţia. În cele din urmă, i-a întins lui Geralt chitanţa întocmită.

— Trebuie să înţeleg că spadele mele sunt în siguranţă aici? Închise şi păzite?

Conaşul în cenuşiu, respirând greu şi pufnind, a închis cuşca şi i-a arătat cheia. Pe Geralt nu l-a convins acest lucru. Barele din grilaj puteau fi rupte, iar flatulenţa zgomotoasă a gardiencelor putea înăbuşi orice tentativă de spargere. Însă nu avea de ales. Trebuia să rezolve chestiunile pentru care venise aici, în Kerack. Şi să părăsească oraşul cât mai curând cu putinţă.

Cârciuma sau – aşa cum declara semnul – hanul „Natura Rerum” se afla într-o clădire nu prea mare, dar de bun-gust, făcută din lemn de cedru, cu un acoperiş abrupt, din care se înălţa un horn înalt. Partea din faţă a clădirii era înfrumuseţată de un pridvor către care duceau câteva trepte, flancate de aloe cu frunze late, în vase de lemn. Dinspre cârciumă veneau mirosuri de mâncare gătită, în principal de carne friptă pe grătar. Mirosurile erau atât de îmbietoare, încât vrăjitorului i s-a părut brusc că „Natura Rerum” era chiar Edenul, o grădină a desfătărilor, o insulă a fericirii, un refugiu al celor binecuvântaţi, în care curgeau lapte şi miere. Curând s-a dovedit că Edenul în cauză, ca orice Eden, de altfel, era păzit. Avea propriul său cerber, un gardian cu o spadă în flăcări. Geralt a avut ocazia să-l observe în acţiune. Chiar în faţa ochilor lui, cerberul, un flăcău scund, dar având o constituţie robustă, alunga din

grădina desfătărilor pământeşti un tânăr pirpiriu. Acesta protesta, ţipa şi gesticula, ceea ce l-a enervat în mod vădit pe cerber.

— Nu ai voie să intri, Muus. Este interzis cu desăvârşire. Şi o ştii şi tu prea bine. Aşa că şterge-o de-aici. A doua oară nu-ţi mai spun.

Tânărul s-a îndepărtat pe scări suficient de repede pentru a evita să fie împins. Era, aşa cum observase şi Geralt, un bărbat care chelise prematur: părul său lung şi subţire, blond, de-abia îi creştea pe marginea capului, ceea ce îi dădea un aspect destul de hidos.

— Să te ia naiba cu interdicţia ta! a strigat tânărul de la o distanţă sigură. N-am nevoie de niciun fel de favoare! Nu sunteţi singurii, mă duc la concurenţă! Puşlamalelor! Parveniţilor! Aveţi firma poleită cu aur, dar ciubotele vi-s pline de bălegar! Şi asta şi însemnaţi pentru mine: bălegar şi nimic altceva! Iar bălegarul va fi întotdeauna bălegar!

Geralt o cam băgase pe mânecă. Tânărul chel, deşi hidos arăta impunător, poate nu prea înstărit, dar totuşi elegant. Aşadar, dacă eleganţa ar fi fost criteriul de judecată…

— Da’ ’mneata un’ te duci, dacă nu te superi?

Vocea îngheţată a cerberului i-a întrerupt firul gândurilor. Şi i-a confirmat temerile.

— Ăsta-i un local exclusivist, a continuat cerberul, blocându-i trecerea. Înţelegi ce înseamnă vorba asta? E ca şi cum ai spune că-i închis. Pentru unii.

— Şi de ce pentru mine?

— Haina nu-l face pe om.

Cerberul, care era cu doi paşi mai sus decât vrăjitorul, putea să-l privească pe acesta de sus.

— Eşti, străine, infirmarea vie a acestei ziceri din popor. Nu te prea aranjează hainele. S-ar putea să ai alte obiecte ascunse care să te aranjeze, da’ eu nu mă bag, că nu-i treaba mea. Îţi repet că ăsta-i un local exclusivist. Aici nu tolerăm pe nimeni îmbrăcat în bandit. Nici înarmat.

— Nu sunt înarmat.

— Da’ arăţi ca şi cum ai fi. Aşadar, fii bun ’mneata şi fă paşi în altă parte.

— Vezi că întreci măsura, Tarp.

Un bărbat negricios într-un caftan de catifea s-a ivit în uşa localului. Avea sprâncene stufoase, o privire pătrunzătoare şi un nas de vultur. Şi destul de mare.

— Pesemne că nu ştii cu cine ai de-a face, l-a informat nasul de vultur pe cerber. Nu ştii cine a venit să ne viziteze.

Tăcerea prelungită a cerberului demonstra că într-adevăr nu ştia.

— Geralt din Rivia. Vrăjitorul. Vestit pentru că ocroteşte oamenii şi le salvează vieţile. Aşa cum a dovedit acum o săptămână, aici, în vecinătatea noastră, în Ansegis, unde a salvat o femeie şi pe fiica ei. Sau în urmă cu câteva luni, la Cizmar, despre care a vuit tot oraşul, când a ucis o leucrotă antropofagă, în timp ce el însuşi a fost rănit. Cum aş putea să-l împiedic să intre în hanul meu pe cineva care se dedică trup şi suflet unei sarcini atât de nobile? Dimpotrivă, mă bucur nespus de un astfel de oaspete. Şi sunt onorat că a dorit să ne calce pragul. Jupâne Geralt, hanul „Natura Rerum” îţi urează bun venit! Sunt Febus Ravenga, proprietarul acestui umil local.

Masa la care l-a aşezat şeful de sală era acoperită cu o faţă de masă. Toate mesele din „Natura Rerum”, cele mai multe ocupate, erau acoperite cu feţe de masă. Geralt nu-şi mai amintea când fusese ultima dată când văzuse feţe de masă într-un han.

Deşi îl rodea curiozitatea, s-a abţinut să se uite în jur, pentru a nu arăta ca un provincial sau ca un amărât. Cu toate acestea, o privire discretă i-a dezvăluit un decor modest, dar de bun-gust şi cochet. Cochetă, cu toate că nu în întregime de bun-gust, era şi clientela, care, în opinia lui Geralt, era formată în mare parte din negustori şi meşteşugari. Erau căpitani de nave, arşi de soare şi bărboşi. Nu lipseau nici nobilii, în haine pestriţe. Mirosul care invada încăperea era, de asemenea, plăcut şi rafinat, mirosea a carne friptă, usturoi, chimen şi a bani.

Se simţea privit. Simţurile lui vrăjitoreşti îl puneau imediat în gardă de fiecare dată când era observat. A aruncat o privire discretă cu coada ochiului.

Observatoarea, la fel de discretă, care ar fi trecut neobservată de un simplu muritor, era o tânără femeie cu părul roşcat, ca de vulpe. Se prefăcea complet absorbită de mâncare, un fel care părea delicios şi al cărui miros îmbietor îi ajungea la nări chiar şi de la distanţă. Limbajul trupului nu lăsa loc de îndoială. Cel puţin, nu vrăjitorului. Ar fi pariat că era o magiciană.

Şeful de sală, dregându-şi vocea, l-a smuls din reflecţii şi din nostalgia bruscă care îl invadase. Solemn şi cu mândrie, el l-a informat:

— Astăzi vă propunem coadă de viţel înăbuşită pe pat de legume cu o garnitură de ciuperci şi fasole; cotlete de berbecuţ la cuptor, cu vinete; burtă de porc în bere, servită cu prune glazurate; mistreţ prăjit servit cu gem de mere; piept de raţă prăjit în tigaie cu varză roşie şi afine; calamari umpluţi cu cicoare, cu sos alb şi struguri; broaşte la grătar cu sos de smântână şi garnitură de pere înăbuşite. Precum şi, ca de obicei, specialităţile noastre: pulpă de gâscă în vin alb cu o selecţie de fructe coapte în tavă şi calcan în cerneală de sepie, caramelizată cu cozi de raci.

— Dacă îţi place peştele, îţi recomand cu căldură calcanul, i-a spus Febus Ravenga, apărând ca din senin lângă masă. Prins în această dimineaţă, este de la sine înţeles. Lauda şi mândria bucătarului nostru.

— Atunci, să fie calcan în cerneală de sepie!

Vrăjitorul a trebuit să-şi înăbuşe dorinţa iraţională de a comanda mai multe feluri de mâncare deodată, conştient că ar fi fost de prost-gust.

— Mulţumesc pentru sfaturi. Începuse deja să mă încerce agonia alegerii.

— Ce vin se învredniceşte să comande preabunul jupân? a întrebat şeful de sală.

— Te rog pe dumneata să alegi ceva potrivit. Nu prea mă pricep la vinuri.

— Puţini sunt cei care se pricep, dar foarte puţini o mărturisesc, a spus Febus Ravenga zâmbind. Să nu-ţi faci griji, o să-ţi alegem cu mare grijă soiul şi anul, jupâne. Acum te las să mănânci în tihnă. Îţi doresc poftă bună.

Lui Geralt nu i-a fost dat să i se împlinească urarea. Nici măcar nu a apucat să afle ce vin i-au ales. În acea zi, chiar şi gustul calcanului cu cerneală de sepie ar fi rămas pentru el un mister.

Deodată, femeia roşcată a lăsat deoparte discreţia şi l-a căutat cu privirea. I-a zâmbit. Geralt nu a avut cum să nu-i simtă reaua-voinţă. A simţit cum îl străbate un fior.

— Vrăjitorul pe nume Geralt din Rivia?

Întrebarea îi fusese adresată de către unul dintre cei trei bărbaţi îmbrăcaţi în negru, care se strecuraseră la masă.

— Eu sunt.

— În numele legii, eşti arestat.

De lege nu mă tem: fac eu vreun rău?

WILLIAM SHAKESPEARE, *Neguţătorul din Veneţia*[2]

[2] William Shakespeare, *Neguţătorul din Veneţia,* traducere din limba engleză de Petre Solomon, apud *Opere complete,* ediţie îngrijită şi comentarii de Leon D. Leviţchi, note de Virgiliu Ştefănescu-Drăgăneşti, Editura Univers, Bucureşti, 1984, vol. III, p. 490 (n. red.).

3

Avocata din oficiu desemnată să-l apere pe Geralt se ferea să-l privească în ochi. Cu o încăpăţânare demnă de o cauză mai bună, răsfoia un dosar cu documente. Puţine la număr. Mai exact, două. Probabil că avocata le învăţase pe de rost ca să strălucească cu discursul său de apărare, spera Geralt. Dar aceasta, aşa cum bănuia el, era o speranţă deşartă.

— În timp ce erai arestat ai bătut doi colegi de celulă, a spus femeia, ridicându-şi în cele din urmă privirea. Nu crezi că ar fi trebuit să ştiu de ce?

— Primo, le-am respins avansurile sexuale, n-au vrut să înţeleagă că nu înseamnă nu. Secundo, îmi place să lovesc oamenii. Terţio, este o minciună. Ei şi-au provocat rănile, izbindu-se de ziduri, pentru a mă denigra.

Vorbea încet şi cu un aer detaşat. După o săptămână în închisoare, devenise indiferent la toate.

Avocata a închis dosarul, pentru a-l redeschide imediat după aceea. Apoi şi-a aranjat coafura elaborată şi a oftat.

— Se pare că inşii bătuţi nu depun plângere, a oftat ea. Să ne concentrăm asupra urmăririi penale. Asesorul de la tribunal te acuză de o infracţiune gravă, pentru care se aplică o pedeapsă foarte aspră.

Şi cum putea fi altfel, oare, se gândea Geralt, admirând frumuseţea avocatei. Se întreba ce vârstă o fi avut când a intrat la şcoala de vrăjitoare. Şi la ce vârstă o părăsise.

Ambele şcoli de magie încă funcţionale, atât cea de băieţi din Ban Ard, cât şi cea de fete din Aretuza de pe insula Thanedd, produceau şi rebuturi, pe lângă absolvenţi. În ciuda selecţiei riguroase, în urma numeroaselor examene de admitere, care, în principiu, permiteau cernerea şi eliminarea cazurilor fără speranţă, diferenţierea reală avea loc abia în primele semestre, perioadă în care erau demascaţi cei care ştiau să se camufleze. Cei pentru care gândirea se dovedea a fi o experienţă neplăcută şi periculoasă. Idioţii în stare latentă, leneşii şi debilii mintali

de ambele sexe care nu aveau nici în clin, nici în mânecă cu şcolile de magie. Necazul era că, de obicei, aceştia erau progenituri ale oamenilor înstăriţi sau ale celor consideraţi importanţi din alte motive.

După ce erau daţi afară din şcoală, trebuia să se facă totuşi ceva în legătură cu acei tineri dificili. Cu băieţii exmatriculaţi de la Ban Ard nu era nicio problemă: intrau în diplomaţie, îi aşteptau cu braţele deschise armata, flota şi poliţia, iar celor mai tâmpiţi le rămânea politica. Rebuturile magice din rândurile sexului frumos erau doar aparent mai greu de remediat. Cu toate că erau exmatriculate, domniţele trecuseră pragul unei şcoli de vrăjitoare şi gustaseră din magie într-o oarecare măsură. Iar influenţa magicienelor asupra conducătorilor şi asupra tuturor sferelor vieţii politice şi economice era prea puternică pentru a le lăsa pe domniţe în voia sorţii. Li se oferea un refugiu sigur. Intrau în justiţie. Deveneau avocate.

Avocata a închis dosarul. Apoi l-a redeschis.

— Te sfătuiesc să pledezi vinovat, i-a sugerat ea. Astfel, ne-am putea baza pe o sentinţă mai blândă…

— Vinovat de ce anume? a întrerupt-o vrăjitorul.

— Atunci când instanţa te întreabă dacă pledezi vinovat, răspunzi afirmativ. Recunoaşterea vinovăţiei va fi considerată o circumstanţă atenuantă.

— Bine, dar cum ai de gând să mă aperi?

Avocata a închis dosarul. De parcă ar fi fost capacul unui sicriu.

— Să mergem. Instanţa ne aşteaptă.

Instanţa aştepta, pentru că tocmai îl scoteau din sala de judecată pe inculpatul anterior. Nu era prea vesel, după cum i s-a părut lui Geralt.

Pe perete atârna un scut mare, pătat de muşte, pe care era înfăţişată emblema Kerackului, un delfin albastru înotând. Sub emblemă se afla masa juraţilor. Trei persoane erau aşezate la ea: un scrib slăbănog, un judecător adjunct palid şi o judecătoare, o femeie cu o privire şi o expresie serioase.

Banca din dreapta judecătorilor era ocupată de asesorul

instanţei, care îndeplinea atribuţiile de procuror. Părea serios, într-atât de serios încât te-ai fi ferit de el dacă l-ai fi întâlnit pe o stradă întunecată.

Pe partea opusă, în stânga completului de judecată, se afla banca acuzaţilor. Locul care i-a fost atribuit.

Apoi totul a decurs rapid.

— Geralt, numit Geralt din Rivia, vrăjitor de profesie, este acuzat de delapidare, uzurpare şi însuşire a bunurilor aparţinând Coroanei. Acţionând în complicitate cu alte persoane corupte de el, acuzatul a umflat valoarea chitanţelor emise pentru serviciile sale cu intenţia de a prelua surplusul, provocând astfel pierderi pentru trezoreria statului. Dovada o constituie „denunţul”, *notitia criminis,* ataşat de către acuzare la dosar. Denunţul mai sus menţionat…

Expresia plictisită şi privirea absentă a judecătoarei indicau fără echivoc faptul că gândurile respectabilei femei se aflau în altă parte şi că o preocupau cu totul alte probleme şi treburi: spălatul rufelor, copiii, culoarea perdelelor, aluatul pentru cozonacul cu mac şi vergeturile de pe fund, care sugerau o criză conjugală. Vrăjitorul a acceptat cu smerenie că era considerat mai puţin important, că nu putea concura cu anumite preocupări.

Procurorul a continuat fără nici cea mai mică emoţie:

— Infracţiunea comisă de acuzat nu numai că a păgubit ţara, dar a subminat şi a ruinat ordinea socială. Legislaţia în vigoare impune…

Judecătoarea l-a întrerupt:

— Denunţul ataşat la dosar trebuie tratat de instanţă drept *probatio de relato,* „o dovadă furnizată de o terţă persoană”. Procuratura este în măsură să prezinte şi alte probe?

— Nu există alte dovezi… pentru moment… Acuzatul, după cum s-a menţionat deja, este un vrăjitor. Un mutant care trăieşte la marginea societăţii umane, care dispreţuieşte legile umane şi care se consideră deasupra lor. Prin prisma profesiei sale infracţionale şi antisociale, el intră în contact cu elemente criminale şi cu non-oameni,

inclusiv cu rase ostile faţă de a noastră. Încălcarea legii este inerentă naturii nihiliste a vrăjitorului. În cazul unui vrăjitor, onorată instanţă, lipsa probelor este cea mai bună dovadă… Aceasta demonstrează perfidie, precum şi…

— Oare nu cumva – judecătoarea nu era interesată de ceea ce mai demonstrează lipsa probelor – acuzatul recunoaşte că este vinovat?

— Nu recunosc aşa ceva, a răspuns Geralt, ignorând gesturile disperate ale avocatei. Sunt nevinovat, nu am comis nicio infracţiune.

Avea ceva experienţă: din când în când se mai întâmplase să aibă de-a face cu justiţia şi se familiarizase oarecum cu literatura pe această temă.

— Sunt acuzat ca urmare a unor prejudecăţi…

— Obiectez! a strigat asesorul. Acuzatul face o pledoarie!

— Respins.

— …ca urmare a unor prejudecăţi faţă de persoana mea şi de profesia mea sau din cauza *unui praeiudicium*[3]*,* iar acesta presupune un fals. Mai mult decât atât, sunt acuzat pe baza unui singur denunţ anonim. *Testimonium unius non valet. Testis units, testis nullus.*[4] *Ergo*[5]*,* aceasta nu este o acuzaţie, ci o presupunere sau *praesumptio.* Şi o presupunere lasă loc de îndoială.

— *In dubio pro reo!*[6] s-a trezit avocata apărării. *In dubio pro reo,* onorată instanţă!

Judecătoarea a lovit cu ciocanul în masă, trezindu-l pe judecătorul adjunct plictisit.

— Instanţa stabileşte o cauţiune de cinci sute de coroane novigradiene.

Geralt a oftat. Era curios să afle dacă îi va mai găsi pe

[3] „Părtinire”, în lb. latină, în original (n. red.).

[4] „O singură mărturie nu-i valabilă. Un singur martor e totuna cu niciun martor”, în lb. latină, în original. Principiu de drept potrivit căruia o singură mărturie într-un proces este lovită de nulitate. (n. tr.).

[5] „Drept urmare, în consecinţă”, în lb. latină, în original (n. red.).

[6] „Când *[există]* dubii, *[trebuie să dăm o sentinţă]* în favoarea acuzatului”, în lb. latină, în original. Principiu de drept potrivit căruia o persoană nu poate fi condamnată atâta timp cât persistă dubii întemeiate asupra vinovăţiei sale. (n. tr.).

colegii săi de celulă şi dacă au învăţat vreo lecţie din incident sau dacă va trebui să le-o predea din nou cu pumni şi şuturi.

Oraşul! Ce e alt decât poporul?

WILLIAM SHAKESPEARE, *Coriolan*[7]

[7] William Shakespeare, *Coriolan,* traducere din lb. engleză de Tudor Vianu, apud *Opere complete,* ediţie îngrijită şi comentarii de Leon D. Leviţchi, note de Virgiliu Ştefănescu-Drăgăneşti, Editura Univers, Bucureşti, 1988, vol. VII, p. 564 (n. red.).

4

Chiar la marginea pieţei aglomerate se afla o tarabă încropită din scânduri aşezate cât mai bine, ţinută de o femeie bătrână cu pălărie de paie, dolofană şi roşcată ca zâna cea bună din basme. Deasupra bătrânei trona inscripţia: „Fericire şi bucurie – numai la mine. Castravete gratis”. Geralt s-a oprit, a scos din buzunar o monedă de cupru şi a cerut posomorât:

— Toarnă-mi jumătate de sfert de fericire, bunicuţo.

A inspirat adânc, a băut cu nesaţ şi a oftat. Apoi şi-a şters lacrimile pe care tăria i le storsese din ochi.

Era liber. Şi furios.

Interesant era că aflase că era liber de la o persoană pe care o cunoştea. Din vedere. Era acelaşi tânăr cu chelie prematură care fusese alungat sub ochii lui de pe treptele hanului „Natura Rerum”. Şi care, aşa cum avea să afle, era grefier la tribunal.

— Eşti liber, i-a comunicat tânărul chel, împletindu-şi şi deschizându-şi degetele subţiri, pătate de cerneală. S-a plătit cauţiunea.

— Cine a plătit-o?

Era o informaţie confidenţială, iar grefierul chel a refuzat să i-o furnizeze. A refuzat de asemenea, la fel de categoric, să-i returneze lui Geralt geanta care îi fusese rechiziţionată şi care conţinea, printre altele, numerar şi cecuri bancare. Bunurile mobile ale vrăjitorului, îl informase pe un ton ironic, fuseseră tratate de către autorităţi ca fiind *cautio pro expensis,* un avans în contul cheltuielilor de judecată şi al amenzilor prevăzute.

Lupta ar fi fost inutilă şi fără sens. Geralt ar fi trebuit să se considere norocos dacă, atunci când a fost eliberat din închisoare, i s-ar fi restituit ceea ce avusese în buzunar în momentul arestării sale: niscaiva fleacuri personale şi bani mărunţi, atât de mărunţi încât nimeni nu se obosise să-i fure.

A numărat monedele de bronz rămase şi i-a zâmbit

bătrânei.

— Încă o jumătate de sfert de bucurie, te rog. Şi mulţumesc pentru castravete, dar nu-i nevoie.

După tăria de la bătrânică, lumea i s-a părut mult mai frumoasă. Geralt ştia că acel efect nu va dura mult, aşa că a grăbit pasul. Avea anumite treburi de făcut.

Din fericire, Babuşca, iapa sa, scăpase de atenţia instanţei şi nu fusese inclusă în calculul *cautio pro expensis.* Era tot acolo unde o lăsase, într-o boxă din grajd, bine îngrijită şi hrănită. Indiferent de starea finanţelor sale, vrăjitorul nu putea să nu recompenseze astfel de atenţii. Din pumnul de monede de argint care fuseseră salvate în ascunzătoarea cusută în şa, câteva au ajuns imediat la grăjdar, care a rămas aproape fără suflare pentru atâta generozitate.

Orizontul de deasupra mării se întuneca. Lui Geralt i s-a părut că a văzut scânteind un fulger.

Înainte de a intra în corpul de gardă, a respirat cu nesaţ, umplându-şi plămânii cu aer curat. În zadar. Domniţele gardience probabil mâncaseră în acea zi mai multă fasole decât de obicei. Multă, mult mai multă. Cine ştie, poate că era duminică. Unele, cum se aştepta, mâncau. Altele erau ocupate să joace zaruri. Când l-au văzut, s-au ridicat de la masă. Şi l-au înconjurat.

— Ia uitaţi-vă la el, vrăjitorul! a spus comandanta, apropiindu-se de el. Iată-l din nou printre noi!

— Plec din oraş. Am venit să-mi iau lucrurile înapoi.

— Şi, dacă îţi dăm voie să le iei, ce primim în schimb?

O altă gardiancă l-a împins cu cotul, aparent involuntar.

— Tre’ să plăteşti un gaj, frăţioare, un gaj! Nu-i aşa, fetelor? Ce să-l punem să facă?

— Să ne pupe-n cur pe toate!

— Cu limba! Şi fără grabă!

— Da’ cum să nu! Să ne pricopsim cu vreo boală!

— Da’ ni-i dator cu o plăcere, ce, nu meritäm şi noi?

Alta şi-a împins pieptul tare ca o stâncă în el.

— Mai bine să ne cânte un cântecel, a propus alta, băşindu-se zgomotos. Iaca, i-am dat eu tonu’!

— I-l dau şi eu! Una dintre tovarăşele ei s-a descărcat şi mai zgomotos: E mai zgomotos!

Celelalte femei se ţineau de burtă de râs.

Geralt şi-a croit drum, încercând din răsputeri să nu folosească prea multă forţă. În acel moment, uşa depozitului s-a deschis şi a apărut individul în caftan cenuşiu şi cu beretă. Geralt l-a recunoscut de îndată pe custodele depozitului, Gonschorek.

În faţa vrăjitorului, bărbatul a început să gâfâie.

— Tu? se bâlbâia el. Cum aşa? Spadele dumitale…

— Exact. Spadele mele. Te rog să mi le înapoiezi.

— Păi… păi… Gonschorek se îneca, îşi ducea mâinile la piept, respira anevoios: Păi, eu nu le mai am!

— Poftim?

— Nu le mai am…

Chipul bărbatului s-a înroşit şi s-a schimonosit ca într-un paroxism al bolii.

— Le-au luat…

— Cum adică?

Geralt s-a simţit cuprins de o mânie rece.

— Le-au lu-luat…

— Dar cum să le ia? Vrăjitorul l-a apucat pe custode de rever: Şi de la cine să le ia, la naiba? Ce dracu’ înseamnă asta?

— Chitanţa…

— Exact!

Geralt a simţit cum îi este prins umărul într-o mână de oţel. Comandanta corpului de gardă l-a îndepărtat de Gonschorek, care se sufoca.

— Exact! Arată-ne chitanţa!

Vrăjitorul nu mai avea chitanţa pentru custodia armelor. Îi rămăsese în tăşcuţă. Aceea rechiziţionată de instanţă, ca avans pentru cheltuielile de judecată şi pentru amenzile prevăzute.

— Chitanţa!

— N-o mai am.

Comandanta nu l-a lăsat să termine.

— Dacă n-ai chitanţă, n-ai nimic în depozit. Spadele tale

au fost luate, n-ai auzit? Şi poate că ţi le-ai luat singur. Şi acum vii aici şi faci circ? Vrei să te alegi cu nişte parale de la noi? În niciun caz. Şterge putina mai repede de-aici, fugi încotro vezi cu ochii.

— Nu voi pleca de aici înainte să…

Fără să-şi slăbească strânsoarea, comandanta l-a târât pe Geralt şi l-a întors cu faţa spre uşă.

— Hai, şterge-o!

Geralt avea scrupule când venea vorba să lovească femei. Cu toate acestea, nu avea nicio reţinere în a lovi pe cineva care avea umeri de gladiator, o burtă care semăna cu o pastramă imensă legată cu sfoară, muşchii unui discobol şi care, în plus, se băşea ca un catâr. Aşa că a împins-o pe femeia-comandant şi a lovit-o cu toată puterea în maxilar cu un croşeu de dreapta – figura lui preferată.

Celelalte au încremenit, dar numai o secundă. Chiar înainte să se izbească în masă, împroşcând cu un duş de fasole şi rântaş cu boia de ardei de jur-împrejur, s-au năpustit toate asupra lui. Fără să stea prea mult pe gânduri, vrăjitorul i-a rupt nasul uneia, iar alteia i-a aplicat o lovitură în urma căreia s-a auzit un zăngănit de dinţi. Altora două le-a servit Semnul Aard, aruncându-le ca pe nişte păpuşi de cârpă în rastelul cu halebarde, pe care le-a răsturnat, de la prima până la ultima, cu o bubuitură şi un vuiet de nedescris.

A primit un pumn în ureche de la comandanta din care picura sos. Altă gardiancă, aceea cu pieptul tare ca stânca, l-a apucat din spate într-o îmbrăţişare de urs. Geralt a lovit-o cu cotul până când a început să urle. A împins-o pe femeia-comandant pe masă şi i-a tras un croşeu de dreapta viguros. Apoi a lovit-o pe cea cu nasul spart în plexul solar, trântind-o la pământ. A auzit-o vomitând. Alta, lovită cu un pumn la tâmplă, s-a izbit cu căpăţâna rasă de un stâlp şi a alunecat de-a lungul acestuia, cu vederea înceţoşată dintr-odată.

Dar celelalte patru au rămas în picioare, aşa că nu mai putea fi vorba de superioritatea vrăjitorului. A primit o lovitură la cap, urmată imediat de una la ureche şi de alta

în regiunea sacrală. O femeie i-a pus piedică; iar, când a căzut, două s-au aruncat asupra lui şi l-au strivit lovindu-l cu pumnii. Nici celelalte nu l-au scutit de lovituri cu picioarele.

Cu un cap în gură, vrăjitorul a scăpat de una dintre cele care îl striveau, dar imediat i-a luat locul alta: cea cu funcţia de comandant, a dedus el după rântaşul care picura de pe ea. L-a lovit în dinţi cu un pumn de sus. Sângele lui Geralt i-a ţâşnit direct în ochi.

— Un cuţit! a ţipat femeia, agitându-şi capul ras. Daţi-mi un cuţit! O să-i tai boaşele!

— Ce cuţit?! a strigat alta. O să-l muşc eu!

— De-ajuns! Aveţi grijă! Ce înseamnă toate acestea? Aveţi grijă, am spus!

O voce tunătoare, care impunea respect, a străpuns gâlceava încăierării, liniştind gardiencele, care l-au lăsat baltă pe Geralt. Vrăjitorul s-a ridicat cu greu, simţind durere. Vederea câmpului de luptă i-a îmbunătăţit uşor starea de spirit. Şi-a privit realizările cu o oarecare satisfacţie. Gardianca ce zăcea lângă perete şi-a redeschis ochii, dar nu era încă în stare să se ridice. Alta, aplecată, scuipa sânge şi îşi verifica dinţii cu degetul. Cea de-a treia, cea cu nasul spart, a încercat să se ridice, dar s-a prăbuşit la loc, alunecând în propria vomă de fasole. Dintre toate cele şase, doar jumătate se ţineau pe propriile picioare. Aşadar, se putea afirma că rezultatul era satisfăcător. Mai ales având în vedere că, dacă nu ar fi fost acea intervenţie externă, el ar fi suferit răni mult mai grave şi cine ştie dacă ar mai fi fost în stare să se ridice singur.

Cel care intervenise era un om bine îmbrăcat, cu trăsături nobile, care emana autoritate. Geralt nu ştia cine este. Pe de altă parte, îl cunoştea perfect pe tovarăşul său, un filfizon cu o pălărie fistichie, împodobită cu o pană de egretă şi cu părul blond până la umeri, ondulat cu ajutorul unui fier încălzit. Purta un dublet de culoarea vinului roşu şi o cămaşă cu jabou din dantelă şi avea pe buze zâmbetul omniprezent şi nedespărţita lăută.

— Bun găsit, vrăjitorule! Vai, dar în ce hal arăţi! Ce faţă

buhăită ai! Pocnesc de râs, zău!

— Bun găsit, Jaskier. Şi eu mă bucur să te văd.

— Ce se petrece aici? Omul cu trăsături nobile şi-a pus mâinile în şolduri: Ei bine? Ce faceţi? Raportul regulamentar! Chiar acum!

— Ăsta-i!

Comandanta şi-a scuturat rămăşiţele de rântaş de pe ureche şi a indicat acuzator spre Geralt.

— El e de vină, stimate investigator! Şi-a pierdut cumpătul şi a început să se ia la harţă, iar apoi la bătaie cu noi. Şi tot tărăboiul s-a iscat de la nu ştiu ce spade păstrate în depozit, pentru care nici n-avea chitanţă. Şi Gonschorek poate să depună mărturie... Hei, Gonschorek, de ce te-ai pitit acolo, în colţ? Te-ai cufurit sau ce? Mută-ţi fundul, ridică-te, spune-i stimatului investigator... Hei! Gonschorek! Ce-ai păţit?

Era de-ajuns să te uiţi mai atent pentru a ghici ce păţise Gonschorek. Nu era necesar să-i simţi pulsul, era suficient doar să te uiţi la faţa albă ca varul. Gonschorek era mort. Pur şi simplu, o mierlise.

— Vom deschide o anchetă, jupâne din Rivia, a spus Ferrant de Lettenhove, investigator al curţii regale. Suntem obligaţi să facem acest lucru, căci dacă depui o plângere oficială trebuie să deschidem o anchetă, aşa prevede legea. Îi vom ancheta pe toţi cei care au avut acces la bunurile dumitale cât timp ai fost arestat şi te-ai prezentat în faţa judecătorilor. Îi vom aresta pe toţi cei suspecţi...

— Pe cei obişnuiţi?

— Poftim?

— Nimic, nimic.

— Ei bine. Chestiunea va fi cu siguranţă clarificată, iar cei vinovaţi de furtul spadelor vor fi aduşi în faţa justiţiei. Dacă, într-adevăr, este vorba despre un furt. Îţi garantez că vom lămuri misterul şi că adevărul va ieşi la iveală. Mai devreme sau mai târziu.

— Aş prefera să fie mai devreme. Vrăjitorului nu-i prea plăcea tonul investigatorului: Spadele mele sunt viaţa mea, fără ele nu-mi pot practica meseria. Ştiu că profesia mea

este dispreţuită de mulţi şi că persoana mea are de suferit din cauza acestei imagini negative, rezultată din superstiţii, prejudecăţi şi xenofobie. Trag nădejde că această circumstanţă nu va influenţa ancheta.

— Fără doar şi poate, i-a răspuns sec Ferrant de Lettenhove. Pentru că aici respectăm legea şi ordinea.

După ce câţiva lachei au luat trupul regretatului Gonschorek, investigatorul a ordonat să se facă o percheziţie în depozitul de arme şi în întreaga clădire. După cum era de aşteptat, nu rămăsese nici urmă din spadele vrăjitorului. Femeia cu funcţia de comandant al gărzilor, care încă mai era mânioasă pe Geralt, le-a arătat un loc în care decedatul ţinea chitanţele primite pentru lucrurile retrase din depozit. Printre ele a fost găsită imediat cea a vrăjitorului. Apoi femeia a răsfoit registrul şi li l-a pus imediat sub nas.

— Ia uitaţi-vă, le-a arătat ea triumfătoare. Negru pe alb. Semnătura: *Gerland din Ryblia.* V-am spus eu că vrăjitorul a venit personal să-şi ridice spadele. Iar acum minte, fără îndoială pentru a cere despăgubiri! Din pricina lui a dat Gonschorek colţul! De la atâta tulburare, bila i s-a revărsat şi a crăpat!

Cu toate acestea, nici ea, nici vreuna dintre celelalte gardience nu au fost de acord să depună mărturie că l-au văzut pe Geralt retrăgându-şi spadele. Erau atât de mulţi oameni prin preajmă – a fost explicaţia lor –, iar ele erau ocupate, pentru că era ora mesei şi trebuiau să mănânce.

Pescăruşii se roteau deasupra acoperişului tribunalului, scoţând ţipete pătrunzătoare. Vântul alungase norii de furtună care atârnau deasupra mării spre sud. S-a ivit soarele.

— Ţin să vă avertizez că spadele mele sunt protejate prin vrăji puternice, a spus Geralt. Numai vrăjitorii le pot atinge, altora li s-ar scurge energiile vitale. Acest lucru se manifestă în principal prin dispariţia forţei bărbăteşti. Adică prin impotenţă. Totală şi permanentă.

— O să ţinem cont de asta, a spus investigatorul, dând din cap. Deocamdată v-aş ruga să nu părăsiţi oraşul. Sunt

dispus să închid ochii la încăierarea din corpul de gardă, unde scandalurile sunt la ordinea zilei, domniţele gardience se lasă destul de des pradă emoţiilor. Şi din moment ce Julian... adică jupanul Jaskier îşi dă girul pentru dumneata, sunt sigur că şi în instanţă cazul dumitale va fi soluţionat într-o manieră favorabilă.

— Cazul meu, a replicat vrăjitorul mijind ochii, nu este nimic altceva decât o hărţuire. O şicanare provenită din prejudecăţi şi ură...

— Probele vor fi supuse examinării, l-a întrerupt investigatorul. Şi pe baza lor vor fi luate măsurile corespunzătoare. Aşa cum cere litera legii. Aceeaşi lege datorită căreia te afli în libertate. Pe cauţiune şi, prin urmare, condiţionat. Va trebui să respecţi aceste condiţii, jupâne din Rivia.

— Cine a plătit cauţiunea?

Ferrant de Lettenhove a refuzat sec să-i dezvăluie identitatea binefăcătorului său, şi-a luat rămas-bun şi, însoţit de valeţii săi, s-a îndreptat spre intrarea în tribunal.

Jaskier nu aştepta nimic altceva. De îndată ce au părăsit piaţa şi au intrat pe o străduţă, i-a dezvăluit tot ce ştia.

— O adevărată înlănţuire de coincidenţe nefericite, prietene Geralt. Şi de incidente nefericite! Iar în ceea ce priveşte cauţiunea, a plătit-o o anume Lytta Neyd, cunoscută de prietenii apropiaţi sub numele de Coral, de la culoarea rujului pe care îl foloseşte. Ea este o magiciană aflată în slujba lui Belohun, regele acestor meleaguri. Toată lumea se frământă să afle de ce a făcut-o, de vreme ce tot ea este cea care te-a trimis la închisoare.

— Cum aşa?

— Aşa cum îţi spun. Coral a fost cea care te-a turnat. Bineînţeles că asta nu a surprins pe nimeni, se ştie că toţi magicienii au un dinte împotriva ta. Şi apoi, dintr-odată, lucrurile au luat o altă întorsătură: nici una, nici două, magiciana plăteşte cauţiunea şi te scoate din temniţa în care ai fost aruncat din pricina ei. Tot oraşul...

— Am chiar aşa o faimă? Tot oraşul? Ce vorbeşti, Jaskier?

— Folosesc metafore şi perifraze. Nu te preface că nu ştii,

doar mă cunoşti bine. Este limpede că nu chiar tot oraşul, ci doar câţiva bine informaţi dintre cei apropiaţi cercurilor conducătorilor.

— Nu cumva vei fi fiind şi tu vreun apropiat al acestor cercuri?

— Ai ghicit. Ferrant este vărul meu, fiul fratelui tatălui meu. Am venit în vizită la el, aşa cum se obişnuieşte printre rude. Şi am auzit despre nenorocirea ta. Am pus de îndată o vorbă bună pentru tine, pesemne că nu te îndoieşti. Şi mi-am dat girul pentru onestitatea ta. Le-am povestit despre Yennefer…

— Mulţumesc frumos.

— Mai scuteşte-mă cu sarcasmul tău. A trebuit să le povestesc despre ea ca să-mi conving verişorul că magiciana de aici te ponegreşte şi te denigrează din gelozie şi invidie. Că toată această acuzaţie este complet falsă, că nu te pretezi niciodată la escrocherii financiare. Ca urmare a mijlocirii mele, Ferrant de Lettenhove, procuror regal şi executor suprem al legii, este acum convins de inocenţa ta…

— Nu mi s-a părut, a spus Geralt. Dimpotrivă, am avut senzaţia clară că nu are încredere în mine. Nici în privinţa presupusei mele delapidări şi nici în privinţa dispariţiei spadelor. Ai auzit ce a spus despre dovezi? Pentru el reprezintă un fetiş. Aşadar, denunţul va fi o dovadă a fraudei, iar semnătura lui Gerland din Ryblia, din registru, va dovedi că dispariţia spadelor este o farsă. Ca să nu mai vorbim despre expresia pe care a avut-o când m-a avertizat să nu părăsesc oraşul…

— Îl judeci pe nedrept, i-a replicat Jaskier. Îl cunosc mai bine decât tine. Pentru el girul meu valorează mai mult decât o duzină de dovezi false. Şi te-a avertizat pe bună dreptate. De ce crezi că ne-am grăbit amândoi, şi eu, şi el, spre corpul de gardă? Pentru a te împiedica să comiţi vreo tâmpenie! Spui că cineva unelteşte împotriva ta, fabricând dovezi false? Atunci nu-ţi rămâne decât să nu laşi nicio dovadă incontestabilă în mâna cuiva. Iar evadarea ar putea constitui una.

— S-ar putea să ai dreptate, dar instinctul meu îmi spune cu totul altceva. Ar trebui s-o şterg cât mai degrabă de-aici, înainte de a fi încolţit din toate părţile. Mai întâi arestarea, apoi cauţiunea îndată după beleaua cu spadele... Oare ce mă mai aşteaptă? La naiba, fără spadă mă simt ca... ca un melc fără cochilie.

— După părerea mea, îţi faci prea multe griji. La urma urmei, nu mai sunt prăvălii pe-aici? Pune-le cruce acelor spade şi cumpără-ţi altele.

— Dar ce s-ar întâmpla, oare, dacă ţi s-ar fura lăuta? Câştigată, dacă îmi amintesc bine, în circumstanţe oarecum dramatice? Oare nu ţi-ai face griji? I-ai pune cruce şi ai merge să-ţi cumperi alta de la prăvălia din colţ?

Jaskier şi-a strâns instinctiv la piept lăuta şi s-a uitat în jur cu un aer speriat. Cu toate acestea, niciunul dintre trecători nu arăta ca un potenţial hoţ de instrumente muzicale şi nici nu manifesta vreun interes morbid pentru lăuta sa nemaipomenită.

— Bine, a oftat el. Înţeleg. La fel ca lăuta mea, spadele tale sunt unice şi de neînlocuit. În plus... cum spuneai? Sunt fermecate? Protejate prin vrăji foarte puternice? Provoacă impotenţă magică... La naiba, Geralt! Şi abia acum îmi spui? După ce am petrecut atâta amar de vreme în compania ta, cu spadele la îndemână! Şi uneori chiar mai aproape! Acum este totul clar, acum înţeleg... În ultima vreme, la naiba, am cam avut anumite dificultăţi...

— Linişteşte-te. Asta cu impotenţa nu-i decât o minciună. Am scornit-o pe loc, sperând că se va răspândi zvonul. Că hoţul se va speria...

— Dacă se va speria, poate că va ascunde spadele sub bălegarul din grajd, a remarcat sec bardul, încă uşor palid. Aşadar poţi să-ţi iei rămas-bun de la ele. Mai bine ai încredere în vărul meu Ferrant. Este investigator pe-aici de ani de zile, are o întreagă armată de şerifi, observă bardul sobru, încă uşor palid. Vor găsi hoţul în doi timpi şi trei mişcări, vei vedea.

— Dacă o mai fi pe-aici, a scrâşnit din dinţi vrăjitorul. S-o fi evaporat când eram în temniţă. Dar cum spuneai că se

numeşte magiciana din pricina căreia am ajuns acolo?

— Lytta Neyd, cunoscută şi sub numele de Coral. Îmi închipui la ce te gândeşti, omule, dar nu ştiu dacă este o idee bună. Este magiciană. Magiciană şi femeie, pe scurt o specie aparte, care nu se supune regulilor cunoaşterii raţionale, ci unor mecanisme şi principii complet străine bărbaţilor de rând. Ce să-ţi mai spun mai mult de-atât, sunt convins că ştii foarte bine. Ai o experienţă foarte bogată în această chestiune… Dar ce este cu hărmălaia asta?

Rătăcind fără vreo ţintă pe străzi, nimeriseră într-o piaţetă în care răsunau necontenit bocănituri de ciocane. După cum au putut afla, acolo exista un atelier mare de arămari. Pe marginea străzii, sub un baldachin, erau îngrămădite stive ordonate de doage puse la uscat. Unii tineri desculţi le cărau până la nişte mese, unde erau fixate pe suporturi speciale şi tăiate. Odată pregătite, treceau în mâinile altor meşteri, care le puneau pe nişte bancuri lungi de tâmplărie şi le fasonau cu rindeaua, cu picioarele până la glezne în rumeguş. Doagele finisate ajungeau apoi în mâinile butnarilor, care le asamblau. Geralt a stat o vreme urmărind cum, sub acţiunea presiunii aplicate de scule ingenioase şi a clemelor acţionate din şuruburi, butoiul prindea contur şi imediat era fixat cu cercuri de fier prin lovituri de ciocan. Aburul eliberat din cazanele mari în care erau opărite butoaiele ajungea până în stradă. Din curtea aflată în spatele atelierului ajungea miros de lemn ars în foc: acolo, butoaiele erau încălzite înainte de a fi prelucrate în continuare.

— De fiecare dată când văd un butoi mi se face poftă de bere, a anunţat Jaskier. Haide, să mergem până la colţ. Ştiu eu o cârciumă drăguţă.

— Du-te singur. Am de gând s-o vizitez pe magiciană. Mi se pare că ştiu cine este, am mai văzut-o cândva. Unde o pot găsi? Nu te îmbufna, Jaskier. S-ar părea că este principala pricină a necazurilor mele. Doar n-o să aştept cu mâinile în sân să văd cum se petrec lucrurile, voi merge la ea şi o voi lua la rost. Nu pot să rămân aici, în acest oraş. Chiar dacă n-am nicio leţcaie în buzunar.

— Lasă că găsim noi leac pentru asta, a spus trubadurul cu mândrie. Te ajut eu cu bani… Geralt? Ce se întâmplă?

— Întoarce-te la butnari şi adu-mi o doagă.

— Cum?

— Adu-mi o doagă. Repede.

Strada era blocată de trei vlăjgani puternici, cu feţe întunecate, nebărbierite şi slinoase. Unul, într-atât de lat în umeri încât părea aproape pătrat, ţinea o bâtă groasă ca un ax de cabestan. Cel de-al doilea, care purta un cojoc întors pe dos, avea un satâr în mână şi un topor prins la brâu. Al treilea, tuciuriu ca un marinar, era înarmat cu un cuţit lung, cu aspect înfricoşător.

— Hei, tu, rivian împuţit! a început cel pătrat. Cum te simţi fără spade în spate? De parcă ai fi în curul gol în bătaia vântului, nu-i aşa?

Geralt nu i-a dat apă la moară. A aşteptat. Îl putea auzi pe Jaskier certându-se cu butnarii în privinţa doagei.

— Ai rămas fără colţi, mutantule, viperă veninoasă vrăjită, a continuat cel lat în umeri, în mod vădit cel mai priceput dintre cei trei la oratorie. Nimeni nu se teme de un şarpe fără colţi! Pentru că este ca un vierme sau ca un chişcar leşinat. Noi călcăm în picioare astfel de scârboşenii şi le strivim, încât nu mai îndrăznesc să vină prin oraşele noastre, printre oamenii cumsecade. N-o să apuci să ne mânjeşti străzile cu băloşenia ta, ticălosule! Caftiţi-l, flăcăi!

— Geralt! Prinde-o!

Vrăjitorul a apucat din zbor doaga care îi fusese aruncată, a sărit îndărăt pentru a evita o lovitură de par, a plesnit namila aproape pătrată în moalele capului, s-a rotit şi l-a lovit pe bărbatul cu cojocul întors pe dos în cot, acesta a ţipat şi a dat drumul satârului din mână. Geralt l-a făcut să-şi piardă echilibrul printr-o lovitură aplicată în spatele genunchilor, apoi a executat o piruetă, s-a întors într-o parte şi l-a plesnit la tâmplă cu doaga. Fără să mai aştepte să se prăbuşească şi fără să-şi întrerupă mişcarea, s-a strecurat pe sub bâta vlăjganului aproape pătrat şi i-a zdrobit degetele încleştate pe aceasta. Omul a urlat de durere şi a dat drumul bâtei, iar vrăjitorul l-a lovit pe rând

peste o ureche, în coaste şi peste cealaltă ureche. În cele din urmă, şi-a luat avânt şi i-a dat un şut puternic între picioare. Matahala pătrată a căzut şi s-a ghemuit, zvârcolindu-se spasmodic cu fruntea pe pământ.

Tuciuriul, cel mai agil şi mai rapid dintre cei trei, a început să ţopăie în jurul vrăjitorului. Trecându-şi cu îndemânare cuţitul dintr-o mână în cealaltă, a atacat cu picioarele îndoite, lovind de-a curmezişul. Geralt i-a evitat cu uşurinţă lovitura, s-a dat un pic înapoi şi a aşteptat ca celălalt să-şi prelungească pasul. Iar când s-a întâmplat acest lucru i-a deviat cuţitul cu o lovitură puternică de doagă, l-a încercuit pe atacator cu o piruetă şi l-a lovit în ceafă. Cuţitarul a căzut în genunchi, iar vrăjitorul l-a lovit în spate, spre rinichiul drept. A urlat sfredelitor de durere şi a înţepenit, iar vrăjitorul l-a lovit cu doaga sub ureche, chiar la nerv. Cunoscut de medici sub denumirea de plex parotid.

— Vaaai! a exclamat el, stând deasupra omului care se zvârcolea, sufocându-se şi înecându-se cu propriul răcnet. Te-o fi durând.

Zbirul cu cojoc de oaie, încă în genunchi, şi-a scos toporul de la brâu, dar nu s-a putut hotărî să se ridice, nefiind sigur cum să acţioneze. Geralt i-a risipit îndoielile printr-o lovitură cu doaga peste ceafă.

Soldaţii din garda oraşului alergau de-a lungul străzii, croindu-şi drum printre curioşii care se îngrămădeau. Jaskier, apelând la cunoştinţele sale, a încercat să-i calmeze explicându-le febril cine era agresorul şi cine acţiona în autoapărare.

Vrăjitorul l-a chemat pe bard gesticulând.

— Fii cu ochii pe aceşti ticăloşi, să fie întemniţaţi cât mai degrabă. Convinge-l pe vărul tău, investigatorul, să-i ia la bani mărunţi. Fie i-au mâncat palmele să fure spadele, fie au fost năimiţi de cineva anume. Ştiau că sunt dezarmat, aşa că au îndrăznit să mă atace. Şi înapoiază-le butnarilor doaga.

— A trebuit s-o cumpăr, a mărturisit Jaskier. Şi cred că bine am făcut. Din câte am văzut, ai mânuit-o cu dibăcie. Ar trebui s-o păstrezi şi s-o ai la tine mereu.

— Mă duc la magiciană. În vizită. Ar trebui să mă duc cu doaga?

— Pentru magiciană, ca să ţi-o spun pe cea dreaptă, ar fi nevoie de ceva mai greu, i-a spus bardul cu o grimasă. O oişte de la căruţă, de exemplu. Un filosof, o cunoştinţă de-a mea spunea: *Când te duci la o femeie, nu uita să iei cu tine...*

— Jaskier.

— Bine, bine, îţi explic cum să ajungi la magiciană. Dar înainte de toate, dacă pot să te sfătuiesc...

— Ce?

— Treci pe la o baie. Şi pe la bărbier.

Feriţi-vă de dezamăgiri, fiindcă aparenţele sunt înşelătoare! Lucrurile sunt rareori ceea ce par a fi. Iar femeile, niciodată.

JASKIER, *O jumătate de veac de poezie*

5

Apa din havuzul fântânii arteziene se învârtea şi spumega, stropind în jur cu mici picături aurii. Lytta Neyd, cunoscută şi sub numele de Coral, magiciana, a întins mâna şi a scandat o formulă magică stabilizatoare. Apa, care s-a domolit de parcă s-ar fi vărsat ulei în ea, a început să scânteieze cu licăriri de lumină. Imaginea, iniţial vagă şi tulbure, a căpătat claritate şi a încetat să mai pâlpâie; deşi uşor distorsionată de mişcarea apei, era clară şi lizibilă. Coral s-a aplecat peste havuz. A văzut în apă Târgul de Mirodenii, strada principală a oraşului. Şi un bărbat cu părul alb mergând de-a lungul ei. Magiciana privea cu atenţie. Observa. Căuta indicii. Detalii. Indicii care să-i permită o evaluare corectă şi care să poată prezice ce avea să se întâmple.

În privinţa bărbaţilor, Lytta avea o viziune clară, formată în ani de zile de experienţă. Ştia să recunoască un bărbat adevărat dintr-o turmă de imitaţii mai mult sau mai puţin reuşite. Şi fără să recurgă în acest scop la contactul fizic, o metodă de testare a bărbăţiei pe care, de altfel, la fel ca majoritatea magicienelor, o considera nu numai vulgară, ci şi banală şi înşelătoare, putând duce la rătăcire totală. Degustarea directă, aşa cum declarase după mai multe încercări, ar putea fi, de asemenea, o modalitate de a determina gustul, dar prea des lăsa un gust amar în gură. Indigestie. Arsuri la stomac şi uneori vărsături.

Lytta putea recunoaşte un bărbat adevărat chiar şi de la distanţă, pe baza unor indicii banale şi aparent nesemnificative. Un bărbat adevărat, verificase magiciana, este pasionat de pescuit, dar folosind exclusiv musca artificială. Colecţionează soldaţi de jucărie, grafică erotică şi modele realizate manual de nave cu vele, inclusiv din acelea care se pot introduce în sticle, iar din casa ei nu lipseau niciodată sticle goale de băuturi scumpe. Este un bucătar excelent, este capabil de adevărate capodopere culinare. Mai mult, în general, era suficient să-l vezi ca să te

simţi invadată de dorinţă.

Vrăjitorul Geralt, despre care magiciana auzise multe, despre care obţinuse multe informaţii şi pe care acum îl observa în apa din havuz, părea să îndeplinească doar una dintre condiţiile menţionate mai sus.

— Mozaïk!

— Sunt aici, jupânească stăpână.

— Vom avea un oaspete. Asigură-te că totul este pregătit ca la carte şi că vom fi la înălţime. Dar, mai întâi, adu-mi o rochie.

— Pe cea trandafirie? Sau pe cea acvamarin?

— Pe cea albă. El poartă de obicei negru, aşa că vom combina yin şi yang. În ceea ce priveşte încălţările, alege ceva care să se asorteze, numai să aibă un toc de cel puţin patru ţoli. Nu-i voi permite să mă privească prea de sus.

— Jupânească stăpână… rochia albă…

— Poftim?

— Este aşa, cam…

— Simplă? Fără brizbrizuri şi farafastâcuri? Ah, Mozaïk, Mozaïk. Oare tu n-ai să înveţi niciodată?

La uşă, el a fost întâmpinat fără niciun cuvânt de o namilă masivă, pântecoasă, cu nasul spart şi cu ochi de porc. L-a măsurat cu privirea pe Geralt din cap până în picioare şi apoi din nou, în sens invers. Apoi s-a dat la o parte, făcându-i semn să treacă.

În hol îl aştepta o fată cu părul pieptănat drept sau, mai bine zis, turtit pe cap. Fără niciun cuvânt, doar cu un gest simplu, ea l-a invitat să intre.

S-a trezit într-o curte plină de flori, cu o fântână arteziană în centru. În mijlocul fântânii era o statuetă de marmură care înfăţişa o tânără goală (sau mai degrabă o fetiţă, judecând după atributele sexuale mai slab dezvoltate) dansând. Pe lângă îndemânarea cu care fusese sculptată de dalta unui maestru, statueta atrăgea atenţia printr-un alt detaliu: era prinsă de soclu într-un singur punct, contactul cu degetul mare de la picior. Imposibil de echilibrat o astfel de structură fără a recurge la magie, a

observat vrăjitorul.

— Geralt din Rivia. Bine ai venit. Intră.

Magiciana Lytta Neyd avea trăsături prea dure pentru a fi numită o frumuseţe clasică. Pudra de nuanţa piersicii, caldă, care îi acoperea delicat pometii, mai atenua din asprimea acestui personaj, dar nu putea să i-o ascundă. Buzele evidenţiate de rujul coral erau desenate perfect, prea perfect. Dar nu asta conta.

Lytta Neyd avea părul roşcat. Era o roşcată clasică, naturală. Roşul-ruginiu, aprins al părului ei amintea de blana de vară a unei vulpi. Dacă ar fi prins cineva o vulpe roşcată şi ar fi pus-o lângă Lytta, s-ar fi dovedit a fi de aceeaşi culoare, greu de deosebit una de cealaltă. Geralt era absolut convins de asta. Iar atunci când îşi mişca magiciana capul, printre nuanţele roşietice scânteiau tonuri mai deschise, gălbui, exact ca la blana unei vulpi. Această nuanţă de roşcat era de obicei însoţită de pistrui şi, de multe ori, în exces. Cu toate acestea, Lytta nu avea nicio urmă.

Geralt simţea o nelinişte latentă, de mult uitată, dar care se trezise brusc undeva în adâncul fiinţei sale. Avea, din fire, o predilecţie ciudată şi dificil de explicat pentru roşcate şi de câteva ori tocmai acea culoare specială a părului îl îndemnase să comită tot soiul de tâmpenii. Aşa că trebuia să fie în gardă, iar vrăjitorul a luat o decizie fermă de a-şi impune acest lucru. La urma urmei, sarcina îi fusese uşurată. Tocmai trecuse un an de când prostiile de genul acesta încetaseră să-l mai ispitească.

Culoarea roşcată a podoabei capilare nu era singurul atribut fascinant al magicienei. Rochia albă ca zăpada era simplă şi lipsită de orice artificiu şi aceasta servea unui scop, un scop justificat şi fără nici cea mai mică îndoială intenţionat. Simplitatea nu a distras atenţia observatorului, permiţându-i să se concentreze asupra farmecului figurii seducătoare. Şi a decolteului adânc. Pe scurt, în ediţia ilustrată a *Cărţii Bune* a profetului Lebioda, Lytta Neyd ar fi putut poza pe bună dreptate pentru ilustraţia care precedă capitolul „Despre pofta necurată”.

Şi mai pe scurt, Lytta Neyd era o femeie cu care numai un idiot absolut s-ar fi legat la cap mai mult de două zile şi două nopţi. Curios că, de obicei, după astfel de femei alergau haite întregi de bărbaţi înclinaţi să aibă relaţii de durată.

Mirosea a frezie şi a caise.

Geralt s-a înclinat, apoi s-a prefăcut că este mai captivat de statuia fântânii decât de decolteul vrăjitoarei.

— Poftim, te rog, a repetat Lytta, arătând spre o masă acoperită cu un blat de malachit şi spre două fotolii din răchită.

L-a aşteptat să se aşeze, iar apoi, în timp ce se aşeza, şi-a etalat coapsele ferme şi botinele din piele de salamandră.

Vrăjitorul s-a prefăcut că îşi dedică toată atenţia carafei şi platoului cu fructe.

— Vin? E Nuragus de Toussaint, după părerea mea mai interesant decât Est Est, care este cu siguranţă supraevaluat. Avem, de asemenea, Cote-de-Blessure, dacă preferi vinul roşu. Toarnă-ne, Mozaïk.

— Mulţumesc. Luând ulcica din mâna fetei cu părul drept, vrăjitorul i-a zâmbit: Mozaïk. Ce nume frumos.

A văzut spaima din ochii ei.

Lytta Neyd şi-a aşezat ulcica pe măsuţa de cafea. Cu un zăngănit, pentru a-i atrage atenţia.

— Aşadar, a spus ea scuturându-şi capul şi buclele roşietice, ce vânt bun îl aduce pe faimosul Geralt din Rivia în modesta mea locuinţă? Mor de curiozitate.

— Ai plătit pentru mine, i-a răspuns vrăjitorul pe un ton deliberat sec. Adică mi-ai plătit cauţiunea. Datorită generozităţii tale am ieşit din temniţă. Unde am fost azvârlit tot datorită ţie. Este adevărat? Din cauza ta am petrecut o săptămână în celulă?

— Patru zile.

— Patru zile şi patru nopţi. Dacă este posibil, aş dori să cunosc motivele care te-au împins să faci asta. Pe ambele.

— Ambele? Magiciana şi-a ridicat sprâncenele şi ulcica: Există numai unul. Este unul şi acelaşi.

Geralt s-a prefăcut că îşi îndreaptă toată atenţia asupra

lui Mozaïk, care robotea în cealaltă parte a curţii.

— Aha. M-ai scos de la zdup pentru acelaşi motiv pentru care m-ai denunţat şi m-ai trimis acolo?

— Bravo.

— Aşadar te întreb: de ce?

— Ca să-ţi demonstrez că sunt în stare.

Dând din cap, vrăjitorul a luat o înghiţitură de vin. Foarte bun, într-adevăr.

— Mi-ai demonstrat că eşti în stare, a dat el din cap meditativ. De fapt, ai fi putut să mă anunţi pur şi simplu, întâlnindu-mă pe stradă, de exemplu. Te-aş fi crezut. Ai preferat să o faci diferit şi în forţă. Aşadar, vin şi te întreb: ce urmează?

— Mă întreb eu însămi. Lytta i-a aruncat o privire răpitoare se sub gene: Dar hai să lăsăm lucrurile să-şi urmeze cursul. Deocamdată să presupunem că acţionez în numele şi în folosul unora dintre confraţii mei. Magicienii, care au anumite planuri în privinţa ta. Acei magicieni cărora nu le sunt străine talentele mele diplomatice au crezut că sunt persoana potrivită pentru a te informa despre aceste planuri. Asta este tot ce pot să-ţi dezvălui deocamdată.

— Este foarte puţin.

— Ai dreptate. Dar, pentru moment, mi-e şi ruşine să recunosc, nici eu nu ştiu prea multe. Nu mă aşteptam să te prezinţi atât de curând, să afli atât de repede cine ţi-a plătit cauţiunea. M-au asigurat că va rămâne secret. Când voi afla mai multe, îţi voi dezvălui mai multe. Ai răbdare.

— Dar chestiunea cu spadele mele? Face parte din joc? Din planurile acelor magicieni misterioşi? Sau este o altă demonstraţie a ceea ce eşti în stare?

— Nu ştiu nimic despre nicio chestiune cu spade, orice ar însemna şi ar implica aceasta.

Nu a prea crezut-o. Dar nu a insistat asupra subiectului.

— În ultima vreme, colegii tăi magicieni, i-a spus el, se întrec în a-mi demonstra ostilitatea şi antipatia lor. Fac tot posibilul să mă tachineze şi să-mi facă viaţa grea. Cu fiecare încercare sunt sigur că este mâna lor mizerabilă la mijloc. Un lanţ de coincidenţe nefericite. Mă aruncă în

temniţă, apoi mă eliberează, ca să aflu că urzesc planuri în jurul meu. Cu ce vor mai veni confraţii tăi de data aceasta? Mă tem chiar şi să fac presupuneri. Iar tu, foarte diplomată, trebuie să recunosc, mă îndemni să am răbdare. Trebuie să am. Pentru că trebuie să aştept să fie judecat cazul produs de denunţul dumitale.

Magiciana i-a zâmbit.

— Dar, între timp, poţi profita din plin de libertate, te poţi bucura de beneficiile sale. Vei răspunde în faţa instanţei în libertate. În situaţia în care cazul dumitale va fi judecat, ceea ce nu este deloc sigur. Şi chiar dacă ar fi, nu ai motive să-ţi faci griji, crede-mă. Ai încredere în mine.

— Cu încrederea, i-a răspuns Geralt, întorcându-i zâmbetul, ar putea fi mai dificil. În ultima vreme iniţiativele confraţilor dumitale mi-au zdruncinat-o din temelii. Dar mă voi strădui. Iar acum plec. Ca să aştept cu răbdare şi încredere. Mă înclin.

— Încă nu te înclina. Încă o clipă. Mozaïk, nişte vin.

Lytta şi-a schimbă poziţia pe scaun. Vrăjitorul continua să se prefacă, în încăpăţânarea lui, că nu vede genunchiul şi coapsa care se întrezăreau prin despicătura rochiei.

— Ei bine, a spus magiciana după o clipă. N-are rost să ne tot învârtim în jurul cozii. Vrăjitorii nu au fost niciodată bine văzuţi în mediul nostru, dar ne-am mulţumit să te ignorăm. Am ţinut-o aşa până la un moment dat.

— Până în momentul în care m-am încurcat cu Yennefer, a concluzionat Geralt, sătul de tatonări.

— Sub nicio formă, te înşeli, i-a răspuns Lytta, ţintuindu-l cu ochii săi de culoarea jadului. De două ori. Primo, nu tu te-ai încurcat cu Yennefer, ci ea cu tine. Secundo, această legătură nu ne-a scandalizat pe mulţi dintre noi, o asemenea extravaganţă nu este chiar atât de rară… În cercul nostru vedem multe alte extravaganţe. Momentul decisiv a fost când v-aţi despărţit. Când s-a întâmplat? Acum un an? Ah, ce repede trece timpul…

S-a oprit pentru efect, mizând pe reacţia lui. Când i-a fost clar că nu va fi nicio reacţie, a continuat:

— Cu doar un an în urmă. Apoi, o parte a cercului

nostru… nu prea mare, dar influentă… a considerat că ar fi bine să fiţi puşi sub observaţie. Nu era clar pentru toată lumea ce anume se întâmplase de fapt între voi. Unii credeau că Yennefer, odată ce şi-a revenit în fire, a fost cea care a rupt-o şi te-a izgonit. Alţii au îndrăznit să presupună că, odată ce ai deschis ochii, tu ai lăsat-o baltă pe Yennefer şi ai fugit în lume încotro ai văzut cu ochii. Drept urmare, după cum spuneam, ai devenit un obiect de interes. Şi deopotrivă, după cum ai ghicit, unul de ostilitate. Ce să mai spun, unii au vrut să te pedepsească într-un fel sau altul. Din fericire pentru tine, majoritatea au considerat că nu merită osteneala.

— Dar tu? Cărei părţi aparţineai?

Lytta şi-a strâns buzele corai.

— Celei pentru care, imaginează-ţi, povestea ta de dragoste a fost o distracţie. Uneori am râs. Alteori am trăit fiorul jocurilor de noroc. Personal, îţi datorez o afluenţă considerabilă de parale, vrăjitorule. S-au făcut pariuri despre cât timp vei rezista cu Yennefer, mizele fiind destul de mari. După cum s-a dovedit, am avut mână bună şi strângătoare. Am câştigat toate pariurile.

— În acest caz, mai bine plec. Nu dă bine să te vizitez. Nu trebuie să fim văzuţi împreună, căci oamenii ar putea crede că ne-am înţeles, că am aranjat pariurile, că am făcut un blat.

— Îţi pasă de ce ar putea crede oamenii?

— Cât de cât. Iar victoria ta mă bucură. Mă gândeam să-ţi înapoiez cele cinci sute de coroane pe care le-ai dat pe cauţiunea mea. Dar, din moment ce ai câştigat potul cel mare pariind pe mine, nu mă mai simt obligat să fac acest lucru. De fapt, acum suntem chit.

— Sper că dacă ai adus aminte de returnarea cauţiunii nu înseamnă că ai de gând să ştergi putina. Fără să aştepţi procesul în instanţă. O străfulgerare malefică a apărut în ochii verzi ai Lyttei Neyd: Nu, nu, nu se poate, nu poţi avea o asemenea intenţie. Pentru că ştii, la urma urmei, te-ar trimite înapoi la pârnaie. Ştii bine, nu-i aşa?

— Nu mai e nevoie să-mi demonstrezi de ce eşti în stare.

— Aş prefera să nu fiu nevoită, ţi-o spun cu mâna pe inimă.

Şi-a dus mâna la decolteu, cu intenţia evidentă de a-i atrage privirea acolo. El s-a prefăcut că nu observă şi şi-a întors privirea spre Mozaïk. Lytta şi-a dres glasul.

— Iar dacă chiar vrei să fim chit, adică să împărţim câştigurile din pariuri, ai dreptate într-adevăr. Îţi meriţi partea. Nu îndrăznesc să-ţi ofer nişte bani… dar ce zici de credit nelimitat la cârciuma „Natura Rerum”? Pe durata şederii dumitale aici? Din pricina mea, ultima vizită a dumitale s-a încheiat înainte chiar de a începe, aşa că acum…

— Nu, mulţumesc. Apreciez gestul şi bunele intenţii. Dar nu, mulţumesc.

— Eşti sigur? Ei bine, cu siguranţă că eşti. Degeaba ţi-am reamintit… de pârnaie. M-ai provocat. Şi m-ai dus cu preşul. Ochii tăi, stranii tăi ochi mutanţi, atât de sinceri în aparenţă, rătăcesc întruna… şi înşală. Nu eşti sincer, oh, nu. Ştiu, ştiu, când rostesc acest lucru buzele unei magiciene, nu poate fi decât un compliment. Asta aveai să spui, nu-i aşa?

— Bravo.

— Oare ai putea fi sincer, totuşi? Dacă ţi-aş cere-o?

— Dacă m-ai ruga.

— Ei, bine! Aşa să fie. Atunci, te rog să fii sincer. Cum de ai ales-o pe Yennefer? De ce ea şi nimeni altcineva? Ai putea să-mi explici? Dă-i un nume?

— Dacă este vorba cumva despre un alt pariu…

— Nu, nu este vorba despre niciun pariu. De ce tocmai Yennefer din Vengerberg?

Mozaïk a apărut ca o umbră cu o altă carafă şi câteva prăjituri. Geralt s-a uitat în ochii ei. Fata a întors imediat capul.

— De ce Yennefer? a repetat vrăjitorul, cu privirea aţintită asupra lui Mozaïk. De ce ea? Îţi voi răspunde foarte sincer: nici eu nu ştiu. Sunt anumite femei… E de-ajuns doar o privire…

Mozaïk a deschis gura şi a clătinat uşor din cap. A

împotrivire şi spaimă. Ştia ea ce ştia. Şi s-a rugat să se oprească. Dar Geralt împinsese jocul prea departe.

— Există femei care atrag, a continuat el, rătăcind din nou cu privirea peste trupul fetei. Ca un magnet. De la care nu e cu putinţă să-ţi iei ochii…

— Lasă-ne, Mozaïk.

Vocea Lyttei amintea de scrâşnetul produs de un sloi de gheaţă care scrijeleşte un fier.

— Iar ţie, Geralt din Rivia, îţi mulţumesc. Pentru vizită. Pentru răbdare. Şi pentru sinceritate.

Spada de vrăjitor (fig. 40) se remarcă prin faptul că este un fel de amalgam de mai multe spade, chintesenţa a ceea ce este mai bun la alte arme. Oţelul de calitate superioară şi metoda de forjare, tipice turnătoriei şi forjelor piticăneşti, conferă lamei uşurinţă, dar şi o elasticitate aparte. Spada de vrăjitor este, de asemenea, ascuţită conform metodei piticaniilor, o metodă, să adăugăm, secretă şi care aşa va rămâne pentru totdeauna, deoarece piticanii de la munte sunt foarte grijulii cu secretele lor. Cu o spadă ascuţită de piticani, conform metodei mai sus pomenite, o năframă de borangic aruncată în văzduh poate fi tăiată în două. Conform relatărilor martorilor oculari, vrăjitorii s-au dovedit capabili de o astfel de măiestrie cu spadele lor.

PANDOLFO FORTEGUERRA, *Tratat despre armele albe*

6

Furtuna scurtă de dimineaţă răcorise momentan aerul, dar, după aceea, duhoarea de gunoi, de grăsime arsă şi de peşti putreziţi pe care briza îi aducea de la Palmyra au devenit din nou o pacoste.

Geralt petrecuse noaptea la hanul lui Jaskier. Odăiţa ocupată de bard era într-atât de intimă, încât trebuia să te lipeşti de pereţi pentru a ajunge la pat. Din fericire, patul era suficient de spaţios ca să poată dormi în el două persoane, chiar dacă scârţâia infernal, iar salteaua era acum atât de bătucită de parcă era făcută din piatră, din cauza utilizării excesive de către negustorii aflaţi în trecere, amatori notorii, după cum bine se ştie, de sex extraconjugal intens.

În acea noapte, cine ştie din ce motive, Geralt o visase pe Lytta Neyd.

Cei doi prieteni s-au dus să ia micul dejun în piaţa din apropiere, la o tarabă unde, aşa cum reuşise să afle bardul, serveau sardine delicioase. Jaskier a făcut cinste. Geralt nu s-a împotrivit. La urma urmei, de cele mai multe ori se întâmplase invers: Jaskier, mereu rupt de foame, era cel care profitase de generozitatea sa.

Aşa că s-au aşezat la o masă cu blatul zgrunţuros şi au asaltat sardinele prăjite crocante, care le fuseseră servite pe un platou de lemn, de mărimea unei roţi de roabă. Din când în când, aşa cum observase vrăjitorul, Jaskier se uita în jur cu teamă. Şi încremenea de fiecare dată când i se părea că vreun trecător se holba la el prea insistent.

— Mă gândesc că n-ar strica să-ţi iei o armă, oricare ar fi aceasta, a murmurat poetul în cele din urmă. Şi s-o ţii la vedere. Nu crezi că ar fi bine să înveţi o lecţie din cele întâmplate ieri? Ia, uite, vezi scuturile şi armurile expuse acolo? E o armurărie. Poate or fi având şi spade.

— În acest oraş armele sunt interzise, străinilor le sunt rechiziţionate armele, a spus Geralt, ciugulind spinarea unei sardine şi scuipând înotătoarele. S-ar părea că aici numai

bandiţii pot circula înarmaţi.

— Aşa o fi. Trubadurul a dat din cap spre un individ cu o bardă mare de război pe umăr: Dar aici, în Kerack, Ferrant de Lettenhove, vărul meu dulce, după cum ştii, este cel care emite interdicţiile, se asigură că sunt respectate şi pedepseşte nelegiuirile. Şi, întrucât nepotismul este o lege sacră a naturii, amândoi ne putem eschiva de la aceste interdicţii. Prin prezenta suntem autorizaţi să posedăm şi să purtăm arme. Să terminăm micul dejun şi să mergem să-ţi cumpărăm o spadă.

— Jupânească hangiţă! Nemaipomeniţi peştişorii ăştia! mai prăjeşte-ne vreo zece!

Geralt a aruncat un os pe care tocmai îl terminase de ciugulit.

— Mâncând aceste sardine, îmi dau seama că pierderea spadelor nu este altceva decât o pedeapsă pentru lăcomia şi snobismul meu. Pentru dorinţa mea de răsfăţ. Mi s-a întâmplat să am de lucru prin apropiere, aşa că m-am gândit să fac o vizită la Kerack şi să merg la „Natura Rerum”, un han de renume mondial. Aş fi putut foarte bine să merg oriunde şi să mănânc o ciorbă de burtă, o varză cu mazăre sau un borş de peşte…

Jaskier şi-a lins degetele.

— Apropo, hanul „Natura Rerum”, deşi e pe bună dreptate renumit pentru bucătăria sa, este doar unul dintre multe altele. Există multe alte locuri în care se mănâncă la fel de bine, ba uneori chiar mai bine. De exemplu, „Şofran şi Piper” din Gors Velen sau „Hen Cerbin” din Novigrad, care are propria fabrică de bere. Sau „Sonatina” din Cidaris, nu departe de aici, unde se mănâncă cele mai bune fructe de mare de pe toată coasta. În Maribor, „Rivoli” şi cocoşul à la Brokilon, prăjit în untură de porc, de te lingi pe degete. „Paprica” din Aldersberg şi faimoasele sale şale de iepure cu zbârciogi à la regele Videmont. În Hirundum, la Hofmeier… Ah, să mergi acolo toamna, de Saovine, la o gâscă friptă în sos de pere… Sau la „Doi Ţipari”, la câteva mile de Ard Carraigh, o cârciumă ordinară la răscruce de drumuri, dar unde servesc cele mai bune răcituri de porc pe

care le-am mâncat vreodată în viaţa mea... Ah! Dar uite cine a venit să ne viziteze. Vorbeşti de lup! Bună, Ferrant... Adică, mmm... jupâne investigator...

Ferrant de Lettenhove s-a apropiat singur, făcându-le semn valeţilor să rămână în stradă.

— Julian. Conaşule din Rivia. Vin cu noutăţi.

— Nu pot ascunde faptul că începusem să fiu nerăbdător, a răspuns Geralt. Ce au mărturisit nelegiuiţii? Cei care m-au atacat ieri, profitând de faptul că eram dezarmat? Au spus-o sus şi tare. Dovadă că au avut de-a face cu furtul spadelor mele.

— Din păcate, nu există dovezi, a spus procurorul, ridicând din umeri. Cei trei întemniţaţi sunt recidivişti, fără prea multă minte. Ce-i drept, au îndrăznit să comită agresiunea profitând de faptul că erai dezarmat. Vestea furtului se răspândise incredibil de repede, s-ar părea că datorită cucoanelor de la corpul de gardă. Şi imediat s-a găsit cineva gata să... Ceea ce, la urma urmei, nu este deloc surprinzător. Nu aparţii unei categorii care să fie iubită în mod deosebit... Şi nici nu faci nimic pentru a câştiga simpatie şi popularitate. În timpul arestării, ţi-ai bătut colegii de celulă...

— Desigur, a încuviinţat vrăjitorul clătinând din cap. Este numai vina mea. Şi flăcăii de ieri sunt răniţi. N-au depus plângere? N-au solicitat despăgubiri?

Jaskier a izbucnit în râs, dar a tăcut imediat.

— Martorii incidentului de ieri au spus că cei trei au fost bătuţi cu o doagă de butoi, a spus aspru Ferrant de Lettenhove. Şi într-un mod extraordinar de feroce. Atât de feroce, încât unul dintre ei... s-a scăpat pe el.

— Cu siguranţă, de emoţie.

— Au fost bătuţi chiar şi atunci când au devenit inofensivi şi nu mai constituiau o ameninţare, a continuat investigatorul, fără să-şi schimbe expresia. Ceea ce înseamnă depăşirea limitelor legitimei apărări.

— Nu mi-e frică. Am un avocat bun.

Jaskier a rupt tăcerea grea:

— Vrei o sardină?

— Vă anunţ că este în desfăşurare o anchetă, a spus în cele din urmă investigatorul. Inşii arestaţi ieri nu sunt implicaţi în furtul spadelor. Au fost audiate mai multe persoane care ar fi putut fi implicate în furtul spadelor, dar nu au fost găsite dovezi. Informatorii nu au putut oferi indicii. Cu toate acestea, se ştie – şi aceasta este principala informaţie pe care am venit să v-o ofer – că vestea furtului a făcut mare vâlvă în mahalaua interlopă a oraşului. Se pare că şi străinii au devenit dornici să înfrunte un vrăjitor, mai ales dacă nu este înarmat. Prin urmare, vă recomand multă vigilenţă. Nu pot exclude alte incidente. Nici măcar nu sunt sigur, Julian, că în această situaţie compania jupânului din Rivia…

Trubadurul l-a întrerupt cu un aer belicos:

— În compania lui Geralt am cutreierat locuri mult mai primejdioase, m-am trezit în necazuri pe care gloata de aici nici nu şi le poate închipui. Dacă ţi se pare necesar, vere, oferă-ne o escortă înarmată. Ca să acţioneze ca un factor descurajator. Pentru că altminteri, dacă eu şi Geralt mai luăm la bătaie vreun huligan, se va plânge că am depăşit limitele legitimei apărări.

— Dacă sunt cu adevărat tâlhari, a spus Geralt. Şi nu zbiri cu simbrie, năimiţi de cineva anume. Ancheta ia în considerare acest aspect?

— Se iau în considerare toate posibilităţile, l-a întrerupt Ferrant de Lettenhove. Ancheta va continua. Vă voi aloca o escortă.

— Vă suntem recunoscători.

— Rămas-bun. Mult noroc.

Deasupra acoperişurilor caselor din oraş, pescăruşii dădeau târcoale ţipând puternic.

După cum s-a dovedit, ar fi putut foarte bine să fi scutit vizita la armurier. O privire asupra spadelor expuse a fost suficientă pentru Geralt. Însă, când a aflat mai târziu preţul, a dat din umeri şi a părăsit prăvălia fără să spună un cuvânt.

— Am crezut că ne-am înţeles, a spus Jaskier, alăturându-i-se în stradă. Ar fi trebuit să cumperi orice, pentru a fi

înarmat!

— N-am de gând să irosesc banii pe nimic. Chiar dacă sunt banii tăi. Erau nişte porcării, Jaskier. Spade grosolane, produse în serie. Şi spade micuţe, de paradă, pentru curteni, mai potrivite pentru un bal mascat, dacă vrei cumva să te deghizezi în spadasin. La preţuri care stârnesc râsul curcilor.

— Hai să căutăm altă prăvălie! Sau un alt atelier!

— Toate, o apă şi-un pământ. Au căutare armele de slabă calitate şi ieftine, făcute să fie folosite într-o singură luptă reală. Şi nu pentru a-i sluji pe învingători, pentru că atunci când sunt adunate de pe câmpul de luptă nu mai sunt bune de nimic. Şi mai sunt căutate deopotrivă ornamentele strălucitoare, cu care să defileze dandy-i. Cu care nu poţi să tai nici cârnaţii. Decât dacă sunt din ficat.

— Exagerezi, ca de obicei!

— Din partea ta, sună a compliment.

— Fără nicio intenţie! Aşadar, spune-mi, unde am putea găsi o spadă ca lumea? Nu mai rea decât cele pe care ţi le-au furat, dacă nu chiar mai bună?

— Există maeştri deosebit de iscusiţi în meşteşugul forjării lamelor, fără doar şi poate. Poate că aş găsi una ca lumea în depozitele lor. Dar am nevoie de o spadă care să se potrivească în mâna mea. Forjată şi ajustată la comandă. Numai că fabricarea unei astfel de arme durează luni întregi, uneori chiar şi un an întreg. N-am atâta timp la dispoziţie.

— Dar până la urmă tot trebuie să faci rost de o spadă, a apreciat bardul pe un ton sobru. Şi destul de rapid, după părerea mea. Aşadar, ce ne mai rămâne de făcut? Poate… Şi-a coborât vocea, s-a uitat în jur: Poate… poate Kaer Morhen? Acolo, fără îndoială…

— Fără îndoială, l-a întrerupt Geralt, încleştându-şi maxilarul. Şi încă cum. Dintotdeauna sunt destule lame acolo, pe alese, inclusiv din argint. Dar este tare departe şi aproape că nu trece o zi lăsată de zei fără furtună sau ploaie. Râurile s-au umflat, drumurile sunt potopite de ploaie. Am face o lună de zile până acolo. Şi, pe lângă

asta…

Furios, a dat cu piciorul într-un coşuleţ numai găuri aruncat de cineva.

— M-am lăsat jefuit, Jaskier, înşelat şi jefuit ca ultimul fraier. Vesemir m-ar batjocori fără milă, camarazii mei, dacă i-aş găsi în Cetate, ar face şi ei băşcălie de mine ani de zile. Nu. Nici nu încape vorbă despre aşa ceva, la naiba! Trebuie să mă descurc altcumva. Şi singur.

Au auzit flaute şi tobe răsunând. Când au intrat într-o piaţetă unde se ţinea un târg de legume şi zarzavaturi au dat peste un grup de goliarzi ambulanţi care susţineau o reprezentaţie. Repertoriul lor era unul matinal, adică de o prostie crasă şi deloc amuzant.

Jaskier s-a strecurat printre tarabe şi, cu competenţe admirabile şi neaşteptate pentru un poet, s-a dedat imediat evaluării şi degustării castraveţilor, sfeclei şi merelor etalate pe tejghele, angajându-se de fiecare dată în discuţii şi cochetând cu negustorii.

— Varză murată! a anunţat el, scoţând dintr-un butoi o căpăţână cu cleştele de lemn. Încearc-o, Geralt. Nemaipomenită, nu-i aşa? Gustoasă şi sănătoasă varza asta murată. Iarna, când lipsesc vitaminele, varza asta protejează împotriva scorbutului. În plus, constituie un remediu ideal pentru depresie.

— Cum vine asta?

— Mănânci un kilogram de varză murată, bei un litru de lapte acru… şi depresia devine instantaneu cea mai mică dintre grijile tale. O uiţi. Uneori pentru o vreme îndelungată. După cine te uiţi cu atâta interes? Cine este fata aia?

— O cunoştinţă. Aşteaptă-mă aici. Schimb o vorbă cu ea şi mă întorc.

Era Mozaïk, fata pe care o întâlnise la Lytta Neyd. Ucenica timidă, cu părul lins. Purta o rochie modestă, dar elegantă, de culoare trandafirie, şi pantofi cu talpă de plută, cu care se mişca foarte graţios, având grijă să nu alunece peste rămăşiţele de verdeaţă care acopereau caldarâmul denivelat.

S-a îndreptat spre ea, surprinzând-o în faţa unor roşii, cu

care umplea coşul pe care îl purta pe braţ.

— Ziua bună.

Când l-a văzut, Mozaïk, care era deja livid, a pălit şi mai mult. Dacă nu ar fi fost tejgheaua, ar fi făcut un pas sau doi înapoi. A făcut o mişcare, ca şi cum ar fi ascuns coşul la spate. Nu, nu coşul, ci braţul. Şi-a ascuns antebraţul şi mâna, înfăşurate cu grijă într-un batic de mătase. Această mişcare nu i-a scăpat vrăjitorului, pe care un impuls inexplicabil l-a făcut să acţioneze. A apucat mâna fetei.

— Lasă-mă, a şoptit ea, încercând să se elibereze.

— Stai să văd. Insist.

— Nu aici…

S-a lăsat condus departe de piaţă, într-un loc unde puteau fi oarecum singuri. Geralt i-a desfăcut baticul şi nu s-a putut abţine. A început să înjure, îndelung şi foarte vulgar.

Mâna stângă a fetei fusese întoarsă pe dos. Răsucită din încheietură. Degetul mare ieşea în stânga, dosul mâinii era orientat în jos, iar partea interioară în sus. O linie a vieţii lungă, regulată, a observat instinctiv Geralt. O linie a inimii limpede, dar punctată şi întreruptă.

— Cine ţi-a făcut aşa ceva? Ea?

— Tu.

— Cum aşa?

— Tu! a exclamat Mozaïk, trăgându-şi mâna ca să se îndepărteze uşor. M-ai folosit pentru a-ţi bate joc de ea. Să ştii că nu este genul care să lase aşa ceva nepedepsit.

— Nu puteam…

— Prevedea? a întrebat privindu-l în ochi.

O judecase greşit: nu era nici timidă, nici speriată.

— Ba puteai şi ar fi trebuit. Dar ai preferat să te joci cu focul. Măcar a meritat? Eşti mulţumit, te simţi mai bine? Ai avut cu ce să te lauzi în faţa prietenilor de la cârciumă?

El nu i-a răspuns. Nu-şi putea găsi cuvintele. Spre surprinderea lui, Mozaïk i-a zâmbit dintr-odată.

— Nu ţi-am luat-o în nume de rău, i-a spuse ea dezinvolt. Jocul tău m-a amuzat şi pe mine; dacă nu aş fi fost atât de speriată, chiar aş fi râs. Dă-mi coşul înapoi, mă grăbesc.

Trebuie să mai fac nişte cumpărături. Şi am întâlnire cu alchimistul.

— Stai aşa. Nu te pot lăsa aşa, în halul ăsta.

— Te rog, vocea lui Mozaïk s-a schimbat uşor. Nu te băga. O să faci mai mult rău... Cât despre mine, a adăugat ea după o clipă, eu oricum am scăpat. M-a tratat cu blândeţe.

— Cu blândeţe?

— Ar fi putut să-mi răsucească ambele mâini. Mi-ar fi putut răsuci un picior, să-mi ducă călcâiele în locul degetelor. Mi-ar fi putut inversa picioarele, stângul cu dreptul şi invers, am văzut cum i-a făcut asta cuiva.

— Te-a...?

— Durut? Nu prea tare. Pentru că am leşinat aproape imediat. De ce te uiţi aşa la mine? Aşa s-a întâmplat. Sper că se va întâmpla la fel când îmi va pune mâna la loc. În câteva zile, după ce răzbunarea o va fi răcorit.

— Mă duc la ea. Imediat.

— Nu-i o idee bună. Nu poţi...

A întrerupt-o cu un gest rapid. A auzit mulţimea fremătând, a văzut-o cum se împrăştie. Goliarzii ambulanţi încetaseră să mai joace. L-a văzut pe Jaskier făcându-i cu mâna semne agresive şi disperate de departe.

— Tu! Vrăjitor nenorocit! Te provoc la duel! Ne vom lupta!

— La naiba. Ţine-te departe, Mozaïk.

Din mulţime a ieşit un tip scund, îndesat, cu o mască şi o armură din piele, mai exact piele de taur tăbăcită. Tipul a fluturat un trident în mâna dreaptă, a desfăşurat un năvod de pescuit în aer cu o mişcare bruscă a mâinii stângi, l-a fluturat şi l-a scuturat.

— Sunt Tonton Zroga, numit Retiarius! Te provoc la luptă, vră...

Geralt a ridicat braţul şi l-a lovit cu semnul Aard, punând în el toată energia de care mai era în stare. Mulţimea urla. Tonton Zroga, poreclit Retiarius, a zburat prin văzduh gesticulând şi dând din picioare, s-a încurcat în propriul năvod, a răsturnat o tarabă de patiserie, s-a prăbuşit cu

zgomot şi, cu un zăngănit asurzitor, a spart cu capul o statuie din fontă a unui gnom ghemuit, instalată, nu se ştie din ce motiv, în faţa unei mercerii. Goliarzii i-au apreciat zborul cu aplauze răsunătoare. Retiarius zăcea la pământ, viu, cu toate că semnele de viaţă pe care le dădea erau destul de slabe. Geralt, fără să se grăbească, s-a apropiat de el şi l-a lovit cu picioarele în zona ficatului. Cineva l-a tras de mânecă. Aceea era Mozaïk.

— Nu. Te rog. Te rog, nu. Nu se cuvine.

Geralt i-ar mai fi tras vreo câteva şuturi bătăuşului, pentru că ştia ce se cuvine, ce nu se cuvine şi ce trebuie. Iar în astfel de chestiuni nu era obişnuit să ţină seama de nimeni. Mai ales de persoanele care nu fuseseră lovite niciodată.

— Te rog, a repetat Mozaïk. Nu te răzbuna pe el. Din cauza mea. Din cauza ei. Şi pentru că ai fost păgubit.

A ascultat-o. A prins-o de umeri şi s-a uitat în ochii ei.

— Mă duc la maestra ta, i-a spus el cu asprime.

— Nu-i bine, i-a spus Mozaïk clătinând din cap. Vor fi nişte consecinţe.

— Pentru tine?

— Nu. Nu pentru mine.

Wild nights! Wild nights!
Were I with thee,
Wild nights should be
Our luxury![8]

EMILY DICKINSON

So daily I renew my idle duty
I touch her here and there -I know my place
I kiss her open mouth and I praise her beauty
And people call me traitor to my face.[9]

LEONARD COHEN

[8] „Zălude nopți! Zălude nopți!/ Cu tine de-aș fi,/ Aste zălude nopți ar deveni/ Al nostru desfăţat răsfăț”, în lb. engleză, în original (n. red.).
[9] „Așa că zilnic îmi reînnoiesc trândava-mi datorie/ O ating ba ici, ba colo - căci locul mi-l știu,/ Îi sărut gura deschisă și-i laud frumusețea,/ Iar oamenii îmi zic în față că-s un trădător”, în lb. engleză, în original (n. red.).

7

Şoldul magicienei era decorat cu un tatuaj elaborat şi fabulos, care înfăţişa un peşte vărgat, multicolor, până în cele mai mici detalii.

Nil admirari[10]*,* se gândea vrăjitorul. *Nil admirari.*

— Nu-mi vine să cred ochilor, a spus Lytta Neyd.

Pentru ceea ce se întâmplase, pentru faptul că lucrurile au mers aşa cum au mers numai el era de vină, el însuşi şi nimeni altcineva. În drum spre vila magicienei, trecuse pe lângă o grădină şi nu rezistase tentaţiei de a rupe o frezie dintr-un rond de flori. Îşi amintise de mireasma dominantă a parfumului ei.

— Nu-mi vine să cred ochilor, a repetat Lytta, stând în prag.

Îl întâmpina ea personal; portarul îndesat nu mai era acolo. Poate că era ziua lui liberă.

— Presupun că ai venit ca să mă dojeneşti pentru mâna lui Mozaïk. Şi mi-ai adus o floare. O frezie albă. Intră până nu se stârneşte vâlvă şi oraşul începe să vuiască de bârfe. Un bărbat la uşa mea cu o floare! Nici măcar cei mai în vârstă nu-şi mai amintesc de aşa ceva.

Purta o rochie lejeră, neagră, o combinaţie de şifon şi muselină, foarte fină, care se legăna cu fiecare adiere. Vrăjitorul stătea cu ochii aţintiţi asupra vrăjitoarei şi cu frezia încă în mâna întinsă, dorindu-şi să zâmbească, dar neizbutind cu niciun chip. *Nil admirari,* şi-a repetat în sinea lui maxima pe care şi-o amintea din Oxenfurt, de la universitate, înscrisă pe un cartuş deasupra intrării de la catedra de filosofic. O repetase în gând tot drumul până la vila Lyttei.

— Nu mă dojeni, i-a spus magiciana, smulgându-i frezia dintre degete. Îi voi pune la loc mâna fetei de îndată ce va apărea. Fără să sufere. Poate chiar îmi voi cere iertare. Îţi

[10] „Nimic neobişnuit”, în lb. latină, în original (n. red.).

cer şi ţie iertare. Numai să nu mă dojeneşti.

Geralt a clătinat din cap, încercând să zâmbească din nou. Nu i-a ieşit.

— Mă-ntreb dacă tu cunoşti simbolismul florilor, a continuat Lytta, apropiindu-şi frezia de faţă şi aţintindu-şi ochii de jad asupra ei. Şi limbajul lor secret. Ştii ce spune această frezie şi care este mesajul implicit pe care mi-l transmiţi într-un mod pe deplin conştient? Sau floarea este o alegere absolut aleatorie, iar mesajul… subconştient?

Nil admirari.

S-a îndreptat spre el, foarte aproape.

— Dar nu mai contează. Fie că îmi semnalezi într-un mod clar, conştient şi calculat ce vrei… Fie că te ascunzi în spatele unei dorinţe pe care o dezvăluie subconştientul tău… În ambele cazuri trebuie să-ţi fiu recunoscătoare. Pentru floare. Şi pentru ceea ce spune ea. Mulţumesc. Şi mă voi revanşa. Îţi voi oferi şi eu ceva. Uite aici, această panglică. Trage-o, cu curaj.

Asta mă pricep să fac cel mai bine, se gândea Geralt, în timp ce trăgea. Panglica împletită a alunecat uşor prin butonierele festonate. Până la capăt. Şi apoi rochia de şifon şi muselină a curs pe trupul Lyttei ca o apă, adunându-se încet în jurul gleznelor. Geralt a închis ochii preţ de o clipă: goliciunea ei îl orbise brusc, ca un fulger. *Ce mă fac?* se gândea el, punându-şi braţele în jurul gâtului ei. *Ce mă fac?* se gândea el, savurând gustul rujului coral pe buze. *Ceea ce fac nu are niciun sens,* se gândea el, conducând-o cu blândeţe spre comoda mică de pe terasă şi aşezând-o pe blatul de malachit.

Mirosea a frezie şi a caise. Şi a încă ceva. Poate a mandarine. Poate a vetiver.

A durat o vreme, iar la final comoda s-a legănat violent. Coral, în timp ce îl ţinea strâns pe Geralt, nu a dat drumul freziei dintre degete nicio clipită. Parfumul florii nu îl înăbuşea pe al ei.

— Entuziasmul tău mă măguleşte. Şi-a dezlipit buzele de ale lui şi a deschis ochii: Şi mă onorează. Dar am un pat, să ştii.

Într-adevăr, avea şi un pat. Unul enorm. Cât puntea unei fregate de mare. Îl conducea, iar el o urma, neputând să-şi ia ochii de la ea. Nu se uita în urmă. Nu avea nicio îndoială că el o urma. Că va merge fără şovăială acolo unde îl va conduce. Fără să-şi ia vreodată ochii de la ea.

Patul era enorm şi avea baldachin. Cuvertura era din mătase, iar cearşaful din satin.

Au folosit întregul pat, fiecare ţol de pe suprafaţa lui. Şi toată cuvertura. Şi fiecare pliu al cearşafului.

— Lytta…

— Poţi să-mi spui Coral. Dar, deocamdată, nu spune nimic.

Nil admirari. Miresmele de frezii şi caise. Părul ei roşcat împrăştiat pe pernă.

— Lytta…

— Poţi să-mi spui Coral. Şi poţi să o iei de la capăt.

Şoldul Lyttei era decorat cu un tatuaj elaborat şi fabulos, care înfăţişa un peşte vărgat multicolor până în cele mai mici detalii, înotătoarele uriaşe conferindu-i o formă triunghiulară. De obicei, aceşti peşti, numiţi scalari, erau ţinuţi de către bogătani şi snobi prin acvarii şi havuzuri. Prin urmare, Geralt – şi nu numai el – îi asocia întotdeauna cu o atitudine snoabă şi cu o aroganţă ostentativă. Aşa că a fost uimit de faptul că ea alesese acel tatuaj şi nu altul. Dar uimirea nu a durat mult, pentru că explicaţia nu a întârziat să apară.

Lytta Neyd părea şi arăta destul de tânără, dar tatuajul data din anii tinereţii ei adevărate, de pe vremea în care scalarii aduşi din ţările de peste mări constituiau o adevărată raritate, când bogaţii erau puţini la număr, iar cei nou-veniţi abia prindeau cheag. Nu erau mulţi cei care îşi puteau permite luxul de a avea un acvariu. *Aşadar, tatuajul ei e un fel de certificat de naştere,* se gândea Geralt, mângâind scalarul cu vârful degetelor. *Ciudat că Lytta îl poartă în continuare, în loc să folosească magia pentru a se*

descotorosi de el. Ei bine, se gândea el, mutându-şi mângâierile dincolo de peşte, *ce plăcut este să ne amintim de anii tinereţii. Nu este uşor să scapi de o astfel de amintire, chiar şi atunci când devine învechită şi jalnic de banală.*

S-a sprijinit într-un cot şi se uita cu atenţie la magiciană, lăsându-şi privirea să rătăcească peste trupul ei în căutarea altor amintiri la fel de nostalgice. Nu a mai găsit niciuna. Nu se aştepta să mai găsească, voia doar să privească. Coral a oftat. Vădit plictisită de peregrinările abstracte şi ineficiente ale mâinii lui, i-a apucat-o şi a ghidat-o decisiv spre un punct concret, evident, singurul potrivit, în opinia ei. Foarte bine, se gândea Geralt, trăgând-o spre el şi îngropându-şi faţa în părul ei. Un peşte vărgat, ce idee. De parcă nu ar exista lucruri mai importante, demne de atenţie, la care merită să te gândeşti.

Poate chiar miniaturi ale velierelor, se gândea Coral confuz, străduindu-se să-şi ţină în frâu respiraţia obosită. *Poate chiar soldăţei de plumb sau pescuitul la muscă. Dar ceea ce contează... ceea ce contează cu adevărat... este felul în care mă strânge în braţe.*

Geralt a îmbrăţişat-o. De parcă ar fi fost întreaga lume pentru el.

În prima noapte au dormit puţin. Iar vrăjitorului i-a fost greu să adoarmă chiar şi după ce Lytta a adormit. Braţul ei îl cuprinsese de talie, într-atât de strâns încât Geralt abia putea să respire, şi îi aruncase un picior peste coapsă.

A doua noapte a fost mai puţin posesivă. Nu-l mai ţinea şi nu-l mai îmbrăţişa la fel de tare ca în noaptea precedentă. Părea că nu se mai teme că avea să fugă în zori.

— Ai căzut pe gânduri. Ai o expresie mohorâtă şi virilă. Motivul?

— Mă gândesc... hmmm... la naturalismul relaţiei noastre.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce ţi-am spus. La naturalism.

— Mi s-a părut mie sau ai folosit cuvântul „legătură”? Fără îndoială, încărcătura semantică a acestui concept este uluitoare. În plus, din câte îmi dau eu seama, suferi de tristeţe postcoitală. De fapt şi de drept, este o stare naturală, comună tuturor fiinţelor superioare. Iar mie îmi apare o lacrimă ciudată în ochi, vrăjitorule… Stai liniştit, stai liniştit. Glumeam.

— M-ai atras… ca un bărbat.

— Cum aşa?

— M-ai atras ca o insectă, cu feromonii magici, cu parfumul de frezie şi de caise.

— Vorbeşti serios?

— Te rog să nu te superi, Coral.

— Nu mă supăr. Dimpotrivă. Dacă mă gândesc bine, trebuie să recunosc că sunt de acord cu tine. Da, este naturalism în toată puterea cuvântului. Numai că s-a întâmplat exact invers: tu m-ai fermecat şi m-ai sedus. Încă de la prima vedere. Firesc şi animalic. Ai interpretat în faţa mea un dans primitiv, un ritual animalic prin care un mascul face curte de obicei. Ai sărit, te-ai zvârcolit, ţi-ai ridicat coada…

— Nu este adevărat.

— …ţi-ai ridicat coada şi ai bătut din aripi ca un cocoş de mesteacăn. Ai cântat şi ai strigat cucurigu…

— N-am strigat cucurigu.

— Ba da.

— Ba nu.

— Bine. Îmbrăţişează-mă.

— Coral?

— Poftim?

— Lytta Neyd… Nici acesta nu este numele tău adevărat, nu-i aşa?

— Adevăratul meu nume ar fi fost greu de pronunţat.

— Cum aşa?

— Ia, spune repede: Astrid Lyttneyd Ásgeirrfinnbjornsdottir.

— Înţeleg.

— Mă îndoiesc.

— Coral?

— Da?

— Dar Mozaïk? De unde vine această poreclă?

— Vrei să ştii ce nu suport, vrăjitorule? Întrebările despre alte femei. Mai ales atunci când cel care întreabă stă întins în pat cu mine. Şi pune întrebări în loc să se concentreze asupra a ceea ce are la îndemână. Nu cred că ai îndrăzni să faci aşa ceva dacă ai fi în pat cu Yennefer.

— Iar eu nu suport pomenirea anumitor nume. Mai ales în momentul în care…

— Ar trebui să mă opresc?

— Nu am spus asta.

Coral l-a sărutat pe umăr.

— Când a venit la şcoală se numea Aïk, numele ei de familie nu mi-l amintesc. Nu numai că avea un nume ciudat, dar suferea şi de o depigmentare a pielii. Obrazul ei era plin de pete mai deschise la culoare, de fapt, arăta ca un mozaic. Desigur, după primul semestru era vindecată deja, o magiciană nu poate să aibă nicio pată, dar porecla răutăcioasă de la început i-a rămas. Şi după o vreme a încetat să mai fie răutăcioasă. A început să-i placă şi ei. Dar destul despre Mozaïk, vorbeşte cu mine şi despre mine. Haide, să vedem.

— Ce să vedem?

— Vorbeşte despre mine, cum sunt. Sunt frumoasă, nu-i aşa? Haide, spune-mi!

— Frumoasă. Roşcată. Şi pistruiată.

— Nu mai sunt pistruiată. Am scăpat de pistrui prin magie.

— Nu de tot. Ai mai uitat câţiva. Iar eu i-am văzut.

— Unde… Ah! O, da. E adevărat. Aşadar sunt pistruiată. Şi altceva? Cum mai sunt?

— Dulce.

— Poftim?

— Dulce. Ca o halviţă.

— Nu cumva îţi baţi joc de mine?

— Uită-te în ochii mei. Vezi vreo umbră de minciună în

ei?

— Nu. Şi tocmai asta mă îngrijorează.

— Stai pe marginea patului.

— De ce?

— Vreau să mă revanşez.

— Poftim?

— Pentru pistruii pe care i-ai descoperit acolo unde i-ai descoperit. Pentru zelul arătat şi pentru… explorare. Vreau să mă revanşez şi să te răsplătesc. Pot?

— Cum să nu?!

La fel ca aproape toate vilele din acea parte a oraşului, locuinţa magicienei avea o terasă cu vedere la mare. Lyttei îi plăcea să petreacă ore întregi observând corăbiile din port printr-un telescop imens, montat pe un trepied. Geralt nu împărtăşea aceeaşi fascinaţie pentru mare şi pentru ceea ce naviga pe ea, dar îi plăcea să-i ţină companie pe terasă. Stătea alături de ea, foarte aproape, cu faţa lipită de buclele ei roşcate, savurându-i parfumul de frezie şi caise.

— Galionul acela care aruncă ancora, uite-l acolo, i-a arătat Coral. Cel cu crucea albastră pe steag. Este mândria Cintrei, cu siguranţă se îndreaptă către Kovir. Iar *koga*[11] aceea este *Alka* din Cidaris, care cu siguranţă geme de piei. Şi acolo… ah, *Tetyda,* un *holk*[12] de cabotaj, de vreo două sute de balerce de marfă, care circulă între Kerack şi Nastrog. Uită-te acolo, ei bine, cea care intră în radă este goeleta *Pandora Parvi…* o navă frumoasă, da, cu adevărat frumoasă. Uită-te prin telescop. O să vezi…

— Văd şi fără telescop. Doar sunt mutant.

— Ah, aşa este, uitasem. Oh, acolo este galera *Fuchsia,* are treizeci şi două de vâsle şi poate transporta patru sute de balerce de marfă. Iar acel galion graţios cu trei catarge este *Vertigo,* venit de la Lan Exeter. Şi, puţin mai departe,

[11] Mic velier manevrabil folosit în trecut pe mările nordice (n. tr).

[12] Velier mare, folosit în trecut în scopuri comerciale în Marea Nordului şi în Marea Baltică (n. tr.).

cu steagul amarant, este galionul redanian *Albatros,* trei catarge, o sută douăzeci de picioare între pupa şi prora… Oh, acolo, uite, uite! Cliperul poştal *Echo* îşi ridică pânzele şi iese în larg. Îl cunosc pe căpitan: când acostează aici, mănâncă la Ravenga. În schimb, cel cu toate pânzele sus, uite, este un galion din Poviss…

Vrăjitorul îi îndepărta Lyttei pletele de pe umeri. Încet, unul câte unul, desfăcea moşii şi babele din spatele rochiei care aluneca de pe umerii magicienei. Apoi şi-a dedicat în totalitate mâinile şi atenţia către o altă pereche de galioane, cu pânzele sus. Galioane fără seamăn, care ar fi fost căutate în zadar prin toate rutele, golfurile, apele, porturile şi registrele amiralităţii.

Lytta nu a protestat. Şi nu şi-a desprins ochiul de pe ocularul telescopului.

— Te porţi ca un puşti de cincisprezece ani, a spus ea la un moment dat. De parcă n-ai mai văzut niciodată sâni. De parcă i-ai vedea prima dată.

— Pentru mine este prima dată întotdeauna, a mărturisit Geralt după o scurtă întârziere. Iar puşti de cincisprezece ani n-am fost niciodată cu adevărat.

— Vin din insulele Skellige, i-a mărturisit ea mai târziu, în pat. Am marea în sânge. Şi o ador. Uneori mă visez navigând, a continuat ea, văzând că Geralt tăcea. De una singură. Ridic pânzele şi ies în mare… Departe, departe, până la linia orizontului. Numai apă şi cer de jur-împrejur. Spuma sărată a valurilor mă stropeşte, vântul îmi răsfiră părul cu o tandreţe aproape masculină. Şi sunt singură, absolut singură, nemărginit de singură în mijlocul unui element străin şi ostil. Singurătate într-o mare a ciudăţeniei. Nu visezi niciodată la aşa ceva?

Nu, nu visez, se gândea Geralt. *Am parte de aşa ceva în fiecare zi.*

A sosit ziua solstiţiului de vară, urmată de noaptea sa magică, cea mai scurtă a anului, în timpul căreia a înflorit, ca de obicei, feriga în pădure, iar fetele despuiate, după ce-

şi frecau trupurile cu limba-şarpelui, dansau în mijlocul poienilor jilăvite de rouă.

O noapte la fel de scurtă ca o clipire din ochi.

O noapte nebună şi luminată de fulgere.

În zorii zilei de după solstiţiu, când s-a trezit, Geralt era singur. În bucătărie îl aştepta micul dejun. Şi nu numai.

— Bună dimineaţa, Mozaïk. Ce vreme minunată, nu-i aşa? Unde este Lytta?

— Ai zi liberă, i-a spus fata fără să se uite la el. Maestra mea inegalabilă va fi ocupată până peste cap. Până târziu. În timpul în care s-a dedat… plăcerilor s-au tot adunat pacientele.

— Pacientele?

— Vindecă infertilitatea. Şi alte boli feminine. Nu ştiai? Ei bine, acum ştii. O zi plăcută.

— Mai stai. Mi-ar plăcea să…

— Nu ştiu ce ţi-ar plăcea, l-a întrerupt brusc, dar este cu siguranţă o idee proastă. Mai bine să nu vorbeşti cu mine. Prefă-te că nu sunt deloc aici.

— Coral nu-ţi va mai face nimic rău, te asigur. În orice caz, nu este aici, nu ne poate vedea.

— Vede tot ceea ce vrea să vadă, n-are nevoie decât de câteva formule magice şi de un artefact. Şi să nu ţi se urce la cap, nu ai nici cea mai mică influenţă asupra ei. Pentru asta ai nevoie de ceva mai mult decât… Cu o mişcare a capului i-a arătat dormitorul: Te rog să nu-mi pomeneşti numele în prezenţa ei, nici măcar în treacăt. Pentru că mi-o va scoate pe nas. Poate peste un an, dar tot mi-o va scoate pe nas.

— Din moment ce te tratează aşa… nu poţi, pur şi simplu, să pleci?

— Încotro? a răspuns Mozaïk sărind ca arsă. La atelierul de ţesătorie? Ca ucenică de croitor? Sau direct la lupanar? N-am pe nimeni. Sunt un nimeni. Şi voi fi mereu un nimeni. Numai ea poate schimba lucrurile. O să suport orice… dar nu mai turna nici tu gaz pe foc dacă poţi.

După un răstimp a adăugat aruncându-i o privire:

— M-am întâlnit în oraş cu prietenul tău. Poetul acela, Jaskier. M-a întrebat despre tine. Era îngrijorat.

— L-ai liniştit? L-ai lămurit că sunt în siguranţă şi că nu mă paşte nicio primejdie?

— De ce ar fi trebuit să mint?

— Ce vrei să spui?

— Nu eşti deloc în siguranţă aici. Eşti aici, alături de ea, din cauza mâhnirii pe care ţi-a provocat-o cealaltă femeie. Chiar şi atunci când eşti foarte aproape de ea nu faci altceva decât să te gândeşti la cealaltă. Ea ştie prea bine. Cu toate acestea, îţi cântă în strună pentru că se distrează, iar tu te prefaci de minune, eşti diabolic de convingător. Dar te-ai gândit cumva la ce se va întâmpla când te vei trăda?

— Ai de gând să petreci şi noaptea aceasta cu ea?

— Da, a confirmat Geralt.

— A trecut aproape o săptămână, ştii?

— Patru zile.

Jaskier şi-a lăsat degetele să alunece pe corzile lăutei, într-un glissando de mare efect. A dat o raită cu privirea prin tot hanul, apoi a luat ulcica, a sorbit şi şi-a şters spuma de pe nas.

— Ştiu că nu e treaba mea, a spus el pe un ton ferm, hotărât, neobişnuit pentru el. Ştiu că n-ar trebui să mă amestec. Ştiu că nu-ţi place când îşi vâră nasul cineva. Dar anumite lucruri, prietene Geralt, nu trebuie trecute cu vederea. Coral, dacă vrei să-mi afli părerea, este una dintre acele femei care ar trebui să poarte întotdeauna într-un loc vizibil o etichetă de avertizare cu cuvintele: „De privit, dar nu de atins.” La grădina zoologică atârnă chestii de genul ăsta în faţa terariului unde sunt ţinuţi şerpii cu clopoţei.

— Ştiu.

— Se joacă doar cu tine şi se distrează pe seama ta.

— Ştiu.

— În ceea ce te priveşte, încerci pur şi simplu să umpli golul lăsat de Yennefer, pe care n-o poţi uita.

— Ştiu.

— Şi atunci de ce...
— Nu ştiu.

Seara ieşeau. Uneori mergeau în parc, alteori pe dealul cu vedere spre port şi alteori doar se plimbau prin Târgul de Mirodenii.

Au mers de câteva ori la cârciuma „Natura Rerum”. Febus Ravenga nu-şi mai încăpea în piele de bucurie: la ordinul său, chelnerii îi răsfăţau cum ştiau ei mai bine. Geralt a ajuns să cunoască, în sfârşit, gustul calcanului în cerneală de sepie. Şi apoi pe cel al copănelelor de gâscă în vin alb şi pe cel al cozii de viţel pe pat de legume. Doar la început – şi pentru o scurtă perioadă de timp – l-a iritat interesul indiscret şi ostentativ al celorlalţi muşterii din cârciumă. Apoi, urmând exemplul Lyttei, i-a ignorat. Vinul de la o cramă locală i-a fost de mare ajutor în acest sens.

Apoi se întorceau la vilă. Coral îşi arunca hainele încă din vestibul şi se îndrepta spre dormitor complet goală.

O urma, privind-o. Îi plăcea să o privească.

— Coral?

— Da?

— Umblă zvonul că poţi vedea întotdeauna orice doreşti să vezi. Ai nevoie doar de câteva formule magice şi de un artefact.

— Se pare că va trebui să-i sucesc din nou mâna acelui zvon, a spus ea, ridicându-se în cot şi privindu-l în ochi. Ca să se înveţe minte zvonul să-şi ţină limba-n gură.

— Te rog frumos...

— Glumeam, l-a întrerupt ea.

Însă nu era nici cea mai mică urmă de veselie în vocea ei.

— Şi ce anume ai vrea să vezi? a reluat ea, văzând că Geralt tăcea. Sau să afli? Cât vei trăi? Când şi cum vei muri? Care cal va câştiga Marele Premiu Tretogor? Cine va fi ales episcop al Novigradului de către colegiul electoral? Cu cine este acum Yennefer?

— Lytta.

— Ce te interesează, poţi să ştiu şi eu?

I-a povestit despre furtul spadelor.

A fulgerat şi, după o clipă, a bubuit tunetul.

Fântâna arteziană gâlgâia încet, havuzul mirosea a piatră reavănă. Fecioara de marmură era încremenită în figura ei de dans, umedă şi strălucitoare.

— Statueta şi fântâna nu-mi slujesc satisfacerii pasiunii pentru kitsch-ul pretenţios, s-a grăbit Coral să explice. Şi nici nu sunt o expresie a supunerii oarbe faţă de moda snoabă. Acestea servesc unui scop mai concret. Statueta mă înfăţişează pe mine. În miniatură. Când aveam doisprezece ani.

— Cine ar fi ghicit pe-atunci că vei înflori atât de frumos?

— Este un artefact magic puternic, legat de persoana mea. În ceea ce priveşte fântâna, mai exact apa, mă ajută la divinaţie. Presupun că ştii ce este divinaţia şi în ce constă.

— Oarecum.

— Furtul spadelor tale a avut loc acum vreo zece zile. Pentru a interpreta şi a analiza evenimentele din trecut, chiar şi pe cele mai îndepărtate, cea mai bună şi mai sigură tehnică este oniromanţia, dar pentru a o practica este nevoie de o abilitate destul de rară de a visa, pe care eu nu o posed. Sortilegiul, adică cleromanţia, nu ne pot ajuta şi nici piromanţia sau aeromanţia, care sunt mai eficiente atunci când vrei să prezici soarta fiinţelor umane, cu condiţia de a avea ceva care a aparţinut acelor fiinţe… păr, unghii, haine şi lucruri de genul acesta. Imposibil de aplicat aceste tehnici obiectelor, în cazul nostru spadelor. Prin urmare nu ne-a rămas decât divinaţia.

Lytta şi-a îndepărtat o şuviţă roşiatică de pe frunte.

— După cum ştii probabil, ne permite să vedem şi să prezicem evenimente viitoare. Elementele naturale ne vor veni în ajutor, deoarece anotimpul a devenit cu adevărat furtunos. Vom combina divinaţia cu ceraunoscopia. Vino mai aproape. Prinde-mă de mână şi nu-i da drumul. Apleacă-te şi priveşte în apă, dar să nu o atingi cu niciun preţ. Concentrează-te. Gândeşte-te la spadele tale!

Gândeşte-te bine la ele!

A auzit-o scandând o formulă magică. Apa din havuz a reacţionat spumegând şi unduindu-se din ce în ce mai impetuos, pe măsură ce era pronunţată fiecare frază din formulă. Bulele uriaşe au început să se ridice de pe fundul havuzului.

Apa s-a domolit şi a devenit tulbure. Apoi s-a limpezit în întregime.

Din adâncul havuzului, doi ochi de culoare violet, întunecaţi, îi privesc. Buclele ca pana corbului cad în cascadă pe umeri, sclipesc, reflectă lumina ca nişte pene de păun, împletindu-se şi unduindu-se cu fiecare mişcare…

— La spade, l-a avertizat încet şi sarcastic Coral. Trebuia să te gândeşti la spade.

Apa se învârtea, femeia cu părul negru şi ochii violet se dizolva într-un vârtej. Geralt a oftat încet.

— La spade, a şuierat Lytta. Nu la ea!

A rostit o formulă magică la lumina altui fulger. Statueta din fântână s-a luminat cu o strălucire lăptoasă, apa s-a liniştit şi s-a limpezit din nou. Şi atunci Geralt a văzut-o.

Spada lui. Mâinile care o atingeau. Inele pe degete.

…dintr-un meteorit. Echilibru minunat, greutatea lamei este identică cu greutatea mânerului…

Cealaltă spadă. De argint. Aceleaşi mâini.

…lama de oţel forjată cu argint… Pe toată lungimea lamei, semne runice…

— Le văd, a şoptit el, strângând mâna Lyttei. Îmi văd spadele… Într-adevăr…

— Taci, i-a răspuns ea, cu o strânsoare şi mai puternică. Taci şi concentrează-te.

Spadele au dispărut. În locul lor, Geralt a văzut o pădure neagră. O întindere stâncoasă. Stânci. O stâncă imensă, falnică, înaltă şi zveltă… sculptată de vânturi într-o formă bizară…

Apa spumegă scurt.

Un bărbat cu părul grizonant, cu trăsături nobile, îmbrăcat într-un caftan de catifea neagră şi cu o vestă din brocart auriu, îşi sprijină mâinile pe un birou de mahon.

— Lotul numărul zece, anunţă el cu voce puternică. O raritate absolută, o descoperire extraordinară, două spade de vrăjitor…

O pisică neagră, uriaşă, se învârte pe loc, încercând să ajungă cu laba la un medalion atârnat de un lanţ care se leagănă deasupra ei. Pe ovalul auriu, emailat al medalionului, un delfin albastru înotând.

Un râu curge printre copaci, pe sub un baldachin de frunziş şi crengi atârnate deasupra apei. Pe o creangă stă neclintită o femeie într-o rochie lungă şi strâmtă.

Apa a spumegat scurt, pentru a se linişti din nou aproape imediat.

Cât putea cuprinde cu ochii, era o mare de iarbă, o câmpie fără margini care se întindea dincolo de linia orizontului. O vedea de sus, ca din zborul unei păsări… Sau din vârful unui deal. Un deal de pe care coboară un şir de figuri nedesluşite. Când şi-au întors capetele, le-a putut vedea feţele nemişcate, ochi nevăzători, fără viaţă. *Sunt morţi,* îşi dă seama brusc. *Este o procesiune de cadavre…*

Degetele Lyttei i-au strâns din nou mâna. Cu puterea unor cleşti.

A fulgerat din nou. O rafală bruscă de vânt le-a răvăşit pletele. Apa din havuz se învârtea, clocotea, spumega, se ridica într-un val înalt ca un zid şi îi lovea. Au sărit amândoi îndepărtându-se de fântână, Coral s-a împiedicat, vrăjitorul a sprijinit-o. Tunetul a duduit.

Magiciana a scandat o formulă magică, şi-a fluturat mâna. Luminile s-au aprins în toată casa.

Apa din havuz, până de curând o vâltoare clocotitoare, era netedă, liniştită, doar uşor tulburată de pârâul leneş al fântânii. Deşi cu doar o clipă înainte asupra lor se revărsase un val real, acum nu se mai vedea nici măcar o picătură.

Geralt a răsuflat adânc şi s-a ridicat în picioare.

— Asta de la sfârşit… a mormăit el, ajutând-o pe magiciană să se ridice. Ultima imagine… Dealul şi şirul de… oameni… Nu mi-am dat seama… habar n-am ce ar putea însemna…

— Nici eu, i-a răspuns Lytta cu o voce stranie. Dar n-a

fost viziunea ta. Imaginea aceea mi-a fost menită mie. Nici eu n-am idee ce-ar putea însemna. Dar am o senzaţie ciudată că nu este de bine.

Tunetul s-a potolit. Furtuna s-a retras. În adâncurile pământului.

— Şarlatanie curată, toată divinaţia asta a magicienei tale, a repetat Jaskier, răsucind ştifturile lăutei. Iluzii înşelătoare spre folosul naivilor. Este puterea sugestiei, nimic altceva. Te-ai gândit la spade şi, prin urmare, ai văzut spade. Ce altceva ar mai fi fost de văzut? O procesiune de cadavre? Un val îngrozitor? O stâncă cu o formă ciudată? Ce formă, adică?

— Un fel de cheie uriaşă, a spus vrăjitorul, după ce s-a gândit bine. Sau o cruce heraldică cu două bare şi jumătate…

Trubadurul a căzut pe gânduri. Apoi a scufundat un deget în bere şi a schiţat ceva pe tăblia mesei.

— Cam aşa ceva? Seamănă?

— Ah! Ca două picături de apă.

— Să fiu al naibii! a spus Jaskier smulgând corzile, în vreme ce atrăgea atenţia întregii taverne. Să mă ia naiba! Ah, ah, prietene Geralt! De câte ori m-ai scos din necazuri? De câte ori m-ai ajutat? Sau mi-ai făcut câte o favoare? De nenumărate ori! Ei bine, acum mi-a venit mie rândul. Datorită mie poate că îţi vei recupera faimoasele arme.

— Ha?

Jaskier s-a ridicat.

— Coniţa Lytta Neyd, ultima ta cucerire, pe care o stimez pentru abilităţile sale de divinaţie şi clarviziune fără egal, a indicat în mod clar, evident şi fără echivoc în divinaţia ei un loc pe care îl cunosc. Să mergem imediat la Ferrant: el trebuie să ne aranjeze o audienţă prin contactele sale secrete. Şi să ne acorde un permis pentru a părăsi oraşul pe poarta de serviciu, pentru a evita confruntarea cu harpiile de la corpul de gardă. Vom pleca într-o mică excursie. Scurtă şi nu prea departe.

— Unde anume?

— Am recunoscut stânca din viziunea ta. În limbajul specializat se numeşte relief carstic rezidual, dar locuitorii din zona înconjurătoare îl numesc Grifonul. Un punct caracteristic, aş spune aproape că este un indicator către locuinţa unei persoane care ar putea să ştie ceva despre spadele tale. Locul către care ne îndreptăm se numeşte Rawelin. Îţi spune ceva?

Nu numai manopera şi măiestria în sine determină valoarea spadei unui vrăjitor. La fel ca enigmaticele lame meşteşugite de elfi sau de gnomi, al căror secret a fost pierdut, spada unui vrăjitor este legată printr-o putere tainică de mintea şi de mâna vrăjitorului care o mânuieşte. Şi datorită acestor taine ale magiei este foarte eficientă împotriva Puterilor Întunecate.

PANDOLFO FORTEGUERRA, *Tratat despre armele albe*

Vă mărturisesc un secret în ceea ce priveşte spadele vrăjitorilor: este o minciună sfruntată că au o putere misterioasă. Şi că sunt arme într-atât de magnifice încât nu au egal pe lume. Totul este o poveste născocită de dragul aparenţelor. Ştiu asta dintr-o sursă absolut sigură.

JASKIER, *O jumătate de veac de poezie*

8

Au recunoscut imediat stânca numită Grifonul, care se putea distinge în depărtare. Locul spre care se îndreptau era situat cam la jumătatea distanţei dintre Kerack şi Cidaris, pe o potecuţă ce se abătea de la drumul care lega cele două oraşe, şerpuind prin păduri şi pustiuri stâncoase. Călătoria a durat ceva timp, dar s-au mai luat cu vorba – lucru la care se pricepea, în principal, Jaskier.

— Gura lumii susţine că spadele folosite de vrăjitori au proprietăţi magice. Lăsând deoparte scornelile despre impotenţă, trebuie să existe un sâmbure de adevăr. Spadele voastre nu sunt deloc obişnuite. Ai ceva de spus despre asta?

Geralt şi-a strunit iapa. Babuşca, sătulă de şederea prelungită în grajd, voia s-o ia la galop.

— Sigur. Spadele noastre nu sunt spade obişnuite.

Prefăcându-se că ignoră sarcasmul, Jaskier a continuat:

— Cică puterea magică a spadelor voastre, letală pentru monştrii împotriva cărora luptaţi, stă în oţelul în care sunt forjate. În materia primă în sine sau în metalele care provin din meteoriţii căzuţi din cer. Cum vine asta? Meteoriţii nu sunt cu siguranţă magici, sunt un fenomen natural explicat ştiinţific. Aşadar, de unde vine această magie?

Geralt se uita la cer, care se întuneca dinspre nord: părea că se pregăteşte o altă furtună şi că aveau să fie făcuţi ciuciulete. I-a răspuns cu o altă întrebare:

— Dacă îmi amintesc bine, n-ai studiat toate cele şapte arte liberale?

— Şi am obţinut diploma *summa cum laude.*

— În cadrul studiilor tale de astronomie, care făcea parte din quadrivium, ai participat la prelegerile profesorului Lindenbrog?

— Bătrânul Lindenbrog, numit Coşarcă? a spus Jaskier izbucnind în râs. Cum să nu! Parcă îl şi văd în faţa ochilor scărpinându-se în fund şi bătând cu arătătorul pe hărţi şi globuri, recitând monoton: *„Sphera Mundi,* eeeeh,

subdrvitur în patru planuri elementare: Planul Pământului, Planul Apei, Planul Văzduhului şi Planul Focului. Pământul împreună cu Apa formează globul terestru, înconjurat din toate părţile, eeeeh, de Văzduh, adică de *Aer.* Deasupra Văzduhului, eeeeh, se întinde *Aether,* Aerul Arzător *vel* Focul. Şi deasupra Focului se află Cerurile Siderale Subtile, *Firmamentum* de natură sferică. Acolo sunt situate *Erratica Sydera,* stelele rătăcitoare, şi *Fixa Sydera,* stelele staţionare…”[13]

— Mă întreb ce admir cel mai mult la tine: talentul de a te maimuţări sau memoria nemaipomenită! a exclamat Geralt, chicotind. Revenind la întrebările care ne interesează: meteoriţii, pe care inimosul nostru Coşarcă le-a definit ca fiind stele care cad, *Sydera Cadens*[14]*,* sau ceva de genul acesta, se desprind de pe firmament, cad şi plonjează spre bătrânul şi bunul nostru pământ. Pe parcurs, penetrează toate celelalte planuri, adică planurile elementare, precum şi paraelementare, deoarece s-ar părea că există şi acestea. După cum ştie toată lumea, elementele şi paraelementele sunt supraîncărcate cu o energie puternică, sursa tuturor magiilor şi a puterii supranaturale, iar un meteorit care le străbate absoarbe şi reţine această energie. Oţelul este extras dintr-un meteorit şi, prin urmare, lama forjată dintr-un astfel de oţel conţine puterea elementelor. Lama este magică. Toată spada este magică. *Quod erat demonstrandum*[15]. Ai înţeles?

— Bineînţeles!

— Aşa că uită tot! Pentru că sunt doar poveşti.

— Ce?

— Poveşti. Basme. Nu găseşti meteoriţi pe toate drumurile. Mai mult de jumătate dintre spadele folosite de vrăjitori au fost fabricate din oţel din minereu de magnetit. Am avut şi eu cândva. Sunt la fel de bune ca şi cele din sideritele căzute din cer şi care străbat elementele. Nu

[13] „Sfera Lumii… se împarte… eter… sau… firmamentul… Stelele Eretice, care se mişcă… Stelele Fixe”, în lb. latină, în original (n red.).

[14] „Stelele căzătoare”, în lb. latină, în original (n. red.).

[15] „Ceea ce era de demonstrat”, în lb. latină, în original (n. red.).

există nicio diferenţă. Dar păstrează secretul, Jaskier, te rog foarte mult. Să nu spui nimănui.

— Ce vrei să spui? Că trebuie să tac? Nu poţi să-mi ceri aşa ceva! Atunci ce rost mai are să ştii ceva, dacă nu te poţi lăuda cu asta?

— Te rog frumos. Aş prefera să fiu luat drept o fiinţă supranaturală, înarmată cu o armă supranaturală. Sunt angajat ca atare şi sunt plătit ca atare. Simplitatea înseamnă modestie, iar modestia e ieftină. De aceea îţi cer să-ţi ţii gura. Îmi promiţi?

— Treacă de la mine. Îţi promit.

Au recunoscut pe loc stânca pe care o cunoştea toată lumea sub numele de Grifon, se putea distinge din depărtare.

De fapt, cu puţină imaginaţie, se putea identifica un cap de grifon sprijinit pe un gât lung. Aşa cum constatase Jaskier, totuşi amintea de gâtul unei lăute sau al unui alt instrument cu coarde.

Grifonul, după cum s-a dovedit, era un inselberg care se înălţa în mijlocul unui imens crater. Craterul, după cum îşi amintea Geralt din poveştile auzite, era numit Cetatea Elfilor, datorită formei sale destul de regulate, care aducea cu ruinele unei structuri antice, cu ziduri, turnuri, bastioane şi aşa mai departe. Dar în acel loc nu existase niciodată o cetate, nici a elfilor, nici a altora. Forma craterului era opera naturii, o operă absolut fascinantă, trebuie să recunoaştem.

— Acolo, jos, a indicat Jaskier, ridicându-se în picioare în etrieri. Vezi? Ei bine, acesta este obiectivul nostru, Rawelin.

Nicio denumire nu ar fi putut fi mai potrivită. Inselbergul avea conturul unui triunghi imens de o formă surprinzător de regulată, care se înălţa în faţa Cetăţii Elfilor ca un bastion. În interiorul triunghiului se afla o construcţie care semăna cu un fort, înconjurată de ceva care arăta ca o tabără fortificată.

Geralt şi-a amintit zvonurile care circulau despre Rawelin. Şi despre cei care locuiau acolo.

Au părăsit drumul principal.

Se putea trece de primul gard printr-o serie de intrări, toate păzite de santinele înarmate până în dinţi care, judecând după ţinutele pestriţe şi eterogene, erau uşor de identificat ca fiind mercenari. Au fost opriţi încă de la primul post de pază. Deşi Jaskier a declarat sus şi tare că au audienţă şi a subliniat cu emfază relaţiile sale bune cu şefii, i s-a spus să descalece şi să aştepte.

Aşteptarea a durat mult timp. Geralt începuse să-şi piardă răbdarea, când în cele din urmă a apărut un flăcău care arăta ca un galerian şi care le-a poruncit să-l urmeze. Curând aveau să afle că bărbatul îi conducea în spatele complexului, de unde venea un zumzet de voci amestecate cu muzică.

Au trecut o punte. La capătul acesteia zăcea un om care bâjbâia cu braţele întinse. Faţa lui era însângerată şi într-atât de umflată, încât abia i se vedeau ochii. Respira greu şi cu fiecare suflu scotea bule de sânge din nasul spart. Flăcăul care îi însoţea nu i-a acordat nici cea mai mică atenţie bărbatului de pe jos, aşa că Geralt şi Jaskier s-au prefăcut la rândul lor că nu-l văd. Se aflau pe un teritoriu în care nu era indicat să dea dovadă de curiozitate excesivă. Nu era recomandat să-ţi bagi nasul în afacerile din Rawelin. Fiindcă, dacă era să dai crezare zvonurilor, cei care se-ncumetau să facă asta erau grabnic despărţiţi de propriile nasuri care rămâneau pe veci în oalele în care fuseseră vârâte în pripă.

Flăcăul i-a condus prin bucătărie, unde era mare forfotă. Geralt a observat cazane pline cu apă clocotită în care fierbeau crabi, homari şi languste. Erau cuve în care se zvârcoleau anghile şi murene, precum şi oale în care stridiile şi midiile erau înăbuşite; diferite tipuri de carne sfârâiau în tigăile uriaşe. Servitorii luau tăvile şi bolurile pline cu mâncare pregătită dispărând cu ele pe coridoare.

Schimbând radical registrul, încăperile alăturate erau impregnate de mirosurile parfumurilor şi ale produselor cosmetice pentru femei. În faţa unui şir de oglinzi, aproximativ cincisprezece femei mai mult sau mai puţin

dezbrăcate, unele chiar complet dezbrăcate, îşi retuşau machiajul, vorbind necontenit. Şi aici, deopotrivă, Geralt şi Jaskier au rămas impasibili şi nu şi-au lăsat privirile să rătăcească prea mult.

În camera alăturată au fost supuşi unei percheziţii amănunţite de către indivizi cu un aspect serios, un comportament riguros, o acţiune fermă şi o conduită hotărâtă. Pumnalul lui Geralt a fost confiscat. Lui Jaskier, care nu purta niciodată arme, i-au fost luate un pieptăn şi un tirbuşon. După o scurtă negociere, i s-a permis cel puţin să păstreze lăuta.

— Sunt scaune în faţa cuviosului, au fost instruiţi în cele din urmă. Aşezaţi-vă pe ele. Staţi jos şi nu vă ridicaţi până când nu vă porunceşte cuviosul. Nu-l întrerupeţi atunci când vorbeşte. Nu vorbiţi până când cuviosul nu vă face un semn că puteţi. Iar acum intraţi. Pe uşa aceasta.

— Cuviosul? a mormăit Geralt.

— Cândva fost preot, a murmurat poetul ca răspuns. Dar să nu-ţi faci griji, nu s-a ales cu anumite obiceiuri. Subordonaţii trebuie să i se adreseze cumva, iar el nu suportă să fie numit şef. În ceea ce ne priveşte, noi nu trebuie să-l numim în niciun fel.

Când au intrat în cameră, ceva le-a blocat calea imediat. Era mare cât un munte şi emana un miros intens de mosc.

— Ce mai faci, Mikita? a întrebat Jaskier, salutând muntele.

Uriaşul numit Mikita, evident garda de corp a reverendului-şef, era un metis, rezultatul încrucişării dintre un ogru şi un pitican. Rezultatul a fost un pitican chel, cu o înălţime de peste şapte picioare, fără gât, cu o barbă creaţă, cu dinţii ieşiţi ca la mistreţ şi cu braţele lungi până la genunchi. Nu de multe ori ţi-e dat să vezi o astfel de încrucişare, cele două specii fiind complet diferite genetic. O creatură ca Mikita nu s-ar fi putut naşte în mod natural. El nu ar fi văzut niciodată lumina zilei fără ajutorul unei magii extraordinar de puternice. O vrajă, de altfel, interzisă. Circulau zvonuri că mulţi magicieni ignorau interdicţiile. Geralt avea exact în faţa ochilor confirmarea faptului că

zvonurile erau întemeiate.

S-au aşezat, conform protocolului în vigoare, acolo, pe cele două scaune de răchită. Geralt s-a uitat în jurul său. În cel mai îndepărtat colţ al încăperii, pe un şezlong mare, două domnişoare despuiate se îngrijeau una de cealaltă. Le urmărea, hrănindu-şi în acelaşi timp câinele, un bărbat scund, discret, gârbovit şi insipid, într-un halat brodat cu flori şi cu un fes cu moţ. După ce i-a aruncat câinelui o ultimă bucată de homar, bărbatul s-a şters pe mâini şi s-a întors.

— Noroc, Jaskier, a spus el, aşezându-se în faţa lor pe ceea ce părea un tron, deşi era din răchită.

— Respectele mele, coane Geralt din Rivia.

Cuviosul Pyral Pratt, considerat, pe bună dreptate, şeful criminalităţii organizate din întreaga regiune, arăta ca un negustor de stofe ieşit la pensie. La un picnic al negustorilor de stofe pensionari, nu ar fi bătut la ochi şi nu ar fi fost luat drept un străin. Cel puţin de la distanţă. O privire mai atentă şi mai de aproape scotea la iveală ceva ce nu aveau de obicei negustorii de stofe. Pyral Pratt avea o cicatrice veche şi decolorată pe un obraz, un semn lăsat de o tăietură de cuţit. Un rictus hidos şi ostil al buzelor subţiri. O pereche de ochi limpezi, gălbui, nemişcaţi ca cei ai unui piton.

O vreme s-a aşternut tăcerea. Undeva, de cealaltă parte a zidului, se auzeau muzică şi rumoare.

— Mă bucur să vă văd şi să vă salut pe amândoi, a spus în cele din urmă Pyral Pratt.

În vocea bătrânului se putea distinge o afinitate înverşunată pentru băuturi alcoolice grosolan distilate şi ieftine.

— Sunt deosebit de încântat să-ţi urez bun venit, cântăreţule. Cuviosul i-a zâmbit lui Jaskier: Nu ne-am mai văzut de la nunta nepoatei mele, pe care ai onorat-o cu interpretarea dumitale. Şi chiar mă gândeam la tine, pentru că o altă nepoată de-a mea se grăbeşte să se mărite. Trag nădejde că în numele vechii prietenii n-o să mă refuzi nici cu această ocazie. Ei? Ce spui? O să ne cânţi la nuntă? Doar

n-o să te mai laşi rugat ca data trecută? N-o să mai trebuiască să… te conving?

— O să cânt, o să cânt, s-a grăbit Jaskier să-l asigure, pălind uşor.

— Iar astăzi bănuiesc că ai trecut ca să mă întrebi de sănătate, a continuă Pratt. Ei bine, află că am o sănătate de tot rahatul.

Jaskier şi Geralt nu au comentat. Ogropiticanul mirosea a mosc. Pyral Pratt a oftat adânc.

— Am ulcer la stomac şi anorexie, aşa că plăcerile mesei nu mai sunt de mine. Am fost diagnosticat cu o boală de ficat şi mi s-a interzis să beau. M-am ales cu o hernie de disc la nivel cervical şi lombar, aşa că mi-am luat rămas-bun de la vânătoare şi de la alte sporturi extreme din distracţiile mele. Medicamentele şi tratamentele îmi înghit o grămadă de parale, pe care le cheltuiam înainte pe jocurile de noroc. Cu instrumentul, ce să mai spun, încă mi se mai scoală, dar trebuie să trudesc mult ca să mă ţină. E mai mult un chin decât o plăcere… Un supliciu, nu un deliciu. Aşadar ce mi-a mai rămas? Ei?

— Politica?

Pyral Pratt a izbucnit într-un hohot de râs într-atât de puternic, încât i se scutura moţul fesului.

— Bravo, Jaskier. Ca de obicei, direct la ţintă. Politica, da, acum e de mine. Iniţial, nu am privit-o cu ochi buni. Mai degrabă m-am gândit să mă ocup de prostituţie şi să investesc în lupanare. M-am învârtit printre politicieni, am cunoscut mulţi. Şi m-am lămurit că este mai bine să stau cu curvele, pentru că cel puţin au o anumită onoare şi anumite principii. Pe de altă parte, însă, un bordel este mai greu de condus decât o primărie. Şi am vrut să conduc, dacă nu lumea, aşa cum se spune, măcar un judeţ. Pentru a cita un vechi proverb: „Dacă nu-i poţi învinge, alătură-te lor.”

S-a întrerupt şi şi-a întins gâtul spre şezlong.

— Nu vă prefaceţi, fetelor! a strigat el. Nu vă prefaceţi! Mai multă ardoare, mai mult entuziasm! Hmm… Unde rămăsesem?

— La politică.

— O, da. Dar eu îndrug aici verzi şi uscate despre politică, iar dumitale, vrăjitorule, ţi s-au furat faimoasele spade. Nu de aceea, oare, am onoarea să mă vizitezi?

— Întocmai.

— Spadele ţi-au fost furate, a dat Pratt din cap. O pagubă dureroasă, nu-i aşa? Clar că este dureroasă. Este ireparabilă. Ah, am spus întotdeauna că în Kerack colcăie hoţii. Dacă au ocazia, localnicii sunt în stare să fure orice nu este bine bătut în cuie la locul său, asta este bine cunoscut. Iar când vine vorba despre ceva bine bătut în cuie, au întotdeauna la ei o rangă. Îmi închipui că se desfăşoară o anchetă, nu-i aşa? a reluat el după o clipă. Se ocupă Ferrant de Lettenhove? Cu toate acestea, trebuie să privim adevărul în faţă, conaşilor. Să nu ne aşteptăm la minuni din partea lui Ferrant. Nu mi-o lua în nume de rău, Jaskier, dar ruda ta ar fi mai degrabă un contabil bun decât un investigator. Nu-i stă capul la nimic altceva decât la cărţile, codurile, paragrafele, reglementările şi dovezile sale. Dovezi, dovezi şi iar dovezi. Ca în povestea cu capra şi varza. N-o ştiţi? Odată au încuiat o capră într-un staul cu o căpăţână de varză. A doua zi dimineaţă varza a dispărut, iar capra se căcase verde. Dar nu existau probe sau martori, aşa că acel caz a fost închis, *causa finita*[16]. Nu vreau să fiu un proroc rău, vrăjitorule Geralt, dar cazul furtului spadelor tale s-ar putea termina la fel.

Nici de data aceasta Geralt nu a comentat.

— O spadă este din oţel, a continuat Pyral Pratt, frecându-şi mâna plină de inele peste bărbie. Oţel din siderit, un minereu provenit dintr-un meteorit. Forjat în Mahakam, în turnătoriile piticanilor. Lungimea totală de patruzeci de ţoli şi jumătate, dintre care doar lama în sine are douăzeci şi şapte şi un sfert. Echilibrată perfect, greutatea lamei este egală cu greutatea mânerului, iar greutatea întregii arme este cu siguranţă mai mică de patruzeci de uncii. Construcţie simplă, dar elegantă, atât a mânerului, cât şi a gărzii transversale.

— Cealaltă spadă, de aceeaşi lungime şi greutate, este

[16] „Caz închis”, în lb. latină, în original (n. red.).

din argint. Parţial. Tija din oţel este garnisită cu argint şi chiar şi tăişurile sunt din oţel. Argintul pur este prea ductil pentru a fi ascuţit corespunzător. Pe mâner şi pe toată lungimea lamei există semne runice şi glife considerate indescifrabile de către experţii mei, dar fără îndoială magice.

— O descriere foarte precisă. Faţa lui Geralt împietrise: De parcă ai fi văzut spadele.

— Păi, de fapt, le-am văzut. Mi-au fost aduse şi mi-au fost oferite spre cumpărare. Intermediarul, care reprezintă interesele actualului proprietar, o persoană cunoscută de mine şi cu o reputaţie ireproşabilă, mi-a garantat că spadele au fost dobândite în mod legal şi că provin dintr-o serie de artefacte găsite în Fen Carn, vechea necropolă din Sodden. Nenumărate comori şi artefacte au fost dezgropate în Fen Carn, aşa că, practic, n-am avut niciun motiv să pun la îndoială credibilitatea vânzătorului. Cu toate acestea, am avut anumite suspiciuni. Şi nu le-am cumpărat. Mă asculţi, vrăjitorule?

— Sunt numai urechi. Aştept concluzia. Şi detaliile.

— Concluzia este următoarea: dă şi ia. În ceea ce priveşte detaliile, acestea costă. Informaţiile au câte o etichetă pe care scrie un anumit preţ.

— Dar bine, s-a răstit Jaskier într-un acces de enervare. Am venit la tine în numele vechii noastre prietenii, prietenul la nevoie…

— Afacerile sunt afaceri, l-a întrerupt Pyral Pratt. Ţi-am spus, informaţia pe care o deţin are preţul ei. Dacă vrei să afli despre soarta spadelor tale, vrăjitorule din Rivia, trebuie să plăteşti.

— Care este preţul scris pe etichetă?

Pratt a scos de sub anteriu o monedă mare de aur şi a întins-o ogropiticanului. Acesta, aparent fără niciun efort, a rupt-o între degete de parcă ar fi fost un biscuit.

Geralt a clătinat din cap.

— O banalitate demnă de un teatru de bâlci, a spus el printre dinţii încleştaţi. Îmi dai o jumătate de monedă şi cineva, într-o bună zi, poate peste câţiva ani, va răsări cu

cealaltă jumătate. Şi va cere să i se îndeplinească una dintre dorinţe. Ceea ce va trebui să fac absolut necondiţionat. Nici vorbă de aşa ceva. Dacă acesta ar fi preţul, atunci nu încheiem niciun târg. *Causa finita.* Să mergem, Jaskier.

— Nu eşti interesat să-ţi recuperezi spadele?

— Nu chiar atât de mult.

— Am bănuit eu. Dar încercarea moarte n-are. Îţi fac o altă ofertă. De data aceasta nu vei putea să refuzi.

— Să mergem, Jaskier.

— Vei ieşi, da, dar pe o altă uşă. Pratt a arătat-o din cap: Pe aceea. După ce îţi dai jos hainele. Şi rămâi numai în budigăi.

Geralt credea că-şi controlează expresia de pe chip. Se pare că s-a înşelat, pentru că dintr-odată ogropiticanul a scos un muget de avertizare şi a avansat spre el, ridicându-şi labele şi duhnind de două ori mai tare decât înainte.

— Dar îţi baţi joc de noi! s-a răstit Jaskier, aşa cum făcea de obicei când îl avea alături pe Geralt, arţăgos şi îndrăzneţ. Îţi baţi joc de noi, Pyral. Aşa că acum ne luăm rămas-bun şi plecăm. Şi pe aceeaşi uşă pe care am intrat. Nu uita cine sunt! Plec!

— Nu cred, a spus Pyral Pratt clătinând din cap. Am văzut deja că nu te prea duce capul. Dar eşti prea deştept ca să încerci să pleci acum.

Pentru a sublinia greutatea cuvintelor şefului, ogropiticanul le-a arătat pumnul strâns. De mărimea unui pepene verde. Geralt tăcea. Se uita la uriaş de ceva timp, căutând un loc sensibil la lovituri. Pentru că părea că o lovitură era inevitabilă.

— Bine, bine. Pratt şi-a potolit garda de corp cu un gest: Voi ceda puţin, voi arăta bunăvoinţă şi dorinţă de compromis. Astăzi, toată elita industriei, negoţului şi finanţelor locale, politicieni, membri ai nobilimii şi ai clerului, chiar şi un principe incognito vor veni aici. Le-am promis un spectacol de care n-au mai avut parte până acum, iar un vrăjitor în budigăi cu siguranţă că nu le-a mai fost dat să vadă niciodată. Dar fie, mai las ceva de la mine:

vei ieşi gol doar până la brâu. În schimb, vei primi imediat informaţiile promise. Şi încă ceva pe deasupra…

Pyral Pratt a luat o bucăţică de hârtie de pe masă.

— Un bonus de două sute de coroane novigradiene. Pentru fondul de pensii al vrăjitorului. Ţine, acesta este un cec la purtător de la banca Giancardi, care poate fi încasat de la toate sucursalele lor. Ce zici?

— De ce mă întrebi? a mijit Geralt ochii. Dacă nu mă înşel, mi-ai spus clar că nu pot refuza.

— Nu te înşeli. Am spus că este o ofertă pe care nu o poţi refuza. Dar cred că este profitabilă pentru amândoi.

— Jaskier, ia cecul. Geralt şi-a descheiat dubletul şi l-a scos: Vorbeşte, Pratt.

— Nu face asta, a spuse Jakier, devenind şi mai palid. Poţi să ştii ce te aşteaptă dincolo de uşa aceea?

— Vorbeşte, Pratt.

— După cum am menţionat deja, am refuzat oferta acelui intermediar de a cumpăra spadele, i-a explicat cuviosul, aşezându-se mai confortabil în tronul său. Dar, din moment ce era, aşa cum am mai spus, o persoană bine cunoscută şi de încredere, i-am sugerat o altă modalitate profitabilă de a le valorifica. L-am sfătuit pe actualul lor proprietar să le scoată la licitaţie. La casa de licitaţii a fraţilor Borsody din Novigrad. Este cea mai mare şi mai renumită casă de licitaţii. Colecţionarii de rarităţi, antichităţi, opere de artă rare, obiecte unice şi curiozităţi de tot felul se adună la el din toată lumea. Pentru a intra în posesia unui obiect pentru completarea colecţiei lor, acei excentrici fac oferte nebuneşti. Fraţii Borsody vând adesea tot felul de ciudăţenii exotice pentru sume exorbitante. Nicăieri nu se vinde mai scump.

— Vorbeşte, Pratt. Vrăjitorul şi-a scos cămaşa: Te ascult.

— La Borsody, licitaţiile au loc o dată la trei luni. Următoarea va avea loc în luna iulie, pe cincisprezece. Hoţul va apărea cu siguranţă cu spadele tale. Cu un dram de noroc, le vei putea lua de la el înainte de a le scoate la mezat.

— Şi asta e tot?

— Tot este ceva, decât deloc.

— Identitatea hoţului? Sau a intermediarului?

— Nu ştiu identitatea hoţului, l-a întrerupt Pratt. Iar pe cea a intermediarului nu o divulg. Este o chestiune de afaceri, în care trebuie respectate legile şi regulile, precum şi uzanţele, care nu sunt mai puţin importante. Mi-aş pierde reputaţia. Ţi-am dezvăluit destule, prea multe pentru ceea ce îţi cer. Du-l în arenă, Mikita. Iar tu vii cu mine, Jaskier, ca să ne uităm şi noi la spectacol. Ce aştepţi, vrăjitorule?

— Dacă am înţeles bine, trebuie să merg neînarmat? După ce că sunt gol până la brâu, să am şi mâinile goale?

— Le-am promis oaspeţilor ceva ce nimeni nu a mai văzut până acum, a explicat Pratt, vorbind încet, ca unui copil. Or, un vrăjitor înarmat au mai văzut deja.

— Sigur.

S-a trezit în arenă, pe nisip, într-un cerc mărginit de buşteni înfipţi în pământ, inundat de lumina pâlpâitoare a numeroaselor felinare atârnate de bare de fier. Auzea strigăte, urale, aplauze şi fluierături. Deasupra arenei putea vedea feţe, guri căscate, ochi emoţionaţi.

În faţa lui, la celălalt capăt al arenei, ceva se mişca. Şi a sărit. Geralt abia a avut timp să-şi aranjeze antebraţele pentru a forma semnul Heliotrop. Vraja a respins fiara care îl atacase, aruncând-o îndărăt. Publicul a ţipat la unison.

Şopârla cu două picioare semăna cu un wyvern, dar era mai mic, de dimensiunea unui câine mai mare. Pe de altă parte, avea un cap mult mai mare decât un wyvern. Fălcile, cu mai mulţi colţi. Şi o coadă mult mai lungă, cu vârful subţire ca un bici. Şopârla îşi scutura puternic coada, măturând nisipul, biciuind buştenii. Cu capul lăsat în jos, a sărit din nou la vrăjitor.

Geralt era pregătit: a lovit-o folosind semnul Aard şi a împins-o înapoi. Şopârla a avut timp să-l biciuiască cu capătul cozii. Publicul a strigat din nou. Femeile au ţipat, speriate. Vrăjitorul a simţit cum i-a apărut un şnur pe umărul gol şi cum s-a umflat până la dimensiunile unui salam. Acum ştia de ce i se poruncise să se dezbrace. De

asemenea, l-a recunoscut pe adversar: era un vigilozaur, o şopârlă supusă unei mutaţii magice, crescută special pentru pază şi protecţie. Lucrurile nu păreau să stea prea bine. Vigilozaurul considera arena un loc a cărui apărare îi fusese încredinţată. Aşadar, Geralt era un intrus care trebuia anihilat. Şi, lichidat, dacă ar fi fost necesar.

Vigilozaurul a ocolit arena frecându-se de buşteni, şuierând furios. Apoi a atacat din nou, fulgerător, fără să-i dea timp lui Geralt să schiţeze vreun semn. Cu multă dibăcie, vrăjitorul a sărit la timp pentru a scăpa de fălcile zimţate, dar nu a putut evita o nouă şfichiuire a cozii. A simţit că un alt şnur începe să se umfle lângă cel de dinainte.

Semnul Heliotropului a oprit din nou atacul vigilozaurului. Şopârla a dat din coadă cu un şuierat. Geralt a simţit ceva diferit în şuieratul lui, cu o secundă înainte ca vârful ascuţit al cozii să-i biciuiască spatele. Durerea era cât pe ce să-l orbească. Sângele îi curgea pe spate. Publicul ţipa frenetic.

Puterea semnelor slăbea din ce în ce mai mult. Vigilozaurul se învârtea în jurul lui cu o asemenea viteză, încât vrăjitorul abia îl putea urmări. A reuşit să evite două lovituri ale cozii, dar a treia l-a nimerit în omoplat, rănindu-l din nou cu vârful ascuţit. Sângele îi curgea acum pe şira spinării.

Mulţimea mugea, spectatorii urlau şi ţopăiau. Unul dintre ei, pentru a vedea mai bine, s-a aplecat peste balustradă, sprijinindu-se de o bară de fier care s-a rupt şi a căzut în arenă împreună cu felinarul.

Bara s-a înfipt în nisip, în timp ce felinarul l-a lovit în cap pe vigilozaur, care a luat foc. Şopârla s-a scuturat, împrăştiind o cascadă de scântei în jur, apoi şi-a frecat scăfârlia de buşteni, şuierând. Geralt a profitat de ocazie: a smuls bara din nisip şi, alergând scurt, a sărit şi a înfipt-o în craniul fiarei, străpungându-l dintr-o parte în alta.

Vigilozaurul s-a zbătut, fluturându-şi picioarele din faţă în încercarea de a scăpa de bara care îi străpunsese creierul. Sărind descumpănit, în cele din urmă s-a izbit de buşteni, şi-a înfipt colţii în lemn. S-a zvârcolit convulsiv o vreme, a

râcâit nisipul cu ghearele, lovind cu coada. În cele din urmă, s-a oprit.

Zidurile tremurau de urale şi aplauze.

Geralt a părăsit arena pe o scară de frânghie coborâtă de cineva. Spectatorii entuziaşti l-au asediat din toate părţile. Cineva l-a bătut pe umărul umflat, iar el abia s-a abţinut să nu-i tragă un pumn în gură. O tânără l-a sărutat pe obraz. Alta, chiar mai tânără, i-a şters sângele de pe spate cu o batistă de chembrică, pe care a desfăcut-o apoi imediat, arătând-o triumfător însoţitorilor ei. Alta, mult mai în vârstă, şi-a scos un colier de la gâtul ei zbârcit şi a încercat să i-l înmâneze. Expresia de pe chipul lui a făcut-o însă să se întoarcă în mulţime.

Se simţea un miros puternic de mosc, iar ogropiticanul Mikita şi-a croit drum prin mulţime ca o corabie printre algele marine. L-a protejat pe vrăjitor cu trupul său şi l-a condus mai departe.

Medicul care fusese chemat l-a examinat pe Geralt şi i-a pus câteva copci. Jaskier era alb ca varul. Pe de altă parte, Pyral Pratt era calm, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar faţa vrăjitorului era probabil foarte elocventă, deoarece cuviosul s-a grăbit să explice:

— Apropo, bara tăiată şi ascuţită în prealabil a căzut în arenă la ordinul meu.

— Mulţumesc că ai grăbit lucrurile.

— Oaspeţii erau în al şaptelea cer. Până şi primarul Coppenrath a fost fericit, chiar radia, şi de obicei cu greu îi faci pe plac nenorocitului. Strâmbă din nas la orice, e sumbru ca un bordel în dimineaţa de luni. Ah, practic am funcţia de consilier municipal în buzunar. Şi poate că voi ajunge şi mai sus, dacă… Nu mai dai o reprezentaţie peste o săptămână, Geralt? Acelaşi spectacol?

— Numai dacă în locul vigilozaurului ai să fii tu în arenă, Pratt, i-a răspuns vrăjitorul, mişcându-şi furios umărul dureros.

— Ce glumeţ, ha, ha! Ai auzit, Jaskier, ce glume are?

— Am auzit, a confirmat poetul, privind spatele lui Geralt şi scrâşnind din dinţi. Dar nu a fost o glumă, a vorbit cât se

poate de serios. Şi la fel de serios te anunţ, de asemenea, că nu voi onora nunta nepoatei tale cu spectacolul meu. După modul în care l-ai tratat pe Geralt, poţi să-ţi iei gândul. La fel şi în ceea ce priveşte orice alt eveniment, inclusiv botezuri şi înmormântări. Chiar şi a ta.

Pyral Pratt s-a uitat la el, iar în ochii lui reptilieni a licărit o sclipire.

— Nu dai dovadă de respectul cuvenit, cântăreţule, a spus el printre dinţii încleştaţi. Este a doua oară când nu dai dovadă de respectul cuvenit. Chiar ai nevoie de o lecţie. O învăţătură de minte pe care să n-o uiţi cât ai să trăieşti…

Geralt s-a apropiat şi s-a aşezat în faţa lui. Mikita a început să gâfâie, a ridicat pumnul, răspândind un iz insuportabil de mosc. Pyral Pratt i-a poruncit cu un gest să se potolească.

— Îţi pierzi reputaţia, Pratt, i-a spuse vrăjitorul răspicat. Am făcut o înţelegere în mod obişnuit, conform regulilor scrise şi nescrise, ambele fiind la fel de importante. Oaspeţii tăi sunt mulţumiţi de spectacol, ţi-ai câştigat prestigiul şi perspectiva unei poziţii însemnate în consiliul municipal. Eu am dobândit informaţiile de care aveam nevoie. Ambele părţi sunt mulţumite, aşa că acum ar trebui să ne despărţim fără remuşcări şi fără mânie. Dar, din câte văd, treci la ameninţări. Îţi pierzi reputaţia. Să mergem, Jaskier.

Pyral Pratt a pălit uşor, apoi le-a întors spatele.

— Am avut de gând să vă invit la cină, dar se pare că vă grăbiţi, le-a spus peste umăr. Atunci, rămas-bun. Şi bucuraţi-vă că vă dau voie să ieşiţi teferi din Rawelin. Pentru că, de obicei, pedepsesc lipsa de respect. Dar nu vă mai reţin.

— Înţeleaptă decizie.

Pratt s-a întors.

— Poftim?

Geralt l-a ţintuit cu privirea.

— Nu eşti prea deştept, deşi îţi place să crezi altceva. Dar eşti destul de deştept ca să nu încerci să mă opreşti.

Tocmai lăsaseră craterul în urmă şi ajunseseră la cei dintâi plopi de pe marginea drumul, când Geralt şi-a strunit calul, ciulindu-şi urechile.

— Ne urmăresc.

— La naiba! a exclamat Jaskier, clănţănind din dinţi. Cine sunt? Bandiţii lui Pratt?

— Nu contează cine sunt. Hai, dă-i bătaie, aleargă cât poate calul de iute până ajungi la Kerack. Ţine-te departe de vărul tău şi du-te mâine dis-de-dimineaţă la bancă cu cecul. Apoi ne vom întâlni la „Rac şi Zărgan”.

— Şi tu?

— Nu-ţi face griji pentru mine.

— Geralt…

— Nu mai vorbi şi dă pinteni calului. Hai, zboară!

Jaskier s-a supus şi s-a aplecat în şa, lansându-şi calul în galop. Vrăjitorul s-a întors şi a aşteptat în linişte.

Cavalerii au ieşit din umbră. Erau şase.

— Vrăjitorul Geralt?

— În persoană.

— Vino cu noi, a spus cu o voce răguşită cel mai apropiat. Dar să nu umbli cu prostii, ai înţeles?

— Lasă frâiele, altfel o să-ţi pară rău.

— Să nu umbli cu prostii! a repetat bărbatul, retrăgându-şi mâna. Şi fără violenţă. Suntem aici pentru a restabili legea şi pentru a executa ordinele. Nu suntem bandiţi. Suntem aici din ordinul principelui.

— Care principe?

— Îl vei cunoaşte îndată. Urmează-ne.

Au pornit. Geralt şi-a amintit că un principe se afla incognito în Rawelin, aşa cum susţinea Pratt. Lucrurile nu păreau să arate prea bine. Contactele cu principii fuseseră rareori plăcute. Şi aproape niciodată nu avuseseră un final fericit.

Nu au mers prea departe, doar până la o răscruce de drumuri unde era o cârciumă cu miros de fum şi cu luminiţe care pâlpâiau la ferestre. Au intrat în cârciuma aproape goală, dacă nu-i socotim şi pe cei câţiva negustori care luau o cină târzie. Intrarea în alcov era păzită de doi bărbaţi

înarmaţi, cu mantale albastre, având un model şi culori identice celor purtate de cei din escorta lui Geralt. Au intrat.

— Alteţa Voastră…

— Ieşi. Iar tu ia loc, vrăjitorule.

Bărbatul care stătea la masă purta o manta asemănătoare celor ale trupelor sale, dar cu broderii mai bogate. Faţa îi era acoperită de o glugă, dar era de prisos: lampa de pe masă îl lumina doar pe Geralt, misteriosul principe era ascuns în umbră.

— Te-am văzut în arenă, la Pratt. O demonstraţie cu adevărat superbă. Acel salt şi acea lovitură de sus, sporită de greutatea corporală… Fierul, deşi era doar o bară oarecare, i-a străpuns craniul dragonului ca şi când ar fi fost făcut din unt. Cred că dacă ar fi fost, să zicem, o lance sau o suliţă, ar fi străpuns şi o armură, poate chiar şi un scut… Aşa gândeşti şi tu, nu-i aşa?

— S-a făcut deja noapte, e târziu. Gândeşti mai greu când te copleşeşte somnul.

Bărbatul din umbră a pufnit.

— Atunci să nu mai lungim vorba. Şi să trecem la treabă. Am nevoie de tine. De tine, vrăjitorule. Pentru o treabă de vrăjitor. Şi, în mod ciudat, se întâmplă ca şi tu să ai nevoie de mine. Poate chiar mai mult.

— Sunt Xander, fiul regelui, principele Kerackului. Îmi doresc cu ardoare din toată inima să devin Xander I, regele Kerackului. În prezent, spre regretul şi în dauna ţării, regele Kerackului este tatăl meu, Belohun. Bătrânul este încă în putere şi poate domni încă douăzeci de ani de-acum înainte, ducă-se pe pustii. N-am timp şi nici chef să aştept atâta amar de vreme. Ah! Şi chiar dacă aş vrea să aştept, nici nu aş fi sigur de succesiune. Hodorogul poate numi oricând un alt moştenitor la tron: are o colecţie impresionantă de moştenitori. Iar acum se pregăteşte de naşterea altuia, a stabilit nunta regală pentru sărbătorile de Lammas, cu un fast şi o pompă pe care ţara nu şi le poate permite. El, un avar care merge în parc pentru anumite nevoi ca să nu prăpădească smalţul oalei de noapte, se aruncă să cheltuie un munte de aur pentru banchetul

nunţii! Ruinând trezoreria! Voi fi un rege mai bun. Problema este că vreau să fiu rege chiar acum. Cât mai repede posibil. Şi de aceea am nevoie de tine.

— Printre serviciile pe care le ofer nu se află loviturile de palat. Nici regicidele. Şi mai mult ca sigur că pe acestea le-a avut în vedere principele.

— Vreau să fiu rege. Pentru ca acest lucru să fie posibil, tatăl meu trebuie dat jos de pe tron, iar fraţii mei trebuie eliminaţi de la succesiune.

— Regicid şi fratricid. Nu, ilustre principe. Mă văd nevoit să refuz. Îmi pare rău.

— Nu este adevărat, a mârâit din umbră fiul regelui. Nu-ţi pare rău. Nu încă. Dar o să-ţi pară rău, îţi promit.

— Îndrăznesc să-i atrag atenţia principelui că n-are niciun sens să mă ameninţe cu moartea.

— Dar cine vorbeşte despre moarte? Eu sunt fiul regelui, un principe, nu un criminal. Vorbesc despre o alegere: fie în favoarea mea, fie în defavoarea mea. Dacă faci ceea ce îţi cer eu, te vei bucura de favoarea mea. Şi crede-mă, ai mare nevoie de ea acum, când te aşteaptă procesul şi condamnarea pentru fraudă financiară. Din câte se aude, vei petrece următorii ani la galere. Credeai că ai scăpat deja, nu-i aşa? Că a fost închis cazul tău, acum, când magiciana aceea, Neyd, care din capriciu te lasă să te culci cu ea, renunţă la plângere şi că, gata, s-a terminat? Te înşeli. A depus mărturie Albert Smulka, judele Ansegisului. Mărturia lui te înfundă.

— Este o mărturie falsă.

— Va fi greu de dovedit.

— Trebuie să dovedim vinovăţia, nu nevinovăţia.

— Bună glumă. Foarte amuzant. Dar, dacă aş fi în pielea ta, nu mi-ar arde de râs. Uită-te aici. Fiul regelui a aruncat un teanc de hârtii pe masă: Acestea sunt documente. Declaraţii certificate, relatări ale martorilor. În localitatea Cizmar a fost angajat un vrăjitor care a ucis o leucrotă. Chitanţa este în valoare de şaptezeci de coroane, iar, în realitate, s-au plătit cincizeci şi cinci, restul a fost împărţit cu un funcţionar municipal. În localitatea Sotonin, un

păianjen gigant. Lichidat, conform chitanţei, pentru nouăzeci, în realitate, conform mărturiei primarului, pentru şaizeci şi cinci. În Tiberghien a fost ucisă o harpie, au fost plătite o sută de coroane, în realitate erau şaptezeci. Ca să nu mai pomenim de escrocheriile şi fraudele anterioare: castelul Petrelsteyn, un vampir care nu a lăsat nicio urmă l-a costat pe primar o mie de oreni. În Guaamez, un vârcolac ar fi fost eliberat de vrajă şi descântat pentru o sută de coroane, o chestiune foarte suspectă, deoarece este o sumă prea mică pentru o astfel de procedură. Apoi, un echinops sau, mai bine zis, ceva pe care l-ai adus primarului din Martindelcampo şi l-ai denumit echinops. Şi ghulii din cimitirul din localitatea Zgraggen, care au costat comuna aproximativ optzeci de coroane, cu toate că nimeni nu le-a văzut cadavrele, pentru că ar fi fost devorate – ha, ha – de către alţi ghuli. Ce zici, vrăjitorule? Acestea sunt dovezi.

— Principele se cam înşală, a spus Geralt calm. Acestea nu sunt dovezi. Sunt calomnii fabricate cu viclenie, dar într-un mod neîndemânatic. Nu am avut niciodată vreo misiune în Tiberghien. Şi niciodată n-am auzit de vreo aşezare cu numele Sotonin. Prin urmare, toate chitanţele de acolo sunt nişte falsuri grosolane, nu va fi dificil de dovedit acest lucru. Iar ghulii din Zgraggen pe care i-am ucis au fost, da, e drept, devoraţi de, ha-ha, alţi ghuli, căci chiar aşa este obiceiul, ha-ha, în rândul ghulilor. Iar cadavrele îngropate în cimitirul local au fost de atunci lăsate să se transforme în ţărână, pentru că ghulii care au supravieţuit au zburat de acolo. Nici nu vreau să mai comentez restul aberaţiilor din aceste hârtii.

— Pe baza acestor hârtii, principele a pus mâna pe documente, vei fi dat în judecată. Va dura mult. Vor fi adevărate dovezile? Cine poate şti? Care va fi verdictul în cele din urmă? Cui îi pasă? Nu contează. Importantă este duhoarea care se va răspândi în jur. Şi care te va urmări până la sfârşitul zilelor tale. Unii oameni te-au urât, dar te-au tolerat din necesitate, ca pe un rău mai mic, ca pe ucigaşul monştrilor care i-au ameninţat. Unii nu te-au putut

suporta pentru natura ta mutantă, au simţit respingere şi aversiune faţă de o creatură non-umană. Alţii au fost îngroziţi de tine nebuneşte şi te-au urât pentru propria lor teamă. Toate acestea se vor cufunda în umbra uitării. Faima unui asasin iscusit şi reputaţia unui vrăjitor rău îşi vor lua zborul ca o pană în vânt, respingerea şi frica vor fi uitate. Vei rămâne în memoria lor doar ca un hoţ lacom şi un şarlatan. Cel care ieri s-a temut de tine şi de formulele tale magice, care s-a uitat în altă parte, care, la vederea ta, şi-a scuipat în sân sau a întins mâna după amulete mâine va chicoti, îl va înghionti cu cotul pe prietenul său: Uite, trece şi vrăjitorul Geralt, un şarlatan împuţit şi nenorocit. Dacă nu accepţi sarcina pe care ţi-o voi încredinţa, te voi distruge, vrăjitorule. Îţi voi ruina reputaţia. Dacă nu te pui în slujba mea. Hotărăşte-te. Da sau nu?

— Nu.

— Să nu cumva să crezi că o să te ajute cunoştinţele tale, Ferrant de Lettenhove sau iubita ta magiciană roşcată. Investigatorul nu-şi va pune în primejdie propria carieră, iar Capitulul îi interzice magicienei să se implice într-un dosar penal. Nimeni nu te va ajuta atunci când mecanismele justiţiei te vor înhăţa. Ţi-am poruncit să te hotărăşti. Da sau nu?

— Nu. Odată pentru totdeauna, nu, ilustre principe. Omul ascuns în alcov poate ieşi, în sfârşit.

Fiul regelui, spre uimirea lui Geralt, a izbucnit în râs şi a dat cu pumnul în masă. Uşa a scârţâit şi a apărut o siluetă din alcovul alăturat. Vrăjitorul a recunoscut-o, în ciuda întunericului.

— Ai câştigat pariul, Ferrant, a anunţat principele. Pentru a primi ceea ce ţi se cuvine, prezintă-te mâine la secretara mea.

— Mulţumesc Alteţei Voastre princiare, a răspuns investigatorul regal Ferrant de Lettenhove, făcând o uşoară plecăciune. Dar am considerat că pariul este pur simbolic. Am vrut să subliniez cât de încrezător sunt în raţionamentele mele. Nici nu m-am gândit la bani…

— Banii pe care i-ai câştigat sunt doar un simbol şi

pentru mine, la fel ca emblema monetăriei novigradiene şi profilul actualului episcop, care sunt gravate pe bani, l-a întrerupt principele. Trebuie să ştii, să ştiţi amândoi, de fapt, că şi eu am câştigat. Am recâştigat ceva ce consideram a fi iremediabil pierdut, şi anume încrederea în oameni. Să ştii, Geralt din Rivia, că Ferrant era absolut sigur de reacţia ta. Pe de altă parte, recunosc că l-am considerat cam naiv. Am fost convins că vei ceda.

— Toată lumea s-a ales cu ceva, a spus acid Geralt. Şi eu?

— Şi tu, i-a spus principele devenind serios. Spune-i, Ferrant. Explică-i despre ce este vorba.

— Alteţa Sa, principele Egmund, aici de faţă, a considerat potrivit să-şi asume temporar identitatea lui Xander, fratele său mai mic, precum şi, în mod simbolic, a celorlalţi fraţi pretendenţi la tron. Principele bănuia că Xander sau oricare dintre fraţii săi ar fi tentat să apeleze la serviciile unui vrăjitor pentru a pune mâna pe tron. Aşa că am decis să... îţi înscenăm aşa ceva. Iar acum ştim că dacă s-ar întâmpla cu adevărat... dacă cineva ţi-ar face într-adevăr o propunere nedemnă... nu te-ai lăsa ademenit de favorurile princiare. Şi că nici ameninţările sau şantajul nu te-ar speria.

— Înţeleg, a spus vrăjitorul, încuviinţând din cap. Şi mă înclin în faţa unui astfel de talent. Principele şi-a intrat cu adevărat în rol. În ceea ce a considerat potrivit să spună despre mine, în opinia pe care şi-a exprimat-o despre mine, nu am perceput vreun artificiu actoricesc. Dimpotrivă, am perceput doar sinceritate.

Egmund a rupt tăcerea incomodă.

— Mascarada a avut un scop. L-am atins şi nici nu mă gândesc să-ţi ofer explicaţii. Dar şi tu vei avea nişte foloase. Financiare. Pentru că, de fapt, am de gând să te angajez şi să-ţi răsplătesc regeşte serviciile. Spune-i, Ferrant.

— Principele Egmund se teme de un atentat la viaţa tatălui său, regele Belohun, care ar putea avea loc în timpul nunţii regale programate pentru sărbătorile de Lammas.

Principele ar fi mai liniştit dacă asupra regelui, din motive de siguranţă, ar veghea… cineva, de pildă, un vrăjitor. Da, da, nu mă întrerupe, ştim că vrăjitorii nu sunt bărbaţi de escortă şi nici măcar gărzi de corp, că raţiunea lor de a fi este apărarea oamenilor împotriva ameninţărilor monştrilor magici, supranaturali şi nenaturali…

— Cam aşa stau lucrurile prin cărţi, l-a întrerupt principele nerăbdător. În viaţa reală este cu totul diferit. Vrăjitorii sunt angajaţi pentru a proteja caravanele atunci când traversează pustiuri şi păduri încâlcite pline de monştri. Dar s-a întâmplat adeseori ca, în loc de monştri, negustorii să fie atacaţi de bandiţi ordinari, iar vrăjitorii nu s-au dat în lături să-i înfrunte. Am motive să mă tem că, în timpul nunţii regele, anumite… baziliscuri ar putea să lanseze atacuri. Ai accepta să ne aperi de baziliscuri?

— Depinde.

— De ce?

— Dacă această înscenare continuă. Sau dacă nu cumva sunt obiectul unei alte provocări… din partea unuia dintre ceilalţi fraţi, de exemplu. Presupun că talentul actoricesc nu este o raritate în familie.

Ferrant s-a înfuriat. Egmund a dat cu pumnul în masă.

— Nu întinde coarda şi vezi-ţi de lungul nasului! Te-am întrebat dacă vei prelua această misiune. Răspunde!

— Aş putea să-l apăr pe rege împotriva acestor atacuri ipotetice ale baziliscurilor, i-a răspuns Geralt, dând din cap. Din păcate, spadele mi-au fost furate în Kerack. Serviciile regale de securitate nu au reuşit încă să dea de urmele hoţului şi, din câte s-ar părea, nu-şi prea bat capul cu asta. Fără spade nu voi putea proteja pe nimeni. Aşa că trebuie să refuz din motive obiective.

— Dacă este vorba doar despre spade, nu există nicio problemă. Le vom găsi. Nu-i aşa, conaşule investigator?

— Absolut.

— După cum vezi, investigatorul regal confirmă acest lucru absolut. Aşadar?

— Să-mi recuperez mai întâi spadele. Absolut.

— Eşti un individ încăpăţânat, dar fie, treacă de la mine.

Ţin să precizez că vei fi răsplătit pentru serviciile tale şi te asigur că nu mă vei considera zgârcit. În ceea ce priveşte celelalte beneficii, pe unele le vei primi imediat, ca avans, ca dovadă a bunei mele voinţe. Poţi să fii fără grijă în privinţa dosarului din instanţă, consideră-l închis. Mai trebuie îndeplinite doar câteva formalităţi, căci noţiunea de grabă este străină birocraţiei, dar te poţi considera pe loc o persoană liberă de suspiciuni şi cu libertate de mişcare deplină.

— Vă sunt profund recunoscător. Dar mărturiile şi chitanţele? Leucrota din Cizmar, vârcolacul din Guaamez? Dar documentele? Cele pe care principele a hotărât să le folosească drept… recuzită?

— Documentele vor rămâne la mine deocamdată, a spus Egmund, privindu-l în ochi. Într-un loc sigur. Absolut.

La întoarcere, clopotul regelui Belohun tocmai anunţa miezul nopţii.

Văzându-i spatele lui Geralt, Coral s-a stăpânit şi a rămas calmă. Ştia să se controleze. Nici vocea nu i s-a clintit măcar. În fine, aproape că nu i s-a clintit.

— Cine ţi-a făcut asta?

— Un vigilozaur. Un soi de şopârlă…

— Şopârla ţi-a pus copcile? Te-ai lăsat cusut de o şopârlă?

— De cusut m-a cusut un doctor. Cât despre şopârlă…

— La naiba cu şopârla! Mozaïk! Bisturiul, foarfeca, penseta! Ac şi aţă chirurgicală! Elixir Pulchellum! Decoct de aloe! *Unguentum ortolani!* Tampon şi tifon steril! Şi fă o cataplasmă din boabe de muştar şi miere! Mişcă-te, fată!

Mozaïk se agita într-un ritm admirabil. Lytta a început să-i îngrijească rănile. Vrăjitorul stătea şi răbda în tăcere.

— Doctorilor care nu au cunoştinţe de magie ar trebui să le fie interzis să practice, a spus magiciana printre dinţii încleştaţi în timp ce aplica cusăturile. Să predea în universităţi, n-au decât. Să coasă cadavrele după o autopsie, prea bine. Însă n-ar trebui să fie lăsaţi să se apropie de pacienţii în viaţă. Dar nu cred c-am să trăiesc s-

o văd şi pe asta, totul merge de-a-ndoaselea.

— Nu se vindecă de la sine, doar cu magie, a îndrăznit să-şi dea cu părerea Geralt. Şi cineva trebuie să acorde îngrijiri. Există doar o mână de magi specializaţi în vindecări, iar magii obişnuiţi nu vor să se ocupe de vindecări. Nu au timp sau consideră că nu merită.

— Şi pe bună dreptate. Consecinţele suprapopulării se pot dovedi a fi fatale. Ce e aia? Cu ce te joci acolo?

— Vigilozaurul era însemnat cu ea. Avea semnul acesta bine prins de piele.

— I l-ai smuls ca pe un trofeu pe deplin meritat de către învingător?

— I l-am smuls ca să ţi-l arăt.

Coral a studiat placa ovală de alamă, de mărimea mâinii unui copil. Şi semnele în relief de pe ea.

— O combinaţie interesantă de împrejurări, i-a spus ea în timp ce îi aplica muştarul pe spate. Având în vedere că tocmai te îndreptai spre acele locuri.

— Mă îndreptam? Ah, da, este adevărat, uitasem. Confraţii tăi şi planurile lor referitoare la mine. S-au concretizat deja aceste planuri?

— Desigur. Am primit un mesaj. Ţi se cere să mergi la castelul Rissberg.

— Mi se cere? Ce onoare! La castelul Rissberg. Sediul vestitului Ortolan. Este o cerere pe care nu o pot refuza.

— Nu te-aş sfătui. Ţi se cere să te duci urgent. Ţinând cont de rănile şi de vânătăile tale, când vei putea să te urneşti la drum?

— Ţinând cont de rănile şi de vânătăile mele, tu să-mi spui. Doctoriţo.

— O să-ţi spun. Mai târziu… Acum, în schimb… Vei fi plecat o vreme, îmi va fi dor de tine… Cum te simţi acum? Poţi să… Asta e tot, Mozaïk. Du-te în odaia ta şi nu ne deranja. Ce ar trebui să însemne acel zâmbet, domniţă? Poate că vrei să ţi-l îngheţ pe vecie pe buze!

Interludiu

JASKIER, *Jumătate de veac de poezie* (fragment de pe o ciornă, dintr-un text care nu a fost niciodată publicat oficial)

Într-adevăr, vrăjitorul îmi datora mult. Din ce în ce mai mult cu fiecare zi care trecea.

Vizita la Pyral Pratt din Rawelin, care s-a încheiat, după cum ştiţi, furtunos şi sângeros, ne-a adus totuşi câteva beneficii. Geralt a dat de urma hoţului spadelor sale. Într-un fel, datorită mie, pentru că eu am fost, graţie isteţimii mele, cel care l-a condus pe Geralt la Rawelin. Iar a doua zi, eu şi nimeni altcineva l-am înzestrat pe Geralt cu o armă nouă. Nu suportam să-l văd umblând neputincios. Vrei să spui că un vrăjitor nu este niciodată lipsit de apărare? Că este un mutant antrenat în orice fel de luptă, de două ori mai puternic şi de zece ori mai rapid decât un om normal? Că doar cu o simplă bâtă de stejar poate trânti într-o clipă la pământ trei tâlhari înarmaţi? Că, în plus, el stăpâneşte magia, iar Semnele sale sunt veritabile arme? E-adevărat. Dar spada-i spadă. Mi se văicărea întruna că fără spadă se simte despuiat. Aşa că i-am făcut rost de o spadă.

Pratt, după cum ştiţi deja, ne-a răsplătit financiar atât pe mine, cât şi pe vrăjitor. Fără prea multă generozitate, dar oricum, ne-a dat, nu ne-a luat... A doua zi, dis-de-dimineaţă, aşa cum îmi dăduse Geralt instrucţiuni, m-am dus în grabă la sucursala Giancardi cu cecul. Am predat cecul şi aşteptam să încasez suma. Stăteam acolo, mă uitam în jur. Şi mi-am dat seama că sunt urmărit de o femeie, nici bătrână, dar nici în floarea tinereţii, îmbrăcată cu bun-gust şi eleganţă. Nu m-a mirat deloc privirea fascinată a femeilor – multe consideră irezistibil farmecul meu viril şi răpitor.

Dintr-odată femeia s-a apropiat de mine, s-a

prezentat drept Etna Asider şi a spus că mă cunoaşte. Şi ce mare lucru, toată lumea mă cunoaşte, oriunde merg faima mea mă precede.

— Conaşule poet, mi-a spus ea, mi-au ajuns la urechi ceva veşti despre nenorocirea care s-a abătut asupra prietenului tău, vrăjitorul Geralt din Rivia. Ştiu că şi-a pierdut armele şi că are nevoie urgentă de una nouă. Ştiu şi cât este de greu de găsit o spadă bună. Întâmplarea face să am o astfel de spadă. A aparţinut răposatului meu soţ, zeii să-i miluiască sufletul! Tocmai am venit la bancă s-o vând, căci la ce ajută o spadă unei văduve? Banca a estimat-o şi vrea să i-o dau în regim de consignaţie. Dar am urgent nevoie de bani gheaţă ca să plătesc datoriile decedatului, altfel cămătarii nu mă vor lăsa în pace. Aşa că…

După ce a spus aceste cuvinte, femeia a dat la o parte husa de damasc şi a scos la iveală o spadă. O minunăţie, îţi spun. Uşoară ca o pană, o teacă rafinată şi elegantă, un mâner din piele de salamandră, gardă aurie, iar pe pomel, un jasp de mărimea unui ou de porumbel. Am tras spada din teacă şi nu mi-a venit a crede ochilor. Pe lamă, chiar deasupra gărzii, era ştanţat un soare şi apoi inscripţia: „Nu mă scoate fără motiv, nu mă ţine ascunsă fără onoare.” Aşadar, este o lamă forjată în Nilfgaard, în Viroleda, un oraş renumit în întreaga lume pentru forjele sale de spade. Am atins tăişul cu vârful degetului mare: era ascuţită ca briciul, crede-mă.

Din moment ce nu scrie „prost” pe fruntea mea, nu m-am dat de gol, m-am prefăcut că nu s-a întâmplat nimic şi mă uitam indiferent la funcţionarii care mişunau prin bancă şi la o bătrână oarecare, care lustruia mânerul de alamă.

— Banca Giancardi a estimat spada la două sute de coroane, a spus văduva. În consignaţie. Dar, dacă-mi plăteşti în bani gheaţă, ţi-o dau cu o sută

cincizeci.

— Oh, oh, i-am răspuns. O sută cincizeci sunt bani, nu glumă. Cu această sumă se poate cumpăra o căsuţă. Chiar dacă mai mică şi pe la periferie.

— Ah, conaşule Jaskier, a spus femeia, frângându-şi mâinile şi vărsând o lacrimă. Îţi baţi joc de mine. Eşti un om crud dacă profiţi de o văduvă amărâtă în halul acesta. Dar, din moment ce sunt la ananghie, fie cum spui dumneata: să fie a dumitale pentru o sută de coroane.

Şi uite-aşa, dragii mei prieteni, am rezolvat problema vrăjitorului.

Am alergat către „Rac şi Zărgan”. Geralt al meu este deja acolo, înfulecând o omletă cu slănină. Ha, am băgat de seamă că fusese din nou brânză de vaci şi arpagic la micul dejun la magiciana roşcată. M-am apropiat şi – zdrang! – am pus spada pe masă. Era să se înece de uimire. A aruncat lingura, a scos arma din teacă şi a privit-o. Faţa îi era ca o stană de piatră. Dar eu sunt obişnuit cu natura lui de mutant, ştiam că nu se va lăsa copleşit de emoţii.

— Cât ai dat pe ea?

Eram pe punctul de a-i răspunde că nu este treaba lui, dar mi-am amintit la timp că am plătit-o cu banii lui. Aşa că n-am avut încotro şi i-am mărturisit.

Mi-a strâns mâna fără să spună un cuvânt şi fără să-i tresară niciun muşchi de pe chip. Aşa este el: simplu, dar sincer. Apoi a anunţat că pleacă. Singur.

— Aş vrea să rămâi în Kerack, mi-a spus, anticipându-mi protestele. Şi să-ţi ţii ochii şi urechile larg deschise.

Mi-a povestit cu lux de amănunte tot ce se întâmplase cu o zi înainte, conversaţia sa nocturnă cu principele Egmund. Şi, în tot acest timp, se juca întruna cu spada viroledianã, ca un copil cu o jucărie nouă.

— Nu am nici cea mai vagă intenţie să mă pun în slujba principelui şi nici să particip la nunta regală

din august ca gardă de corp. Egmund şi vărul tău sunt siguri că în curând îl vor prinde pe hoţul spadelor mele. Nu le împărtăşesc optimismul. Şi, la urma urmei, nici nu mi-ar prinde bine. Dacă ar avea spadele mele, Egmund m-ar avea la mână. Prefer să-l prind eu pe hoţ la Novigrad, în iulie, înainte de licitaţia de la Borsody. Îmi voi recupera spadele şi nu voi mai pune niciodată piciorul prin Kerack. Cât despre tine, Jaskier, fă bine şi ţine-ţi gura închisă. Nimeni nu trebuie să afle ceea ce ne-a spus Pratt. Nimeni, nici măcar vărul tău investigator.

I-am jurat că voi păstra o tăcere mormântală. Dar el s-a uitat la mine într-un mod ciudat. De parcă n-ar fi avut încredere în mine. Şi a continuat:

— Dar, deoarece lucrurile ar putea avea un curs neaşteptat, trebuie să am un plan de rezervă. Aş vrea, aşadar, să ştiu cât mai multe despre Egmund, despre fraţii şi surorile sale, despre toţi pretendenţii posibili la tron, despre regele însuşi, despre întreaga familie regală. Aş vrea să ştiu ce fac şi ce dreg, cine cu cine ţine, care facţiuni sunt active şi aşa mai departe. Este clar?

— Presupun că vrei s-o ţii pe Lytta Neyd departe de toate acestea. Şi bine faci, cred: acea frumuseţe cu părul roşcat este cu siguranţă perfect conştientă de problemele care te interesează, dar este prea legată de monarhie pentru a se angaja într-o relaţie de dublă loialitate. De asemenea, să nu-i spui că eşti pe picior de plecare şi că ai de gând să nu mai calci pe-aici niciodată, căci ar putea reacţiona violent. Magicienelor, după cum ai experimentat deja, nu le place când cineva dispare. În rest, ţi-am jurat, poţi conta pe mine. Voi avea ochii şi urechile larg deschise şi aţintite acolo unde trebuie. În ceea ce priveşte familia regală, am avut deja ocazia să o cunosc şi să aud destule de bârfe despre ea. Acest Belohun, care domneşte cu graţie peste Kerack, are numeroşi moştenitori. Şi-a schimbat soţiile destul de

des şi de uşor, de îndată ce punea ochii pe o nouă soţie cea veche părăsea în mod convenabil această vale a lacrimilor, contractând printr-un ciudat capriciu al sorţii o boală împotriva căreia medicina se dovedea a fi complet neputincioasă. Şi aşa, astăzi regele are patru copii legitimi, fiecare de la o altă mamă. Nu iau în calcul numeroasele fiice, pentru că ele nu pot revendica tronul. Şi nici bastarzii. Dar merită menţionat modul în care toate funcţiile şi titlurile însemnate din Kerack sunt deţinute de soţii fiicelor lui Belohun. Vărul meu Ferrant este o excepţie. Iar fiii nelegitimi controlează comerţul şi industria.

Vrăjitorul părea să asculte cu atenţie.

— Iată care sunt cei patru copii legitimi, în ordinea vârstei, am continuat eu să povestesc. Numele fiului cel mare îmi este necunoscut, în instanţă este interzis să-l pomenesc pentru că, după o ceartă cu tatăl său, a plecat, i s-a pierdut urma şi nimeni nu l-a mai văzut. Al doilea, Elmer, este un beţivan, un bolnav mintal pe care îl ţin închis. Ar trebui să fie un secret de stat, dar chiar şi pietrele îl ştiu în Kerack. Adevăraţii pretendenţi la tron sunt Egmund şi Xander. Se urăsc unul pe altul, iar Belohun are viclenia de a le stimula ura, îi menţine pe amândoi într-o incertitudine constantă, iar în privinţa succesiunii adesea îi favorizează şi îi amăgeşte pe unul sau pe altul dintre bastarzi cu promisiuni concrete. În ultima vreme se zvoneşte pe la colţuri că a promis coroana fiului pe care îl va naşte noua sa soţie, tocmai aceea cu care se va căsători oficial de Lammas. Cu toate acestea, am continuat, eu şi vărul meu Ferrant suntem de părere că acestea sunt vorbe goale, cu care javra bătrână se gândeşte să o ademenească pe tinerică la sesiuni deosebit de înflăcărate în pat. Egmund şi Xander sunt singurii pretendenţi adevăraţi la tron şi, dacă are loc o lovitură de stat, va fi opera unuia dintre cei doi. I-am

cunoscut prin intermediul vărului meu. Amândoi sunt – am această impresie – la fel de alunecoşi ca rahatul în maioneză. Nu ştiu dacă înţelegi la ce mă refer.

Geralt confirmă că înţelege şi că şi el avusese aceeaşi impresie vorbind cu Egmund, dar nu ar fi putut să o exprime la fel de bine în cuvinte. Apoi a căzut profund pe gânduri.

— Mă întorc în curând, mi-a spus în cele din urmă. Tu te ocupi aici de tot ce trebuie şi stai cu ochii în patru.

— Înainte de a ne lua rămas-bun, i-am spus, fii prieten bun şi spune-mi ceva despre ucenica magicienei tale. Cea cu părul drept. Este un adevărat boboc de trandafir, ar fi suficient să lucrezi puţin pentru a-l face să înflorească frumos. Aşadar, m-aş fi gândit să mă dedic ei…

Dar Geralt şi-a schimbat expresia feţei şi a lovit cu pumnul în masă într-atât de tare încât au sărit ulcelele.

— Ţine-ţi labele departe de Mozaïk, menestrelule!

Exact aşa mi s-a adresat, fără pic de respect.

— Scoate-ţi-o din cap. Nu ştii că până şi cel mai inocent flirt este strict interzis ucenicelor magicienelor? Pentru cea mai mică abatere de acest fel, Coral o va considera nedemnă de învăţăturile ei şi o va trimite înapoi la şcoală, ceea ce pentru o ucenică reprezintă o discreditare teribilă, o ruşine fără margini. Am auzit de fete care s-au sinucis din acest motiv. Şi nu te pui cu Coral. Nu ştie de glumă, n-are simţul umorului.

Aş fi vrut să-l sfătuiesc să încerce să-i gâdile crăpătura dintre fese cu o pană de găină, operaţie care îi înveseleşte chiar şi pe cei mai morocănoşi. Dar m-am abţinut, pentru că îl cunosc. Nu suportă să se vorbească dispreţuitor despre femeile sale. Nici măcar despre cele de o singură noapte. Aşa că am jurat pe onoarea mea că voi şterge virtutea adeptei cu părul drept de pe ordinea de zi şi că nici măcar

nu-i voi strecura vreo aluzie.

— Dacă îţi arde buza aşa de tare, să ştii că la tribunal am cunoscut o tânără avocată, mi-a spus Geralt puţin mai vesel, în timp ce îşi lua rămas-bun. Părea dispusă şi disponibilă. Fă-i curte.

— Ei, nu mai spune! Acum să-mi bag şi justiţia în pat?

Pe de altă parte…

Interludiu

Stimatei domniţe Lytta Neyd
Kerack, Oraşul de Sus
Vila Ciclamen

Castelul Rissberg, 1 iulie 1245 p. R.

Dragă Coral,

Sper că scrisoarea mea te va găsi în stare bună de sănătate şi într-o dispoziţie bună. Şi că totul merge conform planurilor tale.

Mă grăbesc să te informez că vrăjitorul pe nume Geralt din Rivia s-a sinchisit în cele din urmă să se prezinte la castelul nostru. Îndată după sosirea sa, în mai puţin de o oră, a devenit atât de nesuferit încât a reuşit să-şi atragă antipatia tuturor, de la primul până la ultimul, inclusiv pe a venerabilului Ortolan, o persoană care poate fi considerată întruchiparea bunăvoinţei şi a îngăduinţei faţă de toată lumea. Din câte se vede, opiniile care circulă despre acest individ nu sunt deloc exagerate, iar repulsia şi ostilitatea faţă de el sunt profund întemeiate. Cu toate acestea, voi fi primul care îi va recunoaşte meritele acolo unde este corect să fie onorat, *sine ira et studio*[17]. Acest individ este un profesionist până în măduva oaselor şi absolut de încredere în meseria lui. El îşi va îndeplini misiunea încredinţată sau va cădea la datorie, nu există nicio îndoială în privinţa asta.

Prin urmare, dacă putem considera scopul operaţiunii noastre atins, o facem mai ales datorită ţie, dragă Coral. Îţi mulţumim pentru eforturile depuse. Îţi vom fi întotdeauna recunoscători. Dar în special te asigur de recunoştinţa mea. Ca prieten al

[17] „Fără ură şi părtinire” (în lb. latină, în original) (n. red.).

tău de multă vreme, conştient de ceea ce ne-a unit, înţeleg sacrificiul tău mai mult decât oricine altcineva. Îmi dau seama cât de mult ai avut de suferit din cauza apropierii de acest individ, care nu este altceva decât suma unor vicii pe care nu le poţi suporta câtuşi de puţin. Un cinism izvorât din complexe înrădăcinate, o natură ursuză şi introvertită, un caracter nesincer, o minte primitivă, o inteligenţă mediocră, o aroganţă monstruoasă. Pentru a nu te necăji, o să trec peste faptul că are mâinile urâte şi unghiile neîngrijite, dragă Coral, dar ştiu cât de mult deteşti astfel de lucruri. Totuşi, aşa cum spuneam, suferinţa, necazurile şi chinurile tale au luat sfârşit. Nimic nu te mai împiedică acum să închei relaţia cu acest individ şi să întrerupi orice legătură cu el. Procedând astfel, vei pune capăt cu desăvârşire insinuărilor grosolane, răspândite de clevetelile gurilor rele, care încearcă chiar să transforme bunătatea ta aparentă şi disimulată faţă de vrăjitor într-o aventură ieftină. Dar de-ajuns despre asta, este ceva care nu merită luat în considerare.

Aş fi cel mai fericit dintre bărbaţi, dragă Coral, dacă ai vrea să mă vizitezi la Rissberg. Este de la sine înţeles că un singur cuvânt de la tine, un singur semn de la tine, un singur zâmbet mi-ar fi de ajuns ca să alerg cât mă ţin călcâiele spre tine.

Al tău, cu profund respect,

Pinety

P.S.: Gurile rele pe care le-am menţionat presupun că slăbiciunea ta pentru vrăjitor este cauzată de dorinţa de a o tachina pe sora noastră Yennefer, care se bănuieşte că ar fi încă interesată de el. Într-adevăr, naivitatea şi ignoranţa acestor intrigi este jalnică. La urma urmelor, este bine-cunoscut faptul că Yennefer are o relaţie aprinsă cu un tânăr

antreprenor din breasla giuvaiergiilor şi că îi pasă de vrăjitor şi de iubirile sale trecătoare la fel de mult ca de zăpada de anul trecut.

Interludiu

Stimatului conaş
Algernon Guincamp
Castelul Rissberg

Ex urbe Kerack,
Die 5 mens. Jul. Anno 1245 p. R.

Dragă Pinety,

Îţi mulţumesc pentru scrisoare, a trecut multă vreme de când nu mi-ai mai scris. Ei bine, se pare că nu aveai nimic de spus şi nici măcar vreun motiv pentru a face acest lucru.

Preocuparea ta pentru sănătatea şi starea mea de spirit mă emoţionează, la fel şi grija ta ca totul să meargă conform planurilor mele. Mă bucur să-ţi aduc la cunoştinţă că totul merge aşa cum am planificat. Fac tot posibilul în acest sens, întrucât, după cum se ştie, fiecare este cârmaciul propriei corăbii. Să ştii că o conduc pe a mea cu statornicie printre stânci şi rafale de vânt, ţinându-mi capul înălţat ori de câte ori furtuna îmi dă târcoale.

În ceea ce priveşte sănătatea, totul este în ordine. Cea fizică este ca de obicei, în timp ce aceea psihică s-a îmbunătăţit de curând, de când am ceea ce mi-a lipsit atât de multă vreme. Am descoperit cât de mult mi-a lipsit abia atunci când a încetat să-mi lipsească.

Mă bucur că operaţiunea dumitale, pentru care este necesară participarea vrăjitorului, se îndreaptă spre succes şi sunt mândră că am contribuit la rândul meu, deşi într-un mod modest. Dar te întristezi în zadar, dragă Pinety, gândindu-te că acest lucru a dus la sacrificii, suferinţe, necazuri şi chinuri. Nu a fost chiar atât de dureros. Ce-i drept, Geralt este o adevărată sumă a viciilor. Totuşi, am

descoperit în el – *sine ira et studio* – şi câteva virtuţi. Unele sunt considerabile. Te asigur că, dacă le-ar afla, unii ar fi nedumeriţi. Iar alţii ar fi invidioşi.

Cu bârfele, zvonurile, şuşotelile şi intrigile despre care pomeneşti, dragă Pinety, suntem cu toţii obişnuiţi şi ştim să le facem faţă, iar sfatul este simplu: trebuie ignorate. Îţi aminteşti cu siguranţă bârfele despre tine şi Sabrina Glevissig în momentul în care părea că ceva ne lega. Le-am ignorat. Acum te sfătuiesc să procedezi la fel.

Bene vale[18]*,*

Coral

P.S.: Sunt foarte ocupată. O eventuală întâlnire a noastră nu pare posibilă în viitorul apropiat.

[18] „Toate cele bune”, în lb. latină, în original (n. red.).

Rătăcesc dintr-o ţară în alta, iar gusturile şi starea lor de spirit îi fac să nu depindă de nimeni. Aceasta înseamnă că nu recunosc nicio putere, nici umană, nici divină, că nu respectă nicio lege şi niciun principiu, că nu datorează supunere nimănui şi niciunui lucru şi cred că scapă întotdeauna nepedepsiţi. Fiind impostori prin natura lor, ei trăiesc din ghicitul cu care înşală oamenii simpli, servesc drept spioni, vând amulete false, remedii frauduloase, băuturi alcoolice şi narcotice şi, de asemenea, fac un fel de trafic, adică procură prostituate celor care plătesc în schimbul plăcerilor necurate. Când ajung la sapă de lemn, nu se dau în lături de la cerşit sau chiar de la furturi banale, chiar dacă viclenia şi escrocheria le sunt mai dragi. Îi înşală pe naivi dându-le să înţeleagă că apără oamenii, că ucid monştri pentru siguranţa lor, dar nu-i decât o minciună; s-a dovedit de multă vreme că o fac pentru propria lor plăcere, întrucât crima este distracţia lor preferată. Intervenţiile lor sunt precedate de vrăji, dar acestea sunt doar praf aruncat în ochii observatorilor. Preoţii evlavioşi au scos la iveală imediat aceste înşelăciuni şi jonglerii, zdruncinându-i pe aceşti lachei demonici, cunoscuţi sub numele de vrăjitori.

ANONIM, *Monstrum, sau descrierea unui vrăjitor*

9

Rissberg nu părea nici ameninţător, nici măcar impunător. Pe scurt, era un castelaş ca multe altele, de dimensiuni medii, aşezat pitoresc pe versantul abrupt al muntelui, îmbrăţişând strâns o stâncă. Zidurile sale albe contrastau cu vegetaţia veşnic verde a pădurii de molid. Acoperişurile a două turnuri în formă de patrulater, unul mai înalt, celălalt mai scund, se înălţau deasupra vârfurilor copacilor. La o privire mai atentă, zidul care înconjura castelul nu era prea înalt şi nici încoronat de creneluri, în timp ce turnurile situate în colţuri şi deasupra intrării aveau un caracter mai mult decorativ decât defensiv.

Drumul care şerpuia în jurul dealului părea bătătorit de la atâta folosinţă. Şi, de fapt, chiar era folosit într-un mod foarte intens. În curând, vrăjitorul a trebuit să depăşească mai multe căruţe izolate, trăsuri, călăreţi şi pietoni. Mulţi călători veneau şi din direcţia opusă, dinspre castel. Geralt şi-a dat seama de motivul acelor pelerinajelor. Şi nu s-a înşelat, aşa cum avea să descopere imediat ce a ieşit din pădure.

Pe dealul de la poalele zidului se afla un orăşel format din case construite din lemn, stuf şi paie. Era un întreg complex de clădiri şi acoperişuri mai mari şi mai mici, înconjurat de o palisadă şi de ţarcuri pentru cai şi vite. O hărmălaie de nedescris şi o viermuială destul de plină de viaţă domnea acolo, la fel ca într-un bâlci sau un târg. De fapt, exista de asemenea şi un bâlci, un fel de bazar, un târg mai mare, numai că nu se vindeau păsări de curte, peşte sau legume. Mărfurile oferite la poalele castelului Rissberg erau magice: amulete, talismane, poţiuni, opiacee, filtre, decocturi, tincturi, băuturi spirtoase, preparate, tămâie, parfumuri, siropuri, pulberi şi unguente, precum şi o gamă întreagă de ustensile, unelte şi instrumente fermecate, obiecte de uz casnic, decoraţiuni şi chiar jucării pentru copii, toate tratate magic. Acest sortiment atrăgea cumpărători în număr mare. Exista cerere, exista ofertă şi, din câte se putea

vedea, era clar că afacerile erau înfloritoare.

Drumul se bifurca. Vrăjitorul a luat-o pe cel care ducea spre poarta castelului, considerabil mai puţin bătătorit decât celălalt, care ducea potenţialii clienţi la târg. Mergea agale pe poteca pietruită, străjuită de două şiruri de menhire amplasate intenţionat acolo, în mare parte fiind mult mai înalte decât el aflat pe cal. La scurt timp s-a trezit în faţa unei porţi care ar fi fost mai potrivită pentru un palat decât pentru un castel, cu doi pilaştri bogat ornamentaţi şi cu un fronton. Medalionul vrăjitorului a început să vibreze puternic. Babuşca a nechezat, a azvârlit cu o copită zăngănind cu potcoava pe caldarâm şi s-a oprit brusc.

— Numele şi scopul vizitei.

Geralt şi-a ridicat privirea. Aparent, vocea stridentă şi răsunătoare ca un ecou, dar cu siguranţă feminină, venea din gura larg deschisă a unui cap de harpie înfăţişat pe timpan. Medalionul vibra, iapa pufnea. Geralt a simţit o presiune ciudată în tâmple.

— Numele şi scopul vizitei, a răsunat din nou din gaura în relief, puţin mai tare decât înainte.

— Vrăjitorul Geralt din Rivia. Sunt aşteptat.

Capul harpiei a scos un sunet care semăna cu cel al unei trâmbiţe. Magia care bloca portalul a dispărut, presiunea din tâmple a încetat instantaneu şi iapa s-a mişcat fără a fi nevoie să fie îndemnată. Copitele zăngăneau pe pietre.

După ce a traversat portalul, Geralt s-a trezit într-o fundătură înconjurată de porticuri. Doi valeţi au alergat imediat să-l întâmpine, flăcăi în haine lejere gri şi maronii. Unul a luat calul în primire, celălalt i-a slujit ca ghid.

— Pe aici, conaşule.

— Întotdeauna este aşa la voi? Aşa o forfoteală? Acolo, la poalele castelului?

— Nu, conaşule, i-a răspuns flăcăul, aruncându-i o privire înspăimântată. Doar miercurea. Miercurea este zi de târg.

Pe arcada portalului următor era un cartuş cu un alt basorelief, cu siguranţă magic, care înfăţişa fălcile unei amfisbene. Portalul a fost închis cu un grilaj ornamentat şi cu aspect solid, care totuşi, împins de către flăcău, s-a

deschis uşor şi lin.

A doua curte era mult mai mare. Numai de acolo era posibilă o privelişte realistă a castelului. De la distanţă, priveliştea se dovedise foarte înşelătoare.

Rissberg era mult mai mare decât părea. De fapt, era adânc înglobat în versantul muntelui, în care pătrundea cu un complex de construcţii, clădiri urâte şi austere, care nu se regăsesc de obicei în arhitectura castelelor. Clădirile arătau ca nişte fabrici şi se prea poate chiar să fi fost aşa. Ieşeau din ele coşuri de fum şi conducte de ventilaţie. Se simţea un miros de arsură, sulf şi amoniac şi puteai simţi că pământul vibrează uşor, dovadă că maşinile funcţionau la subsol.

Flăcăul şi-a dres glasul, abătând atenţia lui Geralt de la complexul industrial. De fapt, trebuiau să meargă în altă direcţie, spre turnul castelului, cel mai mic, care domina clădirile, având o arhitectură mai clasică, potrivită mai degrabă unui palat. Chiar şi interiorul s-a dovedit a fi cel clasic al unei clădiri: mirosea a praf, a lemn, a ceară şi a vechituri. Mediul era luminos: sub tavan, leneşe ca peştii dintr-un acvariu, câteva sfere magice pluteau înconjurate de nimburi de lumină – iluminatul standard al reşedinţelor de magicieni.

— Bun venit, vrăjitorule.

Doi magicieni îl întâmpinară pe Geralt.

Geralt îi cunoştea pe amândoi, deşi nu personal. Harlan Tzara îi fusese arătat cândva de Yennefer; şi l-a amintit pentru că era probabil singurul mag cu capul ras complet. Pe Algernon Guincamp, cunoscut sub numele de Pinety, şi-l amintea de la Universitatea din Oxenfurt.

— Bine ai venit la Rissberg, l-a întâmpinat Pinety. Ne bucurăm că ai venit.

— Vă bateţi joc de mine? N-am venit aici de bunăvoie. Ca să mă oblige să vin, Lytta Neyd m-a trimis la pârnaie…

— Dar apoi te-a scos din pârnaie, l-a întrerupt Tzara. Şi te-a răsplătit din plin. Ţi-a recompensat disconfortul creat cu devotament şi dăruire. Circulă zvonul că cel puţin o săptămână ai avut relaţii nemaipomenite… cu ea.

Geralt şi-a înăbuşit cu mare efort dorinţa copleşitoare de a-l lovi cu pumnul.

Pinety trebuie să fi observat.

— *Pax*[19]*,* a spus el, ridicând o mână. *Pax,* Harlan. Să punem capăt ostilităţilor. Să ne scutim de replici acide şi de sarcasm dispreţuitor. Ştim că Geralt are un cui împotriva noastră, reiese clar din fiecare cuvânt rostit de el. Ştim de ce este aşa, ştim cum l-a doborât povestea cu Yennefer. Şi reacţia celor din jur. Nu putem face nimic. Dar Geralt este un profesionist, va şti cum să treacă peste asta.

— Da, va şti, a recunoscut vrăjitorul, sarcastic. Dar întrebarea este dacă va dori. Pe scurt, să trecem la subiect. De ce mă aflu aici?

— Avem nevoie de tine, i-a răspuns sec Tzara. De tine şi numai de tine.

— De mine şi numai de mine. Ar trebui să mă simt onorat? Sau ar trebui mai degrabă să mă tem?

— Eşti faimos, Geralt din Rivia, i s-a adresat Pinety. Toată lumea consideră, de fapt, că faptele şi acţiunile tale sunt spectaculoase şi demne de admiraţie. Pe admiraţia noastră, după cum ţi-ai dat seama, nu poţi conta atât de mult. Nu suntem atât de dornici să ne arătăm admiraţia, mai ales faţă de cineva ca tine. Dar ştim să recunoaştem profesionalismul şi să respectăm experienţa. Faptele vorbesc de la sine. Eşti, îndrăznesc să spun, un redutabil… mmm…

— Ei bine?

— Eliminator.

Pinety a găsit cuvântul fără dificultate, evident că îl pregătise şi că îl avea la îndemână.

— Cineva care elimină fiarele şi monştrii care sunt o ameninţare pentru oameni.

Geralt nu a comentat. A aşteptat.

— De asemenea, scopurile noastre, scopurile magicienilor, sunt bunăstarea şi siguranţa oamenilor. Aşadar, putem vorbi despre o comunitate de interese. Neînţelegerile ocazionale nu ar trebui să ne stea în cale.

[19] „Pace”, în lb. latină, în original (n. red.).

Proprietarul acestui castel ne-a făcut să înţelegem acest lucru de curând. A auzit de tine şi ar dori să te cunoască personal. Şi-a exprimat această dorinţă.

— Ortolan.

— Marele Maestru Ortolan. Şi cei mai apropiaţi colaboratori ai săi. Vă vom face în curând cunoştinţă. Mai târziu. Un servitor îţi va arăta odăile tale. Reîmprospătează-te după călătorie. Odihneşte-te. În scurt timp vom trimite după tine.

Geralt era cufundat în gânduri. Îşi amintea de tot ce auzise până atunci despre Marele Maestru Ortolan. Care era, după consensul general, o legendă vie.

Ortolan era o legendă vie, o persoană care prestase servicii extraordinare în slujba artei magiei.

Obsesia lui era să popularizeze magia. Spre deosebire de majoritatea magicienilor, el credea că beneficiile şi avantajele care decurg din puterile supranaturale ar trebui să fie un bun comun şi să servească la întărirea bunăstării universale, a confortului şi a fericirii generale. Ortolan visa ca toată lumea să aibă acces gratuit la poţiuni şi la alte leacuri magice. Amuletele magice, talismanele şi orice fel de artefacte trebuiau să fie disponibile în mod gratuit şi universal. Telepatia, telechinezia, teleportarea şi telecomunicaţiile trebuiau să fie privilegiul fiecărui cetăţean. Pentru a realiza acest lucru, Ortolan inventa mereu câte ceva. Adică făcea descoperiri. Unele la fel de legendare ca el însuşi.

Realitatea punea la încercare într-un mod dureros fanteziile venerabilului magician. Niciuna dintre invenţiile sale, destinate popularizării şi democratizării magiei, nu trecea niciodată dincolo de faza de prototip. Tot ceea ce gândea Ortolan şi ceea ce în principiu ar fi trebuit să fie simplu se dovedea a fi teribil de complicat. Tot ceea ce era menit să fie produs în serie se dovedea a fi diabolic de scump. Dar Ortolan nu s-a dat bătut şi, în loc să-l descurajeze, eşecul l-a incitat la eforturi mai mari.

Conducându-l către alt eşec.

Se bănuia, cu toate că acest lucru nu-i trecuse niciodată prin minte lui Ortolan, că pricina nereuşitelor inventatorului o constituiau adesea sabotajele ordinare. Nu era vorba numai de simpla invidie a frăţiei magicienilor, de reticenţa în a populariza arta magiei, pe care magicienii preferau să o vadă în mâinile elitei, adică în propriile lor mâini. Temerile se refereau mai mult la invenţii de natură militară şi letală. Şi erau pe deplin întemeiate. La fel ca orice inventator, Ortolan avea anumite faze de fascinaţie pentru materialele explozive şi inflamabile, catapultele de asediu, carele blindate, tunurile, muschetele şi gazele otrăvitoare. Pacea universală între naţiuni este o condiţie a prosperităţii, susţinea bătrânul, iar pacea se realizează prin înarmare. Cea mai sigură metodă de prevenire a războaielor este intimidarea prin posesia unor arme cumplite ca factor de descurajare: cu cât sunt mai cumplite armele, cu atât este mai durabilă şi mai sigură pacea, întrucât Ortolan nu era obişnuit să asculte argumente, în echipa sa de inventatori s-au infiltrat sabotori, care i-au torpilat invenţiile periculoase. Aproape niciuna dintre invenţii nu a văzut lumina zilei. O excepţie a fost renumitul lansator de rachete, care a făcut obiectul a numeroase anecdote. Era un fel de arbaletă telechinetică cu un rezervor imens pentru bile de plumb. Acest lansator de bile, aşa cum sugerează şi numele, era menit să arunce bile asupra unei ţinte, în rafale. Surprinzător, prototipul trecuse de zidurile Rissbergului, ba chiar fuse şi testat într-o anumită bătălie. Cu rezultate jalnice, totuşi. Când a fost întrebat despre utilitatea armei, artileristul care utilizase invenţia a declarat că lansatorul de bile era ca soacra sa: greoi, urât şi complet inutil, nu mai era nimic de făcut cu el decât să-l ia şi să-l arunce în râu. Când i-au spus, bătrânul magician nu s-a supărat. Lansatorul de bile era o jucărie, s-ar părea că declarase el, avea deja pe pupitru proiecte mult mai avansate, capabile să lovească pe scară largă, în masă. El, Ortolan, era hotărât să aducă omenirii binecuvântarea păcii, chiar cu preţul exterminării unei jumătăţi din această

omenire.

Un perete al încăperii în care fusese condus era acoperit cu o imensă tapiserie, o capodoperă a artei textile, a vegetalului arcadian. Tapiseria era afectată de o pată încăpăţânată, care aducea vag cu un calamar uriaş. *Fără îndoială,* se gândea vrăjitorul, *cineva a vomitat recent pe capodopera textilă.*

În jurul mesei lungi, care ocupa mijlocul camerei, stăteau şapte persoane.

— Maestre Ortolan, permiteţi-mi să fac prezentările, a spus Pinety cu o uşoară plecăciune. Geralt din Rivia. Vrăjitorul.

Înfăţişarea lui Ortolan nu l-a surprins pe Geralt. Era considerat cel mai bătrân magician în viaţă. Poate că într-adevăr era, poate că nu, adevărul este că se încetăţenise faptul că aşa era. Prin urmare, era destul de straniu că el inventase vestitul decoct de mandragoră, un elixir pe care magii îl foloseau pentru a opri procesul de îmbătrânire. Ortolan însuşi, după ce perfecţionase în cele din urmă formula infailibil de eficientă a licorii magice, nu beneficiase prea mult de ea, deoarece pe atunci era deja destul de în vârstă. Elixirul împiedica îmbătrânirea, dar nu avea efect de întinerire. Prin urmare, Ortolan, deşi lua remediul de multă vreme, arăta dintotdeauna ca o javră bătrână, mai ales în comparaţie cu confraţii săi: magicieni în etate care arătau ca nişte bărbaţi în floarea vârstei şi magiciene trecute prin viaţă care arătau ca nişte fetişcane.

Magicienele care plesneau de tinereţe şi farmec şi magicienii uşor grizonanţi, ale căror adevărate date de naştere s-au pierdut în negura istoriei, au păstrat secretul elixirului lui Ortolan ca pe ochii din cap, negând uneori chiar existenţa acestuia. Pe de altă parte, pe Ortolan l-au făcut să creadă că elixirul era accesibil tuturor şi că datorită acestuia umanitatea era practic nemuritoare şi, în consecinţă, absolut fericită.

— Geralt din Rivia, a repetat Ortolan, strângând în palmă o şuviţă de barbă căruntă. Sigur, sigur, am auzit de asta.

Vrăjitorul. Apărătorul, după cum se spune, protectorul care aduce oamenilor mântuirea de Rău. Este considerat protectorul şi antidotul împotriva oricărui Rău monstruos.

Geralt a luat o expresie smerită şi s-a înclinat.

— Cum să nu. Cum să nu... a reluat magicianul, trăgându-se de barbă. Ştim, ştim. Se spune adesea că tu, băiete, nu te cruţi pentru a proteja oamenii, nu, nu te cruţi. Iar truda ta este cu adevărat demnă de stimă, aşa cum profesia ta este demnă de stimă. Eşti bine-venit în castelul nostru, suntem fericiţi că soarta ni te-a adus aici. Pentru că, chiar dacă nu ţi-ai dat seama, te-ai întors ca acea pasăre la cuibul ei... Ei bine, ca acea pasăre. Ne bucurăm să te vedem şi credem că şi tu eşti fericit să ne vezi pe noi. Ei?

Geralt se simţea stângaci, nu se putea hotărî cum să i se adreseze lui Ortolan. Magicienii nu recunoşteau formulele de curtoazie şi nu le aşteptau de la alţii. Totuşi, nu ştia dacă acest lucru se aplica şi în cazul acelui bătrân cu părul şi barba cărunte, care pe deasupra mai era şi o legendă vie. În loc să-i răspundă, s-a înclinat din nou.

Pinety i-a prezentat pe magicienii aşezaţi la masă unul după altul. Geralt îi cunoştea pe unii dintre ei din auzite.

Axel Esparza, mai bine cunoscut sub numele de „Axel Pistruiatul”, avea de fapt cicatrice de variolă pe frunte şi pe obraji şi se zvonea că nu le îndepărtase pur şi simplu de îndărătnic ce era. Myles Trethevey, cu părul uşor grizonant, şi Stucco Zangenis, care era ceva mai puţin cărunt, l-au cercetat pe vrăjitor cu un interes moderat. Mai mult interes a arătat Biruta Icarti, o blondă cât de cât frumoasă. Tarvix Sandoval, lat în umeri, arătând mai degrabă ca un cavaler decât ca un magician, se uită într-o parte, spre tapiserie, de parcă şi el ar fi admirat pata şi se întreba de unde provenea şi cine era responsabil pentru ea.

Locul cel mai apropiat de Ortolan era ocupat de Sorel Degerlund, aparent cel mai tânăr dintre cei prezenţi, cu părul lung şi, prin urmare, de o frumuseţe oarecum efeminată.

— Şi noi îi urăm bun venit faimosului vrăjitor, apărător al oamenilor, a luat cuvântul Biruta Icarti. Suntem bucuroşi

să-l avem printre noi, deoarece şi noi, aici, în acest castel, sub egida marelui maestru Ortolan, încercăm să facem viaţa oamenilor mai sigură şi mai uşoară prin progresele pe care le realizăm. Binele oamenilor este şi obiectivul nostru principal. Vârsta marelui maestru nu ne îngăduie să prelungim prea mult audienţa. Aşa că întreb, după cum se cuvine: vrei ceva, Geralt din Rivia? Putem face ceva pentru tine?

— Mulţumesc marelui maestru Ortolan şi dumneavoastră, distinşi magicieni, a spus Geralt, înclinându-se din nou. Şi, din moment ce mă încurajaţi cu întrebarea dumneavoastră, îndrăznesc să vă spun... Da, puteţi face ceva pentru mine. Aţi putea să mă luminaţi... în legătură cu asta. Cu acest obiect. L-am smuls de la vigilozaurul pe care l-am ucis.

A pus pe masă o placă ovală de mărimea unei mâini de copil, cu semne incrustate pe ea.

— „RISS PSREP Mk IV/002 025”, a citit cu voce tare Axel Pistruiatul.

Apoi i-a pasat placa lui Sandoval.

— Este o mutaţie creată de noi aici, în Rissberg, a apreciat cu asprime Sandoval. În secţiunea pseudoreptile. Este o şopârlă de pază. Al patrulea model, a doua serie, al douăzeci şi cincilea exemplar. E învechit, producem altele mai perfecţionate de multă vreme. Ce altceva mai este de lămurit?

— Susţine că a ucis un vigilozaur, a spus Stucco Zangenis cu o grimasă. Aşadar nu este vorba de lămuriri, ci de pretenţii. Vrăjitorule, acceptăm şi luăm în considerare plângerile numai dacă sunt prezentate de proprietarii lor legitimi, exclusiv pe baza dovezii cumpărării. Şi exclusiv pe baza unei dovezi de cumpărare oferim întreţinere şi reparăm defecţiunile...

— Garanţia pentru acest model a expirat de mult, a adăugat Myles Trethevey. Pe de altă parte, nicio garanţie nu acoperă defectele apărute ca urmare a utilizării necorespunzătoare sau care nu respectă instrucţiunile de folosire a produsului. Dacă produsul a fost utilizat în mod necorespunzător, Rissberg nu poartă nicio responsabilitate.

Nicio responsabilitate.

— Dar pentru asta purtaţi vreo responsabilitate? a întrebat Geralt scoţând din buzunar o altă placă şi aruncând-o pe masă.

A doua placă avea aceleaşi forme şi dimensiuni ca precedenta, dar era mai întunecată şi mai coclită. Murdăria se infiltrase în crestături, umplându-le. Dar semnele erau încă lizibile: IDR UL Ex IX 0012 BETA.

S-a aşternut o tăcere apăsătoare.

— Idarran din Ulivo, a spus în cele din urmă Pinety, într-un mod surprinzător de modest şi de şovăielnic. Ucenicul lui Alzur. Nu mă gândeam…

Axel Pistruiatul s-a aplecat peste masă.

— De unde ai luat-o, vrăjitorule? Cum ai luat-o?

— Întrebi de parcă n-ai şti… i-a replicat Geralt. Am smuls-o de pe carapacea unui monstru pe care l-am ucis. Şi care omorâse cel puţin douăzeci de oameni în apropiere. Am spus cel puţin, pentru că mă gândesc că a omorât mult mai mulţi. Cred că omora de ani de zile.

— Idarran… a mormăit Tarvix Sandoval. Şi, înaintea lui, Malaspina şi Alzur…

— Dar nu noi, a spus Zangenis. Nu noi. Nu Rissberg.

— Al nouălea model experimental, a adăugat gânditoare Biruta Icarti. Versiune beta. Al doisprezecelea…

— Al doisprezecea exemplar, a continuat Geralt, cu o oarecare maliţiozitate. Din câte erau în total? Câte au fost create? Desigur, nu voi primi un răspuns la întrebarea mea despre responsabilităţi, pentru că nu este vorba nici despre voi, nici despre Rissberg. Sunteţi curaţi ca lacrima şi chiar vreţi să vă cred. Dar măcar spuneţi-mi, pentru că ştiţi cu siguranţă, câţi alţi monştri de acest gen cutreieră pădurile pentru a devora oamenii. Câţi vor trebui găsiţi şi căsăpiţi… Am vrut să spun eliminaţi.

— Ce este aceea? Ce este aceea? Ortolan s-a înviorat brusc: Ce aveţi acolo? Arătaţi-mi! Ah…

Sorel Degerlund s-a aplecat la urechea bătrânului şi i-a şoptit multă vreme. Myles Trethevey, arătându-i placa, i-a şoptit ceva la cealaltă ureche.

Ortolan se trăgea de barbă.

— L-a omorât? a strigat brusc, cu voce subţire. Vrăjitorul? A distrus strălucita operă a lui Idarran? L-a ucis? A fost atât de nesăbuit încât să-l distrugă?

Vrăjitorul nu a mai putut suporta şi a pufnit. A lăsat brusc la o parte orice respect pentru bătrâneţe şi pentru părul sur. A pufnit din nou. Şi apoi a râs de-a binelea. Sincer şi irezistibil.

Chipurile împietrite ale magicienilor aşezaţi la masă, în loc să-l inhibe, i-au stârnit şi mai mult amuzamentul. *La naiba,* se gândea el, *nu-mi mai amintesc ultima dată când am râs cu atâta poftă. Poate că în Kaer Morhen,* i-a trecut prin cap. *Da, în Kaer Morhen. Atunci când o scândură putredă de la latrină s-a rupt sub greutatea lui Vesemir.*

— Mai şi râde, ticălosul! a strigat Ortolan. Râde ca un măgar! Un mucos fără minte! Şi când mă gândesc că ţi-am luat apărarea când alţii te-au denigrat! „Ce contează”, am spus, „dacă s-a îndrăgostit nebuneşte de micuţa Yennefer? Şi dacă micuţa Yennefer îl iubeşte? Inimii nu poţi să-i porunceşti, le-am spus, lăsaţi-i în pace!”

Geralt s-a oprit din râs.

— Iar tu ce-ai făcut? Cel mai prost dintre toţi ucigaşii! Acum bătrânul striga din toţi rărunchii: Ce-ai făcut? Îţi dai seama ce capodoperă, ce miracol de genetică ai distrus? Nu, nu, nu poţi să pricepi cu mintea ta limitată, profanule! Nu poţi înţelege ideile oamenilor geniali! Cum ar fi Idarran însuşi sau cum ar fi Alzur, profesorul său, care au fost înzestraţi cu un geniu şi cu un talent extraordinare! Care au inventat şi au creat lucrări măreţe, menite să servească binele umanităţii şi care nu ţineau cont de profit, de Mammon şi nici de plăceri şi distracţie, ci doar de progres şi de binele comun! Şi oare ce învăţăminte ai tras din toate acestea? N-ai învăţat nimic, absolut nimic! Şi vreau să-ţi mai spun un singur lucru: că prin această crimă nesăbuită ai dezonorat munca înaintaşilor tăi. Căci Cosimo Malaspina, iar după el, elevul său Alzur, însuşi Alzur cel măreţ, i-au creat pe vrăjitorii care au conceput această mutaţie, datorită căreia au fost zămisliţi semenii tăi. Datorită căreia

exişti, nerecunoscătorule, datorită căreia hălăduieşti prin lume! Ar trebui să dai dovadă de respect faţă de Alzur, faţă de succesorii săi şi faţă de lucrările lor, nicidecum să le distrugi! Of, of…

Bătrânul magician a tăcut dintr-odată, dându-şi ochii peste cap şi gemând puternic.

— Am nevoie de un scaun! a anunţat el plângăcios. Am nevoie de un scaun repede! Sorel, dragul meu, bun băiat!

Degerlund şi Trethevey au sărit în picioare, l-au ajutat pe bătrân să se ridice şi l-au condus afară din încăpere.

La scurt timp s-a ridicat şi Biruta Icarti. I-a aruncat vrăjitorului o privire grăitoare, apoi a ieşit fără un cuvânt. În spatele ei, fără să se uite deloc la Geralt, s-au urnit Sandoval şi Zangenis.

Axel Pistruiatul s-a ridicat, şi-a încrucişat braţele pe piept. S-a uitat lung la Geralt. Multă vreme şi cu un aer destul de ostil.

— A fost o greşeală din partea mea să te invit. Ştiam eu. Cu toate acestea, m-am amăgit că măcar vei încerca din greu să-ţi păstrezi manierele.

— A fost o greşeală să-ţi accept invitaţia, i-a replicat Geralt cu răceală. Şi eu ştiam. Însă m-am amăgit că voi primi răspuns la întrebările mele. Câte alte capodopere numerotate sunt în sălbăticie? Câte astfel de minuni au mai fost create de Malaspina, Alzur şi Idarran? Câte au fost create de venerabilul Ortolan? Câţi alţi monştri cu asemenea plăcuţe va mai trebui să ucid, eu, vrăjitorul, protectorul şi antidotul tuturor relelor? Nu am primit răspuns şi înţeleg de ce. Am învăţat lecţia. În ceea ce priveşte maniere: dă-mi voie, Esparza.

Ieşind, Pistruiatul a trântit atât de tare uşa, încât o ploaie de tencuială s-a revărsat din stucuri.

— S-ar părea că n-am făcut o impresie prea bună, a observat vrăjitorul. Dar adevărul este că nici nu mă aşteptam să fac, aşa că nu sunt dezamăgit. Dar poate că asta nu este tot, nu-i aşa? Atât de multă trudă ca să mă aducă aici… şi doar atât, ar trebui să se termine? Ei bine, în acest caz… Există vreo cârciumă în satul ăsta al vostru? Pot

pleca acum?

— Nu, i-a răspuns Harlan Tzara. Nu poţi pleca. Pentru că nu se termină aşa, a confirmat Pinety.

Încăperea în care fusese condus nu era un spaţiu tipic în care magicienii obişnuiau să primească vizitatori. De obicei, aşa cum Geralt avusese deja ocazia să constate, magicienii acordau audienţe în săli cu un decor foarte formal, adesea auster şi deprimant. Era de neconceput ca un magician să primească pe cineva într-o cameră privată, personală, care să poată oferi informaţii despre caracterul său, gusturile şi preferinţele sale şi, mai presus de toate, despre tipul şi caracterul specific al magiei pe care o practica.

De data aceasta era complet diferit. Pereţii camerei erau împodobiţi cu numeroase gravuri şi acuarele, toate, de la prima până la ultima, cu caracter erotic sau chiar pornografic. Pe policioare erau expuse modele de nave cu vele, încântând privirea cu precizia detaliilor. Corăbii miniaturale îşi umflau cu mândrie pânzele minuscule, scufundate în sticle. Numeroase vitrine şi vitrinuţe erau împânzite cu soldaţi în miniatură, de cavalerie şi infanterie, în diferite formaţiuni. În faţa intrării atârna un păstrăv împăiat, de dimensiuni considerabile. Cam mare pentru un păstrăv.

— Stai jos, vrăjitorule.

Pinety era proprietarul – asta era clar de la început.

Geralt s-a aşezat, uitându-se în continuare la păstrăvul împăiat. Viu, peştele trebuie să fi cântărit vreo cincisprezece funţi. Dacă nu era cumva vreo imitaţie din ipsos.

— Magia ne protejează împotriva interceptărilor, a spus Pinety, fluturând o mână în aer. Aşadar, putem vorbi în cele din urmă liber despre motivele reale care ne-au împins să te convocăm, Geralt din Rivia. Păstrăvul care te interesează atât de mult a fost pescuit la muscă artificială în râul Cureaua, cântărind paisprezece funţi şi nouă uncii. A fost eliberat în viaţă, cel din vitrină este o copie creată prin magie. Iar acum concentrează-te, te rog, la ceea ce-ţi voi

spune.

— Sunt gata de orice.

— Ne interesează experienţele tale cu demonii.

Geralt a ridicat din sprâncene. Nu era pregătit pentru asta. Şi până nu demult credea că nimic nu-l mai poate surprinde.

— Şi ce este un demon? Ce părere ai?

Harlan Tzara a tresărit, a făcut o grimasă şi apoi o mişcare bruscă.

Pinety l-a liniştit cu o privire.

— Există un departament al fenomenelor supranaturale la Academia din Oxenfurt. Din când în când, găzduieşte prelegeri ale unor maeştri ai magiei. Prelegeri care ating, printre alte subiecte, şi pe cel a demonilor şi al demonismului, abordând multe aspecte ale acestui fenomen, inclusiv fizic, metafizic, filosofic şi moral. Dar nu cred că trebuie să ţi-l explic, din moment ce ai participat la astfel de prelegeri. Îmi amintesc de tine, chiar dacă, în calitate de ascultător, stăteai de obicei în rândul din spate al amfiteatrului. Aşa că reînnoiesc întrebarea despre experienţele tale cu demoni. Şi te rog să fii bun şi să răspunzi. Fără scene, dacă se poate. Şi fără să te prefaci că eşti uimit.

— În uimirea mea nu există nici măcar o fărâmă de prefăcătorie, a răspuns sec Geralt. Este atât de sinceră încât aproape că doare. Cum să nu fiu uimit dacă mă întrebi ce experienţe cu demonii am eu, un modest vrăjitor, un simplu protector şi antidot? Şi dacă întrebarea este adresată de maeştri ai magiei, care susţin cursuri universitare despre demonism şi aspectele sale?

— Răspunde la întrebarea care ţi-a fost adresată.

— Sunt vrăjitor, nu magician. Şi asta înseamnă că experienţa mea cu demonii nu poate fi comparată cu a ta. Am participat la prelegerile tale la Oxenfurt, Guincamp. Elementele esenţiale au ajuns până în ultimul rând al amfiteatrului. Demonii sunt creaturi din alte lumi decât ale noastre. Din planuri elementare… din alte dimensiuni, suprafeţe, niveluri, spaţiu-timp sau oricare ar fi denumirile

acestora. Pentru a avea orice fel de experienţă cu un demon, el trebuie invocat, adică forţat să iasă din planul său. Acest lucru este posibil doar cu ajutorul magiei…

— Nu al magiei, ci al goeţiei, l-a întrerupt Pinety. Există o diferenţă fundamentală. Şi nu ne spune ceea ce ştim deja. Răspunde la întrebarea care ţi s-a pus. Este deja a treia oară când ţi-o adresez. Eu însumi sunt uimit de răbdarea pe care o am.

— Răspund la întrebare: da, am avut de-a face cu demonii. De două ori am fost angajat ca să-i… elimin şi am reuşit de fiecare dată. Unul intrase într-un lup. Celălalt poseda un om.

— Te-ai descurcat.

— Da. N-a fost floare la ureche.

— Dar ai reuşit, a intervenit Tzara. În ciuda a ceea ce susţin oamenii, şi anume că, în general, nu există nicio modalitate de a anihila un demon.

— N-am pretins niciodată că am anihilat vreun demon. Am ucis un lup şi un om. Te interesează detaliile?

— Foarte tare.

— În cazul lupului, care anterior muşcase şi sfâşiase unsprezece oameni în plină zi, am acţionat împreună cu un preot. Magia şi sabia au triumfat în tandem. După o luptă acerbă, când am ucis în cele din urmă lupul, demonul care se strecurase în el s-a transformat într-o sferă imensă, strălucitoare. A devastat o bucată considerabilă de pădure, punând copacii la pământ unul după altul. Fără să ne acorde nicio atenţie, nici mie şi nici preotului, s-a îndepărtat în direcţia opusă. Şi apoi a dispărut, revenind cu siguranţă la dimensiunea sa. Preotul a insistat că este meritul lui, că a trimis demonul pe lumea cealaltă cu ritualurile sale de exorcizare. Dar eu cred că a plecat pentru că, pur şi simplu, se plictisise.

— Şi celălalt caz?

— A fost mai interesant. L-am ucis pe omul posedat, a explicat el direct. Şi nimic altceva, fără efecte secundare spectaculoase. Fără sfere, aurore, fulgere, vârtejuri, nici măcar duhoare. Habar n-am ce s-a întâmplat cu demonul.

Omul ucis a fost examinat de confraţii tăi, preoţi şi magi. N-au descoperit nimic. Corpul a fost ars, pentru că procesul de descompunere a avut loc într-un mod complet normal şi era foarte cald…

S-a oprit.

Magicienii au schimbat priviri între ei. Aveau feţele încremenite.

— Aşadar, din câte am înţeles, aceasta ar fi singura cale corectă pentru eliminarea unui demon, a spus în cele din urmă Harlan Tzara. Uciderea, anihilarea energumenului, adică a omului posedat. A omului, subliniez. Trebuie ucis imediat, fără să aşteptăm şi fără să mai lungim vorba. Lovit cu o spadă. Asta e tot. Aceasta este metoda vrăjitorului? Tehnica vrăjitorului?

— Nu-ţi prea iese, Tzara. Nu eşti în stare. Pentru a jigni în mod eficient pe cineva, dorinţa copleşitoare, entuziasmul şi fervoarea nu sunt suficiente. Este nevoie de o anumită tehnică.

— *Pax, pax,* a domolit din nou Pinety cearta. Este pur şi simplu o chestiune de stabilire a faptelor. Ne-ai spus că ai ucis un om, acestea au fost cuvintele tale. Codul tău de vrăjitor ar trebui să interzică uciderea oamenilor. Ai pretins că ai ucis un energumen, un om posedat de demon. După aceea, adică după uciderea bărbatului, te citez din nou: „Nu s-a observat niciun efect spectaculos.” Aşadar, de unde poţi să fii sigur că nu a fost…

— Destul, l-a întrerupt Geralt. Destul, Guincamp, aceste aluzii nu duc nicăieri. Vrei fapte? Foarte bine, iată-le. Am ucis pentru că trebuia. Am ucis pentru a salva vieţile altora. Şi, la vremea respectivă, tocmai primisem o dispensă pentru a face acest lucru prin lege. Mi s-a acordat repede şi, cu toate acestea, în termeni destul de pompoşi. Stare de necesitate, forţă majoră, circumstanţe care anulează ilegalitatea unui act interzis, sacrificarea unui bun pentru a-l proteja pe altul, o ameninţare reală şi imediată. E adevărat, a fost şi real, şi direct. Păcat că nu l-aţi văzut pe acel posedat în acţiune, să vedeţi ce făcea, de ce era capabil. Ştiu puţine despre aspectele filosofice şi metafizice

ale problemei demonilor, dar aspectul lor fizic este cu adevărat spectaculos. S-ar putea să vă surprindă, trebuie să mă credeţi pe cuvânt.

— Te credem, i-a spus Pinetty, schimbând din nou priviri cu Tzara. Te credem orbeşte, pentru că i-am mai văzut şi noi pe unii dintre ei.

— N-am nicio îndoială, a spus vrăjitorul, făcând o grimasă. Aşa cum nu m-am îndoit nici la Oxenfurt, la prelegerile dumitale. Era evident că stăpâneşti subiectul. De fapt, fundamentul teoretic mi-a fost de mare folos atunci, în cazul cu lupul şi cu omul. Ştiam cu ce aveam de-a face. Ambele cazuri aveau aceeaşi origine. Cum i-ai spus, Tzara? Metodă? Tehnică? Aşadar, aceea a fost o metodă de magician şi o tehnică de magician. Un magician a invocat un demon prin descântece şi l-a tras cu forţa din planul său, cu intenţia evidentă de a-l folosi în scopurile sale magice. În asta constă magia demonică…

— Goeţia.

— În asta constă goeţia: invocarea unui demon, folosirea şi apoi eliminarea lui. Aşa spune teoria. Pentru că, în practică, se poate întâmpla ca magicianul, în loc să-l elimine pe demon după ce îl foloseşte, să-l închidă printr-o vrajă în trupul unei gazde. În trupul unui lup, de exemplu. Sau al unui om. Pentru că magicianului, urmând exemplul lui Alzur şi al lui Idarran, îi place să experimenteze. Să observe ce poate face un demon în pielea altuia, după ce a fost eliberat. Pentru că un magician precum Alzur este un psihopat care se bucură şi se distrează de minune văzând moartea provocată de un demon. S-a întâmplat, nu-i aşa?

— S-au întâmplat diverse lucruri, a răspuns Harlan Tzara, tărăgănându-şi cuvintele. Este o prostie să generalizezi şi să reproşezi în mod josnic. Să vă reamintesc de vrăjitorii care nu s-au dat în lături de la tâlhării? Care n-au stat pe gânduri să lucreze ca ucigaşi plătiţi? Trebuie să vă reamintesc de psihopaţii care purtau medalioane cu cap de pisică şi, de asemenea, se bucurau de minune să vadă cum mor oameni în jurul lor?

— Conaşilor! a ridicat Pinety o mână, oprindu-l pe

vrăjitorul care era pe cale să-i răspundă. Aceasta nu este o şedinţă a consiliului municipal, aşa că încercaţi să nu vă învinuiţi reciproc pentru defecte şi trăsături patologice. Poate că ar fi mai rezonabil să recunoaştem că nimeni nu este perfect, că fiecare are defectele sale şi că trăsăturile patologice nu sunt străine nici creaturilor cereşti. După câte se pare. Să ne concentrăm asupra problemei pe care o avem şi care necesită o soluţie.

— Goeţia este interzisă, deoarece este o procedură teribil de periculoasă, a continuat el după o lungă tăcere. Din păcate, simpla evocare a unui demon nu necesită nici cine ştie ce cunoştinţe, nici abilităţi magice nemaipomenite. Nu este nevoie decât de un grimoar necromantic şi este uşor de găsit unul pe piaţa neagră. Cu toate acestea, fără cunoştinţe şi abilităţi adecvate, este dificil să controlezi un demon. Un specialist autodidact în goeţie se poate considera norocos dacă, după ce l-a invocat, demonul pur şi simplu scapă de sub control, se eliberează şi fuge. Mulţi ajung să fie sfâşiaţi de ei. Evocarea demonilor şi a oricărei alte creaturi din planurile elementelor şi paraelementelor a fost, prin urmare, interzisă şi reglementată cu pedepse aspre. Există un sistem de control care garantează respectarea interdicţiei. Cu toate acestea, există un loc care a fost exclus controlului.

— Castelul Rissberg. Fără doar şi poate.

— Fără doar şi poate. Castelul nu poate fi controlat. La urma urmelor, sistemul de control al goeţiei despre care vorbeam a fost pus la punct chiar aici. Pe baza experimentelor din acest loc. Datorită testelor făcute aici, sistemul este îmbunătăţit continuu. Aici se fac şi alte cercetări, şi alte experimente, cu un caracter foarte diferit. Diferite procese şi fenomene sunt studiate aici, vrăjitorule. Se fac mai multe lucruri, nu întotdeauna în cadrul legalităţii şi nu întotdeauna morale. „Scopul scuză mijloacele.” Ar trebui să avem o astfel de inscripţie atârnată pe poartă.

— Dar sub inscripţie ar trebui adăugat: „Ceea ce s-a născut în Rissberg rămâne în Rissberg”, a adăugat Tzara. Aici experimentele sunt ţinute sub supraveghere. Totul este

atent monitorizat.

— Evident că nu chiar totul, a remarcat vrăjitorul tăios. Pentru că a mai scăpat câte ceva.

— Câte ceva a mai scăpat. Calmul lui Pinety era impresionant: În prezent, optsprezece maeştri şi peste cincizeci de studenţi şi ucenici lucrează la castel. Cei mai mulţi dintre aceştia din urmă sunt la un pas de gradul de maestru – e vorba numai de o formalitate. Ne temem… Avem motive să presupunem că cineva din acest grup a avut chef să se distreze cu goeţia.

— Nu ştiţi cine?

— Nu ştim.

Harlan Tzara nici măcar nu a clipit, dar vrăjitorul ştia că minte.

Magicianul nu a mai aşteptat întrebări.

— Între mai şi începutul lui iunie, în zonă au fost comise trei crime în masă. Adică în Piemont – cel mai aproape la douăsprezece mile, iar cel mai departe la maximum douăzeci de mile de Rissberg. De fiecare dată a fost vorba despre sate de lângă pădure, aşezări de tăietori de lemne şi alţi silvicultori. Toţi locuitorii satelor au fost ucişi, n-au mai rămas supravieţuitori. Cercetarea cadavrelor a arătat că probabil crimele fuseseră comise de un demon. Mai exact, de un om posedat de demon. Un demon care a fost invocat aici, la castel.

— Avem o problemă, Geralt din Rivia. Trebuie să o rezolvăm. Şi contăm pe sprijinul tău.

Transmiterea materiei este un lucru ingenios, sofisticat şi dificil; prin urmare, înainte de a începe teleportarea, se recomandă insistent să defecaţi şi să vă goliţi vezica urinară.

GEOFFREY MONCK,
Teoria şi practica utilizării portalurilor destinate teleportării

10

Ca de obicei, Babuşca a fornăit şi a pufnit la vederea păturii, în fornăitul ei răsunând protestul şi teama. Nu-i plăcea când vrăjitorul îi acoperea căpăţâna. Cu atât mai puţin îi plăcea ce urma să se întâmple în continuare. Vrăjitorul nu era deloc surprins de comportamentul iepei. Pentru că nici lui nu-i plăcea. Desigur, nu era potrivit ca Geralt să fornăie şi să pufnească, dar nu s-a abţinut să-şi exprime dezaprobarea sub altă formă.

— Aversiunea ta faţă de teleportare este cu adevărat surprinzătoare, s-a minunat Harlan Tzara pentru a unsprezecea oară.

Vrăjitorul nu l-a contrazis. Pe de altă parte, nici Tzara nu se aştepta ca el să o facă.

— Te teleportăm de mai bine de o săptămână şi, de fiecare dată, faci mutra asta de om condamnat care este condus la spânzurătoare. La oamenii obişnuiţi, da, pot să înţeleg asta; pentru ei, transferul materiei este încă ceva teribil, de neimaginat. Dar am crezut că tu, un vrăjitor, eşti mai familiarizat cu magia. S-au dus vremurile primelor portaluri ale lui Geoffrey Monck! Astăzi, teleportarea este o practică obişnuită şi absolut fără riscuri. Teleportările sunt sigure. Iar cele deschise de mine sunt sută la sută sigure.

Vrăjitorul a oftat. I se întâmplase de mai multe ori să vadă efectele portalurilor securizate asupra oamenilor; ajutase şi el la strângerea rămăşiţelor celor care le folosiseră. Ştia aşadar că asigurările referitoare la siguranţa portalurilor de teleportare puteau fi puse alături de declaraţii de tipul: „câinele meu nu muşcă”, „fiul meu este un băiat cuminte”, „această tocană cu carne şi varză murată este proaspătă”, „am să-ţi dau banii înapoi cel mai târziu poimâine”, „am petrecut noaptea cu un prieten”, „îmi pasă doar de binele patriei” şi, în cele din urmă, „trebuie doar să ne răspunzi la câteva întrebări şi apoi te vom lăsa să pleci”.

Dar nu exista altă cale de ieşire, nici alternativă. Conform

planului stabilit la Rissberg, Geralt avea sarcina de a patrula zilnic printr-o zonă din Piemont, prin satele sale, cătunele locuite, aşezările şi coloniile, locuri în care Pinety şi Tzara se temeau de un alt atac al energumenului. Aceste aşezări erau împrăştiate în tot Piemontul, uneori destul de departe una de cealaltă. Geralt trebuia să recunoască şi să accepte faptul că, fără ajutorul teleportării, i-ar fi fost imposibil să patruleze eficient.

Pentru păstrarea secretului, Pinety şi Tzara construiseră portalurile la capătul îndepărtat al complexului Rissberg, într-o cameră mare şi goală, care necesita lucrări de reparaţii, unde era o duhoare de igrasie, pânzele de păianjen se lipeau de faţă şi excrementele uscate de şoareci scârţâiau sub bocanci. Odată ce vraja a fost activată, cadrul luminat al unei uşi (sau, mai bine zis, al unei porţi) s-a conturat pe un perete acoperit cu pete umede şi rămăşiţe care păreau de noroi, dincolo de care se învârtea o lumină opacă, irizată. Geralt a forţat iapa să avanseze cu capul acoperit în acea lumină şi apoi au simţit efectele neplăcute ale teleportării. După ce a fost orbit de fulgere, a încetat să mai vadă, să mai audă şi să mai simtă ceva, cu excepţia senzaţiei de frig. În interiorul neantului întunecat, în tăcere, atemporalitate şi absenţa formelor, simţea doar frigul: portalul elimina şi atenua toate celelalte simţuri. Din fericire, doar vreme de o fracţiune de secundă. După aceea, lumea reală a fulgerat în faţa ochilor, iar Babuşca a tropăit cu copitele pe pământ ferm, pufnind înspăimântată.

— Este normal ca iapa să se teamă, a spus din nou Tzara. Dar frica ta, vrăjitorule, este complet iraţională.

Frica nu este niciodată iraţională, s-a gândit Geralt şi s-a abţinut să-l contrazică. *Dacă lăsăm la o parte tulburările psihice. Este unul dintre primele lucruri pe care le învaţă micii vrăjitori. Este bine să simţi frică. Dacă simţi frică înseamnă că există ceva de care să te temi, aşa că fii vigilent. Nu trebuie să-ţi învingi frica, ci doar să ai grijă să nu-i cedezi. Merită să învăţăm din ea.*

— Încotro mergem astăzi? a întrebat Tzara, deschizându-

şi cutia de lac în care îşi păstra bagheta. În ce regiune?

— La stâncile seci.

— Înainte de apusul soarelui, încearcă să ajungi la Arţăraş. Vom veni să te luăm de acolo eu sau Pinety. Eşti gata?

— De orice.

Tzara şi-a fluturat în văzduh mâna cu bagheta, de parcă ar fi dirijat o orchestră. Geralt chiar a avut senzaţia că aude muzică. Magicianul a scandat melodios o formulă magică nesfârşită, ca şi cum ar fi recitat o poezie. Liniile de foc s-au aprins pe perete şi s-au îmbinat într-un contur dreptunghiular luminos. Vrăjitorul a înjurat în barbă, şi-a domolit medalionul, care începuse să vibreze, a dat pinteni iepei şi a forţat-o să intre în neantul lăptos.

Întuneric, tăcere, absenţa formelor, atemporalitate. Frig. Şi, dintr-odată, o străfulgerare şi un şoc, zăngănit de potcoave pe un teren solid.

Infracţiunile pe care, potrivit suspiciunilor magicienilor, le săvârşise energumenul fuseseră comise în împrejurimile Rissbergului, în pustiul nelocuit al Piemontului Tukaj, un lanţ de dealuri acoperite de o pădure virgină veche, care separă Temeria de Bruges. Unii susţineau că numele lanţului provine de la un erou legendar numit Tukaj, alţii că ar avea o origine complet diferită. Întrucât nu existau alte dealuri în regiune, printre oameni se încetăţenise pur şi simplu denumirea de Piemont, iar această formă prescurtată figura pe mai multe hărţi.

Piemontul se întindea pe o fâşie de aproximativ o sută de mile lungime şi douăzeci până la treizeci de mile lăţime. Mai ales în partea de vest, fusese supus unor exploatări şi unor activităţi forestiere intensive. Avuseseră loc defrişări pe scară largă, ceea ce a dus la înflorirea industriilor şi a meşteşugurilor legate de exploatarea forestieră. În acel pustiu apăruseră sate, colonii, aşezări şi tabere de oameni angajaţi în activităţi forestiere, permanente sau temporare, dezvoltate la voia întâmplării, mari, medii, mici sau prea

mici. În prezent, conform estimărilor magicienilor, existau aproximativ cincizeci de aşezări în tot Piemontul.

În trei dintre ele avuseseră loc masacre din care nimeni nu mai scăpase cu viaţă.

Stâncile Seci, un ansamblu de dealuri calcaroase joase, înconjurate de păduri dense, alcătuiau extremitatea vestică a Piemontului, graniţa de vest a regiunii care urma să fie supravegheată. Geralt mai fusese acolo, cunoştea terenul. Într-o poieniţă de lângă pădure fusese construit un cuptor de var, un cuptor mare, conceput pentru a arde bucăţi de calcar. Produsul final al acestui proces era varul nestins. Când a venit cu vrăjitorul, Pinety i-a explicat la ce se foloseşte varul, dar Geralt ascultase absent, pe o ureche îi intrase şi pe alta îi ieşise. Varul şi utilizările sale erau cu siguranţă în afara sferei sale de interes. Dar în jurul cuptorului se ridicase o colonie de oameni pentru care varul era baza existenţei lor. I se încredinţase sarcina de a-i proteja pe acei oameni. Şi asta era tot ce conta.

Muncitorii de la cuptor l-au recunoscut, unul dintre ei l-a salutat fluturându-şi pălăria. Geralt i-a întors salutul. *Îmi voi face treaba,* se gândea el. *Voi face ceea ce trebuie. Lucrul pentru care mă plătesc.*

A mânat-o pe Babuşca spre pădure. Avea în faţă o călătorie de aproximativ o jumătate de oră pe un drum forestier. Mai era aproximativ o milă până la următoarea aşezare, numită Curătura Ogarului.

Într-o zi, vrăjitorul parcurgea o distanţă de şapte până la zece mile – în funcţie de zonă, vizitând între două şi cincisprezece aşezări, înainte de a ajunge la locul convenit, de unde, la amurg, unul dintre magicieni îl teleporta înapoi la castel. A doua zi, proceda la fel, dar patrula într-o altă regiune din Piemont. Geralt alegea regiunile la întâmplare, evitând rutina şi un model care ar fi putut fi uşor de descifrat. În ciuda acestui fapt, sarcina se dovedise destul de monotonă. Totuşi, vrăjitorilor nu le păsa de monotonie, în profesia lor era ceva obişnuit. În cele mai multe cazuri,

doar răbdarea, perseverenţa şi tenacitatea garantau succesul în vânarea unui monstru. Până atunci – chestiune destul de importantă –, nimeni nu dorise vreodată să-i răsplătească răbdarea, perseverenţa şi tenacitatea cu atâta generozitate ca magicienii din Rissberg. Aşa că nu se putea plânge, trebuia să-şi facă treaba.

Cu toate că nu prea credea în succesul demersului său.

— De îndată ce-am ajuns la Rissberg, mi-aţi făcut cunoştinţă cu Ortolan şi cu toţi magicienii de rang superior, le-a atras el atenţia magicienilor. Chiar presupunând că persoana responsabilă pentru goeţie şi masacre nu era una dintre acestea, vestea prezenţei unui vrăjitor în castel s-a răspândit mai mult ca sigur. Vinovatul vostru, dacă există, va înţelege într-o clipită despre ce este vorba, aşa că se va ascunde, va înceta orice acţiune. Complet. Sau va aştepta să plec şi o va lua de la capăt.

— Îţi vom pune în scenă plecarea, a răspuns Pinety. Şederea ta ulterioară la castel va fi un secret. Să nu-ţi faci griji, există o magie care garantează confidenţialitatea a ceea ce trebuie să rămână secret. Ai încredere în noi, ştim să folosim o astfel de magie.

— Aşadar, după părerea voastră, au sens aceste patrulări zi de zi?

— Cum să nu?! Fă-ţi treaba, vrăjitorule. Să nu-ţi faci griji pentru restul.

Geralt şi-a promis solemn să nu-şi facă griji. Cu toate acestea, avea îndoieli. Şi nu prea avea încredere în magicieni. Avea propriile bănuieli.

Dar nu avea de gând să le dezvăluie.

În Curătura Ogarului era mare agitaţie, se auzeau bocănitul regulat al topoarelor şi zumzetul ca de bondar al fierăstrăului, se simţea mirosul de lemn proaspăt şi de răşină. Aici, pădurarul Ogarul şi familia sa numeroasă se ocupau cu zel de curăţarea pădurii. Membrii mai în vârstă ai familiei tăiau şi doborau copacii, iar cei mai tineri îndepărtau crengile de pe trunchiuri. Văzându-l pe Geralt,

Ogarul a înfipt toporul într-un trunchi şi şi-a şters broboanele de sudoare de pe frunte.

— Ziua bună, i-a spus vrăjitorul, apropiindu-se. Cum merge treaba? Totul este în regulă?

Ogarul l-a privit şi sumbru.

— Cam rău, a spus el în cele din urmă.

— De ce?

Ogarul a tăcut un răstimp.

— Mi-au furat fierăstrăul, a mârâit el în cele din urmă. Mi-au furat fierăstrăul! Dar cum este posibil aşa ceva, ai? Dumneata, conaşule, patrulezi prin rarişti, nu-i aşa? De ce Torquil şi oamenii săi cutreieră pădurile, ei? Şi dumneata ce păzeşti? O să ne fure totul!

— Mă ocup eu de asta, a minţit Geralt cu nonşalanţă. Mă ocup eu de asta. Rămâneţi cu bine!

Ogarul a scuipat.

La următoarea curătură, de data aceasta Curătura Pupezei, totul era în ordine, nimeni nu-l ameninţase pe Pupăză şi probabil că nu i se furase nimic. Geralt nici măcar nu a oprit-o pe Babuşca. S-a îndreptat spre următoarea aşezare. Numită Bocşa.

Trecerea de la o aşezare la alta era înlesnită de drumuri forestiere brăzdate de roţile căruţelor. Geralt întâlnea adesea căruţe încărcate cu lemne sau care erau goale şi se îndreptau să-şi ridice încărcătura. De asemenea, întâlnea grupuri de oameni care mergeau pe jos, traficul era surprinzător de intens. Până şi adâncurile pădurii erau rareori pustii. Deasupra ferigilor, ca de pe spatele unui narval ieşit din valurile mării, uneori se ivea spinarea unei femei în patru labe, aplecată să culeagă afine sau alte fructe de pădure. Printre copaci rătăcea uneori cu un mers rigid ceva sau cineva care, în atitudine şi după fizionomie, semăna cu un zombie, dar în realitate era un bătrân care culegea ciuperci. Uneori se auzeau crenguţe trosnind în mijlocul unor ţipete diabolice: erau copii, fiii tăietorilor de lemne şi ai cărbunarilor, înarmaţi cu arcuri făcute din beţe

şi corzi. Era uluitor câtă pagubă erau în stare să facă nişte plozi naturii, cu astfel de instrumente primitive. Gândul că într-o zi vor creşte şi vor trece la echipamente adevărate îl înspăimântase pe Geralt.

Satul Bocşa, unde, de asemenea, domnea liniştea, unde nimic nu tulbura munca şi nici nu-i ameninţa pe muncitori, îşi datora denumirea – câtă originalitate – leşiei, o resursă preţioasă în industria sticlei şi a săpunului. Leşia, aşa cum îi explicaseră magicienii lui Geralt, era obţinută din cenuşa de la cărbunele de lemn, care era ars în împrejurimi. Vrăjitorul mai vizitase aşezările de cărbunari din apropiere şi plănuise să revină în acea zi. Cel mai apropiat se numea Stejăriş şi drumul care ducea la el trecea într-adevăr pe lângă un grup mare de stejari imenşi, seculari. Chiar şi la miezul zilei, în plin soare şi cu un cer senin, o umbră deasă domnea sub stejari.

Chiar lângă acei stejari, cu mai puţin de o săptămână în urmă, Geralt îi întâlnise prima dată pe conetabilul Torquil şi pe echipa sa.

La început, când au ţâşnit de după stejari şi l-au înconjurat din toate părţile, în ţinute de camuflaj verzi şi cu arcuri lungi pe umeri, Geralt îi luase drept Pădurari, membri ai infamei formaţiuni paramilitare voluntare numită Gardienii Pădurii, care se ocupau cu vânarea în mare parte a elfilor şi a driadelor şi cu uciderea lor în moduri sofisticate. Se întâmplase uneori ca Pădurarii să-i acuze pe cei care călătoreau prin pădure că sprijină creaturile non-umane sau că fac negoţ cu ele; în ambele cazuri, era dificil să-ţi demonstrezi nevinovăţia şi puteai uşor ajunge să fii linşat. Aşadar, deşi întâlnirea de lângă stejari părea că va fi violentă, Geralt a răsuflat uşurat când cavalerii în verde s-au dovedit a fi apărători ai legii şi au acţionat conform îndatoririlor lor.

Comandantul, un bărbat cu pielea închisă la culoare, cu o privire pătrunzătoare, care se prezentase drept conetabil în slujba executorului judecătoresc din Gors Velen, îi ceruse

lui Geralt, pe un ton dur şi grosolan, să-şi declare identitatea şi, aflând-o, i-a cerut să-i arate emblema. Medalionul cu lupul scrâşnind din dinţi nu fusese considerat numai o dovadă satisfăcătoare, ci îi stârnise legiuitorului şi o admiraţie evidentă. Admiraţia i-o stârnise chiar Geralt. Conetabilul a descălecat, i-a cerut vrăjitorului să facă acelaşi lucru şi l-a invitat să stea puţin de vorbă.

— Sunt Frans Torquil.

Conetabilul a renunţat la aerul de slujbaş grosolan şi s-a dovedit a fi un om calm şi cu capul pe umeri.

— Iar tu eşti vrăjitorul Geralt din Rivia. Acelaşi Geralt din Rivia care acum o lună, în Ansegis, a salvat o femeie şi o fată de la moarte ucigând un monstru care mânca oameni.

Geralt şi-a strâns buzele. Uitase, din fericire, de Ansegis, de monstrul cu plăcuţa de identificare şi de omul care murise din cauza lui. Îl măcinase multă vreme povestea aceea şi în cele din urmă reuşise să se convingă că făcuse tot ce putuse, că salvase doi oameni şi că monstrul nu avea să mai ucidă pe nimeni. Acum totul îi revenea în minte.

Frans Torquil nu părea să fi observat îngrijorarea care se abătuse asupra vrăjitorului după cuvintele pe care le rostise. Şi, chiar dacă l-a observat, nu l-a luat în seamă.

— Se pare, vrăjitorule, că amândoi cutreierăm meleagurile acestea din aceleaşi motive. Începând din primăvară, au apărut lucruri neplăcute în Piemontul Tukaj, s-au petrecut evenimente foarte grave. Este timpul să le punem capăt. După masacrul din Trăgaciul, i-am sfătuit pe magicienii din Rissberg să angajeze un vrăjitor. M-au ascultat, după cum se vede, deşi nu le place să asculte de nimeni.

Conetabilul şi-a scos pălăria şi a scuturat-o de ace şi seminţe. Purta o pălărie de aceeaşi formă ca cea a lui Jaskier, deşi era dintr-o pâslă de calitate inferioară. Şi era decorată cu o pană de fazan sălbatic în locul unei pene de egretă.

— De multă vreme veghez asupra legii şi ordinii în Piemont, a reluat el, ţintuindu-l pe Geralt cu privirea. Nu vreau să mă laud, dar am prins o mulţime de tâlhari şi

multora le-am venit de hac. Totuşi, ceea ce s-a întâmplat în ultima vreme… Pentru asta, este mai potrivit cineva ca tine. Cineva care se pricepe la magie, care le are cu monştrii, care nu se teme de creaturi misterioase, nici de fantome şi nici de dragoni. Ei bine, vom veghea şi vom proteja oamenii împreună. Eu, pentru salariul meu amărât, tu, pentru banii de la magicieni. Apropo, chiar sunt curios să ştiu cu cât te plătesc pentru această slujbă.

Cinci sute de coroane novigradiene plătite în avans într-un cont bancar, dar Geralt nu avea de gând să dezvăluie adevărul. *Pentru această sumă, magicienii din Rissberg mi-au cumpărat serviciile şi timpul. Cincisprezece zile din timpul meu. Şi, la sfârşitul acestei perioade, indiferent de ce s-ar întâmpla, va urma o a doua plată, cu aceeaşi sumă. Sumă frumuşică. Mai mult decât satisfăcătoare.*

— Ei bine, cum să nu plătească bine? Frans Torquil şi-a dat seama repede că nu avea să primească un răspuns: Doar îşi permit. Îţi spun doar atât: aici, nicio sumă nu este prea mare. Pentru că este o afacere murdară, vrăjitorule. Murdară, întunecată şi ciudată. Răul care a izbucnit aici a venit de la Rissberg, îmi pun capul rămăşag. Magicienii au încurcat ceva în magia lor, le-a scăpat ceva. Pentru că magia lor este ca un sac plin de vipere: oricât de strâns ar fi la gură, ceva veninos tot va ieşi din el până la urmă.

Conetabilul i-a aruncat o privire lui Geralt – îi era de ajuns să înţeleagă că vrăjitorul nu avea să-i dezvăluie nimic, niciun detaliu al înţelegerii sale cu magicienii.

— Ţi-au spus toate detaliile? Ţi-au spus ce s-a întâmplat în Tisa, Trăgaciul şi Cornul?

— Mai mult sau mai puţin.

— Mai mult sau mai puţin, a repetat Torquil. La trei zile după Belleteyn, în cătunul Tisa, au fost omorâţi nouă muncitori forestieri. La jumătatea lunii mai, în Trăgaciul, un sat cu multe gatere, au fost douăsprezece victime. La începutul lunii iunie, în Cornul, o colonie de cărbunari – cincisprezece victime. Aceasta este mai mult sau mai puţin situaţia până acum, vrăjitorule. Pentru că nu s-a terminat. Îmi pun capul rămăşag că nu s-a terminat.

Bursuc, fierăstrău, corn. Trei masacre. Prin urmare n-a fost vorba despre un accident de muncă, nici despre vreun demon care a fugit după ce a scăpat de sub controlul unui practicant al goeţiei. A fost o chestiune premeditată, o acţiune planificată. Cineva a închis un demon de trei ori într-un trup-gazdă şi l-a trimis să comită trei masacre.

— Am văzut multe la viaţa mea… Muşchii maxilarului conetabilului au tresărit puternic: Am văzut multe câmpuri de luptă, multe cadavre. Atacuri, jafuri, răfuieli, vendete ale unor familii însetate de sânge şi chiar o nuntă care s-a lăsat cu şase cadavre, printre care şi mirele. Dar să ajungi până într-acolo încât să tai tendoanele şi apoi să-i măcelăreşti pe şchiopi? Să-i scalpezi? Să le rozi gâtul? Să rupi în bucăţi oamenii vii şi să le scoţi măruntaiele? Şi, în cele din urmă, să construieşti piramide din capetele retezate? Cu ce-avem de-a face, mă întreb? Nu ţi-au spus magicienii asta? Nu ţi-au spus de ce au nevoie de un vrăjitor?

De ce aveau nevoie magicienii din Rissberg de un vrăjitor? Într-atât de mult încât l-au şantajat? Magicienii, de fapt, ar fi putut să scape de orice demon şi de orice posedat fără prea multă bătaie de cap. Un Fulmen sphaericus *sau o* Sagitta aurea – *mă refer numai la două formule magice aleatorii dintre nenumărate altele – putea fi invocat în prezenţa unui energumen de la o distanţă de o sută de paşi. Şi rămâne sub semnul întrebării dacă acesta poate supravieţui după rostirea formulei. Dar nu, magicienii au preferat un vrăjitor. De ce? Răspunsul este foarte simplu: un magician, un confrate, un coleg a devenit energumen. Unul dintre colegi îi invocă pe demoni, le permite să-i posede trupul şi seamănă moarte în jurul lui. A făcut asta deja de trei ori. Dar magicienilor nici măcar nu le trece prin cap să-l înfrunte pe un coleg de-al lor cu un fulger globular sau să-l străpungă cu o săgeată de aur. Pentru un coleg aveau nevoie de un vrăjitor.*

Geralt nu putea şi nu voia să-i spună lui Torquil toate acestea. Nu putea şi nu voia să-i dezvăluie ceea ce le spusese magicienilor din Rissberg. Iar ei ridicaseră din umeri. De parcă le-ar fi spus o banalitate.

— Aşa faceţi mereu. Continuaţi să vă distraţi cu această goeţie, aşa cum o numiţi. În spatele uşilor închise invocaţi aceste creaturi, le aduceţi din lumea lor. Mereu cu acelaşi refren obosit: îi vom controla, îi vom domina, îi vom forţa să se supună, îi vom pune să lucreze din greu pentru noi. Întotdeauna cu aceeaşi justificare inevitabilă: le vom descoperi secretele, îi vom forţa să ne dezvăluie mistere şi taine graţie cărora vom spori puterea magiei, vom vindeca şi ne vom vindeca, vom elimina bolile şi calamităţile, vom face lumea mai bună şi pe oameni mai fericiţi. Şi de fiecare dată se dovedeşte că este doar o minciună, că vă interesează doar puterea şi controlul.

Era evident că Tzara ardea de dorinţa de a riposta, dar Pinety l-a reţinut.

— Despre creaturile din spatele uşilor închise, a reluat Geralt, despre cei pe care, din comoditate, îi numim demoni, ştiţi cu siguranţă aceleaşi lucruri pe care le ştim şi noi, vrăjitorii. Ceea ce-am aflat cu multă vreme în urmă, despre care s-au scris în protocoalele şi în cronicile vrăjitorilor. Demonii nu îţi vor dezvălui niciodată, absolut niciodată, secrete sau tehnici. Nu vă vor permite niciodată să-i puneţi să lucreze din greu. Ei se lăsau invocaţi şi aduşi în lumea noastră cu un singur scop: ca să omoare. Pentru că le place să o facă. Şi ştiţi prea bine asta. Dar le daţi posibilitatea asta.

— Poate că este timpul să trecem de la teorie la practică, a spus Pinety, după o lungă tăcere. Cred că s-or fi scris prin protocoalele şi prin cronicile vrăjitorilor. Dar de la tine, vrăjitorule, cu siguranţă nu ne aşteptăm la tratate morale, ci mai degrabă la soluţii practice.

— Mă bucur mult că te-am cunoscut. Frans Torquil i-a întins mâna lui Geralt: Şi acum, la treabă! Să veghem şi să protejăm oamenii. De aceea suntem aici.

— Corect.

Odată urcat în şa, conetabilul s-a aplecat spre Geralt şi i-a spus cu o voce joasă:

— Îmi pun capul rămăşag că ştii ce urmează să-ţi spun.

Dar oricum îţi spun. Fii atent, vrăjitorule. Fii în gardă. Nu vrei să vorbeşti, dar eu ştiu ce spun. Magicienii te-au angajat cu siguranţă pentru a repara ceea ce ei înşişi au stricat, pentru a curăţa mizeria pe care au împrăştiat-o chiar ei. Dar, dacă ceva nu merge bine, vor căuta un ţap ispăşitor. Iar tu ai toate trăsăturile de caracter corespunzătoare.

Cerul de deasupra pădurii începea să se întunece, un vânt iscat ca din senin foşnea prin coronamentul copacilor. Un tunet îndepărtat a bubuit.

— Când nu este furtună, este ploaie, a spus Frans Torquil la a doua lor întâlnire. În fiecare zi tună sau plouă. Rezultatul este că, dacă vrei să cauţi urme, le vei găsi şterse complet de ploaie. Ce convenabil, nu-i aşa? Ca la comandă. Pute-a magie, a magie trimisă de la Rissberg, ca să fiu mai precis. Se spune că magicienii sunt capabili să influenţeze în mod magic vremea. Pot invoca un vânt magic sau să-l devieze pe cel natural, astfel încât să bată după dorinţele lor. Să alunge norii, să provoace ploaie sau grindină, precum şi să dezlănţuie furtuna la comandă. Când le convine. De exemplu, pentru a şterge urmele. Ce părere ai, Geralt?

— Magicienii, într-adevăr, sunt capabili de multe lucruri, a răspuns vrăjitorul. Au influenţat vremea întotdeauna, de la Prima Aterizare, care, se spune că nu s-a sfârşit cu o catastrofă numai datorită formulelor magice rostite de Jan Bekker. Dar a da vina pe magicieni pentru toate nenorocirile şi dezastrele este, fără doar şi poate, o exagerare. La urma urmei, vorbeşti despre fenomene naturale, Frans. Este pur şi simplu anotimpul în care ne aflăm. Anotimpul furtunilor.

Şi-a îndemnat iapa. Ziua era pe sfârşite, iar el avea de gând să patruleze şi prin alte aşezări înainte de apusul soarelui. Cea mai apropiată era colonia de cărbunari, situată într-o poieniţă numită Cornul. Prima dată o vizitase

însoţit de Pinety.

Locul măcelului, spre uimirea vrăjitorului, se dovedise a fi un spaţiu de lucru plin de viaţă, plin de oameni, mai degrabă decât un pustiu mohorât, de care să te ţii departe. Cărbunarii, care îşi mai spuneau şi „afumaţi”, tocmai lucrau la excavarea unei alte gropi destinate arderii cărbunelui. Cuptorul de cărbune era o movilă de buşteni în formă de cupolă, nu dezordonată, ci stivuită cu grijă şi precizie, meticulos şi uniform. Când Geralt şi Pinety ajunseră în luminiş, găsiseră cărbunarii pe cale să acopere noua grămadă cu muşchi şi să o presare cu grijă cu ţărână. O altă groapă de cărbune, construită mai devreme, era deja în funcţiune, fumegând straşnic. Întreaga poiană era învăluită într-un fum înţepător, care făcea ochii să usture, iar mirosul ascuţit de răşină înţepa nările.

— Cu cât timp în urmă… a început vrăjitorul, dar a fost întrerupt de o tuse. Cu cât timp în urmă spuneai că s-a întâmplat…

— Exact acum o lună.

— Şi oamenii lucrează aici de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Există o cerere uriaşă de cărbune, a explicat Pinety. Cărbunele este singurul combustibil care, prin ardere, poate degaja o temperatură care să facă posibilă topirea metalelor. Furnalele din Dorian şi Gors Velen nu ar funcţiona fără cărbune. Metalurgia este cea mai importantă şi mai dezvoltată ramură a industriei. Datorită cererii, arderea cărbunelui este o afacere profitabilă, iar economia, dragă vrăjitorule, este ca natura, nu suportă spaţiile goale. Afumaţii ucişi au fost îngropaţi acolo, vezi? Vezi movila aceea? Nisipul este încă proaspăt, încă galben. Şi în locul lor au sosit alţii noi. Cuptorul de cărbune fumegă, viaţa merge mai departe.

Au descălecat. Afumaţii nu le-au dat nicio atenţie, erau prea ocupaţi. Doar femeile şi copiii se arătară interesaţi de ei, unii dintre cei mici alergând printre colibe.

— Şi încă cum. Pinety a ghicit întrebarea înainte ca vrăjitorul să o adreseze: Printre cei îngropaţi sub movilă

erau şi copii. Trei. Şi trei femei. Şi nouă bărbaţi şi tineri. Urmează-mă.

Au înaintat printre stivele de lemn puse la uscat.

— Unii bărbaţi au fost ucişi pe loc, a spus magicianul. Li s-au zdrobit capetele. Ceilalţi au fost imobilizaţi prin tăierea tendoanelor lui Ahile cu un instrument ascuţit. Mulţi, inclusiv copiii, au avut şi braţele rupte. Apoi, cei imobilizaţi au fost ucişi. Li s-au tăiat beregatele, le-au fost sfârtecate burţile şi cutiile toracice. Li s-a smuls pielea de pe spate, au fost scalpaţi. Una dintre femei…

— Ajunge!

Vrăjitorul se uita la petele negre de sânge, încă vizibile pe buturugile de mesteacăn:

— Ajunge, Pinety.

— Trebuie să ştii cu cine… cu ce avem de-a face.

— Deja ştiu.

— Atunci, doar un ultim detaliu. Lipsesc câteva trupuri. Tuturor celor ucişi li s-au tăiat capetele. Şi au fost îngrămădite într-o piramidă chiar aici. Erau cincisprezece capetele şi treisprezece trupuri. Două trupuri au dispărut.

— După aproape acelaşi tipic, a reluat vrăjitorul după o scurtă pauză, au fost masacraţi locuitorii altor două aşezări, Tisa şi Trăgaciul. Nouă persoane au fost ucise în Tisa, douăsprezece, în Trăgaciul. Mâine te duc acolo. Astăzi vom face o vizită la Noua Distilerie de Gudron, nu este departe. Vei arunca o privire la producţia de gudron vegetal şi smoală. Data viitoare când vei aplica gudron pe ceva, vei şti de unde provine materia primă.

— Am o întrebare.

— Te ascult.

— Chiar era nevoie să recurgeţi la şantaj? Nu aveaţi încredere că aş fi venit la Rissberg de bunăvoie?

— Au existat opinii contradictorii.

— A cui a fost ideea să mă azvârliţi într-o temniţă din Kerack şi apoi să mă eliberaţi, continuând să mă ţineţi sub presiunea ameninţării cu tribunalul? Cine s-a gândit la asta? Coral, nu-i aşa?

Pinety i-a căutat privirea. L-a privit îndelung.

— Este adevărat, a recunoscut el în cele din urmă. A fost ideea ei. Şi planul ei. Să te întemniţeze, să te elibereze, să te ţină în tensiune. Şi, în cele din urmă, să se asigure că se pronunţă achitarea. După plecarea ta, totul s-a rezolvat, dosarul tău penal din Kerack este curat ca lacrima. Mai ai şi alte întrebări? Nu? Atunci, hai să mergem la Noua Distilerie de Gudron, să aruncăm o privire. Apoi voi deschide un portal şi ne vom întoarce la Rissberg. În seara asta aş vrea să fac o excursie cu undiţa la pârâul meu, să pescuiesc la muscă. Roiesc rusaliile, o să tragă păstrăvul... Ai pescuit vreodată, vrăjitorule? Te atrage pescuitul?

— Pescuiesc când mi-e poftă să mănânc un peşte. Întotdeauna am o funie cu mine.

Pinety a tăcut mult timp.

— O funie, a spus el în cele din urmă, pe un ton ciudat. O funie cu o greutate de plumb. Cu mai multe cârlige. În care înfigi nişte viermi?

— Aşa este. Şi?

— Nimic. Am întrebat şi eu ca să mă aflu în treabă.

Se îndrepta spre Pinet, o altă aşezare de cărbunari, când dintr-odată pădurea a tăcut. Gaiţele au rămas mute, ţipetele coţofenelor s-au oprit dintr-odată, brusc s-a oprit şi bocănitul ciocănitorii. Pădurea era împietrită de groază.

Geralt şi-a lansat iapa la galop.

Moartea este camaradul nostru etern. Se află întotdeauna în stânga noastră, nu mai departe de o lungime de braţ, şi este singurul sfătuitor înţelept pe care se poate baza un războinic. Ori de câte ori simte că totul este greşit şi că este pe cale să fie anihilat, războinicul se poate întoarce la moarte şi poate întreba dacă este într-adevăr aşa. Moartea îi va spune atunci că greşeşte şi că, în afară de atingerea sa, nimic nu contează. Iar eu încă nu te-am atins.

CARLOS CASTANEDA, *Călătorie spre Ixtlan*

11

În Pinet, cuptorul de cărbune fusese amenajat într-o groapă în apropierea unei poieni. Cărbunarii foloseau bucăţile care rămâneau după tăierea copacilor. Aprinseseră focul de curând, iar din vârful cupolei, ca din craterul unui vulcan, se ridica o coloană de fum gălbui, urât mirositor. Mirosul de fum nu înăbuşea duhoarea morţii, care plutea deasupra poienii.

Geralt a sărit de pe cal şi şi-a scos spada.

A văzut primul cadavru fără cap şi fără picioare, chiar lângă groapa cuptorului de cărbune. Sângele stropise pământul care acoperea movila. Puţin mai departe zăceau alte trei leşuri, în aşa hal de sfârtecate, încât nu puteau fi recunoscute. Sângele se scursese pe nisipul însetat, umplându-l de pete negre.

Mai aproape de mijlocul poienii şi de vatra marcată cu pietre, zăceau încă două trupuri, al unui bărbat şi al unei femei. Bărbatului îi fusese tăiat gâtul într-atât de adânc încât i se vedeau vertebrele cervicale. Femeia zăcea cu partea superioară a corpului în foc, în cenuşă, mânjită cu terciul care se revărsase dintr-un cazan răsturnat.

Puţin mai departe, lângă o stivă de lemne, zăcea un copil, un puşti de vreo cinci ani. Fusese rupt în două. Cineva, sau mai bine zis ceva, îl apucase de picioruşe şi i le smulsese.

A mai zărit un cadavru care avea burta despicată şi maţele pe-afară. Pe toată lungimea, adică vreo doi stânjeni din intestinul gros şi mai bine de trei din cel subţire. Intestinele formau o linie roz-albăstruie, lucioasă, de la cadavru până în interiorul unei colibe din crengi de conifere.

Înăuntru, pe un pat încropit în grabă, zăcea un bărbat slab. Era limpede că nu era de-al locului. Veşmintele sale bogate erau cu totul îmbibate de sânge. Dar vrăjitorul observase că sângele nu ţâşnea, nu se prelingea, nici nu picura din vasele de sânge importante.

L-a recunoscut în pofida sângelui uscat de pe faţă. Era Sorel Degerlund, acel tip cu părul lung, zvelt şi uşor efeminat care îi fusese prezentat în timpul audienţei de către Ortolan. La fel ca toţi magicienii, şi atunci purta o mantie la fel de bogat ornamentată cu pasmanterie şi un dublet brodat ca acum. Şedea la masă printre ceilalţi şi, la fel ca ei, se uita la vrăjitor cu o aversiune prost disimulată. Iar acum zăcea inconştient într-o colibă de cărbunar, plin de sânge, cu un intestin uman înfăşurat la încheietura mâinii drepte. Un intestin smuls din abdomenul spintecat al unui cadavru care se afla la mai puţin de zece paşi distanţă.

Vrăjitorul a înghiţit în sec. *Să-l ucid în timp ce este inconştient? La asta se aşteaptă Pinety şi Tzara? Să-l omor pe energumen? Să-l elimin pe practicantul goeţiei, căruia îi place să se distreze invocând demoni?*

Un geamăt l-a smuls din reflecţie. Părea că Sorel Degerlund îşi recăpătase cunoştinţa. Şi-a ridicat capul, a gemut, s-a prăbuşit din nou pe pat. S-a ridicat, privind în jur cu o expresie nedumerită. L-a văzut pe vrăjitor şi a dat să deschidă gura. Şi-a văzut propria burtă mânjită de sânge. A ridicat mâna. A văzut ce ţine în jurul încheieturii şi a început să ţipe.

Geralt s-a uitat la spadă, la cea cu garda aurie, cumpărată de Jaskier. S-a uitat la gâtul subţire al magicianului. La vena sa umflată care zvâcnea acolo.

Sorel Degerlund şi-a scuturat măruntaiele de pe mână şi le-a aruncat. A încetat să mai ţipe, doar gemea. Tremura. S-a ridicat mai întâi în patru labe, apoi în picioare. A ţâşnit din colibă, s-a uitat în jur, a ţipat şi a dat să fugă. Vrăjitorul l-a apucat de guler, l-a prins şi l-a trântit în genunchi.

— Ce… Aici… mormăia Degerlund, încă tremurând. Ce… ce… s-a întâmplat aici?

— Cred că ştii ce.

Magicianul şi-a înghiţit zgomotos saliva.

— Cum… cum am ajuns aici? Nimic… nu-mi amintesc nimic… nu-mi amintesc nimic! Nimic!

— Dă-mi voie să nu te cred.

— Invocarea… a spus Degerlund, luându-şi faţa în mâini.

L-am invocat… S-a materializat. În pentagramă, în cercul de cretă… şi a intrat. A intrat în mine.

— Nu e prima dată, nu-i aşa?

Degerlund a izbucnit în suspine. Scâncea într-un fel oarecum teatral, aceasta era senzaţia pe care i-o dădea lui Geralt. Regreta că nu l-a surprins pe energumen înainte ca demonul să-l părăsească. Era un regret iraţional, şi-a dat seama, era perfect conştient de cât de periculoasă ar fi putut fi confruntarea cu un demon şi ar fi trebuit să se bucure că o evitase. Dar nu se bucura. Pentru că măcar atunci, cel puţin, ar fi ştiut ce să facă.

De ce mi s-a întâmplat tocmai mie? De ce nu a ajuns aici Frans Torquil cu echipajul său? Conetabilul nu ar fi avut nicio reţinere, niciun scrupul. Murdar de sânge, surprins cu intestinele victimei în mână, magicianul ar fi primit un laţ în jurul gâtului şi ar fi atârnat de creanga cea mai apropiată. Pe Torquil nu l-ar fi reţinut nicio şovăială sau îndoială. Lui Torquil nu i-ar fi trecut prin minte că acest magician destul de slab şi efeminat nu ar fi putut niciodată să se încaiere cu atâta cruzime, cu atât de mulţi oameni şi într-un timp atât de scurt, încât hainele însângerate nu avuseseră timp să se usuce şi să înţepenească. Că nu ar fi în stare să sfâşie un copil cu mâinile goale. Nu, Torquil n-ar fi avut nicio ezitare.

Dar eu am.

Pinetti şi Tzara sunt siguri că n-aş avea nici eu.

— Nu mă ucide… a gemut Degerlund. Nu mă ucide, vrăjitorule… n-o să mai fac… niciodată…

— Ţine-ţi gura.

— Jur, niciodată…

— Ţine-ţi gura. Eşti îndeajuns de conştient pentru a folosi magia? Pentru a-i convoca aici pe magicienii din Rissberg?

— Am un sigiliu… pot… mă pot teleporta la Rissberg.

— Nu singur. Cu mine. Fără trucuri. Nu încerca să te ridici, stai în genunchi.

— Trebuie să mă ridic. Iar tu… dacă vrei ca teleportarea să funcţioneze, trebuie să stai lângă mine. Foarte aproape.

— Ei bine? Haide, ce mai aştepţi? Scoate amuleta aia.

— Nu este o amuletă. Ţi-am spus, este un sigiliu.

Degerlund şi-a descheiat dubletul şi cămaşa însângerate. Pe pieptul subţire avea un tatuaj, două cercuri intersectate. Cercurile erau presărate cu puncte de diferite dimensiuni. Aminteau într-o oarecare măsură de modelul orbitelor planetare pe care Geralt îl admirase cândva la Academia din Oxenfurt.

Magicianul a rostit o formulă magică melodioasă. Cercurile s-au luminat cu o strălucire albastră, punctele, cu roşu. Şi au început să se învârtă.

— Acum. Vino mai aproape.

— Aşa?

— Chiar mai aproape. De fapt, ţine-mă.

— Cum?

— Îmbrăţişează-mă, îmbrăţişează-mă.

Vocea lui Degerlund s-a schimbat. Ochii lui, înlăcrimaţi o clipă mai devreme, s-au luminat cu o strălucire stranie, buzele i s-au răsucit într-o grimasă respingătoare.

— Da, aşa este în regulă. Cu fermitate şi tandreţe, vrăjitorule. De parcă aş fi Yennefer a ta.

Geralt a înţeles ce se întâmplă. Dar nu a avut timp să-l respingă pe Degerlund sau să-l lovească cu mânerul spadei sau să-i taie gâtul cu lama. Pur şi simplu, nu a reuşit.

O strălucire opalescentă i-a sfredelit ochii. Într-o fracţiune de secundă a plonjat în neant. În frigul pătrunzător, în tăcere, în atemporalitate şi în anamorfism.

Aterizarea a fost dură, cei doi trezindu-se pe podeaua placată cu lespezi. Impactul i-a despărţit. Geralt nici măcar nu a reuşit să se uite bine în jur. O duhoare intensă i-a pătruns în nări, o duhoare de murdărie amestecată cu mosc. Labe uriaşe şi foarte puternice l-au apucat de subsuori şi de ceafă, degete groase strângându-i fără efort bicepşii, iar degetele mari ca fierul apăsându-i dureros pe nervii plexului brahial. A îngheţat şi a scăpat spada din mâna moale şi neputincioasă.

A văzut în faţă un cocoşat cu o gură hidoasă, plină de veruci, cu craniul acoperit cu smocuri rare de păr aspru. Cocoşatul, cu picioarele crăcănate ca nişte arcuri larg deschise, se îndrepta spre el cu o arbaletă mare, mai exact

o arbaletă formată din două arcuri de oţel aşezate unul deasupra celuilalt. Ambele vârfuri piramidale ale săgeţilor îndreptate spre Geralt erau late de cel puţin doi ţoli şi ascuţite brici.

Sorel Degerlund a păşit în faţa lui.

— Aşa cum probabil te-ai lămurit, n-ai ajuns la Rissberg. Ai ajuns în refugiul şi bârlogul meu. Un loc în care eu şi maestrul meu facem experimente despre care nu se ştie nimic la Rissberg. Sunt, după cum probabil ştii, Sorel Albert Amador Degerlund, *magister magicus*[20]. Încă nu ştii, dar eu sunt cel care-ţi va provoca suferinţă şi moarte.

Toate aparenţele se năruiră, atât frica simulată, cât şi panica falsă parcă fuseseră suflate de vânt. Acolo, jos, în poiana cărbunarilor, totul fusese fals. Un cu totul alt Sorel Degerlund stătea în faţa lui Geralt, încleştat în strângerea paralizantă a labelor noduroase. Un Sorel Degerlund triumfător, plin de aroganţă şi mândrie. Un Sorel Degerlund scrâşnind din dinţi cu un rânjet maliţios. Un zâmbet care te ducea cu gândul la centipedele care se strecurau prin crăpăturile de sub uşi. La mormintele profanate. La viermii albi care colcăie pe hoituri. La muşte grase de cai care zboară şi care îşi mişcă picioruşele într-un castron cu supă de legume.

Magicianul s-a apropiat. Ţinea în mână o seringă din oţel cu un ac lung.

— Te-am dus de nas ca pe un copil acolo, în poieniţă, i-a spus printre dinţii încleştaţi. Fraier ca un pici, aşa ai fost. Vrăjitorul Geralt din Rivia! Deşi instinctul nu l-a înşelat, el nu m-a ucis, pentru că nu era sigur cum stau lucrurile. Pentru că e un vrăjitor bun şi un om bun. Trebuie să-ţi spun, vrăjitorule bun, cine sunt oamenii buni? Ei sunt cei cărora soarta le-a refuzat posibilitatea de a profita de avantajele răului. Sau cei care, deşi au avut o astfel de şansă, au fost prea proşti ca să profite de ea. Nu contează în ce tabără eşti. Ai fost tras pe sfoară, ai căzut într-o capcană şi îţi garantez că nu vei ieşi viu de-aici.

A ridicat seringa. Geralt a simţit o înţepătură, urmată

[20] „Maestru magician”, în lb. latină, în original (n. red.).

imediat de o durere intensă. O durere pătrunzătoare care i-a înţepat ochii şi i-a întunecat vederea, care i-a înţepenit întregul corp, o durere atât de cumplită, încât doar printr-un mare efort Geralt s-a abţinut să nu ţipe. Inima a început să-i bată nebuneşte faţă de ritmul său obişnuit, de patru ori mai lent decât cel al unei fiinţe umane normale. Era o senzaţie extrem de neplăcută. Vedea totul în negru, lumea din jurul său a început să se învârtă, s-a înceţoşat şi a dispărut.

Îl târau. Pe pereţii goi şi pe tavanele austere dansau strălucirile unor sfere magice. Trecea pe lângă un zid pătat de sânge, pe care erau atârnate diferite tipuri de arme; vedea iatagane curbate, seceri mari, ghizarme, topoare, buzdugane. Toate erau pătate de sânge. *Au fost folosite la masacrarea celor din Tisa, Trăgaciul şi Cornul,* se gândea el conştient. *Cu ele au fost măcelăriţi cărbunarii din Pinet.*

L-a invadat o amorţeală profundă şi nu mai simţea nimic, nu mai simţea nici măcar strânsoarea puternică a labelor care îl ţineau.

— Buueh-hhhrrr-eeeehhh-bueeeeh! Bueeh-heeh!

Nu şi-a dat seama imediat dacă ceea ce auzise era un râs grosolan. Evident, situaţia îi amuza pe cei care îl târau.

Cocoşatul cu arbaleta, care era în frunte, fluiera.

Geralt era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

L-au aşezat brutal pe un scaun cu spătar înalt. Putea să-i vadă acum pe cei care îl târâseră până acolo, zdrobindu-i braţele cu labele grele.

Şi-a amintit de ogropiticanul Mikita, garda de corp a lui Pyral Pratt. I-ar fi putut lua pe cei doi drept rude apropiate, arătau ca el de la distanţă. Cam de aceeaşi mărime ca Mikita, puteau la fel de puternic ca el şi, asemenea lui, nu aveau gât, iar dinţii le ieşeau de sub buza inferioară, la fel ca la mistreţi. Mikita era însă chel şi bărbos, aceştia doi nu aveau barbă, mutrele lor de maimuţe erau acoperite cu ghimpi negri, iar vârfurile capetelor lor în formă de ou erau căptuşite cu un fel de câlţi. Aveau ochi mici, însângeraţi, urechi uriaşe, ascuţite şi păroase.

Hainele le erau pătate de sânge. Iar respiraţia lor duhnea

în aşa hal, de parcă n-ar fi mâncat nimic altceva decât usturoi, rahat şi peşte împuţit, mort de zile întregi.

— Bueeeeh! Bueeh-heeh-heeh!

— Bue, Bang, aţi râs destul, la muncă amândoi! Pasztor, afară. Dar rămâi pe-aproape.

Cei doi coloşi au ieşit, tropăind cu labele lor uriaşe.

Cocoşatul cunoscut sub numele de Pasztor s-a grăbit să-i urmeze.

Sorel Degerlund a apărut în faţa vrăjitorului. Schimbat, spălat, pieptănat şi efeminat. Şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în faţa lui, cu spatele la o masă înţesată cu teancuri de tomuri groase, suluri şi grimoare. L-a privit pe vrăjitor cu un rânjet răutăcios. Se juca cu un medalion şi-l legăna pe un lanţ de aur, pe care îl înfăşurase în jurul degetului.

— Te-am tratat cu un extract de venin de scorpion alb, i-a spus el impasibil. Te simţi cam nasol, nu-i aşa? Nu-ţi poţi mişca braţul, nici piciorul, nici măcar un deget? Nici măcar nu poţi să clipeşti sau să-ţi înghiţi saliva? Dar asta încă nu este nimic. În curând vor începe mişcările necontrolate ale globilor oculari şi tulburările vizuale. Apoi vei simţi crampe musculare, contracţii cu adevărat puternice, care vor produce cu siguranţă rupturi ale ligamentelor intercostale. Nu vei putea să te mai opreşti din scrâşnitul dinţilor, cu siguranţă că unii se vor rupe. Va apărea saliva în exces şi, în cele din urmă, vei avea dificultăţi în a respira. Dacă nu îţi dau un antidot, te vei sufoca. Dar nu-ţi face griji, ţi-l voi da. Vei supravieţui, deocamdată. Deşi cred că în curând vei regreta că ai supravieţuit. Îţi voi explica cum stau lucrurile. Avem timp. Dar, mai întâi, vreau să văd cum te albăstreşti. Te-am urmărit atunci, în ultima zi a lunii iunie, la audienţă. Ai dat un spectacol de aroganţă în faţa noastră. În faţa noastră, a unor oameni de o sută de ori mai buni decât tine, a unor oameni cărora nu eşti demn să le legi şireturile de la bocanci. Erai amuzat, te-am văzut, erai entuziasmat să te joci cu focul. Chiar atunci m-am hotărât să-ţi arăt că cei care se joacă cu focul se ard inevitabil şi că amestecul în treburile magiei şi ale magicienilor are consecinţe la fel de dureroase. Te vei convinge pe pielea ta în curând.

Geralt voia să se mişte, dar nu putea. Membrele şi trunchiul îi erau inerte, amorţite. Simţea furnicături sâcâitoare în degetele de la mâini şi de la picioare, faţa îi era cu totul încremenită, buzele parcă i-ar fi fost cusute. Vedea din ce în ce mai rău, i se întuneca vederea şi ochii i se acopereau cu un fel de mucus tulbure şi cleios.

Degerlund şi-a încrucişat picioarele şi legăna medalionul. Pe el era un semn, o emblemă din email albastru. Geralt nu putea s-o recunoască. Vedea din ce în ce mai rău. Magicianul nu minţise, tulburările de vedere se înrăutăţeau.

— Vezi tu, a continuat Degerlund cu dezinvoltură, ideea este că mi-am pus în gând să urc în ierarhia magicienilor. Pentru a-mi atinge obiectivele şi a-mi realiza proiectele, mă bazez pe sprijinul lui Ortolan, pe care l-ai întâlnit în timpul vizitei şi al memorabilei audienţe de la Rissberg.

Geralt avea impresia că limba i se umflă, umplându-i întreaga gură. Se temea că nu era doar o impresie. Veninul scorpionului alb era letal. Până acum nu avusese de-a face cu el, nu ştia ce efecte ar putea provoca asupra corpului unui vrăjitor. S-a îngrijorat de-adevăratelea, luptând cu toată puterea împotriva toxinei care îl devasta. Situaţia nu era încurajatoare. Evident, nu se putea aştepta la ajutor de nicăieri.

Sorel Degerlund a continuat să se bucure de sunetul propriei voci:

— Cu câţiva ani în urmă am devenit asistentul lui Ortolan. Capitulul mi-a atribuit această funcţie, iar grupul de cercetare de la Rissberg mi-a aprobat-o. La fel ca predecesorii mei, trebuia să-l spionez pe Ortolan şi să-i sabotez ideile din ce în ce mai periculoase. M-au recomandat nu numai talentul meu de magician, ci şi frumuseţea şi farmecul personal. Capitulul obişnuia să-i atribuie de fapt bătrânului asistenţi pe care îi agrea, care erau pe gustul său. Poate că nu ştii, dar pe vremea când Ortolan era tânăr, au înflorit printre magicieni misoginia şi moda prieteniei masculine, care de foarte multe ori s-au transformat în ceva mai mult, dacă nu chiar mult mai mult. Prin urmare, un tânăr student sau adept nu avea de multe

ori de ales, trebuia să i se supună bătrânului, chiar şi în această privinţă. Unora nu le-a plăcut prea mult, dar au suportat-o ca pe un risc al meseriei. Altora, pe de altă parte, le-a plăcut. Printre aceştia din urmă, după cum te-ai prins cu siguranţă, a fost şi Ortolan. „Băieţaşul”, cum i-a rămas porecla de atunci, după experienţele cu tutorele său, Ortolan a rămas cu siguranţă iniţiat până la capătul zilelor, aşa cum spun poeţii, un entuziast susţinător al prieteniilor şi al iubirilor nobile masculine. Proza, după cum ştii bine, defineşte problema într-un mod mai concis şi mai grosier.

O pisică mare, neagră, cu coada zburlită, ca o perie, se freca de şoldul magicianului, torcând zgomotos. Degerlund s-a aplecat, a mângâiat-o, i-a legănat medalionul în faţa ochilor. Pisica l-a lovit fără chef cu laba. Apoi s-a întors, sugerând că jocul o plictisea, şi a început să-şi lingă blana de pe piept.

— După cum ai observat, fără îndoială, sunt extraordinar de frumos, am un farmec irezistibil, a reluat magicianul. Uneori femeile îmi spun că sunt un efeb. Îmi plac şi femeile, desigur, dar în principiu nu am avut şi nu am nimic împotriva pederastiei. Cu o singură condiţie: trebuie şi tu să mă ajuţi să avansez în carieră.

Afecţiunea mea pentru Ortolan nu a presupus prea multe sacrificii, bătrânul a trecut de mult de vârsta la care să mai poată şi să-şi mai dorească. Dar am făcut tot posibilul să-l fac să gândească altfel. Să creadă că şi-a pierdut complet minţile după mine. Că nu i-ar putea refuza nimic splendidului său iubit. Aşa că îi ştiam codurile, aveam acces la cărţile lui oculte şi la notele sale secrete. Mi-a dăruit artefacte şi talismane pe care nu le-a dezvăluit niciodată nimănui. Şi m-a învăţat practicile magice interzise. Inclusiv goeţia. Dacă până de curând mulţi din Rissberg mă dispreţuiau; acum, dintr-odată, au început să mă respecte, am crescut în ochii lor. S-au convins că fac ceea ce ei doar visează. Şi că am succese. Ştii ce este transumanismul? Dar speciaţia? Speciaţia radiativă? Introgresiunea? Nu? Nu trebuie să-ţi fie ruşine. Nici eu nu ştiu prea multe. Dar toată lumea crede contrariul. Ei cred că, sub oblăduirea lui

Ortolan şi cu sprijinul său, conduc cercetări pentru a îmbunătăţi specia umană. Cu scopul nobil de a o corecta şi a o perfecţiona. Pentru a îmbunătăţi starea oamenilor, pentru a elimina bolile şi handicapurile, pentru a combate îmbătrânirea, bla, bla, bla. Iată scopul şi sarcina magiei: să urmeze calea marilor maeştri antici: Malaspina, Alzur şi Idarran. Maeştri în hibridizări, mutaţii şi modificări genetice.

Anunţându-şi sosirea cu un mieunat, pisica neagră a apărut din nou. A sărit în poala magicianului, s-a întins şi a început să toarcă. Degerlund o mângâia ritmic. Pisica torcea din ce în ce mai tare, dezvăluindu-şi ghearele de mărimea celor ale unui tigru.

— Ce înseamnă hibridizarea ştii desigur, întrucât este o altă denumire a încrucişării, procesul de obţinere a încrucişărilor, a hibrizilor, a bastarzilor, cum s-or mai numi ei. Magicienii din Rissberg fac întruna experimente în acest domeniu şi au produs deja o infinitate de ciudaţi, de sperietori şi monştri. Pentru puţini dintre ei s-au găsit diverse aplicaţii practice, precum parazeuglul, destinat curăţării haldelor de gunoi din oraş, paraciocănitoarea, care extermină paraziţii din lemn, sau gambuzia mutantă, care devorează larvele ţânţarului anofel. Sau vigilozaurul, şopârla de pază pe care te-ai lăudat că ai ucis-o în timpul audierii. Dar ei le consideră fleacuri, produse secundare. Îi interesează cu adevărat doar hibridizarea şi mutaţiile produse oamenilor şi umanoizilor. Aşa ceva este interzis, dar Rissbergul îşi bate joc de interdicţii. Iar Capitulul închide ochii. Sau, mai probabil, rămâne în continuare captiv în ignoranţa-i placidă şi obtuză. Malaspina, Alzur şi Idarran – este dovedit – au folosit creaturi mici şi obişnuite pentru a le transforma în giganţi, de exemplu, centipedele, păianjenii, carii şi naiba mai ştie ce altceva. Aşadar, ce ne împiedică, s-au întrebat ei, să luăm o fiinţă mică şi obişnuită şi să o transformăm într-un titan, în ceva puternic, care să fie în stare să lucreze douăzeci de ore pe zi, să nu se îmbolnăvească şi să trăiască până la o sută de ani în deplinătatea puterilor fizice şi mintale? Se ştie că au vrut să o facă şi, se pare, au făcut-o cu succes, spun ei. Dar au luat

secretul hibrizilor cu ei în mormânt. Nici măcar Ortolan, care şi-a dedicat viaţa studiului operelor lor, nu a reuşit să obţină rezultate prea strălucite. Pe Bue şi Bang, care te-au târât până aici, i-ai văzut? Sunt hibrizi, încrucişări între ogri şi troli obţinute graţie magiei. Arbaletarul infailibil Pasztor? Nu, a ieşit, să zicem, după chipul şi asemănarea părinţilor săi, este rezultatul absolut firesc al încrucişării dintre o femeie hidoasă şi un bărbat urât. Dar Bue şi Bang, ah, au ieşit direct din eprubetele lui Ortolan. Mă vei întreba: cine naiba are nevoie de asemenea creaturi hidoase? Cu ce scop, la naiba, să creezi aşa ceva? Ah, până de curând nu ştiam nici eu. Până când i-am văzut luptându-se cu tăietorii de lemne şi cărbunarii. Bue n-are nevoie decât de o smucitură pentru a desprinde capul de trup, Bang despică un copil în două de parcă ar fi un pui fript. Dar ia să le mai pui la îndemână şi vreun instrument ascuţit, ha! Atunci să vezi de ce masacru sunt în stare! Când a fost întrebat, Ortolan a spus că hibridizarea va elimina bolile ereditare, provocând o creştere a rezistenţei la boli infecţioase şi alte tâmpenii senile. Ştiu eu cum stau lucrurile. Şi tu la fel. Specimene precum Bue şi Bang sau cel de pe care ai smuls placheta Idarran nu servesc decât unui singur lucru: să omoare. Ceea ce este perfect, pentru că eu aveam nevoie doar de nişte instrumente pentru a ucide. Nu eram convins de abilităţile şi de posibilităţile mele în acest sens. Mai mult pe nedrept, după cum s-a dovedit mai târziu.

Dar magicienii din Rissberg continuă să facă încrucişări, mutaţii şi modificări genetice, din zori şi până în amurg, a zis. Şi au multe realizări: au produs nişte hibrizi incredibili. În opinia acestora, toţi sunt hibrizi utili, meniţi să facă viaţa mai uşoară şi mai plăcută oamenilor. De fapt, sunt la un pas distanţă de a crea o femeie cu spatele perfect neted, astfel încât să i-o poţi trage pe la spate şi să ai în acelaşi timp loc să aşezi un pahar de şampanie şi să joci un solitaire. Dar să ne întoarcem *ad rem*[21], adică la cariera mea ştiinţifică. Neputând să mă laud cu succese incontestabile, a trebuit să creez aparenţa unor astfel de

[21] „La chestiune”, în lb. latină, în original (n. red.).

succese. A fost floare la ureche. Ştii că există şi alte lumi decât ale noastre, dar că accesul la ele ne-a fost refuzat de Conjuncţia Sferelor? Universuri numite planuri de elemente şi paraelemente? Locuite de creaturi numite demoni? Succesele lui Alzur *et consortes*[22] se explică tocmai prin faptul că au obţinut accesul la acele lumi şi la acele creaturi. Că au reuşit să le invoce şi să le înrobească, să le smulgă demonii tainici şi să pună mâna pe secretele şi pe cunoştinţele lor. Eu zic că sunt minciuni şi născociri, dar toată lumea le crede. Şi ce să faci când credinţa este atât de puternic înrădăcinată? Pentru a-i face să creadă că am fost pe punctul de a descoperi secretele vechilor maeştri a trebuit să conving Rissbergul că ştiu cum să invoc demonii. Ortolan, care a practicat cu adevărat goeţia cu succes, nu a vrut să mă înveţe această artă. El şi-a permis să comenteze în mod dispreţuitor şi scandalos abilităţile mele magice şi m-a sfătuit să nu uit unde mi-era locul. Ei bine, de dragul carierei mele, aş fi uitat. Până una-alta.

Pisica neagră, plictisită de mângâieri, a sărit din poala magicianului, l-a măsurat pe vrăjitor cu o privire rece, cu ochi mari şi aurii şi s-a îndepărtat, ridicându-şi coada.

Geralt respira din ce în ce mai greu, corpul îi era zguduit de un tremur pe care nu-l putea controla în niciun fel. Situaţia nu era încurajatoare şi doar două circumstanţe erau de bun augur şi îi dădeau motive să spere. În primul rând, era încă în viaţă şi „atât timp cât există viaţă, există speranţă”, aşa cum spunea tutorele său, Vesemir din Kaer Morhen.

Cealaltă circumstanţă de bun augur era reprezentată de ego-ul excesiv şi de aroganţa lui Degerlund. Se pare că magicianul, în tinereţe, se îndrăgostise de propriul discurs, care, evident, rămăsese dragostea vieţii sale.

— Aşadar, neputând să devin practicant al goeţiei, a trebuit să mă prefac că sunt unul, a spus el, răsucind medalionul şi savurându-şi propriul glas. Să simulez. Se ştie că demonul invocat de un practicant al goeţiei scapă adesea şi face ravagii. Aşa că am făcut. De mai multe ori.

[22] „Şi ale tovarăşilor săi”, în lb. latină, în original (n. red.).

Am distrus câteva sate. Şi chiar au crezut că este un demon. Ai fi uimit de cât de creduli sunt. Odată l-am decapitat pe locuitorul unui sat pe care îl luasem prizonier şi în locul capului l-am cusut pe cel al unei capre folosind fir chirurgical biodegradabil, camuflând tăietura cu tencuială şi vopsea. După aceea l-am prezentat colegilor mei învăţaţi ca fiind un teriocefal, rezultatul unui experiment extraordinar de dificil în domeniul creării oamenilor cu capete de animale. Din păcate, experimentul a avut doar parţial succes, căci exemplarul despre care-ţi povesteam nu a supravieţuit. M-au crezut, închipuie-ţi. Am crescut şi mai mult în ochii lor! Ei încă mai aşteaptă să creez ceva impresionant. Le mai confirm credinţa în această opinie, continuând să cos din când în când câte o căpăţână de animal pe câte un cadavru decapitat. Dar am divagat... Despre ce vorbeam? Ah, da, despre aşezările devastate. Aşa cum mă aşteptam, maeştrii din Rissberg au considerat-o lucrarea demonilor sau a energumenilor. Dar am făcut o greşeală, am mers prea departe. Nimeni nu s-ar fi îngrijorat de un singur sat de tăietori de lemne, dar am distrus mai multe. Bue şi Bang s-au ocupat de cea mai mare parte a muncii, dar şi eu am făcut ce-a ţinut de mine. În prima colonie, Tisa – sau cum s-o mai fi numind –, n-am prea strălucit. Când am văzut ce făceau Bue şi Bang am început să vomit, mi-am murdărit toată mantia. În cele din urmă a trebuit s-o arunc. O mantie din cea mai fină lână, garnisită cu nurcă argintie – a costat aproape o sută de coroane. Dar apoi am început să mă descurc din ce în ce mai bine. În primul rând, m-am îmbrăcat corespunzător, cu haine de lucru, să zicem. În al doilea rând, au început să-mi placă acele acţiuni. Aveam o mare plăcere să tai piciorul cuiva şi să privesc sângele ţâşnind din ciot. Sau să scot vreun ochi. Sau să smulg o mână de intestine aburinde dintr-o burtă spintecată... Pe scurt, odată cu colecţia de astăzi avem aproape cincizeci de victime de ambele sexe şi de diferite vârste. Rissbergul a considerat că trebuie să mă oprească. Dar cum? Încă mai credeau în puterea mea ca practicant al goeţiei şi se temeau de demonii mei. Şi n-au îndrăznit să-l

înfurie pe Ortolan, care este îndrăgostit de mine. Soluţia trebuia să fii tu. Un vrăjitor.

Geralt respira greu. Îi revenise optimismul. Vedea deja mult mai bine, tremurul se mai potolise. Era imunizat împotriva majorităţii toxinelor cunoscute şi se părea că nici veninul de scorpion alb, letal pentru un muritor de rând, nu era din fericire o excepţie. Simptomele, ameninţătoare la început, au slăbit şi au dispărut în timp. Evident, corpul vrăjitorului a reuşit să neutralizeze veninul destul de repede. Degerlund nu şi-a dat seama de acest lucru sau, în autosuficienţa sa, îl subestimase.

— Am aflat că vor să te asmuţă împotriva mea. Nu-ţi ascund faptul că m-am speriat puţin, după ce am auzit una şi alta despre vrăjitori şi, în special, despre tine. M-am repezit la Ortolan: Salvează-mă, iubitul meu maestru! Iubitul meu maestru la început m-a boscorodit, m-a mustrat că este foarte urât să măcelăreşti tăietorii de lemne, că nu se cade şi că ar trebui să fie pentru ultima dată. Dar apoi m-a luat deoparte şi m-a sfătuit cum să te amăgesc şi să te ademenesc într-o capcană, cum să te prind în mrejele sigiliului de teleportare pe care el însuşi l-a tatuat pe pieptul meu acum câţiva ani. Dar cu toate acestea, mi-a interzis să te ucid. Să nu cumva să crezi că a făcut-o din bunătate. Are nevoie de ochii tăi. Mai exact, este interesat de *tapetum lucidum,* stratul de ţesut care acoperă interiorul globilor oculari, un ţesut care intensifică şi reflectă lumina direcţională către celulele fotoreceptoare, permiţându-ţi să vezi, ca pisicile, noaptea şi în întuneric. Cea mai recentă idee a lui Ortolan este de a înzestra întreaga omenire cu abilitatea de a vedea ca pisicile. Ca parte a pregătirilor pentru această cauză nobilă, are de gând să transplanteze *tapetum lucidum* de la tine la următoarea fiinţă mutantă pe care o va crea, iar ţesutul pentru transplant trebuie luat de la un donator viu.

Geralt şi-a mişcat cu grijă degetele şi mâna.

— În bunătatea lui infinită, Ortolan, magician etic şi plin de compasiune, după ce-ţi va îndepărta globii oculari vrea să-ţi cruţe viaţa. El crede că este mai bine să fii orb decât

mort şi apoi îl înfioară ideea de a-i provoca durere iubitei tale, Yennefer din Vengerberg, pentru care are o afecţiune imensă şi, în cazul său, foarte ciudată. De asemenea, Ortolan este acum aproape de a elabora o formulă de regenerare magică. Astfel, peste câţiva ani vei putea să te prezinţi la el şi îţi va reda vederea. Eşti fericit? Nu? Pe bună dreptate. Ce? Vrei să spui ceva? Te ascult, vorbeşte.

Geralt s-a prefăcut că îşi mişcă buzele cu greu. Unde mai pui că nu trebuia să se prefacă deloc. Degerlund s-a ridicat de pe scaun şi s-a aplecat asupra lui cu o grimasă.

— Nu înţeleg nimic. Pe de altă parte, nici nu-mi pasă de ce ai de spus. Eu, în schimb, am altceva să-ţi comunic. Aşadar, să ştii că printre numeroasele mele talente există şi clarviziunea. Văd cu mare claritate că, atunci când Ortolan te va elibera, după ce vei orbi, Bue şi Bang te vor aştepta. Şi apoi vei ajunge în laboratorul meu, de data aceasta definitiv. Te voi vivisecţiona. Practic, ca să mă distrez, deşi sunt şi un pic curios să aflu ce ascunzi acolo. Iar când voi termina, voi trece la – folosind terminologia măcelarului – tăierea cărnii: îţi voi trimite rămăşiţele către Rissberg bucată cu bucată, ca avertisment, ca să vadă ce se întâmplă cu duşmanii mei!

Geralt şi-a adunat toate forţele. Nu avea prea multe.

— Cât despre Yennefer – magicianul s-a aplecat şi mai mult, vrăjitorul i-a simţit respiraţia care avea parfum de mentă –, pentru mine, spre deosebire de Ortolan, gândul de a-i provoca suferinţă îmi stârneşte chiar o bucurie imensă. Aşa că voi tăia bucata pe care a apreciat-o cel mai mult la tine şi i-o voi trimite la Vengerb…

Geralt a format un semn cu degetele şi a atins faţa vrăjitorului. Sorel Degerlund a început să gâfâie şi a căzut pe spate. A început să sforăie. Avea ochii închişi, capul îi atârna peste umăr. Lanţul medalionului îi alunecase de pe degete.

Geralt a sărit în picioare… sau, mai bine zis, a încercat. Singurul lucru pe care a reuşit să-l facă a fost să alunece de pe scaun pe podea, cu capul chiar în faţa bocancilor lui Degerlund. Medalionul scăpat de magician era chiar în faţa

nasului vrăjitorului. Într-un oval auriu înota un delfin din email albastru – emblema Kerackului. Nu a avut timp să fie surprins şi nici să se gândească la asta. Degerlund începuse să horcăie, anunţând că era pe cale să se trezească. Semnul Somne fusese eficient, dar slab şi de scurtă durată, vrăjitorul era prea slăbit de efectul veninului.

S-a ridicat, ţinându-se de masă, doborând cărţile şi sulurile.

Pasztor a dat buzna în cameră. Geralt nici măcar nu a mai încercat vreun semn. A luat de pe masă un grimoar legat în piele şi alamă şi l-a plesnit pe cocoşat cu el peste gât. Pasztor s-a prăbuşit pe podea cu o bubuitură, lăsând să-i cadă arbaleta din mână. Vrăjitorul l-a lovit din nou. Şi ar fi repetat mişcarea, dar incunabulele i-au alunecat din degetele amorţite. A apucat o carafă aşezată pe cărţi şi a spart-o lovindu-l cu ea în frunte pe Pasztor. Cocoşatul, cu toate că era ud de sânge şi vin roşu, nu se dădea bătut. S-a năpustit asupra lui Geralt fără să-şi scuture măcar cioburile de cristal de pe pleoape.

— Bueee! a strigat el, apucându-l pe vrăjitor de genunchii. Baaang! La mine! La mine…

Geralt a apucat un alt grimoar de pe masă, greoi, cu o legătură incrustată cu fragmente de craniu uman. L-a lovit pe cocoşat cu el până când au început să zboare aşchii de os în toate direcţiile.

Degerlund a mormăit ceva şi a încercat să-şi ridice mâna. Geralt şi-a dat seama că încerca să arunce o vrajă. Tropăitul din ce în ce mai puternic arăta că Bue şi Bang se apropiau tot mai mult. Pasztor se ridica de la podea, bâjbâind în jur, căutându-şi arbaleta.

Geralt şi-a văzut spada pe masă şi a luat-o. S-a clătinat, era gata să se prăbuşească. L-a apucat pe Degerlund de gulerul dubletului şi i-a pus tăişul lamei la gât.

— Sigiliul tău! i-a strigat în ureche. Teleportează-ne de aici!

Bue şi Bang, înarmaţi cu iatagane, s-au izbit în uşă, s-au împiedicat unul de altul şi s-au blocat în ea, complet imobilizaţi. Niciunul nu s-a gândit să-i cedeze locul celuilalt.

Cadrul uşii a scârţâit.

— Teleportează-ne!

Geralt l-a apucat pe Degerlund de păr şi i-a dat capul pe spate:

— Acum! Sau îţi tai beregata!

Bue şi Bang s-au prăbuşit cu tot cu uşă. Pasztor a găsit arbaleta şi a ridicat-o.

Degerlund şi-a descheiat cămaşa cu o mână tremurândă, a scandat o incantaţie, dar, înainte ca întunericul să-i învăluie, s-a eliberat din strânsoarea vrăjitorului şi l-a îmbrâncit. Geralt l-a prins de manşeta din dantelă şi a încercat să-l tragă spre el, dar în acel moment portalul a intrat în funcţiune şi toate simţurile, inclusiv cel tactil, au dispărut. A simţit că o forţă elementară îl aspiră, îl scutură şi îl învârte ca într-un vârtej. Frigul l-a paralizat preţ de o fracţiune de secundă. Una dintre cele mai lungi şi mai cumplite fracţiuni de secundă din viaţa sa.

A căzut la pământ cu o bubuitură. Pe spate. A deschis ochii. În jurul lui domnea întunericul total, un întuneric impenetrabil. *Mi-am pierdut vederea,* s-a gândit el. Nu, nu şi-o pierduse. Era doar o noapte foarte întunecată. *Tapetum lucidum* – aşa cum o numise ştiinţific Degerlund – intrase în funcţiune şi captase toată lumina care putea fi captată în acele condiţii. O clipă mai târziu, a reuşit să desluşească anumite contururi în jurul său – trunchiuri, arbuşti sau tufişuri.

Iar deasupra capului, când norii s-au mai risipit, a văzut stelele.

Interludiu

În ziua următoare

Trebuie să recunoaştem: constructorii din Findetann îşi cunoşteau meseria şi nu erau leneşi. Cu toate că în acea zi îi mai văzuse în acţiune de mai multe ori, Şevlov observa cu interes instalarea unei noi macarale. Trei grinzi îmbinate formau o capră, în vârful căreia era atârnată o roată. O frânghie a fost aruncată pe roată, formând un scripete, iar de aceasta era ataşat un bloc masiv de fier, care în jargonul experţilor se numea „muiere”. Cu strigăte ritmice, muncitorii trăgeau de frânghie, o ridicau pe muiere până în vârful caprei, apoi o lăsau să coboare brusc. Muierea cădea cu forţă pe un stâlp plasat într-o groapă, împingându-l adânc în pământ. Era nevoie de trei, cel mult patru astfel de lovituri, încât muierea să pună stâlpul ferm pe poziţie în pământ. Apoi, într-o clipită, muncitorii dezmembrau macaraua şi încărcau piesele într-o căruţă, timp în care unul dintre ei urca pe o scară şi bătea în cuie pe stâlp o plăcuţă emailată cu stema Redaniei – vulturul argintiu pe un câmp roşu.

Datorită lui Şevlov şi companiei sale libere, precum şi datorită macaragiilor şi a serviciilor lor, provincia Pesterâuri, care făcea parte din regatul Redaniei, şi-a extins teritoriul în acea zi. Şi nu cu puţin.

Maistrul s-a apropiat ştergându-şi fruntea cu şapca. Cu toate că nu făcea altceva decât să înjure, era ud leoarcă de sudoare. Şevlov ştia ce îl va întreba, pentru că îl întreba de fiecare dată acelaşi lucru.

— Unde o să fie următorul? Ei, şefule?

— O să-ţi arăt. Şevlov şi-a întors calul: Urmează-mă.

Căruţaşii îşi biciuiau boii, iar vehiculele constructorilor se deplasau lent de-a lungul crestei dealului, pe pământul înmuiat de furtuna din ziua precedentă. Au ajuns curând la următorul stâlp, împodobit cu o plăcuţă neagră pe care erau pictaţi crini. Stâlpul era deja la pământ, rostogolit în

tufişuri. Compania lui Şevlov reuşise să se ocupe de asta.

Iată o demonstraţie a victoriei progresului, se gândea Şevlov, *a triumfului gândirii tehnice.* Un stâlp temerian plantat manual putea fi smuls şi aruncat în doi timpi şi trei mişcări. Pe când un stâlp redanian înfipt de un macaragiu nu putea fi scos aşa de repede din pământ.

A fluturat o mână pentru a indica direcţia către muncitori. La câţiva kilometri spre sud. Dincolo de sat. Tot pe drumul de ţară.

Sătenii – dacă o mână de colibe şi şoproane putea fi numită sat – fuseseră deja conduşi de călăreţii companiei lui Şevlov, agitaţi, stârnind praful, strunindu-şi caii. Lui Escayrac, mereu cu capul înfierbântat şi deloc zgârcit cu biciul, nu-i era milă de vite. Alţii îşi încurajau caii în jurul gospodăriilor. Câinii lătrau, femeile boceau, copiii ţipau.

Trei călăreţi au pătruns la Şevlov. Yan Malkin, subţire ca o aşchie, poreclit Vătrai. Prospero Basti, mai cunoscut sub numele de Sperry. Şi Aileach Mor-Dhu, poreclită Sfârlează, pe o iapă sură.

— I-am adunat, după cum aţi poruncit, a spus Sfârlează, împingându-şi căciula din blană de râs spre ceafă. Tot satul.

— Fă-i să tacă.

Oamenii adunaţi au tăcut, ajutaţi şi de bâte şi bastoane.

Şevlov s-a apropiat.

— Care este numele acestei văgăuni?

— Voinţa.

— Altă Voinţa? N-au pic de fantezie ţăranii ăştia! Du constructorii, Sperry. Arată-le unde să pună stâlpul, altfel iar o să încurcăm locurile.

Sperry a şuierat şi şi-a întors calul. Şevlov s-a îndreptat spre săteni. Vătrai şi Sfârlează l-au flancat.

— Locuitori ai Voinţei! li s-a adresat Şevlov, ridicându-se în scăriţe. Fiţi cu mare băgare de seamă la ce vă voi spune! Prin voinţa şi porunca Maiestăţii Sale, milostivul rege Vizimir, care domneşte binevoitor asupra noastră, vă informez că, de acum, acest teritoriu, până la stâlpii de la hotare, aparţine regatului Redaniei şi că Maiestatea Sa, regele Vizimir, este monarhul şi stăpânul vostru! Îi datoraţi

onoare, ascultare şi răsplată. Iar cu zeciuiala sunteţi cam în urmă! La porunca regelui, trebuie să plătiţi imediat datoria. O veţi vărsa în cutia comornicului aici de faţă.

— Dar cum? a strigat cineva din mulţime. Cum adică să mai plătim? Doar am mai plătit!

— Ne-au sugrumat cu zeciuiala asta!

— Comornicii temerieni v-au sugrumat. Ilegal, pentru că aici nu mai suntem în Temeria, ci în Redania. Uitaţi-vă şi voi unde sunt stâlpii.

— Dar chiar ieri a fost Temeria aici! a ţipat unul dintre colonişti. Cum este posibil? Am plătit după cum au poruncit...

— N-aveţi niciun drept!

— Cine? a răcnit Şevlov. Cine a vorbit? Am dreptul, şi încă cum! Am ordinul regelui! Suntem armata regelui! Am spus: cine vrea să-şi păstreze gospodăria aici trebuie să plătească zeciuiala până la ultima leţcaie! Cine nu vrea va fi alungat! Aţi plătit Temeriei? Atunci să vă căraţi în Temeria! Valea, luaţi-vă tălpăşiţa acolo, dincolo de hotar! Dar numai cu ceea ce puteţi lua în două mâini, căci gospodăriile şi animalele aparţin Redaniei!

— Ăsta-i jaf! Jaf şi tâlhărie la drumul mare! a strigat un sătean înalt, cu părul zburlit, în timp ce păşea înainte. Şi nu sunteţi din armata regelui, ci sunteţi nişte bandiţi ordinari! N-aveţi dreptul...

Escayrac a înaintat şi l-a biciuit pe răsculat cu o vână de bou. Bărbatul s-a prăbuşit. Ceilalţi au fost potoliţi cu arborii suliţelor. Compania lui Şevlov ştia cum să facă faţă sătenilor. Mutaseră graniţa de o săptămână şi mai potoliseră destul de multe aşezări.

— Vine cineva în goană, a spus Vătrai, arătând cu cravaşa. Oare n-o fi Fysh?

— Chiar el este, a confirmat Şevlov, cu mâna streaşină la ochi. Scoate-o pe ciudată din căruţă şi adu-o aici. Iar tu, ia câţiva flăcăi şi patrulează zona. Mai sunt colonişti izolaţi, care trăiesc prin poieni şi prin rarişti. Şi lor trebuie să li se aducă la cunoştinţă cui să plătească zeciuiala de-acum înainte. Iar dacă cineva se împotriveşte, ştii ce-ai de făcut.

Sfârleaza i-a aruncă un rânjet de lup, cu dinţii scăpărând. Şevlov simţea compasiune faţă de coloniştii pe care avea să-i întâlnească în cale. Cu toate că nu-i prea păsa de soarta lor.

S-a uitat la soare. *Trebuie să ne grăbim. Până la prânz ar mai trebui să mai doborâm nişte stâlpi temerieni. Şi să-i implântăm pe-ai noştri.*

— Tu, Vătrai, urmează-mă. Să mergem în întâmpinarea oaspeţilor.

Erau doi oaspeţi. Unul avea o pălărie de paie, mandibula bine conturată, o bărbie proeminentă şi faţa întreagă acoperită de o barbă de câteva zile. Celălalt avea o constituţie puternică, era un adevărat uriaş.

— Fysh.

— Coane sergent.

Şevlov a pufnit. Javil Fysh – nu fără motiv – făcuse aluzie la o cunoştinţă comună de demult, când amândoi slujiseră în armata obişnuită. Lui Şevlov nu-i plăcea să-şi amintească de acea perioadă. Nu voia să-şi amintească nici de Fysh, nici de serviciul militar şi nici de solda de rahat primită ca subofiţer.

— După cum văd – Fysh a făcut un semn cu capul spre sat, de unde continuau să se audă ţipete şi planşete compania liberă lucrează din plin. O expediţie punitivă, nu? O să dai foc?

— Asta-i treaba mea.

Nu voi da foc satului, se gândea el în sinea lui. Cu mare părere de rău, pentru că îi plăcea să dea foc satelor. Şi companiei îi plăcea. Dar nu i se ordonase. Îi ordonaseră doar să mute graniţa şi să colecteze zeciuiala de la colonişti. Să-i alunge pe cei care se împotrivesc, dar să nu se atingă de proprietăţi. Acestea urmau să servească noilor colonişti care aveau să fie aduşi aici. Dinspre nord, unde chiar şi pustiurile erau suprapopulate.

— Am prins-o pe ciudată şi o am acolo, conform ordinelor. Este legată. N-a fost uşor, aş fi cerut mai mult dacă aş fi ştiut dinainte. Dar ne-am înţeles la cinci sute, aşa că cinci sute rămâne.

La un semn din cap al lui Fysh, namila s-a apropiat şi i-a întins lui Şevlov două tăşcuţe. Pe antebraţ avea tatuată o viperă răsucită în forma literei S în jurul lamei unui pumnal. Şevlov cunoştea acel tatuaj.

Un cavaler din companie a apărut împreună cu prizoniera. Femeia avea un sac pe cap care îi ajungea până la genunchi, strâns cu o frânghie care îi bloca braţele. Picioarele goale îi ieşeau de sub sac, subţiri ca beţele.

— Dar ce-i asta? l-a întrebat Fysh arătând spre sac. Ei, dragul meu conaş sergent? Cinci sute de coroane novigradiene mi se par cam prea mult pentru o mâţă legată într-un sac.

— Sacul este gratis, i-a răspuns sec Şevlov. La fel ca sfatul bun pe care urmează să ţi-l dau. Nu-l dezlega şi nu te uita înăuntru.

— De ce?

— Este riscant. Muşcă. Şi ar putea să arunce vreo vrajă.

Uriaşul a luat prizoniera şi a aşezat-o în şa. Ciudata, tăcută până în acel moment, a început să se zvârcolească, să dea din picioare, să ţipe din sac. Nu a ajutat-o prea mult, sacul pur şi simplu o împiedica.

— De unde pot să ştiu eu că este fata pentru care am plătit? Şi că nu cumva-i o fată oarecare? a întrebat Fysh. Poate chiar din acest sat?

— Mă acuzi că mint?

— Vai de mine, dar de unde şi până unde! s-a liniştit Fysh, ajutat de faptul că îl văzuse pe Vătrai mângâind mânerul toporului atârnat în şa. Te cred, Şevlov. Tu nu umbli cu vorbe-n vânt, ştiu. Ne cunoaştem bine, nu-i aşa? În vremurile bune…

— Mă grăbesc, Fysh. Datoria mă cheamă.

— Rămâi cu bine, sergent.

— Sunt tare curios… a spus Vătrai, privindu-i pe cei doi bărbaţi care se îndepărtau. Sunt tare curios să ştiu ce au cu ea. Cu ciudata aia. Nu l-ai întrebat.

— Nu l-am întrebat, a recunoscut sec Şevlov. Despre unele lucruri nu se pun întrebări.

O compătimea puţin pe prizonieră. Nu că i-ar fi păsat

prea mult de soarta ei. Dar şi-a dat seama că va fi vai şi-amar de ea.

Într-o lume în care moartea este un vânător nu există timp pentru îndoieli şi remuşcări. Există doar timp pentru decizii. Nu contează care sunt deciziile, niciuna nu este mai mult sau mai puţin importantă decât celelalte. Într-o lume în care moartea este un vânător nu există decizii importante sau neimportante. Există doar deciziile luate de un războinic în faţa unei condamnări iminente.

CARLOS CASTANEDA, *Roata timpului*

12

La o răscruce de drumuri era un indicator, un stâlp pe care erau scânduri indicând cele patru puncte cardinale. Zorile l-au prins în acelaşi loc în care aterizase când fusese expulzat din portal, pe iarba îmbibată de rouă, printre tufişurile de pe malurile unei mlaştini sau ale unui iaz plin de păsări care, ciripind şi ţipând, l-au trezit dintr-un somn greu şi profund. În timpul nopţii băuse un elixir vrăjitoresc pe care îl purta întotdeauna cu el pentru orice eventualitate, într-o ploscuţă de argint ascunsă sub centură. Elixirul, numit Grangurul, era considerat un antidot mai ales în cazul otrăvirilor, al infecţiilor şi al consecinţelor oricăror veninuri şi toxine. Grangurul de Aur îl salvase pe Geralt mai des decât îşi amintea, dar nu-i provocase niciodată reacţii ca cele pe care le avusese în acea noapte. După ce îl luase, vrăjitorul se luptase preţ de o oră cu crampe şi cu refluxuri gastrice extrem de puternice, conştient că nu îşi permite luxul să vomite. Drept urmare, deşi reuşise să câştige bătălia, căzuse epuizat într-un somn profund. Ceea ce putea fi, de asemenea, şi efectul combinaţiei dintre veninul de scorpion, elixir şi teleportare.

În ceea ce priveşte teleportarea, nu era sigur ce se întâmplase, cum şi de ce portalul creat de Degerlund îl aruncase chiar aici, în această pustietate mlăştinoasă. Se îndoia că asta fusese intenţia magicianului; era, mai degrabă, o eroare tipică de teleportare, lucru de care se temea de o săptămână. Despre care auzise de multe ori şi la care asistase în câteva rânduri: un portal care, în loc să trimită pasagerul la destinaţie, îl expulza într-un loc complet diferit, într-un loc absolut aleatoriu.

Când şi-a recăpătat cunoştinţa, ţinea o spadă în mâna dreaptă şi o bucată de pânză în stânga, pe care, în lumina dimineţii, a identificat-o ca fiind manşeta unei cămăşi. Pânza fusese tăiată frumos, de parcă s-ar fi folosit un cuţit. Cu toate acestea, nu avea urme de sânge, aşa că portalul nu-i tăiase mâna, ci doar cămaşa magicianului. Vrăjitorului

îi părea rău că numai cămaşa fusese tăiată.

Cea mai gravă eroare a unui portal la care fusese martor Geralt, după care îi pierise pentru totdeauna cheful de a fi teleportat, se petrecuse la începutul carierei sale de vrăjitor. În acea perioadă, printre parveniţi, nobili şi tinerimea de aur era la modă călătoria dintr-un loc în altul, iar unii magicieni făceau posibilă această distracţie în schimbul unor sume fabuloase. Într-o zi – de fapt, chiar sub ochii vrăjitorului –, în portalul de sosire a apărut un pasionat de teleportare tăiat exact pe jumătate de sus în jos. Arăta ca o cutie de contrabas larg deschisă. Apoi tot ce era în interior a răbufnit şi s-a împrăştiat pe pământ. După acel episod, fascinaţia vrăjitorului pentru teleportare se diminuase semnificativ.

În comparaţie cu aceea, se gândea el, *aterizarea într-o mlaştină era un adevărat lux.*

Nu-şi recăpătase încă toate forţele, continua să fie încercat de ameţeli şi de greaţă. Însă nu avea timp să se odihnească. Ştia că portalurile lăsau urme, că magicienii aveau posibilitatea să urmărească traseul unei teleportări. Dar dacă, aşa cum bănuia el, portalul era avariat, urmărirea traseului era aproape imposibilă. În orice caz, nu ar fi fost prea înţelept să rămâi în preajma locului de aterizare.

A pornit într-un marş rapid ca să se încălzească şi să se învioreze. *Totul a început de la spade,* se gândea el, stropindu-se într-o baltă. *Cum spunea Jaskier? Un lanţ de coincidenţe şi evenimente nefericite? Mai întâi, mi-am pierdut spadele. N-au trecut trei săptămâni şi mi-am pierdut iapa. Am lăsat-o pe Babuşca în Pinet, unde, dacă n-a găsit-o cineva şi nu şi-a însuşit-o, mai mult ca sigur a fost mâncată de lupi. Spadele, calul. Ce altceva*? Îi era frică să se mai gândească.

După o oră de mers pe terenul mlăştinos, a ajuns într-un loc mai uscat şi, după încă o oră, s-a trezit pe un drum bătătorit. În cele din urmă, după o jumătate de oră pe acel drum, a nimerit la o răscruce.

La răscruce de drumuri era un indicator, un stâlp pe care

erau bătute în cuie câteva scânduri care indicau cele patru puncte cardinale. Toate erau murdărite de găinaţul păsărilor migratoare şi ciuruite de săgeţile de arbaletă. Evident, fiecare drumeţ se simţea obligat să tragă cu arbaleta în stâlpul indicator. Prin urmare, pentru a citi indicaţiile, trebuia să te apropii foarte mult.

Vrăjitorul s-a apropiat. Şi a descifrat direcţiile. Pe scândura orientată spre est, judecând după poziţia soarelui, era scris Chippir, pe cea opusă era marcat drumul spre Tegmond. Cea de-a treia placă indica Findetann, iar a patra arăta nu se mai ştie ce, căci cineva găsise potrivit să ungă scrisul cu smoală. În ciuda acestui fapt, Geralt îşi făcuse deja o idee despre locul în care se afla.

Portalul îl aruncase pe un interfluviu format între două braţe ale Pontarului. Braţul sudic, în virtutea dimensiunii sale, primise un nume de la cartografi şi apărea pe multe hărţi cu numele Embla. În ceea ce priveşte teritoriul – sau, mai bine zis, miniteritoriul – care se întindea între cele două braţe, fusese numit Emblonia. Adică aşa se numea odată, cu mult timp în urmă. Şi tot cu mult timp în urmă încetase să se mai numească aşa. Regatul Emblonia încetase să mai existe de vreo jumătate de veac. Din diverse motive.

În majoritatea regatelor, principatelor, ducatelor şi a altor forme de organizare a puterii şi a relaţiilor sociale din teritoriile cunoscute de Geralt, lucrurile funcţionau şi se administrau destul de bine. Este adevărat, din când în când sistemul mai şchiopăta, dar funcţiona. În majoritatea covârşitoare a comunităţilor, clasa conducătoare chiar guverna şi nu se limita doar să fure, să o ţină în jocuri de noroc şi în desfrâu sau să-şi vadă de aventurile riscante şi de corupţie. Doar o mică parte din elita socială era alcătuită din indivizi care credeau că „igiena” este prenumele unei prostituate şi că gonoreea este o pasăre din familia ciocârliei. Într-o oarecare măsură, printre meşteşugari şi fermieri se numărau şi câţiva nechibzuiţi care trăiau de pe o zi pe alta, având drept singur scop obţinerea rachiului de azi, incapabili, cu inteligenţa lor rudimentară, să priceapă ceva greu de înţeles precum ziua de mâine sau rachiul de a

doua zi. Preoţii, cei mai mulţi, nu furau bani de la oameni şi nu corupeau minori, ci trăiau izolaţi în temple, unde se angajau trup şi suflet în rezolvarea misterelor credinţei. Psihopaţii, ciudaţii, excentricii şi idioţii nu căutau cu orice preţ să intre în politică şi să obţină funcţii guvernamentale şi administrative importante, ci îşi asumau distrugerea propriilor vieţi de familie. Tâmpiţii de prin sate rămâneau în sate, în spatele hambarelor, fără să încerce să joace rolul tribunilor plebei. Aşa era în majoritatea statelor.

Dar regatul Emblonia nu era precum majoritatea statelor. Era în minoritate din toate punctele de vedere pomenite. Şi din multe altele.

Prin urmare, căzuse în declin. Şi în cele din urmă dispăruse. Vecinii săi puternici, Temeria şi Redania, contribuiseră cu toate forţele la această situaţie. Emblonia, în ciuda eşecului său ca entitate politică, avusese o anumită bogăţie. La urma urmei, era situată în câmpia aluvionară a râului Pontar, care depusese acolo de secole întregi sedimentele purtate de curent. În acest fel se acumulaseră aluviuni nemaipomenit de fertile şi de productive, care se regăseau în solul prielnic pentru agricultură. Sub conducerea suveranilor din Emblonia, acele pământuri fertile se transformaseră însă în curând în pustiuri pline de iazuri, în care puteau fi cultivate puţine plante şi chiar şi mai puţine puteau fi recoltate. Între timp, Temeria şi Redania cunoscuseră o creştere semnificativă a populaţiei, iar producţia agricolă devenise o chestiune vitală. Aluviunile Embloniei erau ispititoare. Astfel, cele două regate, separate de râul Pontar, au împărţit Emblonia între ele fără prea multe discuţii şi i-au şters numele de pe hartă. Partea anexată de Temeria a fost numită Pontaria, iar partea care i-a revenit Redaniei a devenit Promontoriul. Hoarde de colonişti au fost aduse în câmpia aluvionară. Sub ochii vigilenţi ai administratorilor destoinici şi ca urmare a rotaţiei culturilor şi a ameliorării terenurilor, suprafaţa, cu toate că era mică, a devenit în curând un adevărat Corn al Abundenţei agrar.

N-a durat mult şi au început şi disputele. Cu cât erau mai

îmbelşugate recoltele date de câmpia aluvionară a Pontarului, cu atât erau mai aprinse disputele. Tratatul care delimita graniţa dintre Temeria şi Redania conţinea clauze care permiteau o sumedenie de interpretări, iar hărţile ataşate tratatului erau inutile, căci cartografii lucraseră de mântuială. Unde mai pui că râul însuşi înrăutăţise lucrurile – după perioade ploioase mai lungi, reuşise să-şi schimbe cursul şi să-şi mute albia cu două sau trei mile. Astfel, Cornul Abundenţei se transformase într-un măr al discordiei. Planurile căsătoriilor şi alianţelor dinastice au picat, au început să se înmulţească notele diplomatice, războaiele vamale şi embargourile comerciale. Conflictele de frontieră au devenit din ce în ce mai puternice, vărsarea de sânge părea inevitabilă. Ceea ce, în cele din urmă, s-a şi întâmplat. Şi de atunci se întâmpla în mod regulat.

În pelerinajele sale în căutarea unui loc de muncă, Geralt evita de obicei teritoriile în care aveau loc deseori ciocniri armate, deoarece pe astfel de meleaguri îţi găseai cu greu de lucru. După ce avuseseră de-a face o dată sau de două ori cu armata de rând, cu mercenarii sau cu dezertorii, fermierii au înţeles că vârcolacii, strigoii, trolii de sub pod sau stafiile care ieşeau din gorgane erau, de fapt, o problemă măruntă şi o ameninţare minoră şi că ar fi fost o risipă de bani să angajeze un vrăjitor. Că existau chestiuni mai urgente, cum ar fi reconstrucţia colibei incendiate de soldaţi şi cumpărarea unor găini care să le înlocuiască pe cele pe care aceştia le furaseră şi le devoraseră. Din aceste motive, Geralt avea prea puţine cunoştinţe despre Emblonia – sau, conform hărţilor mai noi, despre Pontaria şi Promontoriu. De exemplu, habar nu avea care dintre localităţile ale căror nume erau scrise pe indicator ar fi fost cea mai apropiată şi spre care ar fi trebuit să se îndrepte pentru a-şi lua rămas-bun de la pustietate cât mai curând posibil şi a saluta din nou orice formă de civilizaţie.

Geralt s-a hotărât s-o ia spre Findetann, adică spre miazănoapte. Căci Novigradul se afla cam în acea direcţie, acolo ar fi trebuit să ajungă, iar dacă voia să-şi recupereze spadele, ar fi trebuit s-o facă înainte de cincisprezece iulie.

După vreo oră de marş vioi, a dat peste ceea ce ar fi vrut să evite cu orice preţ.

În imediata apropiere a poienii se aflau o fermă ţărănească, o colibă acoperită cu paie şi câteva coteţe. Faptul că se întâmpla ceva acolo era indicat de lătratul puternic al unui câine şi de zgomotul furibund al păsărilor de curte. De strigătele unui copil şi de plânsetul unei femei. De înjurături.

Geralt se apropia, blestemându-şi în gând atât ghinionul, cât şi scrupulele.

Penele zburau în văzduh, unul dintre bărbaţii înarmaţi lega de şa o găină pe care tocmai o prinsese. Un alt bărbat îl lovea cu harapnicul pe săteanul care se zvârcolea pe pământ. Altul se lupta cu o femeie într-o rochie sfâşiată şi cu un copil agăţat de ea.

Geralt s-a apropiat, a apucat în tăcere şi fără vâlvă braţul ridicat cu harapnicul pregătit să lovească şi l-a răsucit. Bărbatul a urlat. Geralt l-a împins în peretele coteţului. Apoi, apucându-l de guler, l-a îndepărtat de femeie pe altul şi l-a izbit de gard.

— Valea de-aici, i-a spus scurt. Acum.

Şi-a scos rapid spada pentru a-i arăta că trebuie tratat corespunzător gravităţii situaţiei. Şi pentru a-i atrage atenţia explicit asupra posibilelor consecinţe ale comportamentului inadecvat.

Unul dintre bărbaţii înarmaţi a izbucnit în hohote de râs. Altul l-a imitat, punându-şi mâna pe mânerul spadei.

— De ce te bagi unde nu-ţi fierbe oala, vagabondule? Cauţi moartea cu lumânarea?

— Valea, am spus.

Cel care lega găinile s-a întors cu faţa şi s-a îndepărtat de cal. Şi s-a dovedit a fi o femeie. Frumoasă, chiar dacă mijea antipatic ochii.

— Ţi s-a urât cu viaţa?

Femeia demonstra că ştie să-şi schimonosească buzele într-un mod şi mai respingător.

— Sau poate eşti cam înapoiat? Nu ştii să numeri? Te ajut

eu. Tu eşti unu, noi suntem trei. Asta înseamnă că suntem mai mulţi. Înseamnă că acum ar trebui să te răsuceşti pe călcâie şi să speli putina cât mai repede posibil. Atât timp cât mai ai călcâie.

— Valea! N-o să mai repet.

— Aha. Aşadar, pentru tine, trei nu sunt mare scofală. Dar o duzină?

Un ropot de copite s-a ridicat de jur-împrejur. Vrăjitorul s-a răsucit pe călcâie.

Nouă cavaleri înarmaţi apărură. Cu lăncile şi suliţele îndreptate spre el.

— Tu, de colo! Terchea-berchea! Spada la pământ!

Nu s-a supus. A sărit în faţa coteţului de găini, astfel încât măcar spatele să-l aibă acoperit.

— Ce se întâmplă, Sfârlează?

— Un colonist ni s-a pus de-a curmezişul, a pufnit femeia numită Sfârlează. Cică el nu plăteşte zeciuiala, că deja a plătit-o o dată, bla-bla-bla. Aşa că ne-am gândit să-l învăţăm minte – când colo, din senin, acest individ cu părul alb a apărut de nicăieri. Se pare că avem un cavaler nobil, un apărător al celor sărmani şi oprimaţi. E singur, dar a sărit la noi.

— Oare o fi chiar atât de bun la sărituri? a chicotit unul dintre cavaleri, îndemnându-şi calul spre Geralt şi ameninţându-l cu suliţa. Să vedem cum o să sară străpuns ca o frigăruie!

— Aruncă spada! i-a poruncit un cavaler cu o beretă împodobită cu pene, care părea a fi comandantul. Spada la pământ!

— Îl străpung, Şevlov?

— Lasă-l în pace, Sperry.

Şevlov îl privea pe vrăjitor de sus, din şaua calului.

— Nu vrei să arunci spada, nu? Eşti chiar aşa de breaz? Te crezi aşa de tare? Mănânci stridiile cu tot cu cochilii? Bei terebentină? Nu îngenunchez! în faţa nimănui? Şi îţi pasă doar de cei cărora trebuie să li se facă dreptate? Eşti chiar atât de sensibil la nedreptăţi? Ia să vedem. Vătrai, Ligenza, Floquet!

Cei trei gealaţi înarmaţi l-au înţeles repede pe şef, se pare că aveau experienţă cu astfel de cazuri şi că mai procedaseră astfel. Au sărit din şa. Unul i-a pus un cuţit la gât colonistului, al doilea a tras-o pe femeie de păr, iar al treilea l-a smucit pe copil, care a început să ţipe.

— Spada la pământ, i-a spuse Şevlov. Şi imediat. Altfel... Ligenza! Taie-i beregata ţăranului.

Geralt şi-a aruncat spada. L-au înconjurat imediat, l-au izbit de scânduri şi l-au ameninţat cu lamele.

— Aha! a exclamat Şevlov, descălecând. A mers! Ai dat de belea, apărător al ţăranilor. Ai zădărnicit planurile şi ai sabotat oamenii aflaţi în slujba regelui. Iar eu sunt autorizat să arestez şi să duc în faţa judecătorului pe oricine se face vinovat de astfel de fapte.

— Să-l arestezi? s-a încruntat cel care se numea Ligenza. De ce să ne legăm la cap fără să ne doară? Să-i punem un laţ la gât şi să-l spânzurăm de o creangă! Şi am terminat povestea!

— Sau să-l executăm pe loc!

— Dar eu l-am mai văzut, a spus brusc unul dintre călăreţi. E vrăjitor.

— Un ce?

— Un vrăjitor. Un magician care le vine de hac monştrilor pentru bani.

— Un magician? Pfui, pfui! Să-l ucidem degrabă, până nu ne aruncă vreo vrajă!

— Taci, Escayrac. Continuă, Trent. Unde l-ai văzut şi în ce împrejurări?

— Era în Maribor. La primarul de acolo, care îl angajase să omoare nu ştiu ce monstru. Nu-mi aduc aminte. Dar îmi aduc aminte de el, de părul lui alb.

— Aha! Aşadar, dacă ne-a atacat, cineva trebuie să-l fi angajat împotriva noastră!

— Vrăjitorii au treabă cu monştrii. Numai de monştri îi protejează pe oameni.

— Aha! Sfârlează şi-a tras calpacul din blană de râs peste ceafă: Am zis eu! Un nobil apărător! I-a văzut pe Ligenza bătându-l pe ţăran cu harapnicul şi pe Floquet, care era cât

pe ce s-o violeze pe muiere…

— Şi el a dat buzna, aşadar! a pufnit Şevlov. Şi a crezut că sunteţi nişte monştri? Atunci aţi avut mare noroc. Glumeam. Pentru că, din câte văd eu, lucrurile sunt foarte simple. Când slujeam în armată, am auzit lucruri complet diferite despre aceşti vrăjitori. Erau angajaţi pentru orice, ca spioni, ca gărzi de corp, chiar pentru asasinate. Li se spunea „motani”. Pe acesta Trent l-a văzut în Maribor, Temeria. Înseamnă că este un mercenar temerian, angajat chiar împotriva noastră, pentru stâlpii de la hotar. În Findetann m-au avertizat cu privire la mercenarii temerieni şi mi-au promis o recompensă pentru cei pe care îi vom prinde. Aşa că îl vom duce legat fedeleş în Findetann, îl vom preda comandantului şi ne vom încasa recompensa. Haide, legaţi-l. De ce staţi acolo? Vă temeţi? Staţi fără grijă, căci nu va opune nicio rezistenţă. Doar ştie ce le-am face ţăranilor în acest caz.

— Şi cine se încumetă să-l atingă, la naiba? Dacă este magician?

— Pfui, ducă-se pe pustii!

— Sunteţi nişte laşi! a strigat Sfârlează, desfăcând chingile desagilor. Iepurilor! O voi face eu, căci văd că nimeni nu are ouă!

Geralt s-a lăsat legat. Hotărâse să se supună. Deocamdată.

Pe drumul care ieşea din pădure au apărut două căruţe trase de boi, căruţe încărcate cu stâlpi şi cu altele trebuincioase construcţiilor din lemn.

— Să meargă careva după tâmplar şi comornic, a ordonat Şevlov. Şi să-i aducă înapoi. Am bătut destui stâlpi pe ziua de azi, ajunge deocamdată. Vom face un popas aici. Scotociţi prin ogradă, poate găsiţi nişte fân pentru cai. Şi ceva de haleală pentru noi.

Ligenza a ridicat de la pământ spada lui Geralt – achiziţia lui Jaskier – şi a cercetat-o.

Şevlov i-a luat-o din mână, a cântărit-o, a fluturat-o şi a făcut o morişcă.

— Aţi avut noroc că am ajuns la ţanc. V-ar fi rupt în

bucăţi şi pe tine, şi pe Sfârlează, şi pe Floquet. Circulă multe legende despre spadele de vrăjitori. Din cel mai bun oţel, pliat şi forjat de mai multe ori, pliat şi forjat din nou. Şi, de parcă n-ar fi fost destul, descântate cu vrăji speciale. De aceea sunt foarte puternice, rezistente, flexibile şi ascuţite. Lama unui vrăjitor, credeţi-mă, pătrunde prin tabla şi zalele armurilor de parcă ar fi tunici de in şi taie oricare alte lame ca pe tăieţei.

— Nu se poate, a spuse Sperry. La fel ca mulţi dintre tovarăşii săi, avea pe mustăţi smântână pe care o găsiseră în fermă şi pe care o băuseră până la ultima picătură: Nu le poate tăia ca pe tăieţei.

— Nici mie nu-mi vine-a crede, a adăugat Sfârlează.

— Este şi greu de crezut aşa ceva, a întărit Vătrai.

— Da? Şevlov a adoptat o poziţie de gardă: Atunci să vină careva ca s-o încercăm. Ce, nu se găseşte niciun voluntar? Nimeni nu e în stare? Ai? De ce aţi amuţit aşa, dintr-odată?

— Bine.

Escayrac a făcut un pas înainte şi şi-a scos spada.

— Eu sunt în stare. Fie ce-o fi! Vom vedea dacă… Să ne duelăm, Şevlov.

— Să ne duelăm. Unu, doi, trei!

Spadele s-au ciocnit cu un scrâşnet. Un geamăt tânguitor s-a ridicat din metalul crăpat. Sfârlează s-a ghemuit când o aşchie de oţel i-a şuierat pe lângă tâmplă.

— La naiba! a exclamat Şevlov uitându-se neîncrezător la lama ştirbită la câţiva ţoii deasupra gărzii aurii.

— Iar pe-a mea nu-i nici măcar o zgârietură! a exclamat Escayrac ridicând spada. He, he, he! Nici măcar o zgârietură! Niciun semn!

Sfârlează a început să râdă ca o fetiţă. Ligenza a început să behăie ca o capră. Ceilalţi chicoteau.

— Spadă de vrăjitor, spuneai? a pufnit Sperry. Taie celelalte lame ca pe tăieţei? Poate că tu eşti un tăieţel nenorocit.

— Este… a început Şevlov, strângându-şi buzele. Este o blestemăţie, la naiba! O porcărie blestemată… Iar tu…

A azvârlit ce mai rămăsese din spadă, i-a aruncat o privire lui Geralt şi a arătat cu un deget acuzator spre el.

— Eşti un trişor, un escroc şi un pungaş. Te dai drept vrăjitor şi porţi o asemenea porcărie... Porţi o asemenea porcărie în loc de o lamă adevărată, ce dracu'? Tare curios aş fi să aflu câţi oameni de bună credinţă ai înşelat! De câţi bieţi semeni ţi-ai bătut joc şi le-ai luat banii degeaba, otreapă? O, ai să-ţi mărturiseşti toate păcatele în Findetan; starostele va avea grijă să te facă să spui şi cât lapte ai supt de la mămiţica ta!

A gâfâit, a scuipat, a bătut cu piciorul în pământ.

— Pe cai! Plecăm de aici!

Au plecat râzând, cântând şi fluierând. Colonistul şi familia lui i-au urmărit cu o privire sumbră. Geralt le-a văzut buzele mişcându-se. Era uşor de ghicit ce soartă şi ce nenorociri le dorea lui Şevlov şi companiei sale.

Nici măcar în cele mai îndrăzneţe visuri ale sale colonistul nu se putea aştepta ca dorinţele sale să-i fie îndeplinite cu o asemenea precizie. Şi atât de curând.

Au ajuns la o răscruce. Drumul care ducea spre vest, de-a lungul unei râpe, era brăzdat de şanţuri lăsate de roţi şi copite, ceea ce demonstra că pe-acolo circulau căruţele tâmplarilor. Şi în aceeaşi direcţie s-a dus şi compania. Geralt, legat de o frânghie prinsă de şa, mergea în spatele calului lui Sfârlează.

Calul lui Şevlov, care mergea în faţă, a nechezat şi s-a ridicat pe picioarele din spate.

Pe versantul râpei a fulgerat brusc, apoi a izbucnit un foc, care s-a conturat sub forma unei sfere lăptoase opalescente. Sfera a dispărut şi un grup ciudat a apărut în locul ei. Mai multe figuri îmbrăţişate, împleticite.

— Ce naiba! a înjurat Vătrai şi s-a îndreptat spre Şevlov, care îşi liniştea calul. Ce-i asta?

Din grup s-au desprins patru indivizi. Un bărbat subţire, cu părul lung, uşor efeminat. Doi uriaşi cu braţe lungi şi picioare strâmbe. Şi un pitic cocoşat cu o arbaletă imensă, formată din două arcuri mari de oţel.

— Buueh-hhhrrr-eeeehhh-bueeeeh! Bueeh-heeh!

— La arme! a ţipat Şevlov. Mâna pe armă, companie!

A şuierat o săgeată, urmată imediat de a doua din arbaleta uriaşă. Şevlov, lovit în cap, a murit pe loc. Vătrai, înainte de a cădea de pe şa, s-a uitat o clipă la burta străpunsă de săgeată.

— Pe ei! Compania şi-a scos spada ca un singur om: Atacăm!

Geralt nu avea deloc de gând să aştepte rezultatul încăierării. A format semnul Igni cu degetele, a ars funia care îl ţinea legat de mâini la încheieturi. A apucat-o pe Sfârlează de centură, a trântit-o la pământ şi a sărit pe cal.

A fulgerat orbitor, caii au început să necheze, să azvârle cu picioarele de dindărăt şi să taie văzduhul cu copitele picioarelor din faţă. Unii călăreţi au căzut şi au ţipat, călcaţi în picioare de propriii cai. Iapa sură a lui Sfârlează s-a înspăimântat şi ea, vrăjitorul nu a avut timp să o strunească. Sfârlează s-a ridicat, a sărit în sus, a apucat căpăstrul şi frâiele. Vrăjitorul a îmbrâncit-o cu un pumn şi a pornit în galop.

Aplecat peste grumazul iepei, nu l-a văzut pe Degerlund înspăimântând caii şi orbind călăreţii cu un alt fulger magic. Nici pe Bue şi pe Bang năpustindu-se asupra călăreţilor, urlând, unul înarmat cu un topor, celălalt cu un iatagan uriaş. Nu a văzut stropii de sânge, nu a auzit ţipetele victimelor.

Nu l-a văzut pe Escayrac murind şi nici, la scurt timp după el, pe Sperry, care fusese eviscerat ca un peşte de Bang. Nu l-a văzut pe Bue răsturnându-l pe Floquet de pe cal şi apoi trăgându-l de sub cal. Dar a auzit multă vreme strigătul sfâşietor al lui Floquet, cu vocea unui cocoş sacrificat.

A continuat să-l audă până când a părăsit drumul adâncindu-se în pădure.

Dacă doriţi să faceţi o ciorbă de cartofi mahakamiană, paşii sunt următorii: dacă este vară, luaţi un cocoşel, dacă este toamnă, o gâsculiţă. Dacă este iarnă sau chiar înainte de primăvară, luaţi o mână bună de ciuperci uscate. Puneţi-le într-o strachină, acoperite cu apă, înmuiaţi-le peste noapte, dimineaţa adăugaţi sare şi o jumătate de ceapă şi puneţi totul la fiert. Scurgeţi-le fără a arunca zeama, pe care o veţi turna într-un alt vas, nu înainte de a vă asigura că reziduurile care s-au aşezat inevitabil pe fundul străchinii nu se amestecă. Puneţi la fiert câţiva cartofi tăiaţi cubuleţe. Luaţi nişte slănină, tăiaţi-o cubuleţe şi prăjiţi-o. Tăiaţi ceapa solzişori şi prăjiţi-o la foc mare în untura rezultată din topirea slăninii, până când este aproape arsă. Luaţi un ceaun mare, turnaţi totul în el şi nu uitaţi de ciupercile tocate. Turnaţi zeama de la ciuperci, completaţi cu apă şi adăugaţi borş acru după gust (veţi găsi reţeta acestui borş din huşti în alt loc). Se fierbe, se condimentează cu sare, piper şi maghiran, după gust şi după bunul plac. Ornaţi cu untură topită. Albirea cu smântână este o chestiune de gust, dar aveţi grijă: adăugarea de smântână în ciorba de cartofi este contrară tradiţiei noastre piticane şi este mai degrabă conformă cu obiceiurile umane.

ELEONORA RHUNDURIN-PIGOTT, *Nemaipomenita bucătărie mahakamiană sau studiul aprofundat cu privire la metodele de gătit şi preparare a felurilor de mâncare pe bază de carne, peşte şi legume, precum şi pentru pregătirea diverselor sosuri, pentru coacerea deserturilor, pentru prepararea gemurilor, pentru producerea de preparate din carne, conserve, vinuri şi băuturi spirtoase, şi la diferitele secrete practice de gătit şi conservare necesare fiecărei*

gospodine desăvârşite, harnice şi care se respectă

13

La fel ca aproape toate staţiile de poştă, şi aceasta se afla la o răscruce de drumuri, mai exact în punctul în care se intersectau două drumuri. Era o construcţie acoperită cu şindrilă, cu un portic susţinut de coloane, cu un grajd alăturat şi cu o magazie de lemne, toate situate în mijlocul unui pâlc de mesteceni, albi, de parcă ar fi fost văruiţi. Era pustiu. Părea că nu există oaspeţi sau călători.

Epuizată, iapa sură se poticnea, se bălăngănea şi şovăia, cu un mers ţeapăn, ţinându-şi capul aproape de pământ. Geralt a condus-o până la grăjdar şi i-a întins frâiele.

Grăjdarul părea să aibă vreo patruzeci de ani şi se aplecase puternic sub greutatea vârstei. A mângâiat grumazul iepei, apoi şi-a privit palmele. L-a măsurat pe Geralt din cap până-n picioare, apoi a scuipat chiar între picioarele lui. Vrăjitorul a clătinat din cap, oftând. Nu era surprins. Ştia că era vinovat, exagerase cu acel galop frenetic, mai ales pe un teren accidentat. Voia să se îndepărteze cât mai repede posibil de Sorel Degerlund şi de supuşii săi. Era conştient că era o justificare jalnică, el însuşi nu avea o părere grozavă despre cei care îşi călăreau iepele într-un asemenea hal.

Grăjdarul s-a îndepărtat trăgând după el iapa şi mormăind în barbă. Nu era greu să ghicească ce mormăia şi ce gândea. Geralt a oftat, a deschis uşa şi a călcat pragul poştei.

Copleşit de mirosul plăcut care domnea în interior, şi-a dat seama că postise de mai bine de o zi.

— N-avem cai.

Şeful de poştă i-a anticipat întrebarea, apărând din spatele tejghelei.

— Iar următoarea diligenţă ajunge doar peste două zile.

— Aş mânca ceva. Geralt şi-a ridică privirea spre grinzile şi căpriorii tavanului înalt: Plătesc.

— N-avem nimic.

— Haide, conaşule şef de poştă, s-a auzit o voce dintr-un

colţ al sălii. Aşa se cuvine să fie trataţi drumeţii?

Un pitican stătea la o masă, într-un colţ. Avea părul şi barba ca inul şi purta o jachetă bordo cu diverse modele brodate, împodobită cu nasturi de alamă în faţă şi la manşete. Avea obrajii rumeni şi nasul mare. Din când în când, Geralt văzuse în piaţă cartofi neobişnuiţi, de culoare rozalie. Nasul piticanului avea aceleaşi culoare şi formă.

— Mi-ai propus o ciorbă de cartofi. Piticanul i-a aruncat o privire severă şefului de poştă pe sub sprâncenele sale stufoase: Doar nu vrei să spui că soţia ta pregăteşte o singură strachină de mâncare? Pun rămăşag pe cât vrei tu că se găseşte chiar şi pentru conaşul care tocmai a sosit. Stai jos, drumeţule. Bei o bere?

— Cu plăcere, mulţumesc.

Geralt s-a aşezat, scoţând o monedă din ascunzătoarea de sub centură.

— Dar dă-mi voie, dragă conaşule, să-ţi fac eu cinste. În ciuda aparenţelor înşelătoare, nu sunt nici bandit, nici vagabond. Sunt vrăjitor. În timpul lucrului. De aceea îmi sunt hainele boţite şi arăt neglijent. Te rog să mă ierţi. Două beri, şefule de poştă.

Berile au apărut pe masă cât ai zice peşte.

— Nevastă-mea o să servească îndată ciorba, a mormăit şeful poştei. Şi să nu mi-o luaţi în nume de rău. Trebuie să am întotdeauna mâncarea pregătită. Nu ştii când se opreşte pe-aici vreun nobil în drumul lui, vreun olăcar regal sau vreo diligenţă... Dacă se termină mâncarea şi n-am nimic cu ce să-i servesc...

— Bine, bine...

Geralt şi-a ridicat ulcica. Cunoştea mulţi piticani, ştia cum să bea cu ei şi cum să le ţină toasturi.

— Pentru izbânda cauzei nobile!

— Şi pentru înfrângerea nenorociţilor! a adăugat piticanul, ciocnindu-şi ulcica de cea a vrăjitorului. Ce plăcere să bei cu cineva care cunoaşte uzanţele şi protocolul. Eu sunt Addario Bach. Mai precis Addarion, dar toată lumea îmi spune Addario.

— Geralt din Rivia.

— Vrăjitorul Geralt din Rivia. Addario Bach şi-a şters spuma de pe mustaţă: Numele tău a ajuns şi la urechile mele. Se vede că eşti om umblat prin lume, nu-i de mirare că ne ştii obiceiurile. Cât despre mine, vezi, am ajuns de la Cidaris cu poştalionul, cu diligenţă, cum se mai spune în Sud. Şi aştept, căci aici schimb poştalionul care merge de la Dorian la Tretogor, în Redania. Ah, ne-au venit şi ciorbele. Să le gustăm, să vedem cum sunt. Trebuie să ştiţi că cea mai bună ciorbă de cartofi este făcută de femeile noastre din Mahakam; nu mănânci ciorbă aşa de bună nicăieri. Cu borş de putină, gros, făcut din pâine neagră şi făină de secară, cu ciuperci şi ceapă bine prăjită.

Ciorba de cartofi de la staţia de poştă a fost delicioasă, cu carne de cocoş şi ceapă bine prăjită şi, dacă era cumva inferioară celei din Mahakam, pregătită de femeile piticanilor, Geralt nu a aflat niciodată din ce punct de vedere, întrucât Addario Bach a mâncat repede, în tăcere şi fără comentarii.

Deodată, şeful poştei s-a uitat pe fereastră, iar reacţia lui l-a împins pe Geralt să facă acelaşi lucru.

Doi cai se opriseră în faţa staţiei de poştă, ambii într-o stare poate mai deplorabilă decât animalul pe care îl capturase Geralt. Dar erau trei călăreţi. Mai exact, erau doi bărbaţi şi o femeie. Vrăjitorul s-a uitat cu atenţie prin încăpere.

Uşa a scârţâit. Sfârlează a intrat în staţia de poştă, urmată de Ligenza şi Trent.

— Cai…

Şeful poştei a amuţit când a văzut spada în mâna lui Sfârlează.

— Te-ai prins, i-a spuse femeia. Avem nevoie doar de cai. Trei. Aşa că mişcă-te mai repede, adu-i îndată din grajd.

— Cai n-a…

Nici de data aceasta şeful poştei nu şi-a terminat propoziţia. Sfârlează a sărit la el şi i-a fulgerat lama în faţa ochilor.

Geralt s-a ridicat.

— Hei!

Cei trei s-au întors spre el.

— Tu eşti, i-a spus Sfârlează printre dinţii încleştaţi. Tu. Vagabondul naibii!

Pe obraz, unde o pocnise Geralt, avea o vânătaie serioasă.

— Totul e din vina ta, a scuipat ea. Şevlov, Vătrai, Sperry… toţi au fost sacrificaţi, întreaga trupă. Şi pe mine, nenorocitule, m-ai dat jos de pe şa, mi-ai furat calul şi ai întins-o ca un laş. Acum o să ne socotim pentru asta.

Nu era foarte înaltă şi avea o constituţie destul de delicată. Dar vrăjitorul nu s-a lăsat păcălit. Ştia din experienţă că în viaţă este ca la poştă: chiar şi lucrurile cele mai groaznice sunt livrate în ambalaje delicate.

— Aceasta este o staţie de poştă! a strigat şeful de poştă din spatele tejghelei. Aflată sub protecţie regală!

— Aţi auzit? a întrebat Geralt încet. O staţie de poştă. Plecaţi de-aici.

— Măi ticălosule cu părul alb, tot aşa de prost stai cu socotelile, i-a şuierat Sfârlează. Trebuie să te ajut din nou să numeri? Tu eşti unu, noi suntem trei. Aceasta înseamnă că suntem mai mulţi.

— Voi sunteţi trei, i-a spus vrăjitorul, lăsându-şi privirea să se plimbe peste ei. Iar eu sunt unu. Dar asta nu înseamnă în niciun caz că sunteţi mai mulţi. Este un paradox matematic şi o excepţie de la regulă.

— Cum adică?

— Adică trebuie să vă luaţi călcâiele la spinare. Atâta timp cât mai sunteţi în stare şi cât le mai aveţi.

A văzut fulgerul din ochii ei şi şi-a dat seama imediat că Sfârlează era una dintre acele puţine persoane care, în timpul unei lupte, sunt capabile să lovească într-un punct complet diferit de locul în care se uită. Dar probabil că practicase acel truc de puţin timp, pentru că Geralt a evitat lovitura perfidă fără niciun efort. A evitat-o cu o semipiruetă, apoi a lovit-o cu piciorul stâng şi a izbit-o de tejghea. Femeia s-a prăbuşit atât de violent încât s-a auzit o bubuială.

Ligenza şi Trent o mai văzuseră cu siguranţă pe Sfârlează

în acţiune înainte, pentru că erau pur şi simplu uluiţi, încremeniţi şi cu gura căscată la eşecul său. Timp destul pentru ca vrăjitorul să pună mâna pe mătura pe care o zărise înainte într-un colţ. Trent a fost primul pe care l-a lovit în faţă cu mănunchiul de crenguţe de mesteacăn, apoi cu coada măturii în cap. Geralt i-a pus piedică cu mătura, l-a lovit cu piciorul în plica genunchiului şi l-a răsturnat la pământ.

Ligenza şi-a revenit în fire, a apucat spada, s-a năpustit asupra vrăjitorului şi a lovit din rever. Geralt i-a evitat lovitura cu o semiîntoarcere, apoi a făcut o piruetă completă, şi-a scos cotul în afară, iar Ligenza, purtat de propriul impuls, s-a trântit în el cu traheea, a gâfâit şi a căzut în genunchi. În cădere, Geralt i-a smuls spada din mână şi i-a aruncat-o drept în sus. Spada s-a înfipt într-o grindă şi a rămas acolo.

Sfârlează l-a atacat de jos. Geralt abia a avut timp să se eschiveze. Lovindu-i mâna în care ţinea spada, a apucat-o pe femeie de braţ, a răsucit-o, a forţat-o să-şi îndoaie picioarele cu coada de mătură şi a izbit-o iar de tejghea. A scos din nou un bubuit.

Trent s-a năpustit asupra lui. Geralt l-a lovit cu mătura peste faţă o dată, de două ori, de trei ori, în succesiune rapidă, apoi l-a lovit cu coada la o tâmplă, apoi la cealaltă şi, luându-şi avânt, la gât. Apoi şi-a strecurat mătura între picioare, s-a angajat în luptă corp la corp, l-a apucat de braţ, i l-a răsucit, i-a smuls spada din mână şi i-a aruncat-o în sus. Şi a rămas acolo, înfiptă în altă grindă. Trent s-a întors, s-a împiedicat de o bancă şi s-a prăbuşit la pământ. Geralt a hotărât că nu era nevoie să-l mai rănească.

Ligenza s-a ridicat în picioare, dar a rămas neclintit, cu braţele atârnate, cu ochii pironiţi în sus, spre spadele înfipte în grinzi, prea sus, inaccesibile.

Sfârlează a atacat. Şi-a răsucit lama, a executat o fentă, a lovit în rever cu un scurt impuls. Era o tehnică potrivită în luptele de tavernă, în locuri strâmte şi slab iluminate. Pe vrăjitor nu-l deranjau nici lumina, nici lipsa ei şi cunoştea prea bine tehnica. Lama Sfârlezei a despicat văzduhul,

fenta a făcut-o să se întoarcă astfel încât să-l găsească pe Geralt în spate. Femeia a ţipat când vrăjitorul i-a strecurat coada măturii sub braţ şi i-a răsucit articulaţia cotului. I-a tras spada din mână şi a folosit-o pentru a o împinge.

— Mă gândeam s-o păstrez, a spus el, uitându-se la lamă. Drept recompensă pentru cazna mea. Dar m-am răzgândit. Nu voi purta o armă de bandit.

A aruncat spada în sus. Lama s-a înfipt într-un căprior, vibrând. Sfârlează, albă ca varul, şi-a dezvăluit dinţii din spatele buzelor răsucite într-un rânjet hidos. S-a ghemuit, apoi, cu o mişcare rapidă, a scos un cuţit din tureatca ciubotei.

— Asta chiar e o idee foarte proastă, a observat el, privind-o drept în ochi.

Pe drum se auzeau ropot de copite, fornăieli de cai şi zăngănit de arme. Dintr-odată, locul din faţa staţiei de poştă era înţesat de călăreţi.

— În locul vostru aş sta pe o bancă într-un colţ. Şi m-aş preface că nu sunt aici, le-a spus Geralt celor trei.

Uşa s-a trântit în mijlocul unui clinchet sonor de pinteni şi câţiva soldaţi cu calpace din blană de vulpe şi dublete scurte, negre, cu garnituri argintii, au intrat în sală.

Erau conduşi de un bărbat cu mustaţă, cu pieptul petrecut în curmeziş de o eşarfă stacojie, cu pumnul sprijinit de un buzdugan legat de centură.

— Serviciul regal! Sergentul de cavalerie Kovacs, escadronul doi al primei companii, forţele armate ale Maiestăţii Sale regele Foltest, regele Temeriei, Pontariei şi Mahakamului. În căutarea unei bande redaniene!

Pe o bancă dintr-un colţ, Sfârlează, Trent şi Ligenza îşi studiau cu atenţie boturile ciubotelor.

— Un grup de bandiţi redanieni sălbatici, mercenari şi tâlhari la drumul mare au trecut hotarul, a continuat sergentul de cavalerie Kovacs. Aceşti ticăloşi doboară stâlpii de frontieră, dau foc, jefuiesc, îi schingiuiesc şi-i ucid pe supuşii regelui. Învinşi ruşinos într-o ciocnire cu trupele regale, aceştia fug acum în căutarea unui refugiu şi se ascund prin pădure, aşteptând ocazia potrivită să treacă

frontiera. S-ar putea să apară prin preajmă. Vă avertizez că oferirea ajutorului, informaţiilor sau a oricărei alte forme de sprijin va fi considerată trădare, iar trădarea se pedepseşte cu spânzurătoarea! Au fost văzuţi străini aici, la staţia de poştă? Nou-veniţi? Adică suspecţi? Aş adăuga că există o recompensă pentru raportarea unui bandit sau pentru sprijinul în prinderea acestuia. O sută de oreni. Şefule de poştă?

Şeful de poştă a ridicat din umeri, s-a încovoiat, a bolborosit ceva şi a început să şteargă tejgheaua, aplecându-se atât de aproape că era cât pe ce să o atingă cu fruntea.

Sergentul s-a uitat în jur, apoi s-a îndreptat spre Geralt, zornăindu-şi pintenii.

— Şi tu, care... Ah! Mi se pare că te-am mai văzut. În Maribor. Te recunosc după părul alb. Dacă nu mă înşel, eşti un vrăjitor. Vânător şi ucigaş de tot soiul de monştri, aşa este?

— Aşa este.

— Atunci, n-am nimic împotriva dumitale, iar meseria dumitale, vreau să spun, este o meserie respectabilă, cinstită, a declarat sergentul, privindu-l în acelaşi timp pe Addario Bach. Chiar şi conaşul pitican este dincolo de orice suspiciune, printre bandiţi nu s-au văzut niciodată piticani. Totuşi, ca formalitate, te întreb: ce faci aici, la staţia de poştă?

— Am ajuns cu diligenţa de la Cidaris şi aştept schimbul. Timpul trece greu, aşa că stau aici cu vrăjitorul, mai trăncănim una, alta şi transformăm berea în urină.

— Schimbarea, zici, a repetat sergentul. Înţeleg. Dar voi doi? Cine sunteţi? Da, voi, cu voi vorbesc!

Trent a deschis gura. A clipit. Şi a bălmăjit ceva.

— Ce? Cum? Ridică-te în picioare! Cine eşti, te întreb?

— Lăsaţi-l în pace, conaşule ofiţer, a intervenit pe un ton domol Addario Bach. Este cu mine, este slujitorul meu, angajat de mine. Un nătâng, un nerod şi jumătate. O boală de familie. Din fericire, fraţii şi surorile mai mici sunt normali. Mama lor şi-a dat seama în cele din urmă că,

atunci când eşti gravidă, nu poţi bea dintr-o baltă din faţa spitalului de boli infecţioase.

Trent şi-a deschis gura şi mai larg, şi-a lăsat capul în jos, a gemut, a îngăimat ceva. Şi Ligenza a îngăimat ceva şi a dat să se ridice. Piticanul i-a pus o mână pe umăr.

— Rămâi aşezat, băiete. Şi taci, taci. Cunosc teoria evoluţiei, ştiu din care creatură provine omul, nu trebuie să-mi aminteşti la fiecare pas. Nu-l băga în seamă nici pe el, conaşule comandant. Este şi el tot un slujitor de-al meu.

— Da, bine... Sergentul de cavalerie a continuat să se uite bănuitor în jur: Slujitori, aşadar. Dacă spui aşa... Şi ea? Tinerica aia în haine bărbăteşti? Hei! Ridică-te, vreau să te văd mai bine! Cine eşti tu? Răspunde când eşti întrebată!

— Ha, ha, conaşule comandant, a intervenit iar piticanul râzând. Asta? Este o prostituată, adică o femeie de moravuri uşoare. Am închiriat-o în Cidaris ca să i-o trag. Timpul trece mai iute când călătoreşti în companie plăcută, orice filosof poate confirma acest lucru.

Şi-a luat elan şi a plesnit-o peste fund pe Sfârlează. Aceasta s-a albit de furie şi a scrâşnit din dinţi.

— Da, bineînţeles, a fost de acord sergentul cu o grimasă. Cum de n-am recunoscut-o imediat? Doar se vede cu ochiul liber! O semielfă.

— Tu ai o semisculă! s-a răstit Sfârlează. Jumătate din dimensiunea standard.

— Uşurel, uşurel, a liniştit-o Addario Bach. N-o băga în seamă, colonele. Vai de mine. Dar peste ce căţeluşă obraznică am dat!

Un soldat a dat buzna în sală şi a raportat. Sergentul de cavalerie Kovacs s-a îndreptat.

— Au dat de urma bandei! a anunţat el. Pornim de îndată în urmărire! Îmi pare rău pentru neplăcerile create. Serviciul!

A ieşit, urmat de soldaţi. O clipă mai târziu, ropotul copitelor se auzea din curte.

— Să-mi fie cu iertare mica scenetă, li s-a adresat Addario Bach după o clipă de linişte Sfârlezei şi lui Trent şi Ligenza. Îmi pare rău pentru cuvintele spontane şi gesturile

directe. Adevărul este că nu vă cunosc – puţin îmi pasă de voi – şi că nu-mi plac astfel de scene, dar spânzurătorile nu-mi plac nici atât, vederea picioarelor spânzuraţilor care se zvârcolesc în văzduh mă aruncă în cea mai adâncă tristeţe. De aici frivolităţile mele piticane.

— Acestor frivolităţi piticane le datoraţi viaţa, a adăugat Geralt. Ar fi frumos să-i mulţumiţi conaşului Bach. V-am văzut în acţiune acolo, la ferma acelui sătean, ştiu de ce sunteţi în stare. N-aş fi ridicat niciun deget în apărarea voastră, n-aş fi vrut şi nici măcar n-aş fi putut concepe o scenetă ca cea a piticanului. Şi aţi fi atârnat deja în ştreang toţi trei. Aşa că spălaţi putina repejor. V-aş sfătui s-o luaţi în direcţia opusă celei alese de sergent şi de cavaleria sa. Uitaţi de ele, a adăugat el sec, văzând privirile îndreptate spre spadele înfipte în grinzi. Nu le veţi primi înapoi. Fără ele veţi fi mai puţin ispitiţi de abuzuri şi jafuri. Valea!

— La naiba, ce încordare, a spus Addario Bach cu un oftat, de îndată ce s-a închis uşa în urma celor trei. La naiba, încă îmi mai tremură mâinile. Ţie nu?

— Nu. Geralt a zâmbit când şi-a amintit scena: În această privinţă… am şi eu limitele mele.

— Pentru unii ar fi un noroc, a spus piticanul rânjind. Chiar şi limitele pot fi plăcute. Încă o bere?

— Nu, mulţumesc, i-a răspuns Geralt clătinând din cap. Este timpul să pornesc iar la drum. M-am trezit, cum să spun, într-o situaţie în care graba chiar n-ar strica treaba. Şi nici nu-i prea înţelept să rămâi în acelaşi loc prea multă vreme.

— Am observat şi eu asta. Şi nu voi pune întrebări. Dar ştii ce, vrăjitorule? Zău, parcă nu mai am chef să stau două zile şi două nopţi în această staţie de poştă ca să aştept diligenţa. Unu, pentru că plictiseala m-ar slei de puteri. Doi, domniţa pe care ai învins-o în duelul cu mătura şi-a luat rămas-bun cu o privire cam ciudată. Ei bine, poate că, luat de val, am exagerat şi eu puţin. Probabil că nu este dintre cele care pot fi pălmuite peste cur şi numite curve. Nu va ezita să se întoarcă şi atunci aş prefera să nu fiu găsit. Oare n-am putea merge împreună la drum?

— Bucuros. Geralt i-a zâmbit din nou: Timpul trece mai repede când călătoreşti în companie plăcută, orice filosof poate confirma acest lucru... Atâta timp cât mergem în aceeaşi direcţie. Mă îndrept spre Novigrad. Trebuie să ajung acolo până pe cincisprezece iulie. Neapărat.

Trebuia să ajungă la Novigrad cel târziu până pe cincisprezece iulie. Stabiliseră clar atunci când magicienii îl angajaseră, cumpărându-i două săptămâni din timpul său. Pinety şi Tzara îl priviseră cu un aer de superioritate. Nicio problemă, vrăjitorule. Vei fi în Novigrad înainte de a-ţi da seama. Te vom teleporta direct pe strada principală.

— Până pe cincisprezece, ha, piticanul şi-a zbârlit barba. Astăzi suntem în nouă. Nu mai este prea mult timp şi drumu-i lung. Dar ar exista o modalitate de a ajunge acolo la timp.

S-a ridicat, şi-a luat din cui o pălărie ţuguiată, cu boruri largi şi şi-a pus-o pe cap. Şi-a aruncat geanta pe umăr.

— O să-ţi explic pe drum. Să pornim împreună la drum, Geralt din Rivia. Pentru că direcţia mi se potriveşte mănuşă.

Au mărşăluit în pas vioi, poate chiar prea vioi. Addario Bach s-a dovedit a fi un pitican tipic. Cu toate că, atât din necesitate, cât şi din comoditate, ar fi putut folosi orice vehicul şi orice animal de călărie sau de tracţiune, piticanii preferau fără doar şi poate mersul pe jos; se şi numeau umblători. Într-o zi, un pitican era în stare să meargă pe o distanţă de treizeci de mile, ca un om călare, şi, în plus, să care bagaje pe care un om obişnuit nici măcar nu le-ar fi putut ridica. Cu un pitican fără bagaje nu era în stare să ţină pasul niciun om. Nici măcar un vrăjitor. Geralt uitase acest lucru şi, după ceva timp, a fost obligat să-i ceară lui Addario să încetinească puţin.

Au mărşăluit de-a lungul potecilor forestiere, uneori pe teren accidentat. Addario cunoştea bine drumul, se orienta foarte bine în regiune. În Cidaris, i-a explicat el lui Geralt, îi trăieşte familia, atât de numeroasă încât reuniunile de familie se ţin lanţ acolo cu ocazia diverselor evenimente, ba

o nuntă, ba un botez, ba o înmormântare şi o pomană. Potrivit obiceiului pitican, absenţa de la o reuniune de familie poate fi justificată doar printr-un certificat de deces autentificat de un notar. Membrii vii ai familiei nu puteau găsi nicio scuză. Prin urmare, Addario ştia drumul spre şi dinspre Cidaris cu ochii închişi.

— Mergem în satul Vântoasa, aflat în mlaştinile de la revărsarea Pontarului, a explicat el în timp ce mărşăluia. În Vântoasa există un debarcader unde sunt adesea ancorate şlepuri şi bărci. Cu puţin noroc, vom găsi o ocazie. Mă îndrept spre Tretogor, aşa că voi debarca în Ostrovul Cocorilor, tu vei merge mai departe şi vei ajunge în Novigrad peste trei sau patru zile. Crede-mă, aceasta este calea cea mai rapidă.

— Te cred. Te rog, Addario, încetineşte. Abia pot să ţin pasul cu tine. Ai o meserie în care mergi mult? Eşti negustor ambulant?

— Sunt miner. Într-o mină de cupru.

— Desigur! Toţi piticanii sunt mineri. Şi lucrează într-o mină din Mahakam. Toţi stau cu târnăcopul în mână şi extrag minereu.

— Te laşi pradă stereotipurilor. Nu peste mult timp o să spui că toţi piticanii se exprimă vulgar. Iar, după câteva duşti de tărie, că se năpustesc cu toporul asupra oamenilor.

— N-o să spun asta.

— Mina mea nu este în Mahakam, ci în Arămeasa, lângă Tretogor. Nu intru în mină şi nu extrag minereu, dar cânt la corn într-o fanfară a minerilor.

— Interesant.

— De fapt, altceva este interesant, a spus piticanul, începând să râdă. O coincidenţă amuzantă. Una dintre piesele din repertoriul fanfarei noastre se numeşte „Marşul vrăjitorilor”. Sună cam aşa: Tara-rara, bum, bum, umta-umta, râm-ţâm-ţâm, paparara-ta-ra-rara, ta-ra-rara, bum-bum-bum…

— De unde naiba aţi luat titlul acela? Aţi văzut vreodată vrăjitori mărşăluind? Unde? Când?

— Ca să spun adevărul, este doar o versiune a „Marşului

voinicilor”, adaptată puţin, a răspuns Addario Bach, uşor nedumerit. Dar toate fanfarele minerilor au în repertoriul lor un „Marş al voinicilor”, o „Uvertură a atleţilor” sau un „Marş al vechilor camarazi”. Am vrut să fim originali. Tara-rara, bum, bum!

— Încetineşte, dacă nu vrei să-mi dau ultima suflare!

Nu era nici ţipenie prin păduri. Situaţia era cu totul diferită prin poieni şi pe pajişti, pe unde se întâmpla să treacă adesea. Aici munca era în toi. Fânul era cosit, apoi greblat şi strâns în căpiţe mai mari şi mai mici. Piticanul îi întâmpina pe cosaşi cu strigăte vesele, iar aceştia îi întorceau salutul. Sau nu.

— Acest lucru îmi aminteşte de un alt marş al fanfarei noastre, a spus Addario, arătând către bărbaţii vrednici de la coasă. Se numeşte „Cosaşii”. Îl cântăm adeseori, mai ales vara. Îl şi declamăm. Avem un poet la mină, care a compus câteva versuri frumoase, astfel încât poate fi interpretat şi a cappella. Oh, sună cam aşa:

Flăcăii cosesc şi cântă,
Fetele fânu-l adună
Uneori la cer se uită,
Parcă plouă, parcă tună.

În bătaia ploii stăm
Căpiţele să le-apărăm,
Sculele le fluturăm
Norii ca să-i alungăm!

— Şi *da capo!* Parcă altfel e marşul nostru dacă e însoţit de cântec, nu-i aşa?

— Mai încetineşte, Addario!

— N-am cum să încetinesc! Este un cântec de marş! Cu ritm şi cu tempo de marş!

Pe culme se puteau vedea ruinele albicioase ale unui zid, precum şi ruinele unei clădiri şi ale unui turn cu o formă

deosebită. Chiar lângă turn Geralt a recunoscut templul; nu-şi amintea cărei divinităţi îi era consacrat, dar auzise de el. Pe vremuri fusese sălaşul unor preoţi. Se zvonea că, atunci când lăcomia, depravarea nestăvilită şi desfrânarea lor n-au mai putut fi îndurate, localnicii îi alungaseră pe preoţi şi îi conduseseră în adâncul pădurii unde, se spunea, s-au dedicat convenirii spiritelor pădurii. Cu rezultate slabe, pare-se.

— Vechiul Schit, a spus Addario. Suntem pe drumul cel bun şi stăm bine cu timpul. Spre seară ne vom opri la Stăvilarul Silvic.

Pârâul de-a lungul căruia mergeau, care bolborosea în amonte printre stânci şi repezişuri, se lărgea în aval, formând o lagună. Aceasta se datora unui baraj de lemn şi pământ, care bloca curentul. Câţiva bărbaţi se agitau în jurul barajului, unde se făceau lucrări.

— Iată-ne la Stăvilarul Silvic, a anunţat Addario. Construcţia pe care o vezi acolo jos este chiar stăvilarul. Se foloseşte pentru plutărit. Râul, după cum se poate vedea, nu este navigabil, nu este destul de adânc. Aşa că apa se acumulează, îi creşte nivelul, buştenii se adună şi apoi se deschide stăvilarul. Apa iese într-un val mare, ceea ce face ca buştenii să o ia la vale. Aşa se face transportul materiei prime pentru producerea cărbunelui de lemn. Cărbunele de lemn...

— ...Este indispensabil pentru topirea fierului, a terminat Geralt. Iar siderurgia este cea mai importantă ramură industrială şi cunoaşte cea mai amplă dezvoltare. Ştiu. Un magician mi-a explicat acest lucru foarte recent. Un magician familiarizat cu cărbunele şi cu siderurgia.

— Nu-i de mirare că este familiarizat, a pufnit piticanul. Capitulul magicienilor deţine majoritatea acţiunilor la companiile complexului industrial din Gors Velen, precum şi proprietatea deplină asupra unor forje şi turnătorii. Magicienii obţin profituri substanţiale din siderurgie. Precum şi din alte ramuri. Şi poate chiar pe bună dreptate, la urma urmei; ei, prin truda lor, au contribuit considerabil

la dezvoltarea tehnologiei. Cu toate acestea, ar putea să nu mai fie ipocriţi şi să admită că magia nu înseamnă caritate, nu este nici filantropie în slujba societăţii, ci o industrie orientată spre profit. Dar de ce îţi spun eu toate acestea? Tu le ştii deja foarte bine. Haide, acolo este un han, să ne odihnim puţin. Şi probabil că vom rămâne şi peste noapte, căci se lasă amurgul.

Hanul nu-şi merita deloc numele, dar nici nu era de mirare. Era frecventat de tăietorii de lemne şi de plutaşii de la stăvilar, cărora le era complet indiferent unde beau, atâta timp cât aveau ceva de băut. Un şopron cu acoperiş din stuf, un acoperiş sprijinit pe stâlpi, câteva mese şi bănci făcute din scânduri rindeluite neglijent, o vatră de piatră… Localnicii nu aveau nevoie de alte luxuri şi nici măcar nu se aşteptau la ele. Nu contau decât butoaiele aşezate în spatele unor pereţi despărţitori, din care hangiul scotea berea şi, ocazional, caltaboşii pe care hangiţa, dacă avea cheful şi starea de spirit potrivite, era dispusă să-i frigă pe grătar contra cost.

Iar Geralt şi Addario nu aveau cine ştie ce pretenţii, mai ales că berea era proaspătă, luată dintr-un butoi căruia tocmai i se dăduse cep, iar câteva complimente erau suficiente ca s-o facă pe hangiţă să le prăjească şi să le servească o tigaie de caltaboşi cu ceapă. După o zi întreagă de cutreierat prin pădure, caltaboşii i s-au părut lui Geralt la fel de gustoşi ca o coadă de viţel pe un pat de legume, ca o spată de porc mistreţ, un calcan cu cerneală de sepie şi alte capodopere din bucătăria hanului „Natura Rerum”. Deşi, ca să fie sincer, îi era un pic dor de acel han.

— Aş fi curios dacă ştii cumva, din întâmplare, ceva de soarta acelui profet, a spus Addario, chemând hangiţa cu un gest şi comandând o altă bere.

Înainte de a se aşeza la masă, cei doi observaseră o stâncă acoperită cu muşchi lângă un stejar bătrân de un secol. Literele scrijelite pe suprafaţa acoperită de vegetaţie a monolitului informau că tocmai în acel loc, în ziua

sărbătorii Birke din anul 1133 *post Resurrectionem*[23] profetul Lebioda le ţinuse o predică discipolilor săi şi că în anul 1200 Spirydon Apps, maestru pasmantier din Rinde – prăvălia din Piaţa Mică, calitate înaltă, preţuri accesibile, clienţii sunt întotdeauna bine-veniţi – plătise pentru înălţarea unui obelisc pentru a comemora acel eveniment.

— Cunoşti povestea acelui Lebioda pe care unii l-au numit profet? l-a întrebat Addario, adunând resturile de caltaboşi din tigaie. Cea adevărată, vreau să spun.

— Nu cunosc nicio poveste, i-a răspuns vrăjitorul, ştergând tigaia cu pâine. Nici pe cea adevărată, nici pe cea inventată. Nu m-a interesat niciodată.

— Atunci, ascult-o. Faptele s-au întâmplat acum o sută de ani, la puţin timp după data scrijelită pe stâncă, s-ar părea. Astăzi, după cum bine ştii, balaurii au mai fost văzuţi doar prin munţii sălbatici, prin locuri pustii. Pe vremea aceea se întâlneau mai des şi îi sâcâiau pe oameni. Se prinseseră că păşunile pline de vite erau un fel de cârciumi imense, unde te poţi îndestula după pofta inimii şi fără prea multă osteneală. Din fericire pentru fermieri, chiar şi cele mai mari dintre aceste reptile se limitau la unul sau două ospeţe la câte trei luni, dar devorau destul cât să pună în pericol supravieţuirea fermelor, mai ales atunci când se ocupau de o singură tarla. Unul dintre ei, uriaş, se instalase într-un anumit sat din Kaedwen. Venea în zbor, înfuleca vreo câteva oi, două sau trei vaci şi apoi, la desert, prindea nişte crapi din iaz. În cele din urmă scotea flăcări pe gură, dădea foc unui hambar sau unui fânar şi pleca în zbor.

Piticanul a sorbit o înghiţitură de bere şi a râgâit.

— Ţăranii au încercat să sperie balaurul, au încercat diverse capcane şi trucuri, dar totul a fost în zadar. Norocul a făcut ca Lebioda şi discipolii săi să ajungă în Ban Ard, o aşezare din apropiere. Era deja faimos la acea vreme, era numit profet şi avea o droaie de adepţi. Ţăranii i-au cerut ajutorul şi, în mod surprinzător, nu i-a refuzat. Aşadar, când a aterizat balaurul, Lebioda s-a dus la păşune cu gând să-l exorcizeze. Balaurul i-a cântat mai întâi ca o raţă. Şi apoi l-a

[23] „După înviere”, în lb. Latină, în original (n. red.).

înghiţit. Pur şi simplu, l-a înghiţit. Şi a plecat în zbor spre munţi.

— Asta e tot?

— Nu. Ascultă continuarea. Discipolii profetului boceau întruna, erau disperaţi, apoi au angajat câţiva vânători. Dintre ai noştri, adică piticani, care se pricep la balauri. Ei au luat-o pe urmele balaurului o lună de zile, după tipic, în căutarea excrementelor reptilei. Discipolii cădeau în genunchi în faţa fiecărei balegi şi scociorau înăuntru, plângând cu mare jale în timp ce ridicau rămăşiţele maestrului lor. În cele din urmă, au pus fragmentele cap la cap şi au reconstruit întregul schelet, sau mai bine zis ceea ce credeau ei a fi scheletul, dar care era, de fapt, o colecţie destul de dezordonată de oase de om, de vacă şi de berbec, destul de murdare. Totul este acum păstrat într-un sarcofag dintr-un templu din Novigrad. Ca o relicvă miraculoasă.

— Recunoaşte, Addario, că tu ai născocit această poveste. Sau că ai înflorit-o foarte mult, în orice caz.

— De unde şi până unde bănuiala asta?

— Petrec multă vreme în compania unui anumit poet. Şi el, atunci când trebuie să aleagă între două versiuni ale faptelor, una adevărată şi alta mai atractivă, o alege întotdeauna pe cea de-a doua, pe care o înfloreşte după bunul plac, cu câte un adaos personal. Şi apoi el respinge orice reproş în acest sens, folosind sofismul că, dacă ceva nu este adevărat, acest lucru nu trebuie să însemne neapărat că este o minciună.

— Cred că ştiu cine este poetul. Este Jaskier, nu încape nicio îndoială. Dar istoria are legile ei.

— Istoria este povestirea, în cea mai mare parte falsă, a unor evenimente, în cea mai mare parte nesemnificative, care ne este transmisă de istorici, în cea mai mare parte imbecili, i-a spus vrăjitorul zâmbind.

— Şi de data aceasta cred că ştiu cine este autorul citatului, a spus Addario Bach zâmbind. Vysogota din Corvo, filosof şi etician. Şi istoric, în egală măsură. Dar în ceea ce-l priveşte pe profetul Lebioda… Ei bine, istoria, aşa

cum s-a spus, este istorie. Dar am auzit că în Novigrad preoţii scot din când în când rămăşiţele mumificate ale profetului din sarcofag pentru a fi sărutate de credincioşi. Dacă m-aş fi nimerit acolo cu o astfel de ocazie, m-aş fi abţinut să le sărut.

— Mă voi abţine şi eu, a promis Geralt. Cât despre Novigrad, dacă tot veni vorba…

— Stai liniştit, a anticipat piticanul. O scoatem noi la capăt. O să ajungi. Ne vom trezi în zori, când se luminează de ziuă şi vom ajunge repede în Vântoasa. Vom găsi o ocazie şi o să ajungi la Novigrad la timp.

Să sperăm, se gândea în sinea lui vrăjitorul. *Să sperăm.*

Oamenii şi animalele aparţin unor specii diferite, iar vulpile trăiesc printre oameni şi animale. Morţii şi viii călătoresc pe drumuri separate, iar vulpile rătăcesc printre morţi şi vii. Nemuritorii şi demonii urmează căi diferite, vulpile merg printre zei şi monştri. Cărările luminii şi cele ale întunericului nu se unesc şi nici nu se intersectează; spiritele vulpilor veghează undeva printre ele. Nemuritorii şi demonii îşi bat propriile drumuri; spiritele vulpii se află undeva printre ele.

JI YUN, un savant de pe vremea dinastiei Qing

14

În timpul nopţii izbucnise o furtună.

După ce dormiseră bine în fânul împrăştiat pe podul unui hambar, au pornit la drum odată cu ivirea zorilor. În acea dimineaţă era soare cu dinţi. Ţinând poteca marcată, au trecut prin păduri de foioase, prin mlaştini mocirloase şi pajişti de luncă. După o oră de mers rapid, au dat de câteva adăposturi.

— Vântoasa, a anunţat Addario Bach, arătând spre ele. Acesta este debarcaderul despre care îţi spuneam.

Un vânt înviorător sufla pe malul râului. Au păşit pe debarcaderul de lemn. În acel loc râul forma o revărsare de mărimea unui lac, nu mai era nici urmă din râul care începea să curgă undeva mai departe. Ramurile sălciilor, răchitelor şi arinilor de pe mal atârnau deasupra apei. Păsările acvatice înotau pretutindeni – raţe, raţe cârâitoare, raţe suliţar, cufundari şi corcodei – scoţând tot felul de sunete. O corăbioară aluneca graţios pe râu, contopindu-se cu peisajul, fără să sperie păsăretul. Avea un singur catarg, o velă mare la pupa şi câteva pânze triunghiulare la prora.

Cu privirea aţintită asupra apariţiei, Addario Bach a zis:

— Cineva spunea odată, pe bună dreptate, care sunt trei dintre cele mai frumoase atracţii în lume: o corabie cu toate pânzele sus, un cal la galop şi, ei bine... o femeie goală tolănită pe un divan.

— O femeie dansând, l-a corectat vrăjitorul cu un zâmbet uşor. O femeie care dansează, Addario.

— Bine, fie, a fost de acord piticanul. Aşadar, să spunem că o femeie goală dansând. În ceea ce priveşte corăbioara, ah, recunoaşte că îi şade foarte bine pe apă.

— Nu este o corăbioară, ci un mic velier.

— Este un slup, i-a corectat un conaş îndesat, îmbrăcat într-un dublet din piele de elan, apropiindu-se. Un slup, conaşii mei. Este uşor de recunoscut după vele. O velă mare la pupa, un catarg şi o velă mai mică la prora. Clasic.

Mica ambarcaţiune, slupul, s-a apropiat suficient de

debarcader pentru ca ei să poată vedea acrostolurile de la prora. De data aceasta, galionul înfăţişa un bătrân chel, cu nasul acvilin, în locul unei femei cu sânii mari, al unei sirene, al unui balaur sau al unui şarpe-de-mare – cum se întâmpla de obicei.

— La naiba, a mormăit Addario Bach. Profetul se ţine după noi sau ce?

Conaşul scund şi-a continuat descrierea cu o voce plină de mândrie.

— Lung de şaizeci şi patru de picioare. Suprafaţa totală a velelor: trei mii trei sute de picioare. Acesta este, conaşii mei, *Profetul Lebioda,* un slup modern de tip kovirian, construit pe şantierul naval din Novigrad, lansat la apă cu mai puţin de un an în urmă.

— După cum se vede, a spus Addario Bach, dregându-şi glasul, cunoşti destul de bine minunea asta. Ştii multe despre ea.

— Ştiu totul pentru că îi sunt proprietar. Vedeţi steagul de pe catarg? Este reprezentată o mănuşă. Este emblema fabricii mele. Permiteţi-mi să mă prezint, conaşilor: Kevenard van Vliet, neguţător din breasla mănuşarilor.

— Încântaţi de cunoştinţă. Piticanul a strâns mâna dreaptă, întinsă de antreprenor, măsurându-l cu o privire atentă: Şi te felicităm pentru ambarcaţiune, pentru că este frumoasă şi rapidă. Este chiar surprinzător să vezi aşa ceva aici, în Vântoasa, în mlaştină, departe de canalul navigabil principal al Pontarului. Surprinzător este şi faptul că ea este pe apă, iar dumneata, proprietarul, eşti pe uscat în această sălbăticie. Ai ceva necazuri?

— Nu, nu, niciun necaz, i-a liniştit neguţătorul din breasla mănuşarilor… prea repede şi categoric, în opinia lui Geralt. Doar ne aprovizionăm, nimic altceva. Iar în sălbăticia asta, ei bine, nu ne-am dorit, dar am fost nevoiţi. Pentru că atunci când te grăbeşti să ajuţi pe cineva, nu-ţi pasă pe ce cale o iei. Şi expediţia noastră de salvare…

— Conaşule van Vliet, l-a întrerupt unul dintre indivizii care se apropiau, zdruncinând debarcaderul sub paşii lor. Nu intra în amănunte. Nu cred că sunt interesaţi conaşii. Şi,

în orice caz, nici n-ar trebui.

Erau cinci bărbaţi care umpluseră debarcaderul venind dinspre sat. Cel care vorbise purta o pălărie de paie şi se deosebea de ceilalţi printr-un maxilar clar conturat, înnegrit de o barbă de câteva zile şi printr-o bărbie mare, proeminentă. Avea o despicătură în mijlocul bărbiei, care o făcea să pară un fund miniatural. Era însoţit de un vlăjgan, un adevărat uriaş, care, totuşi, judecând după chip şi după privire, nu părea să fi fost deloc vreun idiot. Al treilea, pirpiriu şi ars de soare, era un adevărat marinar în carne şi oase, având inclusiv fes de lână şi cercel. Ceilalţi doi, în mod evident mateloţi, cărau cufere cu provizii.

— Nu văd de ce, a spus cel cu bărbia proeminentă, aceşti conaşi, oricine ar fi aceştia, ar trebui să ştie ce hram purtăm, ce facem şi restul treburilor noastre. Aceşti conaşi înţeleg cu siguranţă că afacerile noastre nu privesc pe nimeni, mai ales pe oamenii întâlniţi întâmplător şi complet necunoscuţi.

— Poate că nu chiar atât de necunoscuţi, a intervenit uriaşul. Într-adevăr, pe pitican nu-l cunosc, dar părul alb al acestui conaş îl cam dă de gol. Geralt din Rivia, presupun. Vrăjitorul. Am dreptate?

Devin popular, se gândea Geralt încrucişându-şi braţele peste piept. *Prea popular. Poate că ar trebui să-mi vopsesc părul. Sau să mă tund la zero, ca Harlan Tzara.*

— Vrăjitor! Kevenard van Vliet era vizibil încântat: Un vrăjitor adevărat! Dar ce noroc! Conaşilor! De parcă ne-ar fi picat din cer!

— Faimosul Geralt din Rivia! a repetat uriaşul. Ce norocoşi suntem să-l întâlnim acum, în situaţia noastră. Ne va ajuta să ieşim din…

— Vorbeşti prea mult, Cobbin, l-a întrerupt cel cu bărbia proeminentă. Prea mult şi prea repede.

— Ce spui, conaşule Fysh? a pufnit cel din branşa mănuşarilor. Nu vezi ce ocazie avem? Ajutorul cuiva ca un vrăjitor…

— Conaşule van Vliet! Lasă-mă să mă ocup eu de asta. Am mai multă experienţă decât dumneata în relaţiile cu

astfel de oameni.

S-a aşternut o tăcere în timpul căreia bărbatul cu bărbia proeminentă l-a măsurat pe vrăjitor cu privirea, după care a spus în cele din urmă:

— Geralt din Rivia. Vânător de monştri şi creaturi supranaturale. Un vânător legendar, aş spune. Aş spune dacă aş crede în legende. Dar unde sunt faimoasele tale spade, vrăjitorule? Nu prea le văd.

— Nu e de mirare că nu le vezi, i-a spus Geralt. Sunt invizibile. Dar cum, n-ai auzit legenda despre spadele vrăjitorilor? Profanii nu le pot vedea. Ele apar atunci când rostesc o formulă magică. Atunci când e neapărat nevoie. Dacă e nevoie. Pentru că sunt în stare să mă descurc chiar şi fără spade.

— Te cred pe cuvânt. Sunt Javil Fysh. Am o firmă care furnizează servicii diverse în Novigrad. Acesta este partenerul meu, Petru Cobbin. Şi acesta este conaşul Pudłorak, căpitanul *Profetului Lebioda.* Şi stimabilul Kevenard van Vliet, proprietarul slupului pe care l-ai cunoscut deja.

— Din câte văd, vrăjitorule, a continuat Javil Fysh, privind în jur, eşti pe debarcaderul singurei aşezări de pe o rază de douăzeci de mile. Pentru a ajunge pe cărări civilizate pornind de aici, trebuie să călătoreşti mult prin pădure. Am senzaţia că ar fi mai bine pentru tine să ieşi din această pustietate cu ceva care pluteşte. Iar *Profetul* navighează către Novigrad. Şi poate transporta pasageri la bord. Pe tine şi pe prietenul tău pitican. Îţi convine?

— Continuă, conaşule Fysh. Sunt numai urechi.

— Ambarcaţiunea noastră, după cum puteţi vedea, nu este ca orice barcă de râu, pentru a călători cu ea trebuie să plătim şi draga. Nu mă întrerupe! Ai fi dispus să ne iei sub protecţia spadelor tale invizibile? Am putea să-ţi plătim noi călătoria, în schimbul preţioaselor tale servicii de vrăjitor, adică în schimbul escortării şi protejării noastre, pe parcursul întregii călătorii de aici până la portul Novigrad. De curiozitate, cât consideri că meriţi pentru serviciile tale?

Geralt l-a privit.

— Cu sau fără tulburări?

— Cum?

— Propunerea ta ascunde ciudăţenii şi capcane, i-a răspuns Geralt liniştit. Dacă trebuie să le găsesc eu însumi, va trebui să percep o taxă mai mare. Dacă, pe de altă parte, vă hotărâţi să fiţi sinceri, vă va costa mai puţin.

— Neîncrederea ta îmi stârneşte unele bănuieli, i-a spus Fysh cu răceală. Pentru că escrocii sunt cei care adulmecă înşelătorii peste tot. După cum se spune: Hoţul strigă „hoţii”. Vrem să te angajăm ca escortă. Este o cerere destul de simplă şi fără subterfugii. Ce trucuri poate ascunde?

— Escorta este o poveste, a spus Geralt fără să-şi coboare privirea. Plăsmuită pe loc şi cusută cu aţă albă.

— Aşa crezi?

— Da, aşa cred. Căci conaşului marochiner i-a scăpat ceva despre o expediţie de ajutorare, iar dumneata, conaşule Fysh, îi bagi pumnul în gură fără prea multe explicaţii. La scurt timp după aceea, partenerul dumitale pomeneşte despre o situaţie din care trebuie să scăpaţi. Aşadar, dacă trebuie să colaborăm, atunci să o facem fără trucuri, vă rog frumos: despre ce expediţie este vorba şi cui ar trebui să-i acordaţi ajutorul atât de urgent? De ce atâta mister? De ce trebuie să scăpaţi?

— Îţi vom explica, l-a liniştit van Vliet, luându-i-o înainte lui Fysh. Îţi vom explica totul, conaşule vrăjitor…

— Dar haideţi la bord, i-a întrerupt cu o voce răguşită căpitanul Pudłorak, care rămăsese tăcut până atunci. N-are rost să mai tremuraţi pe debarcader. Vântul este favorabil. Să nu mai zăbovim, să plecăm de-aici, dragi conaşi.

Cu pânzele umflate de vânt, *Profetul Lebioda* a străbătut rapid apele întinse ale golfului, îndreptându-se spre canalul navigabil principal, strecurându-se printre insuliţe. Frânghiile scârţâiau, palanul scrâşnea, steagul cu mănuşa flutura vioi pe catarg.

Kevenard van Vliet s-a ţinut de cuvânt. De îndată ce slupul s-a îndepărtat de debarcaderul din Vântoasa, i-a

chemat pe cei interesaţi la prora şi a început să le explice.

— Expediţia pe care am pornit-o, a început el, fără a-şi desprinde privirea de la Fysh cel posomorât, îşi propune să elibereze o fată răpită. Xymena de Sepulveda, singura fiică a Brianei de Sepulveda. Cu siguranţă că v-a ajuns la ureche acest nume. Tăbăcăriile pentru blănuri, atelierele pentru înmuiere şi presare şi, de asemenea, cojocăriile. Producţie anuală uriaşă, bani frumoşi. Dacă vedeţi o coniţă într-o blană frumoasă şi scumpă, cu siguranţă va fi o blană de la această companie.

— Şi fiica ei a fost răpită. Pentru răscumpărare?

— Ei bine, nu. N-o să vă vină a crede, dar… Fata a fost răpită de un monstru. O vulpe. Adică un transformabil. Un vixen.

— Ai dreptate, i-a spus vrăjitorul cu răceală. Nu cred. Vulpile, sau mai exact vixenii, răpesc doar copiii elfilor.

— Aşa este, aşa este, a izbucnit Fysh. Chiar dacă este greu de crezut, cea mai mare cojocărie din Novigrad este administrată de o elfă pursânge, Breainne Diarbhail ap Muigh. Văduva lui Jakub de Sepulveda, de pe urma căruia a moştenit toate bunurile. Familia nu a reuşit să conteste testamentul sau să declare nulă căsătoria mixtă, cu toate că era împotriva obiceiurilor şi legilor divine…

— Treci la subiect, l-a întrerupt Geralt. La subiect, te rog. Aşadar, spui că această cojocăriţă, elfă pursânge, v-a însărcinat să-i recuperaţi fiica răpită.

— Crezi că te ducem cu preşul? Fysh s-a încruntat: Vrei să ne prinzi cu mâţa-n sac? Ştii bine că, dacă o vulpe răpeşte un copil de-al elfilor, ei nu încearcă niciodată să-l recupereze. Pun o cruce pe el şi îl uită. Consideră că a fost sortit vulpii.

— La început, chiar şi Briana de Sepulveda s-a prefăcut că vrea să uite, a intervenit Kevenard van Vliet. Era disperată, dar în felul elfilor, în secret. În exterior afişa o faţă împietrită, ochi uscaţi… *Va’esse deireádh aep eigean, va’esse eigh faidh’ar,* repeta ea întruna, ceea ce în limba lor înseamnă…

— „Ceva se termină, ceva începe.”

— Întocmai. Dar nu înseamnă nimic, este doar o pălăvrăgeală stupidă de-ale elfilor… Nimic nu se termină. Cum şi de ce ar trebui să se termine? Briana trăieşte de multă vreme printre noi, oamenii, conform legilor şi obiceiurilor noastre, este doar din sânge non-uman, dar în inima ei este aproape o fiinţă umană. Credinţele şi superstiţiile elfeşti sunt puternic înrădăcinate, este adevărat, poate că Briana îşi ţine cumpătul doar de faţadă, pentru a-i amăgi pe semenii săi, dar în secret tânjeşte după fiică-sa, se vede de la o poştă. Ar da orice pentru a-şi recupera singura fiică, vulpe sau ne-vulpe… Ai dreptate, conaşule vrăjitor, nu a cerut nimic, nu a căutat niciun ajutor. Cu toate acestea, ne-am hotărât să o ajutăm, nemaiputând să suportăm s-o vedem atât de disperată. Întreaga breaslă a negustorilor s-a unit, a pus mână de la mână şi a finanţat expediţia. Eu am pus la dispoziţie *Profetul* şi participarea mea, la fel a procedat şi negustorul Parlaghy, cu care veţi face cunoştinţă foarte curând. Dar, cum suntem oameni de afaceri, şi nu aventurieri, i-am cerut ajutor conaşului Javil Fysh, care are printre noi reputaţia de a fi o persoană perspicace şi agilă, care nu se teme de riscuri, expert în situaţii dificile, renumit pentru cunoştinţele şi experienţa sa…

— Conaşul Fysh, renumit pentru experienţa sa, a spus Geralt privindu-l pe cel pomenit, a omis să vă informeze că expediţia de salvare nu are niciun rost şi că este sortită de la bun început eşecului. Eu văd două explicaţii. Prima: stimabilul conaş Fysh habar nu are în ce v-a băgat. A doua, cea mai probabilă: stimabilul conaş Fysh a încasat un avans suficient de mare pentru a vă scoate puţin pe drumuri ca să vă rătăciţi şi să vă întoarceţi apoi cu mâinile goale.

— Te grăbeşti să arunci acuzaţii.

Kevenard van Vliet l-a potolit cu un gest pe Fysh, care ardea de dorinţa de a răspunde vehement.

— Şi, de asemenea, să prezici eşecul. Noi, negustorii, dimpotrivă, gândim întotdeauna pozitiv…

— Meritaţi toată lauda pentru o asemenea gândire. Dar în acest caz nu vă ajută.

— Cum adică?

— Nu există nicio modalitate de a recupera un copil răpit de o aguara, a explicat calm Geralt. Este absolut imposibil. Şi nu este vorba despre faptul că nu poate fi găsit copilul din cauza stilului de viaţă secret al vulpilor. Nici măcar despre faptul că o aguara nu va permite niciodată să-i fie smuls un copil şi nici despre faptul că nu există rival care să fie subestimat în luptă, indiferent dacă este o vulpe sau un om. Este vorba despre faptul că acel copil răpit încetează să mai fie un copil. La fetele răpite de aguare apar transformări. Se metamorfozează şi devin ele însele vulpi. Aguarele nu se reproduc. Ele îşi conservă specia răpind şi transformând copiii de elfi.

— Rasa lor scârboasă trebuie să piară numaidecât, a reuşit să ia cuvântul în cele din urmă Fysh. Trebuie să piară toate spurcăciunile acestea. E adevărat că vulpile nu-i prea calcă pe bătături pe oameni. Ele răpesc doar odraslele elfilor şi le dăunează doar elfilor, ceea ce în esenţă este destul de bine, deoarece cu cât li se face mai mult rău non-oamenilor, cu atât le este mai bine oamenilor. Dar vulpile sunt monştri, iar monştrii trebuie stârpiţi, să nu mai rămână niciunul, să dispară toată rasă lor de pe faţa pământului. La urma urmelor, tu din asta trăieşti, vrăjitorule, tocmai la asta îţi aduci contribuţia. Şi n-o să ne-o iei în nume de rău, sper, dacă punem şi noi umărul la stârpirea monştrilor. Dar aceste divagări mi se par în zadar. Ai vrut explicaţii, le-ai primit. De-acum ştii pentru ce vei fi angajat şi de către cine… sau mai bine zis de ce va trebui să ne aperi.

— Explicaţiile dumitale, fără nicio supărare, sunt la fel de tulburi ca urina dintr-o vezică infectată, a observat calm Geralt. Şi scopul nobil al expediţiei dumitale este la fel de îndoielnic precum virtutea unei tinere în dimineaţa de după sărbătoarea satului. Dar asta este treaba domniilor voastre. Treaba mea este să vă avertizez că singura modalitate de a vă apăra de o aguara este să staţi departe de ea. Conaşule van Vliet!

— Da?

— Întoarce-te acasă. Expediţia nu are niciun rost, este

timpul să-ţi dai seama şi să renunţi. Acesta este sfatul meu de vrăjitor. Sfatul este gratuit.

— Dar nu vei debarca, nu-i aşa? s-a bâlbâit van Vliet, uşor palid. Conaşule vrăjitor? Vei rămâne cu noi? Acceptă… Pentru zei, acceptă…

— Acceptă, acceptă, nu-ţi face griji, a pufnit Fysh. Va naviga cu noi. Pentru că n-are încotro, cine să-l scoată din această pustietate blestemată? Nu te speria, conaşule van Vliet. N-ai de ce să te temi.

— Cum să nu? a strigat marochinerul. Na-ţi-o bună! Ne-ai băgat în belea, iar acum joci tare, faci pe eroul? Vreau să ajung la Novigrad teafăr şi nevătămat! Cineva trebuie să ne apere, acum, când avem probleme… când suntem ameninţaţi…

— Nu ne ameninţă nimic. Nu te speria ca o muieruşcă. Treci sub punte, alătură-te prietenului tău Parlaghy. Beţi vreo două pahare de rom împreună şi o să vă revină de îndată curajul.

Kevenard van Vliet a roşit, apoi s-a albit. Apoi l-a privit pe Geralt în ochi.

— Hai să nu ne mai dăm atâta după deget, a spus el pe un ton ferm şi calm. E timpul să mărturisim adevărul. Conaşule vrăjitor, o avem deja pe tânăra vulpiţă. Este în cabina de jos, de la pupa. Conaşul Parlaghy o păzeşte.

Geralt a clătinat din cap.

— Incredibil! Aţi smuls-o pe fiica cojocăriţei din ghearele aguarei? Pe micuţa Xymena?

Fysh a scuipat peste bord. Van Vliet s-a scărpinat după ceafă.

— A ieşit altfel, s-a bâlbâit el în cele din urmă. Din greşeală am dat peste altă vulpiţă… Tot o vulpiţă, dar alta… răpită de un cu totul alt vixen. Conaşul Fysh a cumpărat-o… de la nişte soldaţi care au furat-o de la un vixen cu un vicleşug. La început am crezut că este Xymena, doar transformată… Dar Xymena avea şapte ani şi era blondă, aceasta de aici ar avea vreo doisprezece şi este brunetă…

— Am luat-o chiar dacă nu era ceea ce trebuia, a spus

Fysh, anticipând spusele vrăjitorului. Ce rost ar avea să crească odrasla aceea a elfilor şi să devină un monstru şi mai rău? Şi apoi, în Novigrad vom putea s-o vindem unei grădini zoologice, la urma urmei, este o raritate, o sălbăticiune, o semivulpe, ascunsă în pădure de o vulpe… Menajeria ne va da pe ea bani frumoşi cu ochii închişi…

Vrăjitorul i-a întors spatele.

— Conaşule căpitan, cârmeşte spre mal!

— Uşurel, uşurel, a mârâit Fysh. Ţine cursul, Pudłorak. Nu tu comanzi aici, vrăjitorule.

— Conaşule van Vliet, fac apel la bunul dumitale simţ, a continuat Geralt, ignorându-l pe Fysh. Fata trebuie eliberată de îndată şi dusă la ţărm. Altfel veţi fi pierduţi. O aguara nu abandonează niciodată un copil. Cu siguranţă este pe urmele voastre. Singura modalitate de a o opri este să-i înapoiezi fata.

— Nu-l asculta, i-a spus Fysh. Nu te speria. Navigăm pe mijlocul râului, într-o albie largă şi adâncă. Ce poate să ne facă o vulpe?

— Şi, pe deasupra, avem un vrăjitor cu noi, care să ne apere, a adăugat Petru Cobbin pe un ton sarcastic. Înarmat cu spade invizibile! Faimosul Geralt din Rivia nu se va lăsa intimidat de o vulpe amărâtă, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce să fac, nu ştiu ce să fac, s-a bâlbâit marochinerul, uitându-se pe rând la Fysh, Geralt şi Pudłorak. Conaşule Geralt? În Novigrad nu mă voi zgârci la recompensă, o să-ţi plătesc truda cât nu face şi încă ceva pe deasupra… Numai să ne aperi…

— Vă voi apăra, şi încă cum. În singurul mod posibil. Căpitane, la mal.

— Să nu îndrăzneşti! a rostit Fysh alb ca varul. Niciun pas către cabina de jos, altfel o să-ţi pară rău! Cobbin?

Petru Cobbin ar fi vrut să-l apuce pe Geralt de guler, dar nu a reuşit din cauza intervenţiei lui Addario Bach, care până atunci rămăsese calm şi tăcut. Piticanul l-a lovit cu putere pe Cobbin în pliul genunchiului. Cobbin a căzut în genunchi. Addario Bach a sărit lângă el şi l-a lovit cu pumnul în rinichi şi apoi în tâmplă. Uriaşul s-a prăbuşit pe

punte.

— Ce folos că e ditamai matahala? a întrebat piticanul, întorcându-şi privirea spre ceilalţi. Doar face o bubuitură mai puternică atunci când cade.

Fysh îşi ţinea mâna pe mânerul pumnalului, dar privirea lui Addario l-a făcut să se răzgândească şi să şi-o retragă. Van Vliet a înţepenit, cu gura căscată. La fel şi căpitanul Pudłorak şi restul echipajului.

Petru Cobbin a gemut şi a ridicat capul de pe podeaua punţii.

— Rămâi acolo unde eşti, l-a sfătuit piticanul. Nu mă impresionează nici mărimea ta, nici tatuajul de la Sturefors. Am avut de-a face cu namile mai mari decât tine şi, pe deasupra, obişnuiţi ai temniţelor. Aşa că nu încerca să te ridici. Fă ce trebuie să faci, Geralt.

— În cazul în care cineva are vreo îndoială, a continuat el către ceilalţi, vrăjitorul şi cu mine tocmai vă salvăm vieţile tuturor. Conaşule căpitan, la ţărm. Şi lansează o barcă de salvare în apă.

Vrăjitorul a coborât treptele, a împins o uşă, apoi o alta. Şi a rămas împietrit. În spatele lui, Addario Bach a înjurat. Şi Fysh a înjurat. Van Vliet a gemut.

Fata zveltă, care zăcea inertă pe o saltea de pat, avea ochii sticloşi. Era pe jumătate goală, complet dezbrăcată de la brâu în jos, cu picioarele larg răşchirate într-o postură obscenă. Iar gâtul îi era răsucit nefiresc. Şi chiar mai obscen.

— Conaşule Parlaghy… a articulat cu greu Van Vliet. Ce… ce ai făcut?

Chelul care stătea deasupra fetei se uita la ei. Şi-a mişcat capul de parcă nu i-ar fi văzut, de parcă ar fi încercat să găsească locul din care venise vocea marochinerului.

— Conaşule Parlaghy!

— Răcnea… a mormăit bărbatul, scuturându-şi bărbia dublă şi duhnind a alcool. A început să răcnească…

— Conaşule Parlaghy…

— Am vrut să o fac să tacă… am vrut doar să o fac să tacă.

— Ai omorât-o, a remarcat Fysh. Pur şi simplu, ai omorât-o!

Van Vliet şi-a pus mâinile în cap.

— Şi acum?

— Acum suntem în rahat până în gât, i-a explicat piticanul pe un ton practic.

— Vă spun eu că n-aveţi motive să vă fie frică! a exclamat Fysh, trântind cu pumnul în balustradă. Suntem în mijlocul râului, acolo unde este albia mai adâncă. Malurile sunt departe. Chiar dacă vulpea ne urmăreşte, lucru de care mă cam îndoiesc, n-are ce să ne facă pe apă.

— Conaşule vrăjitor? a spus van Vliet, ridicându-şi privirea spre el cu teamă. Ce părere ai?

— Aguara ne urmăreşte, a repetat vrăjitorul pe un ton răbdător. Nu încape nicio îndoială în această privinţă. Dacă există ceva îndoielnic, acelea sunt cunoştinţele conaşului Fysh, aşa că l-aş ruga să păstreze tăcerea. Ideea este, conaşule van Vliet, cam aşa: dacă am fi eliberat tânăra vulpiţă şi am fi lăsat-o pe mal, am fi avut şansa ca aguara să ne lase în pace. Dar ce s-a întâmplat s-a întâmplat. De acum încolo singura noastră salvare este fuga. Este un miracol că aguara nu v-a atacat până acum. Se adevereşte încă o dată proverbul: „Prost să fii, noroc să ai.” Dar nu mai putem întinde coarda şi să ispitim soarta. Toate pânzele sus, căpitane. Toate pe care le ai.

— Aş putea ridica şi vela de sus, a spus încet Pudłorak. Vântul ne este prielnic…

— Dar în caz că… a intervenit van Vliet. Conaşule vrăjitor? Ne vei apăra?

— Voi fi sincer, conaşule van Vliet. Tare mult aş vrea să vă las baltă, împreună cu acel Parlaghy, la a cărui simplă pomenire mi se întoarce stomacul pe dos. Cum a putut să toarne atâta băutură în el până când a căzut peste cadavrul copilei pe care o ucisese.

— Şi eu aş fi înclinat să fac asta, a spus Addario Bach, ridicându-şi privirea. Căci, pentru a parafraza cuvintele conaşului Fysh despre non-oameni, cu cât li se face mai

mult rău idioţilor, cu atât le este mai bine înţelepţilor.

— Te-aş lăsa atât pe dumneata, cât şi pe Parlaghy la mila aguarei. Dar codul îmi interzice. Codul vrăjitorului nu-mi permite să acţionez conform voinţei mele. Nu am voie să-i abandonez pe cei aflaţi în primejdie de moarte.

— Nobleţea vrăjitorilor! a pufnit Fysh. De parcă nu s-ar fi auzit niciodată despre ticăloşiile voastre! Cu toate acestea, susţin ideea să fugim cât mai degrabă. Înalţă toate pânzele, Pudłorak, îndreaptă-te spre mal şi să o luăm la sănătoasa!

Căpitanul dădea ordine, mateloţii se agitau în jurul frânghiilor. Pudłorak însuşi a alergat la prora şi, după o clipă de reflecţie, Geralt şi piticanul i s-au alăturat. Van Vliet, Fysh şi Cobbin se certau asupra cabinei de jos, de la pupa.

— Conaşule Pudłorak?

— Ei?

— De unde vine numele navei? Şi acest galion destul de neobişnuit? A fost cumva ales pentru mecenat, pentru a-i convinge pe preoţi să-şi deschidă punga?

— La momentul lansării, slupul se numea Melusina, a spus căpitanul, ridicând din umeri. Şi avea un personaj atrăgător, care se potrivea numelui şi bucura ochiul. Apoi au fost schimbate şi personajul, şi numele. Potrivit unora, a fost datorită mecenatului despre care vorbeai. Potrivit altora, preoţii din Novigrad l-au acuzat neîncetat pe conaşul van Vliet de erezie şi de blasfemie, aşa că a vrut să-i pupe-n… A vrut să le facă pe plac.

Profetul Lebioda tăia valurile cu prora sa.

— Geralt?

— Ce este, Addario?

— Această vulpe… adică aguara… Din câte am auzit, îşi poate schimba forma. Poate apărea în chip de femeie, dar poate lua şi aspectul unei vulpi. Aşadar este aşa, un fel de vârcolac?

— E diferită. Vârcolacii, care – la rândul lor – se pot transforma în lupi, urşi, şobolani şi alte animale asemănătoare, sunt teriantropi, adică fiinţe umane capabile să se transforme în animale. Aguara este un anterion, adică un animal sau, mai bine zis, o creatură capabilă să capete

formă umană.

— Dar puterile ei? Am auzit poveşti nemaipomenite… Cum că aguara ar fi în stare…

— Sper să ajungem la Novigrad înainte ca aguara să ne arate de ce este în stare, l-a întrerupt vrăjitorul.

— Dar dacă…

— Mai bine să nu ne gândim ce-ar fi dacă.

Se stârnise vântul. Pânzele fâlfâiau şi plesneau în văzduh.

— Cerul se întunecă, a anunţat Addario Bach. Şi mi s-a părut că am auzit nişte tunete în depărtare. M-o fi înşelând auzul?

Auzul nu-l înşelase pe pitican. S-au scurs câteva clipe şi a tunat din nou. De data aceasta au auzit cu toţii.

— Vine furtuna! a strigat Pudłorak. Dacă rămânem în mijlocul râului ne va răsturna cu chila în sus! Trebuie să fugim, să ne ascundem, să ne adăpostim de vânt! La pânze, băieţi! Împingându-l pe timonier, a preluat el însuşi cârma slupului. Ţineţi-vă bine! Ţineţi-vă bine cu toţii!

Cerul de deasupra malului drept se făcuse bleumarin. Dintr-odată s-a stârnit un vânt puternic, care a măturat zăvoiul de pe malul râului şi l-a zburlit. Coroanele copacilor mai mari se legănau şi foşneau, iar cele ale celor mai mici se aplecau sub apăsarea rafalelor. Văzduhul a fost străbătut de un vârtej de frunze şi crenguţe, cărora li s-au adăugat chiar şi crengi mai mari. Un fulger orbitor a scânteiat şi aproape în acelaşi moment s-a auzit tunetul pătrunzător, urmat aproape imediat de un al doilea şi un al treilea.

În clipa următoare, anunţată de un vuiet crescător, s-a revărsat o ploaie. Zidul de apă îi împiedica să mai vadă ceva dincolo de el. *Profetul Lebioda* se legăna şi dansa pe valuri, cu prora plonjând neîncetat. Şi, de parcă n-ar fi fost destul, totul scârţâia. Geralt avea impresia că fiecare scândură scârţâia. Fiecare scândură îşi trăia propria viaţă şi părea că se mişca independent de celelalte. Se temea din ce în ce mai mult că slupul avea să se dezintegreze, pur şi simplu. Vrăjitorul îşi repeta în sinea lui că este imposibil, că structura ambarcaţiunii era construită pentru navigarea în

ape şi mai tulburi şi că, la urma urmei, se aflau pe un râu, nu în mijlocul oceanului. Îşi tot repeta asta, scuipa apă şi se ţinea strâns de frânghii.

Era greu de apreciat cât durase totul. Dar, în cele din urmă, legănarea s-a oprit, vântul a încetat să-i mai zguduie şi ploaia violentă care agitase apele s-a potolit, s-a transformat într-o ploaie obişnuită şi apoi într-o burniţă. Apoi au văzut că manevra lui Pudłorak a avut succes. Căpitanul reuşise să ascundă slupul în spatele unui ostrov bine împădurit, unde vântul puternic nu-i mai putea zdruncina prea mult. Părea că norul prevestitor de furtună se îndepărtase deja, vijelia se potolise.

Negura se ridica din apă.

Apa picura din calpacul lui Pudłorak, complet îmbibat, şi i se prelingea pe faţă. În ciuda acestui fapt, căpitanul nu şi l-a dat jos. Probabil că nu şi-l dădea jos niciodată.

— Fir-ar al naibii! a exclamat el, ştergându-şi picăturile de pe nas. Unde am ajuns? Pe un braţ al râului? Sau într-un belciug? Apa este aproape neclintită…

— Dar curentul ne poartă în continuare.

Fysh a scuipat în apă şi a observat sputa trecând. Nu mai avea pălăria de paie pe cap, probabil că i-o smulsese vântul.

— Curentul este slab, dar ne poartă, a repetat el. Suntem într-un golfuleţ între insule. Rămâi pe curs, Pudłorak. În cele din urmă va trebui să ne conducă la canalul navigabil.

— Canalul este probabil la nord, a spus căpitanul, aplecându-se peste busolă. Aşa că ar trebui s-o luăm pe braţul din dreapta. Nu pe cel din stânga, ci pe cel din dreapta…

— Dar unde vezi tu braţe? a întrebat Fysh. Există o singură cale. Ţine cursul, cum îţi spun.

— Acum o clipă erau două braţe, a insistat Pudłorak. Dar poate că mi-a intrat apă în ochi. Sau o fi de la pâclă. Bine că ne duce curentul. Numai să…

— Ce mai este?

— Busola. Direcţia nu-i deloc corectă… Nu, nu, e în

regulă. Văzusem greşit. A picurat pe sticlă apă din calpac. Navigăm.

— Să navigăm, atunci.

Negura se îngroşa şi se subţia pe rând, vântul se potolise de-a binelea. Era foarte cald.

— Apa, a spus Pudłorak. Nu simţi? Parcă miroase altfel. Unde suntem, oare?

Negura s-a ridicat şi au putut vedea malul năpădit de vegetaţie deasă, presărată cu trunchiuri putrede. Pinii, brazii şi tisele care acopereau insulele au fost înlocuiţi de mesteceni pufoşi, înalţi, şi chiparoşi de baltă, cu coroana conică. Pe trunchiurile chiparoşilor se încolăceau liane căţărătoare, numite trâmbiţe, ale căror flori de un roşu aprins erau singurele accente vii din verdele putred al vegetaţiei de mlaştină. Suprafaţa era acoperită cu năvoade şi năpădită de alge, pe care *Profetul* le despărţea cu prora şi le târâia în spatele lui ca pe trena unei rochii. Apa din adâncuri era tulbure şi, într-adevăr, mirosea neplăcut, parcă a descompunere. Bule mari ieşeau la suprafaţă de pe fund. Pudłorak era în continuare la cârmă.

— Ar putea fi bancuri de nisip aici, a spus el brusc îngrijorat. Hei, acolo! Să vină cineva cu plumbul la prora!

Purtaţi de curentul slab, au continuat să navigheze prin peisajul mlăştinos. Şi prin duhoarea de putreziciune. Matelotul de la prora rostea ceva cu strigăte monotone, comunicând adâncimea.

Pudłorak s-a aplecat asupra busolei, a bătut în sticlă.

— Conaşule vrăjitor, aruncă o privire la asta.

— La ce?

— Am crezut că sticla mi s-a aburit… dar, dacă acul nu a luat-o cumva razna, navigăm spre est. Adică ne întoarcem. De unde am pornit.

— Dar nu este posibil. Ne duce curentul. Râul…

S-a oprit.

Pe apă plutea înclinat un copac uriaş, în parte dezrădăcinat. Pe una dintre ramurile goale era o femeie într-o rochie lungă şi mulată pe trup. Stătea neclintită şi se uita la ei.

— Cârma, a şoptit vrăjitorul. Cârma, căpitane. Spre celălalt mal. Departe de copacul acela.

Femeia a dispărut. O vulpe mare a alunecat de-a lungul ramurii, a sărit şi s-a strecurat în desiş. Animalul părea negru, doar capătul cozii stufoase era alb.

— Ne-a găsit. Addario Bach o observase şi el: Vulpea ne-a găsit…

— La naiba…

— Tăceţi, amândoi. Nu semănaţi panică.

Navigau. De pe maluri, cocoţaţi pe copacii uscaţi, pelicanii îi priveau.

Interludiu

O *sută douăzeci şi şapte de ani mai târziu*

— Chiar acolo, dincolo de deal, este Ivalo, domniţă, a spus negustorul, arătând cu biciul. Mai este vreo jumătate de milă, nu mai mult, vei ajunge acolo într-o clipită. La răspântie mă voi întoarce spre est, spre Maribor, aşa că trebuie să ne luăm rămas-bun. Rămâi sănătoasă şi zeii să te călăuzească şi să te ocrotească pe drumul tău!

— Să te ocrotească şi pe tine, conaşule bun!

Nimue a sărit din căruţă, şi-a luat bocceaua şi celelalte catrafuse şi a făcut o plecăciune stângace.

— Mulţumesc foarte mult pentru că m-ai luat în căruţă. Atunci, în pădure... Mulţumesc mult...

A înghiţit zdravăn în sec, amintindu-şi de pădurea întunecată prin care drumul o condusese cu două zile în urmă. Amintindu-şi de copacii uriaşi, înspăimântători, cu ramuri răsucite, împletite, ca un acoperiş deasupra drumului pustiu. Un drum pe care, dintr-odată, s-a trezit singură, singură cuc. Şi-a amintit de groaza care o cuprinsese. Şi de dorinţa de a se întoarce şi a fugi. Înapoi acasă, renunţând la ideea absurdă de a-şi lua lumea-n cap. Scoţându-şi din minte această idee absurdă.

— Lasă, lasă, nu-mi mai mulţumi atâta, n-ai pentru ce, a râs negustorul. Drumeţii se ajută între ei, aşa este omeneşte. Rămas-bun!

— Rămas-bun. Drum bun!

A stat o clipă la răscruce, privind stâlpul de piatră, atât de bătut de ploi şi de vânt încât devenise neted şi alunecos. *Probabil e aici de când lumea,* se gândea ea. *Cine ştie, poate de mai bine de o sută de ani. Poate că acest stâlp aminteşte de Anul Cometei, de armatele regilor din Nord, care s-au îndreptat spre Brenna pentru a lupta împotriva Nilfgaardului...*

Ca în fiecare zi, a repetat traseul pe care îl învăţase pe de rost. Ca pe o formulă magică. Ca pe un descântec.

Wyrwa, Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt, Mortara, Ivalo, Dorian, Anchor, Gors Velen.

Orăşelul Ivalo i-a atras atenţia de departe. Prin zgomot şi duhoare.

Pădurea se termina la răscruce de drumuri; dincolo de aceasta, până la primele adăposturi, nu exista decât o poiană plină de buturugi, care se întindea până hăt, departe, la orizont. Fumul se răsucea în toate direcţiile, iar butoaiele de fier fumegânde, retorte pentru arderea cărbunelui de lemn, erau aranjate în şiruri lungi. Se simţea miros de răşină. Cu cât se apropia de orăşel, cu atât zgomotul se intensifica, un scrâşnet metalic, straniu, care făcea ca pământul să se cutremure vizibil sub picioarele sale.

Nimue a intrat în oraş şi a oftat uluită. Sursa zgomotului şi a cutremurării pământului era cea mai bizară maşinărie pe care o văzuse vreodată. Un cazan de aramă imens, pântecos, prevăzut cu o roată uriaşă, în care acţiona un piston lucios de la vaselină. Maşinăria şuiera, fumega, stropea cu apă clocotită şi scotea aburi, iar la un moment dat a fluierat, a scos un zgomot într-atât de pătrunzător şi înfricoşător, încât Nimue s-a ghemuit la pământ. Dar şi-a recăpătat rapid controlul, chiar s-a apropiat şi a privit curioasă cum curelele de transmisie ale maşinăriei infernale conduc lamele fierăstrăului, tăind buştenii cu o viteză incredibilă. Ar fi stat mai mult dacă nu ar fi început să o doară urechile din cauza vuietului şi a scrâşnetului fierăstrăului.

A traversat un podeţ aruncat peste un râuleţ tulbure, urât mirositor, care purta talaş, scoarţă de copac şi valuri de spumă.

Orăşelul Ivalo, în care tocmai păşise, puţea ca o latrină imensă, o latrină în care, ca să fie tacâmul complet, cineva se încăpăţânase să frigă nişte carne veche pe grătar. Nimue, care petrecuse ultima săptămână printre pajişti şi păduri, abia îşi mai ţinea respiraţia. Îşi imaginase că orăşelul Ivalo, care marca sfârşitul unei alte etape a traseului, o să fie un loc potrivit pentru popas. Acum ştia că

nu va zăbovi acolo mai mult decât era absolut necesar. Şi că nu va păstra amintiri prea plăcute despre orăşelul Ivalo.

La târg, ca de obicei, a vândut un coş întreg de ciuperci şi rădăcini vindecătoare. Nu a zăbovit mult, ştia să se orienteze, ştia ce se cere şi la cine să meargă cu marfa. S-a prefăcut că nu este prea pricepută în timpul târguielilor şi astfel nu a avut probleme cu vânzarea, precupeţii s-au grăbit să înşele o nepricepută. A câştigat puţin, dar repede. Timpul era important.

Singura sursă de apă curată din zonă era o fântână într-o piaţetă îngustă şi, pentru a-şi umple plosca, Nimue a trebuit să-şi aştepte rândul la o coadă lungă. Să facă rost de provizii pentru etapa următoare a drumului a fost mult mai uşor. Ademenită de miros, a cumpărat şi câteva plăcinte cu diverse umpluturi de la o tarabă, care, însă, la o inspecţie mai atentă părea suspectă. A stat la o lăptărie să mănânce plăcintele, repede, cât acestea erau încă destul de bune de mâncat, fără a-i ameninţa sănătatea. Nu păreau că vor rezista mult în acea stare.

Vizavi se afla hanul „Sub… verde”, scândurica lipsă din mijlocul plăcuţei făcea din nume o enigmă şi totodată o provocare; după un timp Nimue era absorbită complet de încercarea de a ghici ce altceva ar putea fi verde, în afară de broască şi de salată. A trezit-o din gândurile ei discuţia zgomotoasă pe care câţiva oameni simpli o purtau pe treptele hanului.

— *Profetul Lebioda,* vă spun eu, a declamat unul dintre muşterii. Bricul ăla din legendă. Nava-fantomă, care în urmă cu mai bine de o sută de ani a dispărut fără urmă, cu întregul echipaj. Care de atunci a apărut pe râu de fiecare dată când s-a întâmplat o nenorocire. A apărut cu fantome la bord, mulţi le-au văzut. Se povestea că va bântui mereu o vidmă până când va fi găsită epava. Şi au găsit-o în cele din urmă.

— Unde?

— În Gura Râului, într-un belciug din mijlocul nămolului, chiar în inima unei mlaştini pe care au asanat-o. Era năpădită de toate buruienile de baltă. Şi de muşchi. Când

au răzuit algele şi muşchii, a apărut inscripţia: *Profetul Lebioda.*

— Şi comoara? Au găsit comoara? Trebuia să fie o comoară pe-acolo, în cală. Au dat de ea?

— Nu ştiu. Se spune că preoţii au pus mâna pe epavă. Ca pe o relicvă.

— Ce tâmpenie! a sughiţat alt muşteriu. Credeţi în basme, sunteţi ca nişte copii. Au găsit şi ei o barjă veche şi de-acum, gata: o navă fantomă, comoară, moaşte. Toate astea, vă spun eu, sunt rahat pe băţ, legende de tot rahatul, bârfe prosteşti, tâmpenii, poveşti de adormit copiii. Hei, tu! Fătucă! Cine eşti? De-a cui?

— De-a mea.

Nimue avea deja experienţă şi ştia cum să răspundă.

— Ia trage-ţi părul îndărăt şi arată-ne urechea! Pentru că arăţi de parcă ai fi din sămânţă de elf! Şi noi nu vrem corcituri de elf pe-aici, pe la noi!

— Lăsaţi-mă, nu vă necăjesc cu nimic. Şi îndată o iau la picior.

— Ha! Şi încotro?

— Către Dorian.

Nimue aflase că întotdeauna trebuia să dea drept destinaţie doar următoarea sa etapă, şi niciodată, dar niciodată, să nu dezvăluie scopul final al călătoriei sale, căci ar fi stârnit doar hohote de râs şi o veselie nebunească.

— Ho, ho! Te aşteaptă un drum lung.

— Tocmai de aceea pornesc chiar acum. Dar mai întâi vreau să vă spun, stimaţi conaşi, că *Profetul Lebioda* nu a transportat nicio comoară, legenda nu pomeneşte nimic despre aşa ceva. Nava a eşuat şi s-a transformat într-o navă fantomă pentru că a fost blestemată, iar căpitanul ei nu a vrut să asculte cu niciun chip anumite sfaturi înţelepte. Un vrăjitor care călătorea cu el l-a sfătuit să întoarcă nava şi să nu intre pe un braţ al râului până se va ridica blestemul. Am citit despre asta…

— Ai caş la gură, a spus primul muşteriu, şi eşti atât de deşteaptă? Ar trebui să mături podelele, fătucă, să ai grijă de oale şi să speli izmene şi nimic altceva. Ai citit despre

asta… dar l-ai văzut tu cu ochii tăi cumva?

— Un vrăjitor! a pufnit un al treilea muşteriu. Basme, nimic altceva decât basme!

— Dacă eşti atât de deşteaptă, a spus altul, ai auzit, fără doar şi poate, despre Pădurea noastră Fermecată. Cum nu? Atunci o să-ţi spun asta: ceva rău sălăşluieşte în Pădurea Fermecată. Dar la fiecare câţiva ani se trezeşte şi-apoi vai şi-amar de cel care rătăceşte prin pădure. Iar drumul tău, dacă te duci cu adevărat la Dorian, trece prin Pădurea Fermecată.

— Şi mai este vreun copac acolo? Căci din câte am văzut eu, aţi tăiat totul în zonă, au rămas numai poieni peste tot.

— Ia uită-te la ea, ce isteaţă şi îndrăzneaţă! Dar pentru ce-i pădurea, nu-i pentru tăiat? Ceea ce a fost tăiat este tăiat, ceea ce a rămas în picioare a rămas. Şi tăietorii de lemne se tem să meargă în Pădurea Fermecată, aşa-i de înfricoşătoare. O să vezi şi tu cu ochii tăi, când o să ajungi acolo. O să-ţi tremure chiloţii de frică!

— Mai bine o iau din loc.

Wyrwa, Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt, Mortara, Ivalo, Dorian, Anchor, Gors Velen.

Sunt Nimue verch Wledyr ap Gwyn. Mă îndrept spre Gors Velen. La Aretuza, şcoala de magiciene de pe insula Thanedd.

Cândva eram în stare de multe.

Puteam crea iluzia unor insule magice, puteam arăta gloatelor uriaşe dragoni dansând pe cer. Puteam evoca viziunea unei armate puternice, care se apropia de zidurile oraşului şi toţi locuitorii vedeau această armată la fel, până în cele mai mici detalii ale echipamentului şi ale stemelor de pe stindarde. Dar nu puteau fi decât opera acelor vulpi nemaipomenite din cele mai vechi timpuri, care îşi plătiseră magia cu viaţa. Din acele vremuri, abilităţile speciilor noastre s-au degradat semnificativ – probabil ca urmare a prezenţei noastre constante în rândul oamenilor.

WIKTOR PIELEWIN, *Swiaszczennaya oborotnia kniga*

15

— Frumos ne-ai mai aranjat, Pudłorak! Javil Fysh era furios: Frumos ne-ai mai înfundat! De un ceas rătăcim pe braţe! Am auzit de mlaştinile astea, nimic bun. Aici dispar oamenii şi bărcile! Unde este râul? Unde este canalul navigabil? De ce…

— Mai tacă-ţi fleanca, ce dracu'! a exclamat căpitanul, pierzându-şi cumpătul. Unde este canalul navigabil, unde este canalul navigabil? La dracu', acolo este! Unde şi-a înţărcat mutu' iapa şi unde şi-a dus surdul roata. Dacă tot eşti aşa de deştept, te rog frumos, ai ocazia să o demonstrezi! Încă o ramificare! Pe unde să o iau, conaşule deştept? La stânga, cum ne duce curentul? Sau la dreapta, poate o să-mi porunceşti?

Fysh a pufnit şi s-a întors cu spatele. Pudłorak a apucat timona cârmei şi cârmit slupul spre braţul stâng.

Matelotul cu plumbul a ţipat. După un scurt răstimp a strigat şi Kevenard van Vliet, mult mai puternic.

— Nu la mal, Pudłorak! a urlat Petru Cobbin. Ia-o înainte! Departe de mal! Departe de mal!

— Ce are?

— Şerpii! Nu-i vezi? Şeeeerpii!

Addario Bach a înjurat birjăreşte.

Malul stâng colcăia de şerpi. Reptilele se zvârcoleau printre alge şi stuf, de-a lungul malului, se târau pe trunchiuri pe jumătate scufundate, atârnau şuierând pe crengile suspendate deasupra apei. Geralt distingea mocasinul, şarpele-cu-clopoţei, jararaca, boomslangul, vipera-lui-Russel, vipera-cu-corn, vipera-şuierătoare, şarpele-cu-capişon, mamba neagră şi altele, pe care nu le cunoştea.

Tot echipajul *Profetului* fugea înfricoşat dinspre babord, ţipând pe diferite voci. Kevenard van Vliet a alergat la pupa şi s-a ghemuit, dârdâind din cap până-n picioare, în spatele vrăjitorului. Pudłorak a smucit timona, iar slupul a început să-şi schimbe direcţia.

Geralt i-a pus o mână pe umăr.

— Nu, ţine-o tot aşa, i-a spus. Nu te apropia de malul drept.

— Dar şerpii… a protestat Pudłorak, arătând spre o creangă de care se apropiau, ticsită de reptile şuierătoare. Vor năvăli pe punte…

— Nu există niciun şarpe! Rămâi pe curs. Departe de malul drept.

Gabia catargului principal a lovit creanga atârnată. Câţiva şerpi s-au încolăcit în jurul funiilor, alţii, inclusiv două mambe, au căzut pe punte. Ridicându-se şi şuierând, i-au atacat pe bărbaţii care se înghesuiau la tribord. Fysh şi Cobbin au fugit la pupa, mateloţii, ţipând, s-au repezit la prora. Unul a sărit în apă şi a dispărut înainte de a apuca să ţipe. Sângele se învârtea la suprafaţă.

— Un ilyocoris! Vrăjitorul a arătat spre un val şi o formă întunecată care se îndepărta: Unul adevărat, spre deosebire de şerpi.

— Urăsc reptilele… a început să plângă în hohote Kevenard van Vliet, ghemuit la babord. Urăsc şerpii…

— Nu există niciun şarpe. Şi nici nu a existat vreodată. A fost doar o vrajă.

Mateloţii ţipau, se frecau la ochi. Şerpii au dispărut atât de pe punte, cât şi de pe mal. Nu mai exista nicio urmă de şarpe.

— Ce… gâfâia Petru Cobbin. Ce-a fost asta?

— O iluzie, a repetat Geralt. Aguara ne-a ajuns din urmă.

— Cum aşa?

— Vulpea. Ne vrăjeşte ca să ne încurce. Mă întreb de când. Furtuna părea destul de adevărată. Dar erau două braţe, comandantul avea dreptate. Aguara a ascuns unul dintre ele printr-o vrajă. Şi a dat peste cap acul busolei. A creat, de asemenea, vedenia cu şerpii.

— Poveşti vrăjitoreşti! a pufnit Fysh. Prejudecăţi elfeşti! Superstiţii! Dar de unde şi până unde să aibă o vulpe astfel de abilităţi? De a ascunde un braţ, de a da peste cap busola? De a arăta şerpii acolo unde nu există? Prostii! Vă spun eu că e din pricina acestor ape! Am fost otrăviţi de

vapori, de gazele toxice din mlaştină, de miasme! Aşa se explică toate viziunile şi nălucirile…

— Sunt închipuiri create de aguara.

— Ne iei de proşti? a strigat Cobbin. Ce fel de închipuiri? Erau şerpi adevăraţi! I-aţi văzut cu toţii, nu-i aşa? I-ai auzit şuierând? Le-am mirosit chiar duhoarea!

— A fost o iluzie. Şerpii nu erau adevăraţi.

Profetul a lovit din nou cu gabia catargului crengile joase.

— Aşadar vrei să spui că aceasta este o nălucire, nu? l-a întrebat unul dintre mateloţi, întinzând mâna. O vrajă? Adică ni se năzăreşte nouă? Adică acest şarpe nu este adevărat?

— Nu! Stai aşa!

Vipera uriaşă, care atârna de creangă, a scos un şuierat care le-a făcut sângele să le îngheţe în vene şi a lovit fulgerător, înfigându-şi colţii în gâtul marinarului, o dată, apoi din nou. Băiatul a scos un strigăt sfâşietor, s-a clătinat, s-a prăbuşit, s-a zgâlţâit în convulsii şi s-a dat ritmic cu capul de scândurile punţii. Apoi i-a apărut spumă la gură şi a început să-i curgă sânge din ochi. A murit înainte de a-l putea ajuta cineva.

Vrăjitorul i-a acoperit trupul cu o pânză.

— La naiba, oameni buni. Fiţi cu mare băgare de seamă! Nu chiar totul este nălucire aici!

— Atenţie! a ţipat un marinar de la prora. Atenţieeeeeee! Este un vârtej în faţă! Un vârtej!

Braţul mort al belciugului se bifurca din nou. Braţul din stânga, spre care îi purta curentul, clocotea şi se agita într-un vârtej înfuriat. Inelul mare care se învârtea era acoperit cu spumă ca supa dintr-un cazan. Buşteni, crengi şi chiar un copac întreg cu o coroană mare, bogat ramificată, se răsuceau, apărând şi dispărând imediat după aceea. Matelotul cu plumbul a fugit de la prora, ceilalţi au ţipat.

Pudłorak şi-a păstrat cumpătul, a smucit timona şi a condus slupul spre braţul drept, care era liniştit.

— Uff, a spus el, ştergându-şi fruntea de sudoare. La ţanc! Ar fi fost vai şi-amar de noi dacă ne trăgea înăuntru vâltoarea. Ah, ne-ar fi învârtit de ne-ar fi luat naiba…

— Vârtejuri! a strigat Cobbin. Ploşniţe! Aligatori! Lipitori! Nu este nevoie de vrăji, mlaştinile astea colcăie de spurcăciuni, de reptile, de tot felul de scârboşenii veninoase. Nu miroase-a bine, deloc, e primejdios să te rătăceşti aici. Prin aceste părţi a dispărut…

— …un număr mare de bărci, a terminat Addario Bach, întinzând un braţ. Şi asta ar părea adevărată.

Putredă, sfărâmată, scufundată până la balustradă, acoperită cu buruieni acvatice, năpădită de viţă-de-vie şi muşchi, o epavă era înfiptă în nămolul de pe malul drept, înfundată în mlaştină. Au observat-o în timp ce *Profetul* trecea încet, purtat de curentul slab.

Pudłorak l-a înghiontit pe Geralt cu cotul.

— Conaşule vrăjitor, i-a spus el încet, busola a luat-o iar razna. Conform acului, am fi schimbat direcţia de la est la sud. Dacă nu este un truc de-al vulpii, e nasol. Nimeni nu s-a încumetat să cerceteze aceste mlaştini, dar se ştie că se extind la sud de canalul navigabil. Prin urmare, ne îndreptăm către inima mlaştinilor.

— Oricum mergem în derivă, a remarcat Addario Bach. Nu e vânt, ne poartă curentul. Iar curentul înseamnă o legătură cu râul, cu cursul Pontarului…

— Nu neapărat, a spus Geralt clătinând din cap. Am auzit de aceste belciuge. Au o direcţie variabilă de curgere. Depinde de maree, dacă este mare sau redusă. Şi nu uitaţi de aguara. Şi asta ar putea fi o vrajă.

Malurile erau, ca şi până atunci, înţesate de chiparoşi, îşi făcea apariţia şi câte un tupelo de mlaştină, pântecos şi bulbos la baza trunchiului. Mulţi copaci erau uscaţi, morţi. De trunchiurile şi de crengile lor atârnau ghirlande groase de tillandsia curgătoare, strălucind argintiu în soare. Stârcii erau aşezaţi pe ramuri, pândind fără să-şi dezlipească privirea de la *Profetul* care trecea pe lângă ei.

Marinarul de la prora a ţipat.

De data aceasta au văzut-o cu toţii. Era din nou pe o creangă, atârnată deasupra apei, dreaptă şi ţeapănă. Fără nicio şovăială, Pudłorak a smucit timona cârmei şi a întors slupul spre malul stâng. Şi, dintr-odată vulpea a schelălăit

tare şi strident. A schelălăit din nou când Profetul a trecut pe lângă ea.

O vulpe uriaşă a alunecat de-a lungul crengii şi apoi s-a ascuns în desiş.

— A fost un avertisment, a spus vrăjitorul când rumoarea de pe punte s-a domolit. Un avertisment şi o chemare. Sau, mai degrabă, o cerere.

— Să eliberăm copila, a încheiat lucid Addario Bach. Este limpede. Dar n-o putem elibera, pentru că nu mai trăieşte.

Kevenard van Vliet a scos un geamăt, apucându-se cu mâinile de tâmple. Ud leoarcă, murdar şi îngrozit, nu mai semăna deloc cu un negustor care îşi putea permite propria ambarcaţiune. Semăna mai degrabă cu un ştrengar prins la furat de prune.

— Ce-i de făcut? se văicărea. Ce-i de făcut?

— Ştiu eu, a anunţat dintr-odată Javil Fysh. Să legăm fata moartă de un butoi şi să o aruncăm peste bord. Vulpea se va opri ca s-o jelească. Şi astfel o să câştigăm timp.

— Să vă fie ruşine, conaşule Fysh. Vocea marochinerului s-a înăsprit dintr-odată: Nu se cuvine să tratezi în halul acesta un cadavru. Nu este omeneşte.

— Zău, dar ce, era om? Era o elfă, şi unde mai pui că de-acum era şi animal pe jumătate. Vă spun eu, butoiul este o idee bună…

— O astfel de idee nu putea să-i treacă prin cap decât unui idiot în toată regula, a spus Addario Bach, silabisind cuvintele. Şi ne-ar duce pe toţi la pierzanie. Dacă vulpea îşi dă seama că am ucis-o pe copilă, ne-am dat foc la valiză.

— Dar n-am ucis-o noi, a spus Petru Cobbin înainte ca Fysh, roşu de furie, să aibă timp să reacţioneze. Nu noi! Ci Parlaghy. El este vinovatul. Suntem curaţi ca lacrima.

— Bine, a spus Fysh, adresându-se nu lui van Vliet şi vrăjitorului, ci lui Pudłorak şi mateloţilor. Parlaghy este vinovatul. Atunci pe el să se răzbune vulpea. Să-l băgăm în barcă împreună cu cadavrul şi să-i lăsăm să plutească în derivă. Între timp, noi…

Cobbin şi unii dintre mateloţi au salutat ideea cu strigăte

de bucurie, dar Pudłorak le-a potolit imediat entuziasmul.

— Nu voi permite aşa ceva.

— Nici eu. Kevenard van Vliet s-a albit: Conaşul Parlaghy o fi vinovat de crimă, o fi, de asemenea, adevărat că fapta sa merită pedepsită. Dar să-l abandonezi, să-l trimiţi la moarte sigură? Aşa ceva nu voi permite, în niciun caz.

— Moartea lui sau a noastră? a strigat Fysh. Ce mai putem face? Vrăjitorule! Ne vei apăra atunci când vulpea va ajunge pe punte?

— Vă voi apăra.

— S-a aşternut liniştea.

Profetul Lebioda plutea în derivă prin apa puturoasă şi învolburată, trăgând după el o trenă împletită din alge. Stârcii şi pelicanii îi priveau de pe ramurile copacilor.

Marinarul de la prora i-a pus în alertă cu un strigăt. O clipă mai târziu, au strigat cu toţii, privind la epava putrezită acoperită cu viţă-de-vie şi buruieni. Aceeaşi pe care o văzuseră cu o oră mai devreme.

— Navigăm în cerc, a observat piticanul. Ne învârtim pe loc. Vulpea ne-a prins în capcană.

— Avem o singură ieşire.

Geralt arătă spre braţul stâng şi spre vârtejul din mijlocul acestuia.

— Să navigăm prin vârtej.

— Prin bulboana aia? a răcnit Fysh. Ai căpiat de-a binelea? Ne va sfârteca!

— Fără doar şi poate, a confirmat Pudłorak. Ne va sfârteca sau ne va răsturna. Sau ne va arunca în mlaştină şi vom ajunge ca epava aceea. Uitaţi-vă şi voi cum se rotesc trunchiurile în vâltoarea aceea. E limpede că vârtejul are o forţă fenomenală.

— Exact. E limpede. Pentru că este probabil o iluzie. Cred că este a altă iluzie a aguarei.

— Probabil? Crezi? Eşti vrăjitor şi nu ştii cu siguranţă?

— Aş recunoaşte o iluzie mai slabă. Acestea sunt extraordinar de puternice. Dar mi se pare…

— Ţi se pare. Şi dacă te înşeli?

— Nu avem încotro, a mârâit Pudłorak. Ori traversăm vârtejul, ori vom naviga în cerc…

— …până la moarte, a concluzionat Addario Bach. O moarte de rahat.

Ramurile trunchiului care se răsucea în vârtej ieşeau din apă din când, ca braţele întinse ale unui om înecat. Bulboana se agita, clocotea, se umfla, spumega. *Profetul* s-a zguduit şi s-a repezit brusc în faţă, aspirat de vâltoare. Trunchiul răsucit şi aruncat de vârtej s-a izbit violent de marginea slupului cu o bubuitură, împroşcând cu spumă. Slupul a început să se clatine şi să se rotească din ce în ce mai repede.

Cu toţii strigau pe voci diferite.

Şi, dintr-odată, totul s-a potolit. Apa s-a domolit, a devenit netedă ca o oglindă. *Profetul Lebioda* naviga încet în mijlocul celor două maluri înţesate de tupelo.

— Ai avut dreptate, Geralt, a spus Addario Bach, dregându-şi vocea. A fost doar o iluzie.

Pudłorak s-a uitat lung la vrăjitor. În tăcere. În cele din urmă şi-a scos calpacul, dând la iveală creştetul pleşuv ca un ou.

— M-am angajat la navigaţia fluvială ca să-i fac pe plac nevestei mele, a spus în cele din urmă, răguşit. „Pe râu”, a spus ea, „este mai sigur. Mai sigur decât pe mare.” „Aşa că n-o să-mi fac griji de fiecare dată când pleci”, a spus ea.

Şi-a pus calpacul la loc, a clătinat din cap, a apucat mai ferm timona cârmei.

— S-a terminat, gata? Kevenard van Vliet a gemut tânguitor de sub carlingă: Suntem în siguranţă de-acum?

Nimeni nu i-a răspuns.

Braţul era încărcat de alge şi lintiţă. Malul râului a început din nou să se umple de chiparoşi, din mlaştină şi din bancurile adunate de-a lungul malurilor se iţeau pneumatoforii, cu rădăcinile lor aeriene foarte înalte, în unele cazuri de un stânjen. Pe ostroavele năpădite de buruieni, ţestoasele stăteau la soare. Broaştele orăcăiau.

De data aceasta, au auzit-o înainte de a o vedea. Un schelălăit puternic, tăios, ca o ameninţare sau un avertisment scandat. A apărut pe ţărm sub forma unei vulpi, pe un butuc uscat, răsturnat. Schelălăia cu capul aruncat pe spate. Geralt a prins note ciudate în vocea ei, şi a înţeles că, pe lângă ameninţare, exista şi un ordin. Dar nu le era adresat lor.

Dintr-odată, apa de sub butuc s-a umplut de spumă, iar de acolo a apărut un monstru uriaş, acoperit în întregime cu solzi în formă de lacrimi, care formau un model verde-maroniu. A gâlgâit, a împroşcat şi apoi, ascultând porunca vulpii, a înotat direct către *Profet,* agitând apele.

— Şi asta… Addario Bach a înghiţit puternic în sec: Este tot o iluzie?

— N-aş spune. Este un vodianoi! a strigat Geralt către Pudłorak şi către mateloţi. A fermecat un vodianoi şi l-a asmuţit împotriva noastră! Vâslele! La vâsle!

Vodianoiul a apărut foarte aproape de slup, i-au văzut capul plat acoperit cu alge, ochii bulbucaţi de peşte, colţii conici în fălcile enorme. Monstrul a lovit cu furie marginea slupului o dată, de două ori, până în punctul în care se zgâlţâia întregul *Profet.* Când au alergat cu toţii la vâsle, el a fugit, s-a scufundat, pentru a reapărea la scurt timp cu un pleoscăit în spatele pupei, la câţiva ţoli de etambou. L-a apucat cu colţii şi l-a smucit până când a trosnit.

— O să smulgă cârma! a strigat căpitanul, încercând să lovească monstrul cu vâsla. O s-o rupă! Să-l alungăm pe blestemat de la cârmă!

Vodianoiul a muşcat şi a smucit cârma, în ciuda strigătelor şi a loviturilor. Panoul s-a crăpat şi o bucată de scândură i-a rămas între colţi. Poate că i s-o fi părut de-ajuns sau poate că farmecele aguarei îşi pierduseră puterea, căci s-a scufundat şi a dispărut.

Au auzit apoi vulpea schelălăind de pe mal.

— Şi acum ce mai este? a strigat Pudłorak fluturându-şi braţele. Ce-o să ne mai facă? Conaşule vrăjitor!

— Zeilor… se tânguia Kevenard van Vliet. Iertare că nu am crezut în voi… Iertare că am omorât copila! Zeilor,

mântuiţi-ne!

Deodată au simţit o boare de vânt pe feţele lor. Vela aurică principală a *Profetului,* care atârnase jalnic până atunci, a început să se umfle, să tremure, iar arborele a scârţâit.

— Braţul se lărgeşte! a strigat Fysh de la prora. Acolo, acolo! Se lărgeşte, cu siguranţă este râul! Du-ne acolo, căpitane! Acolo!

De fapt, albia râului începuse să se lărgească, iar în spatele zidului verde de stuf se desluşea ceva care semăna cu un estuar.

— Am izbutit! a strigat Cobbin. Ah! Am izbutit! Am scăpat de mlaştini!

— Primul semn! a strigat matelotul cu plumbul. Primul semn!

— La timonă! a strigat Pudłorak, împingându-l pe cârmaci şi executând propriul său ordin. Un banc de nisip!

Profetul Lebioda şi-a întors prora spre braţul năpădit de pneumatofori.

— Încotro? a strigat Fysh. Ce faci? Pe unde-o iei? Du-te spre mijlocul râului! Acolo! Acolo!

— Imposibil! Este un banc de nisip! Vom fi blocaţi! O vom lua prin acest braţ, aici apa este mai adâncă!

Au auzit din nou schelălăitul aguarei. Dar nu au văzut-o.

Addario Bach l-a tras pe Geralt de mânecă.

Petru Cobbin a ieşit de pe scara trapei care ducea spre cabină târându-l de guler pe Parlaghy, care abia se putea ţine pe picioare. Erau urmaţi de un marinar care o purta în braţe pe copilă, înfăşurată într-o mantie. Ceilalţi patru stăteau lângă ei, formând un zid uman şi îndreptaţi cu faţa spre vrăjitor. Erau înarmaţi cu topoare, suliţe şi cârlige de fier.

— Până aici, conaşilor, a mârâit cel mai înalt. Vrem să trăim. Este timpul să facem ceva, în sfârşit.

— Lăsaţi copila jos, le-a ordonat Geralt printre dinţii încleştaţi. Şi dă-i drumul negustorului, Cobbin.

— Nu, conaşule, a spus marinarul, clătinând din cap. Cadavrul şi negustorul vor ajunge peste bord, acest lucru

va opri monstrul. Şi atunci vom putea scăpa.

— Iar dumneata nu te băga, a pufnit altul. N-avem nimic cu dumneata, dar nu încerca să ne stai în cale. Altfel, o s-o păţeşti.

Kevenard van Vliet s-a ghemuit lângă babord şi a început să plângă înăbuşit, întorcându-şi capul. Şi Pudłorak s-a retras, cu privirea resemnată şi cu buzele strânse. Era clar că nu avea de gând să se opună revoltei propriului echipaj.

— Aşa este, într-adevăr.

Petru Cobbin i-a dat lui Parlaghy un brânci.

— Negustorul şi leşul de vulpe aruncate peste bord ar fi singura noastră salvare. La o parte, vrăjitorule! Haideţi, băieţi! În barcă cu ei!

— Care barcă? a întrebat Addario Bach încet. O fi aceea de acolo?

La o distanţă apreciabilă de *Profet,* aplecat peste banca de la pupa, Javil Fysh vâslea spre o marmită. Vâslea rapid, ramele tăiau apa şi împroşcau stropii de apă, împrăştiau algele.

— Fysh! a strigat Cobbin. Nemernicule! Nenorocitule!

Fysh s-a întors, şi-a îndoit cotul într-un gest vulgar. Apoi a luat din nou vâslele în mâini. Dar nu a ajuns prea departe.

Sub ochii echipajului *Profetului,* barca a fost ridicată brusc de un gheizer în mijlocul căruia au apărut fălcile cu colţi şi coada zvârcolitoare a unui crocodil uriaş. Fysh a fost aruncat în apă şi a început să înoate, răcnind din toţi rărunchii spre mal, către bancul de nisip unde creşteau chiparoşii, cu rădăcinile lor aeriene. Crocodilul a pornit în goană după el, dar bariera pneumatoforilor l-a încetinit. Fysh a reuşit să ajungă la mal şi s-a aruncat cu pieptul pe o stâncă. Atâta doar că nu era chiar o stâncă.

Ţestoasa uriaşă şi-a deschis fălcile şi l-a muşcat de braţ pe Fysh, deasupra cotului. El a urlat, s-a zbătut şi a dat din picioare, tulburând mlaştina. Crocodilul a ţâşnit din apă şi l-a muşcat de picior. Fysh a răcnit.

Preţ de câteva clipe a fost imposibil de prevăzut care dintre cele două reptile îl va apuca pe Fysh, broasca ţestoasă sau crocodilul. Dar, până la urmă, amândouă au

primit câte ceva. Între fălcile ţestoasei a rămas braţul cu un os alb, ca o măciucă, ieşind din carnea însângerată. Restul corpului a ajuns la crocodil. O pată roşie mare a rămas pe suprafaţa tulburată a râului.

Geralt a profitat de uluirea echipajului. A smuls copila moartă din mâinile marinarului şi s-a retras la prora. Addario Bach stătea lângă el, înarmat cu o vâslă.

Dar nici Cobbin, nici marinarii nu au încercat să se opună. Dimpotrivă, toţi s-au întors spre pupa. Grăbiţi. Ba chiar de-a dreptul înspăimântaţi. Feţele lor căpătaseră brusc o paloare mortală. Kevenard van Vliet, ghemuit lângă babord, şi-a ascuns capul între genunchi şi l-a acoperit cu mâinile.

Geralt s-a uitat în jur.

Fie pentru că Pudłorak nu fusese atent, fie pentru că funcţionase prost cârma stricată de vodianoi, slupul a ajuns chiar sub nişte crengi atârnate, blocându-se între câteva trunchiuri răsturnate. Aguara a profitat de acest lucru. Sub înfăţişarea unei vulpi, a sărit pe prora, agil, uşor şi silenţios. Mai devreme, când o văzuse pe fundalul cerului, lui Geralt i se păruse neagră, neagră ca smoala. Nu era aşa. Avea blana închisă la culoare, iar coada stufoasă se termina cu un vârf alb ca zăpada, dar în blana sa, în special pe cap, predomina un cenuşiu mai degrabă specific corsacului decât vulpilor-argintii.

S-a transformat, s-a înălţat, a luat aspectul unei femei înalte. Avea capul de vulpe, cu urechile ascuţite şi cu botul alungit. Atunci când a căscat botul, au scânteiat şiruri de colţi.

Geralt a îngenuncheat, a pus încet corpul fetei pe punte şi a făcut un pas îndărăt. Aguara a scos un urlet sfâşietor, şi-a închis fălcile, s-a îndreptat spre el. Parlaghy a ţipat, şi-a fluturat braţele înfricoşat, s-a îndepărtat de Cobbin şi a sărit peste bord. S-a dus direct la fund.

Van Vliet plângea. Cobbin şi mateloţii, palizi în continuare, s-au adunat în jurul lui Pudłorak. Pudłorak şi-a scos calpacul.

Medalionul de la gâtul vrăjitorului zvâcnea puternic, vibra, îl sâcâia. Aguara, îngenuncheată lângă copil, scotea

zgomote ciudate, nici chiţcăituri, nici şuierături. Deodată a ridicat capul, şi-a dezvăluit colţii, a mârâit surd şi i-a scânteiat o flacără în priviri.

Geralt nu s-a mişcat.

— Suntem vinovaţi. S-a întâmplat ceva foarte rău. Dar hai să nu înrăutăţim mai abitir lucrurile. Nu te pot lăsa să le faci rău acestor oameni. Nu voi îngădui aşa ceva.

Vulpea s-a ridicat cu copila în braţe. Şi-a plimbat privirea de la unul la altul. În cele din urmă, s-a oprit la Geralt.

— Mi-ai stat în cale, a spus ea cu un soi de lătrat, dar limpede, rostind domol fiecare cuvânt. În apărarea lor.

Geralt nu i-a răspuns.

— O am pe fiica mea în braţe. Asta este mai important decât vieţile voastre. Dar tu ai sărit în apărarea lor, păr-dalb. O să te caut. Într-o bună zi. Când o să uiţi de mine şi n-o să te mai aştepţi să mă întâlneşti.

A sărit agil pe parapetul de la babord şi de acolo pe un trunchi căzut. A dispărut în desiş.

În tăcerea care se aşternuse se auzeau doar suspinele lui van Vliet. Vântul s-a domolit, atmosfera era apăsătoare. *Profetul Lebioda,* împins de curent, se elibera dintre crengi şi plutea în derivă în mijlocul braţului râului. Pudłorak şi-a şters ochii şi fruntea cu calpacul.

Marinarul de la prora a ţipat. A ţipat şi Cobbin. Au ţipat toţi ceilalţi.

În spatele desişului de stuf şi de orez sălbatic au apărut ca din senin acoperişurile unor colibe. Au văzut năvoadele atârnând la uscat pe pari. Nisipul galben al unei plaje. Un debarcader. Şi mai departe, dincolo de copacii de pe promontoriu, albia largă al râului sub cerul albastru.

— Râul! Râul! În sfârşit!

Toţi au strigat. Mateloţii, Petru Cobbin, van Vliet. Doar Geralt şi Addario Bach nu s-au alăturat corului ţipător. Pudłorak tăcea şi el, ţinând ferm cârma.

— Ce faci? a urlat Cobbin. Pe unde o iei? Ia-o spre râu! Acolo! Spre râu!

— Nu se poate. În vocea căpitanului se simţea disperare şi resemnare: Cătinel, nava abia ascultă de cârmă şi

curentul devine din ce în ce mai puternic. Plutim în derivă, curentul ne împinge, ne îndepărtează, ne duce înapoi pe braţ. Să ne întoarcem în mlaştini.

— Nu!

Cobbin a înjurat. Şi a sărit peste bord. A început să înoate spre plajă.

Marinarii i-au urmat exemplul, cu toţii, Geralt nu a putut să-l oprească pe niciunul. Cu o smucitură puternică, Addario Bach l-a oprit pe van Vliet, care era pe punctul de a sări.

— Cerul albastru. Nisipul galben al plajei. Râul. Prea frumos ca sa fie adevărat. Înseamnă că nu este adevărat.

Şi, dintr-odată, imaginea a început să pâlpâie. Deodată, acolo unde până cu o clipă înainte se aflaseră colibele pescarilor, plaja aurie şi râul care curgea dincolo de promontoriu, vrăjitorul a văzut un păienjeniş de tillandsia atârnând deasupra apei până la crengile copacilor uscaţi. Malurile mlăştinoase invadate de pneumatoforii chiparoşilor. Un vârtej negru, învolburat. O mare de alge. Un labirint nemărginit de braţe.

Preţ de o clipă, a văzut ce se ascundea în spatele iluziei de rămas-bun a aguarei.

Deodată, bărbaţii au încetat să înoate şi au început să ţipe şi să se zbată în apă. Şi să dispară unul după altul.

Petru Cobbin a ieşit, sufocându-se şi ţipând, într-o încâlceală de lipitori vărgate, de mărimea anghilelor, care se zvârcoleau. Apoi a dispărut în apă şi nu a mai apărut niciodată.

— Geralt!

Addario Bach a recuperat cu ajutorul vâslei o barcă ce ieşise nevătămată din ciocnirea cu crocodilul şi care acum, în derivă, se apropiase de babord. Piticanul a sărit în ea şi l-a luat pe van Vliet, încă buimăcit, din braţele vrăjitorului.

— Căpitane!

Pudłorak şi-a fluturat calpacul spre Geralt.

— Nu, conaşule vrăjitor! Nu voi abandona nava, o voi duce în port, orice-ar fi! Şi dacă nu izbutesc, o să mă scufund odată cu ea! Rămâneţi cu bine!

Profetul Lebioda naviga lin şi maiestuos în derivă. A intrat pe un braţ şi a dispărut.

Addario Bach a scuipat în palme, s-a aplecat, şi a ridicat vâslele. Barca s-a repezit peste apă.

— Unde mergem?

— Spre albia aceea largă, dincolo de bancul de nisip. Acolo trebuie să fie râul, sunt sigur de asta. Vom ieşi în canalul navigabil, vom întâlni o navă. Şi dacă nu, vom merge până la Novigrad în această barcă.

— Pudłorak…

— O să se descurce. Cum i-o fi scris.

Kevenard van Vliet scâncea. Addario vâslea.

Cerul se întuneca. Au auzit un tunet îndepărtat şi prelungit.

— Vine o furtună, a spus piticanul. O să ne udăm, la dracu'!

Geralt a chicotit. Şi apoi a izbucnit în râs. Un râs din toată inima, sincer. Şi contagios. Pentru că o clipă mai târziu râdeau amândoi.

Addario vâslea cu mişcări puternice şi regulate. Barca tăia apa ca o săgeată.

— Vâsleşti de parcă n-ai fi făcut nimic altceva în viaţa ta, a băgat de seamă Geralt, ştergându-şi lacrimile provocate de râs. Am crezut că piticanii nu se pricep la navigaţie şi nici la înot…

— Te laşi pradă stereotipurilor.

Interludiu

Patru zile mai târziu

Casa de licitaţii a fraţilor Borsody se afla într-o mică piaţă de lângă strada principală, de fapt cea mai importantă din Novigrad, care lega piaţa de templul Focului Veşnic. La începutul carierei, fraţii, care la acea vreme făceau negoţ cu cai şi oi, nu-şi permiteau decât o dugheană într-o mahala. Acum, la patruzeci şi doi de ani de la înfiinţare, casa de licitaţii ocupa o clădire impunătoare, cu trei etaje, în cel mai pricopsit cartier al oraşului. Aparţinea în continuare familiei, dar se licitau numai pietre preţioase, în special diamante, precum şi opere de artă, obiecte vechi şi de colecţie. Licitaţiile aveau loc o dată la trei luni, întotdeauna vinerea.

Sala era plină ochi. Conform calculelor Anteei Derris, erau adunate peste o sută de persoane.

Hărmălaia şi rumoarea au încetat. În spatele pupitrului a luat loc licitatorul, Abner de Navarette.

Abner de Navarette, ca de obicei, arăta splendid, într-un caftan de catifea neagră şi cu o vestă din brocart auriu. Prinţii îi puteau invidia fizionomia şi trăsăturile nobile, iar aristocraţii, purtarea şi manierele. Nu mai era un secret faptul că Abner de Navarette era într-adevăr un aristocrat, exclus de familie şi dezmoştenit din cauza metehnelor sale teribile, căci era beţiv, risipitor şi desfrânat. Dacă nu ar fi fost fraţii Borsody, ar fi trăit din cerşit. Dar Borsody avea nevoie de un licitator cu aspect aristocratic. Şi, în ceea ce priveşte aspectul, niciunul dintre candidaţi nu putea concura cu Abner de Navarette.

— Bună seara, coniţelor, bună seara, conaşilor, a spus el cu o voce catifelată precum caftanul. Vă urez bun venit în Casa fraţilor Borsody, la licitaţia de opere de artă şi antichităţi. Colecţia care face obiectul licitaţiei, pe care aţi avut ocazia să o admiraţi în galeria noastră şi care constituie o colecţie cu adevărat unică, provine în întregime

de la proprietari privaţi. După cum văd, majoritatea celor prezenţi este alcătuită din invitaţii noştri şi clienţii obişnuiţi, care sunt familiarizaţi cu regulile Casei şi cu regulile licitaţiilor. Toţi cei prezenţi au primit o broşură care conţine regulile menţionate, la intrare. Prin urmare, cred că sunteţi cu toţii informaţi cu privire la regulile noastre şi conştienţi de consecinţele eventualei încălcări a acestora. Aşadar să începem fără întârziere. Lotul numărul unu: un grup sculptural din nefrit, reprezentând o nimfă… hmmm… cu trei fauni. Realizat, conform experţilor noştri, de către gnomi, datat acum aproximativ o sută de ani. Preţul de pornire este de două sute de coroane. Cineva oferă două sute cincizeci. Două sute cincizeci o dată. Asta e tot? Oferă cineva mai mult? Nu? Vândut conaşului cu numărul treizeci şi şase.

Cei doi funcţionari instalaţi la pupitrul alăturat înregistrau scrupulos situaţia vânzărilor.

— Lotul numărul doi: *Aen N'og Mab Taedh'morc,* colecţie de basme şi fabule în versuri elfice. Bogat ilustrată. În stare excelentă. Preţ de pornire – cinci sute de coroane. Cinci sute cincizeci, conaşul negustor Hofmeier. Conaşul consilier Drofuss, şase sute. Conaşul Hofmeier, şase sute cincizeci. Gata? Adjudecat pentru şase sute cincizeci de coroane conaşului Hofmeier din Hirundum.

— Lotul numărul trei: o ustensilă din fildeş cu o formă… hmm… dreaptă şi alungită, folosită cu siguranţă pentru… hmmm… probabil pentru masaj. Origine de peste mări, vechime necunoscută. Preţul de pornire, o sută de coroane. Se oferă o sută cincizeci. Două sute, coniţa cu mască, cu numărul patruzeci şi trei. Două sute cincizeci, coniţa cu voal şi cu numărul opt. Dă cineva mai mult? Trei sute, coniţa spiţer Vorsterkranz. Trei sute cincizeci! Niciuna dintre coniţe nu oferă mai mult? Vândut cu trei sute cincizeci de coroane coniţei cu numărul patruzeci şi trei.

— Lotul numărul patru: *Antidotarius magnus,* un tratat medical unic, publicat de Universitatea Castell Graupian încă de la înfiinţarea sa. Preţul de pornire: opt sute de coroane. Văd opt sute cincizeci. Nouă sute, conaşul doctor

Ohnesorg. O mie, stimabila Marti Sodergren. Mai sunt oferte? Vândut pentru o mie de coroane stimabilei Sodergren.

— Lotul numărul cinci: *Liber de naturis bestiarum,* o *rara avis*[24] cu coperţi din scândurele de fag, bogat ilustrată…

— Lotul numărul şase: *Fată cu pisoi,* portret *en trois quarts*[25]*,* ulei pe pânză, şcoala cintreană. Preţul de pornire…

— Lotul numărul şapte: un clopot cu mâner, alamă, lucrare piticană, vechimea obiectului este dificil de stabilit, dar este fără îndoială un obiect antic. Are pe margine o inscripţie cu rune piticane, care zice: „De ce suni oare, zevzecule?” Preţul de pornire…

— Lotul numărul opt: ulei şi tempera pe pânză, artist necunoscut. O capodoperă. Vă rugăm să acordaţi atenţie cromaticii, jocului de culori şi dinamicii luminii. Starea de spirit crepusculară şi coloritul splendid al unui peisaj de pădure, redate maiestuos. Iar în partea centrală, într-un clarobscur enigmatic, vă rugăm să vă îndreptaţi privirea spre figura principală: un cerb hohotitor. Preţul de pornire…

— Lotul numărul nouă: *Imago mundi,* cunoscut şi sub numele de *Mundus novus.* O carte extrem de rară, un singur exemplar aflat în posesia Universităţii din Oxenfurt şi câteva care au încăput pe mâinile unor persoane particulare. Legat în piele de capră, cordovan. Condiţie excelentă. Preţ de pornire: o mie cinci sute de coroane. Stimabilul Vimme Vivaldi, o mie şase sute. Cuviosul părinte Prochaska, o mie şase sute cincizeci. O mie şapte sute, coniţa din fundul sălii. O mie opt sute, conaşul Vivaldi. O mie opt sute cincizeci, cuviosul Prochaska. O mie nouă sute cincizeci, conaşul Vivaldi. Două mii de coroane, bravo, cuviosul Prochaska. Două mii o sută, conaşul Vivaldi. Oferă cineva mai mult?

— Cartea aceea are conţinut eretic! Ar trebui arsă! Vreau s-o cumpăr ca s-o ard! Două mii două sute de coroane!

— Doua mii cinci sute! a pufnit Vimme Vivaldi,

[24] „Carte despre firea fiarelor… Piesă de colecţie, o raritate”, în lb. latină, în original (n. red.).

[25] Tehnică de pictură a unui portret din semiprofil (n. red.).

mângâindu-şi barba albă şi îngrijită. Oferiţi mai mult, conaşule evlavios?

— Este scandalos! Mammon triumfă asupra neprihănirii! Piticanii păgâni sunt trataţi mai bine decât oamenii! O să mă plâng autorităţilor!

— Cartea este adjudecată conaşului Vivaldi pentru două mii cinci sute de coroane, a anunţat calm Abner de Navarette. Şi aş vrea să-i reamintesc cuviosului Prochaska principiile şi reglementările în vigoare în Casa fraţilor Borsody.

— Eu plec!

— Rămas-bun! Vă rog să iertaţi tulburarea. Din când în când, unicitatea şi bogăţia ofertei Casei fraţilor Borsody stârnesc anumite emoţii. Să continuăm. Lotul numărul zece: o raritate absolută, o descoperire incredibilă, două spade de vrăjitor. Casa a hotărât să nu le vândă separat, ci împreună, drept omagiu adus vrăjitorului pe care l-au slujit ani de zile. Iată prima spadă, realizată din oţel provenit dintr-un meteorit. Lama a fost forjată şi ascuţită în Mahakam, autenticitatea mărcii piticane este confirmată de experţii noştri. A doua spadă, din argint. Pe gardă şi pe toată lungimea lamei sunt semne runice şi glife care atestă originalitatea acesteia. Preţul de pornire este de o mie de coroane pentru ambele. O mie cincizeci, conaşul cu numărul şaptesprezece. Asta este tot? Nimeni nu oferă mai mult? Pentru o asemenea raritate?

— Ăştia sunt bani? O bătaie de joc! a mormăit Nikefor Muus, un funcţionar din primărie, aşezat în rândul din spate, răsucindu-şi nervos, pe rând, degetele pătate de cerneală în pumni şi trecându-le prin păr. Ştiam eu că nu merită…

Antea Derris l-a redus la tăcere cu un şuierat.

— O mie o sută, conaşul conte Horvath. O mie două sute, conaşul cu numărul şaptesprezece. O mie cinci sute, ilustrul Nino Cianfanelli. O mie şase sute, conaşul cu mască. O mie şapte sute, conaşul cu numărul şaptesprezece. O mie opt sute, conaşul conte Horvath. Două mii, conaşul cu mască. Două mii o sută, stimabilul Nino Cianfanelli. Două mii două

sute, conaşul cu mască. Asta este tot? Două mii cinci sute, stimabilul Cianfanelli… Conaşul cu numărul şaptesprezece…

Conaşul cu numărul şaptesprezece a fost brusc înşfăcat de subsuori de doi haidamaci puternici, care se strecuraseră în sală pe furiş.

— Jerosa Fuerte, cunoscut sub numele de Frigăruie, a mârâit un al treilea poliţist printre dinţii încleştaţi, împungându-l cu un par în piept pe omul capturat. Zbir năimit cu simbrie, urmărit prin mandat de arestare. Eşti arestat. Luaţi-l.

— Trei mii! a strigat Jerosa Fuerte, cunoscut sub numele de Frigăruie, fluturând paleta cu numărul şaptesprezece, pe care o ţinea încă în mână. Trei… mii…

— Îmi pare rău, a spus Abner de Navarette cu răceală. Acesta este regulamentul. Arestarea ofertantului îi anulează oferta. Rămâne valabilă oferta stimabilului Cianfanelli, două mii cinci sute. Cine oferă mai mult? Două mii şase sute, contele Horvath. Asta e tot? Două mii şapte sute, conaşul cu mască. Trei mii, stimabilul Cianfanelli. Nu mai văd alte oferte…

— Patru mii.

— Ah. Ilustrul conaş Molnar Giancardi. Bravo, bravo! Patru mii de coroane. Oferă cineva mai mult?

— Le-am vrut pentru fiul meu, a mârâit Nino Cianfanelli. Tu ai doar fiice, Molnar. Pentru ce ai nevoie de aceste spade? Ei bine, n-ai decât. Mă retrag.

— Spadele sunt vândute pentru patru mii de coroane ilustrului Molnar Giancardi, a anunţat de Navarette. Haideţi să continuăm, distinse coniţe, distinşi conaşi. Lotul numărul unsprezece: o mantie din blană de maimuţă…

Nikefor Muus, radios şi cu dinţii rânjiţi ca un castor, a bătut-o pe Antea Derris pe umăr. Cu putere.

Antea abia s-a abţinut să-l plesnească.

— Hai să mergem, a şuierat ea.

— Dar banii?

— După încheierea licitaţiei şi finalizarea formalităţilor. Mai durează ceva timp.

Ignorând bombănelile lui Muus, Antea s-a îndreptat spre uşă. Avea senzaţia neplăcută că era urmărită şi a aruncat o privire cu coada ochiului. O femeie. Cu părul ca pana corbului. Îmbrăcată în alb şi negru. Cu o steluţă de obsidian în decolteu.

Pe Antea a străbătut-o un fior pe şira spinării.

Antea avusese dreptate. Formalităţile au durat ceva timp. Abia după două zile au putut merge la bancă. La sucursala uneia dintre băncile piticanilor, care mirosea ca toate băncile a bani, a ceară şi a lambriuri de mahon.

— Sunt trei mii trei sute şaizeci şi şase de coroane de plătit, a anunţat grefiera. După perceperea comisionului bancar, care se ridică la un procent.

— Cincisprezece la Borsody, unul la bancă, a mârâit Nikefor Muus. Ar lua un procent din orice! Hoţii hoţilor! Daţi-mi paralele!

— Un moment, l-a oprit Antea. Să ne aranjăm treburile noastre mai întâi, pe a ta şi a mea. Un comision mi se cuvine şi mie. Patru sute de coroane.

— Dă-o-ncolo de treabă! a strigat Muus, atrăgând privirile celorlalţi angajaţi şi clienţi ai băncii. Cum adică patru sute? N-am primit de la Borsody decât trei mii şi câţiva firfirei…

— Conform contractului, am dreptul la zece la sută din valoarea licitaţiei. Cheltuielile sunt treaba ta. Şi te privesc numai şi numai pe tine.

— Ce tot îmi îndrugi…

Antea Derris l-a privit. A fost îndeajuns. Nu erau multe asemănări între ea şi tatăl ei, dar Antea ştia să arunce priviri la fel ca el. La fel ca Pyral Pratt. Cu privirea ei, l-a pus pe Muus cu botul pe labe.

Antea i-a dat instrucţiuni:

— Din suma care trebuie plătită vă rog să-mi completaţi un cec bancar de patru sute de coroane. Ştiu că banca îmi va percepe un comision, îl accept.

— Şi gologanii mei în numerar! Funcţionarul din primărie a arătat o taşcă mare din piele, pe care o purta cu el: Îi voi lua acasă şi îi voi ascunde bine! Băncile hoţomane n-o să

pupe niciun comision!

— Este o sumă considerabilă, a spus angajatul, ridicându-se. Te rog să ai răbdare.

Părăsind micul birou, funcţionarul a deschis uşa din spate doar un moment, dar Antea ar fi putut jura că a văzut-o, o clipă, pe femeia cu părul ca pana corbului, îmbrăcată în alb şi negru.

Un fior rece a străbătut-o pe şira spinării.

— Mulţumesc, Molnar, a spus Yennefer. Nu voi uita această favoare.

— Pentru ce îmi mulţumeşti? a întrebat-o Molnar Giancardi zâmbind. Ce am făcut până la urmă, cum te-am favorizat? Cumpărând un anumit lot la licitaţie? Plătindu-l cu bani din contul dumitale privat? Sau poate întorcându-mă un moment, în timp ce ai aruncat o vrajă? M-am întors ca să mă uit pe fereastră la intermediara care s-a îndepărtat, legănându-şi cu graţie una-alta. Nu neg că femeiuşcă ar fi pe gustul meu, cu toate că nu prea mă dau în vânt după femeile din rândul oamenilor. Vrăjeala ta oare îi va cauza şi ei… necazuri?

— Nu, l-a întrerupt magiciana. Nu i se va întâmpla nimic. A luat doar un cec, nu aur.

— Este limpede ca lumina zilei. Îmi închipui că vei lua înapoi spadele vrăjitorului imediat, nu? Pentru el sunt…

— …totul, a încheiat Yennefer. El este legat de ele prin destin. Ştiu, ştiu, cum să nu. El mi-a spus. Şi chiar am început să-l cred. Nu, Molnar, nu voi lua astăzi spadele acestea. Lasă-le în depozit. Voi împuternici pe cineva să le ridice în curând. Plec astăzi din Novigrad.

— Şi eu. Mă duc la Tretogor, trebuie să verific şi acea filială. Apoi mă duc acasă la Gors Velen.

— Ei, mulţumesc din nou. La revedere, piticanule.

— La revedere, magiciano.

Interludiu

După exact o sută de ore de la retragerea aurului din banca Giancardi din Novigrad

— Nu ai voie să intri, a spus Tarp, garda de corp. Doar ştii prea bine. Coboară de pe scară.

— Dar ai văzut asta, idiotule? Nikefor Muus şi-a scuturat şi a zornăit taşca burduşită: Ai văzut oare vreodată atât de mult aur laolaltă în viaţa ta? Dă-te la o parte, căci trece un conaş! Un conaş bogat! Fă-mi loc, netrebnicule!

— Lasă-l să intre, Tarp! a spus Febus Ravenga ieşind din cârciumă. Nu vreau necazuri, nu vreau să-mi fie deranjaţi muşteriii. Cât despre tine, bagă de seamă. M-ai înşelat deja o dată, a doua oară n-o să mai ai ocazia. Ai face bine să plăteşti de data aceasta, Muus.

— Conaşule Muus… conaşule! Funcţionarul de la primărie l-a împins pe Tarp: Ai grijă cum vorbeşti cu mine, cârciumarule!

— Vin! a strigat el apoi, aşezându-se comod la o masă. Cel mai scump pe care îl ai!

— Cel mai scump costă şaizeci de coroane… a îndrăznit şeful de sală.

— Pot să-mi permit! Dă-mi un ulcior plin ochi, hai, repejor!

— Mai încet, l-a avertizat Ravenga. Mai încet, Muus.

— Nu-mi băga tu mie pumnu-n gură, băi, pulifriciule! Şarlatanule! Parvenitule! Cine eşti tu, bă, ca să-mi bagi mie pumnu-n gură? Poleit cu aur, dar tot cu tureatca murdară de balegă! Iar rahatul tot rahat rămâne! Dar uită-te oleacă aici! Ai văzut vreodată atât de mult aur laolaltă în viaţa ta? Hm?

Nikefor Muus a băgat mâna în taşcă, a scos o mână de monede de aur şi le-a aruncat arogant pe masă.

Monedele s-au împrăştiat ca o pastă maronie.

O duhoare oribilă de excremente s-a răspândit în toată încăperea.

Clienţii tavernei „Natura Rerum” au sărit în picioare şi au alergat spre ieşire, sufocându-se şi acoperindu-şi nasul cu batistele. Şeful de sală s-a aplecat şi a început să vomite. Cineva a urlat, altcineva a înjurat. Febus Ravenga nici măcar nu a tresărit. Stătea încremenit ca o statuie, cu braţele încrucişate peste piept.

Muus, uimit, a clătinat din cap, s-a holbat şi şi-a frecat ochii aţintiţi asupra pastei vâscoase şi puturoase de pe faţa de masă. În cele din urmă, şi-a revenit, şi a băgat din nou mâna în taşcă. A scos-o plină de o pastă groasă şi cleioasă.

— Ai dreptate, Muus, i-a spus Febus Ravenga cu voce rece. Rahatul tot rahat rămâne. Afară cu el.

Funcţionarul de la primărie nici măcar nu a încercat să opună rezistenţă, era prea uluit de cele întâmplate. Tarp l-a târât spre latrină. La un semn al lui Ravenga, câţiva servitori au scos capacul de lemn al fosei septice. Văzând aceasta, Muus a prins viaţă, a început să ţipe, să se zvârcolească şi să lovească cu picioarele. Nu prea mult, însă. Tarp l-a târât în fosă şi l-a aruncat înăuntru. Tânărul a plonjat în excrementele moi. Dar nu s-a scufundat. Şi-a ţinut braţele şi picioarele depărtate şi nu s-a scufundat, susţinut la suprafaţă de mănunchiurile de paie, de şomoioagele de câlţi, de cârpele şi beţele care fuseseră aruncate acolo, precum şi de foile mototolite, rupte din diverse cărţi erudite sau religioase.

Febus Ravenga a luat de pe peretele şurii o furcă de lemn pentru fân, făcută dintr-o crăcană.

— Rahatul tot rahat rămâne, a spus el. Şi întotdeauna ajunge să cadă în rahat.

A împins furca şi l-a scufundat pe Muus. Până peste cap. Cu un pleoscăit, Muus a revenit la suprafaţă, urlând, tuşind şi scuipând. Ravenga l-a lăsat să tuşească puţin şi să-şi recapete răsuflarea, după care l-a scufundat din nou. De data aceasta foarte adânc.

După ce a repetat operaţiunea de mai multe ori, a aruncat furca.

— Lăsaţi-l acolo, a poruncit el. Lăsaţi-l să se descurce singur.

— N-o să-i fie uşor, a apreciat Tarp. O să dureze ceva timp.

— N-are decât să dureze. Nu-i nicio grabă.

A mon retour, hé! je m’en désespere!
Tu m’as reç d’un baiser tout glacé.[26]

PIERRE DE RONSARD

[26] „La reîntoarcere, ah!, disperare / M-ai reprimit c-o rece sărutare”, în lb. franceză, în original (n. red.).

16

Tocmai ce intra în port goeleta novigradiană *Pandora Parvi,* o navă foarte cochetă, de altfel. *Frumoasă şi rapidă,* se gândea Geralt în timp ce cobora pe alee pentru a ajunge pe cheiul aglomerat. La Novigrad văzuse goeleta, făcuse investigaţii, ştia că părăsise portul la două zile după galera *Stinta,* pe care el însuşi se îmbarcase. Şi totuşi ajunsese în Kerack aproape în acelaşi timp. *Poate că ar fi trebuit să mai aşteptăm şi să ne urcăm în goeletă,* se gândea el. *Încă două zile în Novigrad, cine ştie, poate aş mai fi aflat unele lucruri.*

De-acum faptul este consumat, se gândea el. *Poate că da, cine mai ştie? Sau poate că nu. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, nimeni nu mai putea schimba nimic. N-are niciun rost să mă mai gândesc.*

Şi-a luat rămas-bun cu privirea de la goeletă, de la far, de la mare şi de la orizontul întunecat de nori de furtună. După care s-a îndreptat cu pas vioi spre oraş.

În faţa vilei, hamalii tocmai ce cărau o lectică, o structură filigranată, cu perdele lila. Era probabil marţi, miercuri sau joi. În acele zile, Lytta Neyd primea pacientele, iar pacientele, care de obicei erau coniţe înstărite din înalta societate, călătoreau în astfel de lectici.

Portarul l-a lăsat să intre fără să scoată un cuvânt. Din fericire. Geralt nu era în cea mai bună dispoziţie şi cu siguranţă ar fi răspuns cu un alt cuvânt. Dacă nu chiar cu două sau trei.

Curtea era pustie, apa gâlgâia încet în havuzul fântânii arteziene. Pe masa de malachit erau o carafă şi două ulcele. Geralt şi-a turnat fără prea multă ceremonie.

Când şi-a ridicat privirea, a văzut-o pe Mozaïk. Într-un halat alb şi cu un şorţ. Palidă. Cu părul strălucitor.

— Tu erai, a spus ea. Te-ai întors.

— Da, eu sunt, foarte sigur, a confirmat el sec. Şi da, foarte sigur, m-am întors. Şi la fel de sigur acest vin s-a

cam oţetit.

— Ce mă bucur să te văd!

— Coral, este? Şi dacă da, unde este?

— Tocmai ce am văzut-o, i-a răspuns Mozaïk, ridicând din umeri, acum o clipă, între picioarele unei paciente. Trebuie să fie încă acolo, mai mult ca sigur.

— Într-adevăr, nu ai de ales, Mozaïk, i-a răspuns el calm, privind-o în ochi. Trebuie să devii magiciană. Chiar ai înclinaţie şi aptitudini deosebite. Mintea ta ascuţită n-ar fi apreciată într-o fabrică de postavuri. Şi cu atât mai puţin într-un lupanar.

— Învăţ şi mă perfecţionez, a răspuns ea fără să-şi lase privirea în jos. Nu stau să-mi plâng de milă într-un cotlon. Mi-au secat lacrimile. Am trecut de etapa aceea.

— Nu, nu-i adevărat, te înşeli. N-ai trecut de nimic, dimpotrivă. Mai ai multe de învăţat. Iar sarcasmul nu te va feri de ele. Mai ales că este forţat şi prost imitat. Dar ajunge, să trecem peste asta. Nu este treaba mea să-ţi dau lecţii de viaţă. Te-am întrebat unde este Coral.

— Aici. Bun venit.

Ca o fantomă, magiciana se iţise de după o perdea. La fel ca Mozaïk, purta un halat alb, de doctor, iar părul ei roşcat era legat, ascuns sub o mică bonetă de pânză, pe care ar fi găsit-o caraghioasă în împrejurări obişnuite. Dar împrejurările nu erau unele obişnuite, iar râsetele ar fi fost deplasate, căci chiar nu era nimic de râs, îi trebuiseră câteva secunde şi lui pentru a-şi da seama.

S-a apropiat de el şi, fără să spună nimic, l-a sărutat pe obraz. Avea buzele reci şi ochii încercănaţi.

Mirosea a poţiuni. Şi a ceva folosit pe post de dezinfectant. Era un miros neplăcut, respingător, morbid. Un miros care inspira teamă.

— Ne vedem mâine, l-a anunţat ea. Mâine îmi vei spune totul.

— Mâine.

Ea şi-a întors privirea spre el, o privire care venea de departe, de dincolo de abisul timpului şi al evenimentelor creat între ei. I-au trebuit câteva secunde ca să-şi dea

seama de profunzimea acestui abis şi de cât de apăsat loviseră întâmplările care îi despărţiseră.

— Sau poate mai bine poimâine. Du-te în oraş. Caută să te întâlneşti cu poetul, era tare îngrijorat de soarta ta. Dar du-te acum, te rog. Trebuie să am grijă de o pacientă.

Când a văzut-o plecând, s-a uitat la Mozaïk. Cu destulă elocvenţă, fără îndoială, pentru că aceasta nu a stat pe gânduri şi i-a dat o explicaţie.

— Am asistat la o naştere în această dimineaţă, a spus ea, cu vocea uşor schimbată. Dificilă. A folosit forcepsul. Dar totul a mers prost.

— Înţeleg.

— Mă cam îndoiesc.

— La revedere, Mozaïk.

— Ai lipsit multă vreme, i-a spus ea, ridicându-şi privirea.

— Mult mai multă decât s-a aşteptat ea. În Rissberg nu ştiau nimic sau se prefăceau că nu ştiu nimic. S-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

— Da, s-a întâmplat ceva.

— Înţeleg.

— Mă cam îndoiesc.

Jaskier l-a impresionat cu imaginaţia sa. Afirmând un lucru de care Geralt nu era pe deplin conştient. Şi pe care tot nu l-a prea acceptat până la final.

— Aşadar s-a terminat, nu? Pe aripile vântului? Dar bineînţeles că ea şi magicienii au avut nevoie de tine, ai făcut ce trebuia să faci, acum n-ai decât să pleci. Şi ştii ce? Mă bucur că s-a terminat. Această poveste ciudată trebuia să se încheie într-o bună zi şi, cu cât ar fi durat mai mult, cu atât consecinţele ar fi fost mai periculoase. Iar tu, dacă vrei să ştii părerea mea, ar trebui să te bucuri că s-a terminat şi că ai scăpat atât de ieftin. Ar trebui să ai pe faţă un zâmbet larg şi luminos, nu grimasa aceea întunecată şi mohorâtă, care, crede-mă, chiar nu ţi se potriveşte; arăţi ca un om cu o mahmureală urâtă care, colac peste pupăză, s-a intoxicat şi se întreabă când şi cum şi-a rupt un dinte şi de unde şi până unde are pete de sămânţă pe pantaloni. Sau poate că

eşti atât de bleg din cu totul altă cauză? a continuat bardul, complet descurajat de lipsa de reacţie din partea vrăjitorului. Poate pentru că ai fost dat pe uşă afară în timp ce plănuiai un final în stilul tău? Unul cu o eschivare pe furiş în zori şi cu flori pe noptieră? Ha, ha, în dragoste este ca în război, prietene, iar iubita ta a procedat ca un strateg desăvârşit. S-a mişcat din timp, cu un atac preventiv. Probabil că a citit *Istoria războaielor,* de mareşalul Pelligram. Pelligram citează multe exemple de victorii obţinute printr-o stratagemă similară.

Geralt nu a reacţionat nici de această dată. Jaskier, aparent, nici nu se aştepta la o reacţie. Terminându-şi berea, i-a făcu semn cârciumăresei să-i aducă alta.

— Ţinând cont de cele spuse anterior, a reluat el, răsucind cuiele lăutei, în principiu, sunt un susţinător al sexului la prima întâlnire. Pentru viitor, ţi-l recomand din toate punctele de vedere. Elimină necesitatea mai multor întâlniri cu aceeaşi persoană, o sarcină plictisitoare şi consumatoare de timp. Şi, fiindcă tot veni vorba, s-a dovedit că domniţa care ţi-a fost avocat şi pe care ai lăudat-o chiar îşi merită laudele. N-o să mă crezi…

— Ba o să te cred… Vrăjitorul nu s-a putut abţine şi l-a întrerupt destul de brusc: O să te cred pe cuvânt, nu-ţi mai bate gura degeaba.

— Foarte bine, a spus bardul. Abătut, afectat şi îndurerat şi, prin urmare, caustic şi grosolan: Dar am impresia că nu este doar o femeie la mijloc. Mai este ceva. Ştiu bine, la naiba. Şi văd bine. Nu ţi-a mers bine în Novigrad? Nu ţi-ai recuperat spadele?

Cu toate că îşi promisese să nu o facă, Geralt a oftat.

— Nu, nu le-am recuperat. Am ajuns prea târziu. Am avut necazuri, am păţit multe. Am fost prinşi de o furtună, apoi barca noastră de salvare a început să ia apă… După aceea un marochiner s-a îmbolnăvit grav… Ah, n-o să te plictisesc cu toate detaliile. Pe scurt, n-am ajuns la timp. Când am ajuns la Novigrad, licitaţia se încheiase deja. La Casa fraţilor Borsody m-au expediat într-o clipită. Licitaţiile sunt supuse secretului comercial, care protejează atât negustorii, cât şi

cumpărătorii. Compania nu furnizează informaţii persoanelor din afară, bla-bla-bla, la revedere, conaşule. N-am aflat nimic. Nu ştiu dacă spadele au fost vândute şi, dacă da, cine le-a cumpărat. Nu ştiu nici dacă răufăcătorul chiar le-a scos la licitaţie. Ar fi putut să nu ia în seamă sfaturile lui Pratt, ar fi putut să profite de altă ocazie. Habar n-am.

— Ce ghinion! a clătinat Jaskier din cap. Un lanţ de coincidenţe nefericite. Ancheta vărului meu, Ferrant, mi se pare că este şi ea în impas. Şi, dacă tot veni vorba, vărul meu întreabă întruna despre tine. Pe unde eşti, dacă am vreo veste de la tine, când te vei întoarce, dacă ai avea cum să ajungi la nunta regală şi dacă nu ai uitat de promisiunea făcută prinţului Egmund. Bineînţeles că n-am suflat nicio vorbă despre intenţiile tale sau despre licitaţie. Dar sărbătoarea Lammas, îţi reamintesc, se apropie cu paşi repezi – au mai rămas doar zece zile.

— Ştiu. Dar poate că se va întâmpla ceva între timp. Ceva favorabil, să spunem? După un lanţ de coincidenţe nefericite, n-ar strica deloc o schimbare.

— Nu spun nu. Dar dacă…

Geralt nu l-a lăsat pe bard să încheie.

— Mă voi gândi la asta şi voi lua o decizie. La urma urmei, nimic nu mă obligă să particip la nunta regală ca gardă de corp. Egmund şi procurorul nu mi-au recuperat spadele şi asta ar fi fost condiţia. Totuşi, încă s-ar mai putea să-i îndeplinesc dorinţa prinţului. Măcar din considerente materiale. Prinţul s-a lăudat că nu se va zgârci. Şi totul dă de înţeles că voi avea mare nevoie de spade noi, făcute la comandă. Iar asta ar costa scump. Ah, dar să lăsăm trăncăneala. Să mergem să mâncăm ceva. Şi să bem.

— La Ravenga, la „Natura”?

— Nu astăzi. Astăzi am poftă de lucruri naturale, autentice, simple şi sincere. Dacă ştii ce vreau să spun.

— Bineînţeles că ştiu. Jaskier s-a ridicat: Să mergem pe faleză, la Palmyra. Ştiu un loc unde servesc hering, votcă şi o ciorbă făcută din nişte peşti numiţi rândunele. Nu râde!

Chiar aşa se numesc!

— N-au decât să-i numească cum vor ei. Să mergem.

Podul peste Adalatte era blocat de o coloană de căruţe supraîncărcate şi de un grup de călăreţi care mânau cai fără călăreţi. Geralt şi Jaskier au trebuit să aştepte, să se dea la o parte din calea lor. Cavalcada era închisă de un călăreţ singuratic pe o iapă murgă. Iapa a scuturat din cap şi l-a întâmpinat pe Geralt cu un nechezat prelungit.

— Babuşca!

— Noroc, vrăjitorule.

Cavalerul şi-a dat jos gluga, dezvăluindu-şi faţa.

— Chiar pe tine te căutam. Cu toate că nu mă aşteptam să dau de tine atât de curând.

— Noroc, Pinety.

Pinety a descălecat. Geralt a observat că era înarmat. Era destul de ciudat, magicienii purtau arme extrem de rar, doar în cazuri excepţionale. La brâul lui Pinety atârna o spadă într-o teacă bogat împodobită. Avea şi un pumnal lat şi solid.

Geralt a luat frâiele Babuşcăi din mâinile magicianului şi a mângâiat iapa pe bot şi pe coamă.

Pinety şi-a scos mănuşile, strecurându-şi-le sub brâu.

— Iartă-mă, maestre Jaskier, dar aş vrea să rămân între patru ochi cu Geralt. Ceea ce am să-i spun este numai pentru urechile sale.

— Geralt nu are secrete faţă de mine, a mormăit poetul.

— Ştiu. Am descoperit multe detalii ale vieţii sale private prin baladele tale. Însă…

— Jaskier, i-a spus vrăjitorul. Du-te la plimbare.

— Mulţumesc, i-a spus el când au rămas singuri. Mulţumesc că mi-ai adus calul, Pinety.

— Mi-am dat seama, i-a răspuns magicianul, că eşti ataşat de el. Aşa că, atunci când l-am găsit în Pinet…

— Aţi fost în Pinet?

— Am fost. Conetabilul Torquil ne-a chemat.

— Aţi văzut…

— Am văzut, l-a întrerupt Pinety brusc. Am văzut totul.

Nu pot să înţeleg, vrăjitorule, nu pot să înţeleg. De ce nu l-ai omorât atunci? Acolo, pe loc? Nu ai acţionat, permite-mi să-ţi spun, în cel mai înţelept mod.

Ştiu, s-a gândit Geralt în sinea lui. *Ştiu. Şi încă cum. M-am dovedit prea prost ca să profit de ocazia pe care mi-a oferit-o soarta. La urma urmei, ce-mi era încă un cadavru la catastif? Ce vrea să însemne asta pentru un ucigaş plătit? Poate că nu mi-a convenit să fiu instrumentul tău? Oricum, sunt întotdeauna instrumentul cuiva. Ar fi trebuit să strâng din dinţi şi să fac ceea ce trebuia făcut.*

— Cu siguranţă te va uimi, dar eu şi Harlan am venit într-un suflet să te salvăm, a spus Pinety, privindu-l în ochi. Ne-am gândit că ai nevoie de ajutor. Am pus mâna pe Degerlund a doua zi, în timp ce măcelărea o bandă aflată în trecere.

Ai pus mâna pe el, s-a abţinut să repete vrăjitorul. *Şi i-ai rupt gâtul fără să stai pe gânduri? Fiind mai înţelept decât mine, nu mi-ai repetat greşeala? Dar de unde. Dacă ar fi fost aşa, acum nu ai mai fi avut faţa asta, Guincamp.*

— Nu suntem asasini. Magicianul s-a înroşit, s-a bâlbâit: L-am dus la Rissberg. Şi acolo s-a iscat un tărăboi… Erau cu toţii împotriva noastră. În mod ciudat, Ortolan a avut o atitudine moderată, cu toate că de la el ne aşteptam la ce era mai rău. Dar Biruta Icarti, Ciupitul, Sandoval, chiar Zangenis, care erau de partea noastră înainte… Am ascultat un discurs interminabil despre solidaritate în cadrul comunităţii, despre fraternitate, despre loialitate. Am aflat că doar ultimii ticăloşi angajează un asasin năimit împotriva unui confrate, că trebuie să fi căzut foarte jos pentru a da un confrate pe mâna unui vrăjitor. Din motive meschine. Din invidie pentru talentul şi prestigiul său, din invidie pentru realizările sale şi pentru succesele sale ştiinţifice.

Referirile la incidentele din Piemont şi la cele patruzeci şi patru de cadavre nu au avut niciun efect, s-a abţinut vrăjitorul să spună. *Dacă nu se ia în considerare ridicarea din umeri. Şi nici inevitabila prelegere despre ştiinţa care necesită sacrificii. Despre scopul care scuză mijloacele.*

— Degerlund, a continuat Pinety, a compărut în faţa unei

comisii şi a primit o mustrare severă. Pentru practicarea goeţiei, pentru oamenii ucişi de demon. Era arogant, căci evident se baza pe intervenţia lui Ortolan. Însă Ortolan parcă ar fi uitat de el, absorbit cu totul de cea mai recentă pasiune a sa: elaborarea for-mulei unui îngrăşământ universal extraordinar de eficient, destinat revoluţionării agriculturii. Mizând doar pe el însuşi, Degerlund a adoptat un ton diferit. Lacrimogen şi tânguitor. S-a descris ca parte vătămată. O victimă a propriei sale ambiţii şi a propriului său talent magic, prin care dezlănţuise un demon atât de puternic încât putea scăpa de sub orice control. El a jurat că nu va mai practica goeţia, că nu se va mai atinge de ea. Că se va dedica trup şi suflet cercetărilor privind îmbunătăţirea speciei omeneşti, transumanismului, speciaţiei, introgresiunii şi modificărilor genetice.

Şi i-au dat crezare, şi-a spus vrăjitorul în sinea lui.

— I-au dat crezare. Tot datorită intervenţiei lui Ortolan, care a apărut brusc în faţa membrilor comisiei printre vaporii îngrăşământului său. Le-a vorbit despre Degerlund ca despre un tânăr drăguţ, care făcuse mici greşeli, da, dar cine este scutit de ele? Nu avea nici cea mai mică îndoială că tânărul se va corecta, iar, în ceea ce-l privea, garanta lucrul ăsta. El a cerut comisiei să-şi tempereze furia, să dea dovadă de compasiune şi să nu-l condamne pe tânăr. În cele din urmă, l-a declarat pe Degerlund moştenitor şi succesor şi i-a încredinţat întreaga Citadelă, tot laboratorul său privat. El, din câte a declarat, nu avea nevoie de el, căci se hotărâse să lucreze şi să experimenteze în aer liber, pe câmpuri şi în ronduri de flori. Planul i-a sedus pe Biruta, pe Ciupitul şi pe ceilalţi. Citadela este inaccesibilă, aşa că ar fi putut servi foarte bine drept loc de izolare. Degerlund căzuse într-o capcană, trezindu-se, de fapt, în arest la domiciliu.

Şi astfel cazul a fost ascuns sub preş, s-a abţinut vrăjitorul să comenteze.

Pinety a continuat să-l privească pătrunzător.

— Bănuiesc că şi tu, cu personalitatea şi reputaţia ta, ai influenţat acest lucru.

Geralt a ridicat din sprâncene. Magicianul a continuat.

— Codul tău de vrăjitor, se pare, interzice uciderea oamenilor. Dar se spune că nu dai doi bani pe acest cod şi că nu-l tratezi cu respectul cuvenit. Că s-au întâmplat anumite lucruri, că mai mulţi oameni şi-au luat rămas-bun de la viaţă din cauza ta. Biruta şi ceilalţi s-au speriat. S-au temut că te vei întoarce la Rissberg pentru a-ţi termina treaba, că s-ar putea să primească şi ei ceea ce meritau. Dar Citadela este un refugiu sută la sută sigur, o cetate montană veche, a gnomilor, transformată în laborator, protejată acum prin magie. Nimeni nu poate intra în Citadelă, este imposibil. Deci Degerlund nu este doar izolat, ci şi în siguranţă.

Şi Rissberg este sigur, s-a abţinut vrăjitorul să comenteze. *Ţinut departe de scandaluri şi de compromisuri. Degerlund este în izolare, cazul a fost muşamalizat. Nimeni nu va afla că un viclean şi un carierist i-a înşelat şi i-a amăgit pe magicienii din Rissberg, care se consideră elita frăţiei şi o declară în mod deschis. Că, profitând de naivitatea şi de prostia acelei elite, un psihopat degenerat a reuşit să ucidă fără nicio opreliştе patruzeci şi ceva de persoane.*

— În Citadelă, vrăjitorul nu şi-a luat ochii de la el, Degerlund va fi sub observaţie şi supraveghere. Nu va mai invoca niciun demon.

Nu a existat niciodată vreun demon. Şi tu, Pinety, ştii bine.

Pinety şi-a întors privirea, uitându-se spre navele din golf.

— Citadela este cuibărită într-un ansamblu stâncos din Muntele Cremora, la poalele căruia se află Rissberg. Orice încercare de a ajunge acolo ar fi pură sinucidere. Şi nu doar din cauza filtrelor magice. Îţi aminteşti ce ne-ai spus atunci? Despre acel om posedat pe care l-ai ucis? În caz de forţă majoră, salvarea unui bun în defavoarea altuia exclude astfel ilegalitatea actului interzis. Cu siguranţă vei înţelege că acum condiţiile sunt complet diferite. Astfel izolat, Degerlund nu reprezintă o ameninţare reală şi iminentă. Dacă îl atingi chiar şi cu un singur deget, vei fi comis un act

interzis şi nelegitim. Dacă încerci să-l ucizi, vei fi judecat pentru tentativă de omor. Ştiu că unii chiar speră că vei încerca s-o faci. Şi că vei ajunge în ştreang. Aşa că te sfătuiesc să renunţi. Uită de Degerlund. Lasă lucrurile să-şi urmeze cursul. Văd că nu spui nimic, a remarcat el atunci. Te abţii de la orice comentariu.

— Pentru că nu este nimic de comentat. Am o singură curiozitate. Tu şi Tzara veţi rămâne în Rissberg?

Pinety a izbucnit într-un râs sec şi forţat.

— Şi eu, şi Harlan am fost rugaţi să demisionăm, la cererea noastră expresă, din motive de sănătate. Am plecat din Rissberg, nu ne vom mai întoarce niciodată. Harlan are de gând să meargă în Poviss, în slujba regelui Rhyd. Eu, pe de altă parte, aş înclina spre o călătorie mai lungă. Din câte am auzit eu, în Imperiul Nilfgaard magicienii sunt trataţi mai pragmatic şi fără respect nejustificat. Dar sunt bine plătiţi. Apropo de Nilfgaard… era să uit. Am un cadou de adio pentru tine, vrăjitorule.

Şi-a desfăcut cureaua de pe umăr, a înfăşurat-o în jurul tecii şi i-a înmânat spada lui Geralt.

— Este pentru tine, a spus el, înainte ca vrăjitorul să apuce să deschidă gura. Am primit-o cu ocazia împlinirii a şaisprezece ani. De la tatăl meu, care nu s-a putut obişnui cu gândul că am hotărât să urmez şcoala de magie. El a sperat că darul mă va influenţa, că, odată ce deţin o astfel de armă, mă voi simţi obligat să urmez tradiţia familiei şi să aleg o carieră militară. Ei bine, l-am dezamăgit în toate. Nu mi-a plăcut să vânez, am preferat pescuitul. Nu m-am însurat cu singura fiică a celui mai bun prieten al său. Nu am devenit războinic, iar pe spadă s-a aşternut praful în dulap. N-am nevoie de ea. Ţie o să-ţi fie de folos.

— Dar… Pinety…

— Ia-o, nu te fandosi. Ştiu că ai rămas fără spade şi că eşti la ananghie.

Geralt a luat mânerul îmbrăcat în piele de şopârlă şi a tras pe jumătate spada din teacă. La un ţol deasupra gărzii se afla gravată imaginea soarelui cu şaisprezece raze, unele drepte, altele ondulate, care în heraldică simbolizau

strălucirea şi căldura soarelui. La doi ţoli deasupra soarelui începea o inscripţie cu caractere stilizate, o marcă faimoasă.

— O lamă din Viroleda, a remarcat Geralt. De data aceasta, autentică.

— Poftim?

— Nimic, nimic. O admir. Şi nu ştiu încă dacă mi-e îngăduit să o accept…

— Ţi-e îngăduit. La urma urmei, ai făcut-o deja, o ai în mână. La naiba, nu te mai fandosi atâta, ţi-am spus. Îţi dau spada din simpatie. Pentru a te face să înţelegi că nu toţi magicienii îţi sunt duşmani. În plus, mie îmi sunt de folos mai mult undiţele. Râurile din Nilfgaard sunt frumoase şi curate, pline de păstrăv şi de somon.

— Mulţumesc. Pinety…

— Da?

— Îmi dai această spadă doar din simpatie.

— Din simpatie, aşa este, i-a confirmat magicianul, coborându-şi vocea. Dar poate că nu este numai asta. La urma urmei, de ce mi-ar păsa de ce se întâmplă aici şi la ce o vei folosi? Îmi iau rămas-bun de la aceste meleaguri, nu mă voi mai întoarce niciodată aici. Vezi galionul acela magnific din port? Este *Euryale,* cu portul de origine Baccalá. Plec cu el poimâine.

— Ai ajuns cam devreme.

— Da… Magicianul s-a fâstâcit uşor: Mai devreme, pentru că aş vrea să… să-mi iau rămas-bun de la cineva.

— Cele mai bune gânduri. Mulţumesc pentru spadă. Şi pentru cal, îţi mulţumesc încă o dată. Rămas-bun, Pinety.

— Rămas-bun.

Magicianul a strâns fără ezitare mâna care i-a fost întinsă.

— Rămâi cu bine, vrăjitorule.

L-a găsit pe Jaskier într-o tavernă din port, bineînţeles – unde altundeva l-ar fi putut găsi? – în timp ce sorbea ciorbă de peşte dintr-o strachină.

— Plec, l-a anunţat el scurt. Imediat.

— Imediat? Poetul a încremenit cu lingura în aer: Acum? Am crezut…

— Nu contează ce-ai crezut. Plec imediat. Liniştеşte-l pe vărul tău, avocatul. Mă întorc pentru nunta regală.

— Ce e asta?

— Tu ce crezi?

— O spadă, desigur. De unde o ai? De la magician, nu? Dar cea pe care ţi-am dat-o eu? Unde este?

— S-a pierdut. Întoarce-te în oraşul de sus, Jaskier.

— Şi Coral?

— Ce-i cu Coral?

— Ce să-i spun, dacă întreabă…

— N-o să întrebe. N-o să aibă timp de aşa ceva. O să fie ocupată să-şi ia rămas-bun de la cineva.

Interludiu

CONFIDENŢIAL

Illustrissimus et Reverendissimus
Magnus Magister Narses de la Roche
Preşedinte al Capitulului Harurilor şi Artelor
Novigrad

Datum ex Castello Rissberg,
die 15 mens. Jul. Anno 1245 post Resurrectionem

Re:

Maestru al Artelor,
Sorel Albert Amador Degerlund

Honoratissime Arhimaestru,

Fără îndoială, au ajuns la urechile Capitulului zvonurile legate de anumite incidente care au avut loc în vara anului curent în partea de vest a Temeriei, incidente în urma cărora se presupune că şi-au pierdut viaţa în jur de patruzeci de persoane, imposibil de stabilit numărul exact, în majoritate lucrători forestieri necalificaţi. Aceste incidente sunt asociate, spre regretul nostru, cu persoana maestrului Sorel Albert Amador Degerlund, membru al echipei de cercetare de la Complexul Rissberg.

Echipa de cercetare de la Complexul Rissberg este alături de suferinţa familiilor îndurerate ale victimelor, cu toate că acestea din urmă, plasate foarte jos în ierarhia socială, abuzând de alcool şi ducând o viaţă imorală, cu siguranţă, nu aveau legături de familie.

Dorim să reamintim Capitulului că maestrul Degerlund, discipol şi pupil al Marelui Maestru

Ortolan, este un om de ştiinţă eminent, un specialist în genetică, şi că a obţinut rezultate remarcabile, chiar nepreţuite, în domeniul transumanismului, introgresiunii şi speciaţiei. Cercetările conduse de maestrul Degerlund s-ar putea dovedi cruciale pentru dezvoltarea şi evoluţia rasei umane. După cum se ştie, rasa umană este inferioară celor non-umane în privinţa unor numeroase caracteristici fizice, psihice şi psihomagice. Experimentele maestrului Degerlund, constând în hibridizarea şi combinarea unui bazin de gene, vizează pe termen scurt egalizarea rasei umane cu rasele non-umane, iar în perspectivă – prin speciaţie – supremaţia asupra lor şi supunerea totală a acestora. Cu siguranţă că nu este nevoie să explicăm importanţa fundamentală a tuturor acestor lucruri. Ar fi contraindicat ca unele incidente minore să încetinească sau să împiedice progresul lucrărilor ştiinţifice menţionate anterior.

În ceea ce-l priveşte pe maestrul Degerlund, echipa de cercetare a Complexului Rissberg îşi asumă întreaga responsabilitate pentru îngrijirile sale medicale. Maestrul Degerlund fusese deja diagnosticat cu tendinţe narcisiste, lipsă de empatie şi cu uşoare tulburări emoţionale. În perioada premergătoare săvârşirii faptelor de care a fost acuzat, această stare s-a agravat până la apariţia simptomelor tulburărilor bipolare. Se poate afirma că, în momentul comiterii faptelor presupuse, maestrul Degerlund nu şi-a controlat propriile reacţii emoţionale şi că i-a fost afectată capacitatea de a distinge binele de rău. Se poate presupune că maestrul Degerlund a fost *non compos mentis*[27], *eo ipso*[28] şi-a pierdut temporar luciditatea, prin urmare nu poate fi tras la răspundere penală pentru faptele

[27] „În lipsa facultăţilor mintale”, în lb. latină, în original (n. red.).

[28] „În sine”, aici, cu sensul de „de fapt”, „mai exact”, în lb. latină, în original (n. red.).

care i-au fost atribuite, aşa că *impune admittendum quod per furorem alicuius accidit*[29].

Maestrul Degerlund a fost plasat *ad interim*[30] într-un loc secret, unde primeşte îngrijiri medicale adecvate şi îşi continuă cercetările.

Considerând cazul închis, dorim să atragem atenţia Capitulului asupra persoanei conetabilului Torquil, care a condus ancheta în cazul accidentelor din Temeria. Conetabilul Torquil, subordonat executorului judecătoresc din Gors Velen, cunoscut şi ca funcţionar conştiincios şi apărător zelos al legii, dă dovadă de un exces de zel excesiv în chestiunea incidentelor din aşezările menţionate anterior şi urmează o cale care este cu siguranţă necorespunzătoare, în opinia noastră. Ar fi potrivit să-i invitaţi pe superiorii acestuia să-i tempereze fervoarea. Iar în cazul în care acest lucru nu ar avea efect, ar merita să verificaţi dosarele conetabilului, ale soţiei sale, părinţilor, bunicilor, copiilor şi ale altor membri ai familiei în privinţa vieţii private, a trecutului, a cazierului judiciar, a chestiunilor de proprietate şi a preferinţelor sexuale. Vă sugerăm să contactaţi firma de avocatură Codringher şi Fenn, ale cărei servicii – dacă ne este îngăduit să-i amintim Capitulului – au fost folosite acum trei ani în scopul discreditării şi compromiterii martorilor într-un caz cunoscut sub numele de „scandalul cerealelor”.

Item[31], am dori să atragem atenţia Capitulului asupra faptului că un vrăjitor cunoscut sub numele de Geralt din Rivia a fost, din păcate, implicat în chestiunea în cauză. El a avut o perspectivă directă asupra incidentelor din aşezări şi avem motive să presupunem că el asociază faptele cu persoana maestrului Degerlund. Dacă urmează să sape prea

[29] „Se cere să recunoaştem că faptele s-au petrecut la mânie”, în lb. latină, în original (n. red).
[30] „Între timp”, „pentru moment” în lb. latină, în original (n. red.).
[31] „De asemenea”, în lb. latină, în original (n. red.).

adânc şi prea insistent, ar fi indicat să fie şi el redus la tăcere. Am dori să subliniem că atitudinea asocială, nihilismul, labilitatea emoţională şi personalitatea haotică ale vrăjitorului menţionat ar putea însemna că avertismentul în sine nu este suficient şi că sunt necesare măsuri extreme. Vrăjitorul se află sub supravegherea noastră constantă şi suntem pregătiţi să luăm anumite măsuri dacă, desigur, Capitulul le aprobă şi le recomandă.

În speranţa că explicaţiile de mai sus se vor dovedi suficiente pentru închiderea cazului de către Capitul, *bene valere optamus*[32] şi vă asigurăm de cel mai profund respect.

În numele echipei de cercetare din Complexul Rissberg, *semper fidelis vestrarum bona amica*[33],

Biruta Anna Marquette Icarti *manu propria*[34]

[32] „Vă transmitem toate cele bune”, în lb. latină, în original (n. red.).
[33] „ Mereu credincioasă, buna voastră prietenă”, în lb. latină, în original (n. red.).
[34] „Cu propria mână”, în lb. latină, în original, expresie folosită îndeosebi la finalul unui document tipărit, în locul semnăturii (n. red.).

Întoarceţi lovitură pentru lovitură, dispreţ pentru dispreţ, moarte pentru moarte şi întoarceţi-le cu dobândă! Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, de patru ori, de o sută de ori mai mult!

ANTON SZANDOR LAVEY, *Biblia satanică*

17

— La ţanc, a spus Frans Torquil sumbru. Ai picat la ţanc pentru spectacol, vrăjitorule. Este pe cale să înceapă.

Conetabilul zăcea întins în pat, pe spate, alb ca varul, cu părul năclăit de sudoare şi lipit de frunte. Nu purta decât o cămaşă de in grosier, pe care Geralt a asemuit-o imediat unui giulgiu. Coapsa stângă, de la zona inghinală până la genunchi, era înfăşurată într-un bandaj îmbibat de sânge.

O masă acoperită cu un cearşaf fusese aşezată în mijlocul camerei. Un individ scund, îmbrăcat într-o jachetă neagră, fără mâneci, aranja instrumentele de pe ea, în ordine, unul după altul: bisturie, cleşti, dălţi, fierăstraie.

— Îmi pare rău de un singur lucru, a spus Torquil scrâşnind din dinţi, că n-am izbutit să-i prind pe nenorociţii ăia. Aşa a fost voia zeilor, n-a fost să fie…

— Ce s-a întâmplat?

— Acelaşi lucru care s-a întâmplat în Tisa, Cornul şi Pinet, la naiba. Doar că într-un mod oarecum neobişnuit, chiar la marginea pădurii. Şi nu într-o poieniţă, ci pe drum. Au atacat drumeţii. I-au ucis pe trei dintre ei şi au răpit doi copii. Din fericire s-a întâmplat să fiu prin preajmă cu oamenii mei, am pornit imediat în urmărire, chiar i-am văzut. Doi vlăjgani uriaşi ca nişte tauri şi un cocoşat scârbos. Tocmai acel cocoşat a fost cel care a tras cu o arbaletă spre mine. Conetabilul şi-a încleştat dinţii şi cu un gest scurt a arătat către coapsa bandajată: Le-am poruncit oamenilor mei să mă lase acolo şi să-i urmărească în continuare. Nu m-au ascultat, blestemaţii. Aşa că au scăpat. Şi eu? La ce bun că m-au salvat? Dacă acum vor să-mi amputeze piciorul? Aş fi preferat să-mi găsesc sfârşitul acolo jos, la dracu', dar măcar să-i văd zvârcolindu-se cu gâtul în laţ, înainte de a închide ochii pentru totdeauna. Nu mi-au ascultat poruncile, nenorociţii naibii! Acum stau acolo, uită-te la ei cum le crapă obrazul de ruşine.

Subordonaţii contabilului, într-adevăr, toţi, fără excepţie, cu feţele sumbre, ocupau o bancă sprijinită de perete. O

bătrână cu faţa zbârcită, care nu părea în ton cu trupa lui, le ţinea companie, cu o coroniţă de flori pe cap, care nu se potrivea deloc cu părul ei cărunt.

— Putem începe, a spus bondocul cu jachetă neagră. Puneţi pacientul pe masă, legaţi-l strâns cu curelele. Străinii să părăsească încăperea.

— Lasă-i să rămână, a mârâit Torquil. Dacă ştiu că ei se uită, o să-mi fie ruşine să urlu.

— Un moment, a spus Geralt, îndreptându-se de spate. Cine a hotărât că este necesară amputarea?

— Eu am hotărât.

Şi bondocul în negru s-a îndreptat de spate la rândul său, însă pentru a-l privi pe Geralt în faţă a trebuit să-şi ridice mult capul.

— Sunt Messer Luppi, medic personal al executorului judecătoresc din Gors Velen, trimis special aici. În cursul examinării pacientului am constatat că rana este infectată. Trebuie să-i amputez piciorul, nu există altă cale.

— Cât iei pentru operaţie?

— Vreo douăzeci de coroane.

— Iată treizeci. Geralt a scos din taşcă trei monede de câte zece coroane: Strânge-ţi instrumentele, fă-ţi bagajele, întoarce-te la executorul judecătoresc. Dacă te întreabă ceva, pacientul se simte mai bine.

— Dar… trebuie să protestez…

— Fă-ţi bagajul şi întoarce-te. Ce nu pricepi? Iar dumneata, bunico, vino aici. Desfă-i bandajul.

— Mi-a interzis să mă ating de rănit, a spus ea, arătând spre doctor. Cică aş fi vindecătoare şi vrăjitoare. M-a ameninţat c-o să mă denunţe.

— Ce-ţi pasă? În plus, el oricum pleacă.

Bunica, pe care Geralt a recunoscut-o imediat ca fiind fitoterapeută, s-a supus. A desfăcut bandajul cu atenţie, în ciuda tuturor scâncetelor, gemetelor, şuierăturilor şi scuturărilor din cap ale lui Torquil.

— Geralt, a gemut el. Ce faci? Doctorul a spus că nu este nimic altceva de făcut… Mai bine să pierzi un picior decât viaţa.

— Rahat! Nu este deloc mai bine. Şi acum taci.

Rana nu arăta bine. Dar Geralt văzuse unele şi mai groaznice.

Şi-a scos din desagă o cutie cu elixire. Messer Luppi, cu bagajele în mână, a privit cu atenţie şi a clătinat din cap.

— Decocturile sunt frecţie la picior de lemn aici, a spus el. Vrăjeli de vindecător, trucuri de două parale. Este şarlatanie curată şi nimic altceva. Ca medic, trebuie să protestez…

Geralt s-a întors spre el şi i-a aruncat o privire. Doctorul a plecat. În grabă. Împiedicându-se de prag.

— Am nevoie de patru bărbaţi.

Vrăjitorul a desfăcut un flaconaş.

— Ţineţi-l. Strânge din dinţi, Frans.

Elixirul pe care Geralt l-a vărsat peste rană a început să spumege puternic. Conetabilul a simţit că i se vărsase peste inimă şi a scos gemete sfâşietoare. Geralt a aşteptat o clipă, după care a turnat un alt elixir. Şi acesta a început să spumege, şi, de asemenea, să şuiere şi să fumege. Torquil a scos un răcnet de durere, a scuturat din cap, s-a încordat, a dat ochii peste cap şi a leşinat.

Bătrâna a scos un sufertaş dintr-o desagă, a scos o mână de unguent verde, a pus un strat gros pe o bucată de pânză împăturită, a acoperit rana.

— Tătăneasă, a ghicit Geralt. Cataplasmă din tătăneasă, arnică şi gălbenele. Bine, bunică, foarte bine. Se mai pune sunătoare, scoarţă de stejar…

— Iote-l, măi, acoloşa, l-a întrerupt bătrâna, fără să-şi ridice privirea de la piciorul conetabilului. Mă învaţă el pe mine cum stă treaba cu buruienile. Eu, flăcăuaşule, vindec oamenii cu ierburi de pe vremea când îţi mânjeai dădaca cu terci şi lapte. Şi voi, soldaţilor, daţi-vă într-o parte, îmi staţi în lumină. Şi unde mai pui că puţiţi de-mi mutaţi nasul din loc. Trebuie să vă mai spălaţi, să vă mai schimbaţi şi voi. Din când în când. Aţi ieşit din odaie, cu cine vorbesc eu aici?

— Piciorul trebuie imobilizat. Trebuie puse atele lungi…

— Nu vinde tu castraveţi grădinarului, ţi-am mai spus. Şi

ieşi şi tu afară, te rog. Ce mai stai aici? Ce mai aştepţi? Mulţumiri că ţi-ai sacrificat cu mărinimie poţiunile magice de vrăjitor? Făgăduinţa că n-o să te uite câte zile o mai avea de trăit?

— Vreau să-l întreb ceva.

— Jură-te, Geralt, i-a spus Frans Torquil pe neaşteptate, că îi vei prinde. Că nu-i vei ierta…

— O să-i dau ceva pentru somn şi ca să-i scadă febra, pentru că vorbeşte în dodii. Şi tu, vrăjitorule, ieşi de-aici. Aşteaptă în faţa colibei.

Nu a aşteptat mult. Bunica a ieşit, şi-a ridicat poalele, şi-a aranjat coroniţa care îi stătea într-o parte. S-a aşezat lângă gard. Şi-a frecat picioarele unul de altul. Erau neobişnuit de mici.

— A adormit, a anunţat ea. Şi cred că o să supravieţuiască, să nu vorbesc într-un ceas rău – ptiu, ptiu! Osul o să i se refacă. I-ai salvat piciorul cu leacurile tale vrăjitoreşti. O să rămână şchiop pentru totdeauna şi n-o să mai poată călări niciodată, din câte văd eu, dar două picioare sunt mai bune decât unul singur, he, he.

Şi-a băgat mâna în sân, pe sub vesta brodată, ceea ce a făcut să miroasă şi mai puternic a ierburi. A scos o cutiuţă din lemn, a deschis-o. După o clipă de ezitare i-a întins-o lui Geralt.

— Vrei să tragi?

— Nu, mulţumesc. Nu consum fisstech.

— Ei bine, eu da. A adulmecat drogul cu nasul, mai întâi cu o nară, apoi cu cealaltă: Eu da, din când în când. E al naibii de bun! Pentru limpezirea minţii. Pentru trai lung. Şi pentru frumuseţe. Uită-te la mine.

El s-a uitat.

— Pentru leacul vrăjitoresc pe care i l-ai dat lui Frans – bătrâna şi-a şters ochii înlăcrimaţi, a adulmecat –, îţi mulţumesc, n-o să te uit toată viaţa. Ştiu că voi, vrăjitorii, vă păziţi cu străşnicie toate leacurile. Şi i le-ai dat, fără să stai pe gânduri. Cu toate că s-ar putea să ai şi tu nevoie de ele. Nu ţi-e frică?

— Îmi este.

Şi-a întors capul din profil. De fapt, probabil a fost o femeie frumoasă de mult. Dar acum al naibii de mult timp.

— Şi acum, s-a întors ea cu faţa, ia spune. Ce-ai vrut să-l întrebi pe Frans?

— Nu contează. Doarme şi este timpul să plec.

— Hai, spune.

— Muntele Cremora.

— De ce n-ai spus aşa din capul locului? Ce vrei să ştii despre muntele ăla?

Coliba se afla destul de departe, în afara satului, chiar la marginea pădurii de conifere, iar pădurea începea chiar în spatele gardului livezii, plină de copaci încărcaţi de mere. Restul nu ieşea din tiparul rural clasic – un hambar, un şopron, un coteţ de găini, câţiva stupi, o grădină de legume, o grămadă de gunoi de grajd. O şuviţă de fum palid şi plăcut parfumat se înălţa din horn.

Puştanii care se hârjoneau în apropierea gardurilor vii l-au observat primii şi au alertat mahalaua cu ţipetele lor drăceşti. Trei copii care stăteau în curte s-au repezit spre colibă. O femeie a apărut în prag. Voinică, cu părul de culoare deschisă, cu un şorţ peste rochia cadrilată. Vrăjitorul s-a apropiat şi a descălecat.

— Bun găsit, a spus el. E-acasă jupânul?

Puştii, de fapt nişte fete, s-au lipit de rochia şi de şorţul mamei. Femeia se uita la vrăjitor, dar în zadar ai fi căutat înţelegere în privirea ei. Nici nu era de mirare. Nu-i scăpase din vedere mânerul spadei de deasupra umărului vrăjitorului. Medalionul de la gât. Ţintele de argint de pe mănuşi, pe care vrăjitorul nici nu încerca să le ascundă. Dimpotrivă, chiar le ţinea la vedere.

— Jupânul, a repetat el. Adică Otto Dussart. Am de discutat ceva cu el.

— Ce anume?

— Ceva personal. Este acasă?

L-a ţintuit cu privirea, tăcută, cu capul uşor înclinat. Din câte putea aprecia el, era de o frumuseţe rustică, să zicem, aşa încât ar fi putut să aibă între douăzeci şi cinci şi

patruzeci şi cinci de ani. O evaluare mai precisă, cum se întâmpla adesea în cazul majorităţii sătencelor, nu era posibilă.

— Este acasă?

— Nu.

— Atunci o să-l aştept să se întoarcă, a anunţat el, aruncând frâiele iepei sale pe o scândură din gard.

— O să dureze.

— O să rezist eu cumva, n-am încotro. Cu toate că, sincer să fiu, aş prefera să aştept înăuntru decât aici, priponit lângă gard.

Preţ de câteva clipe, femeia l-a măsurat cu privirea. Pe el, apoi i-a măsurat medalionul.

— Oaspete, hai în casă, a spus ea în cele din urmă. Te poftesc să intri.

— Primesc, a răspuns el cu formula obişnuită. Nu se cade să încalc regulile ospitalităţii.

— Nu se cade, a repetat ea răspicat, dar spadă ai.

— Aşa mi-e meseria.

— Spadele dăunează. Şi ucid.

— Asta-i viaţa. Cum rămâne cu poftitul, până la urmă?

— Poftim înăuntru.

În acest tip de căsuţă, trebuia mai întâi să meargă printr-un hol, întunecat şi aglomerat de o mulţime de cioveie. Apoi a pătruns în încăperea propriu-zisă, care s-a dovedit a fi destul de spaţioasă, luminoasă şi curată. Pereţii purtau urme de funingine numai în colţul cu bucătăria şi cu soba; în rest erau de un alb primitor, iar ochiul se bucura de scoarţe colorate; peste tot atârnau tot soiul de ustensile casnice, buchete de plante, cununi împletite de usturoi, ghirlande de ardei. O perdea de pânză ţesută în casă despărţea încăperea de dormitor. Mirosea a bucătărie. Adică a varză gătită.

— Te poftesc să şezi.

Femeia a rămas în picioare, strângându-şi şorţul. Fetele s-au aşezat lângă sobă, pe o bancă joasă, şi s-au pus pe sporovăit.

Medalionul de la gâtul lui Geralt vibra. Puternic şi

neîncetat. I se zbătea pe sub cămaşă ca o pasăre capturată.

— Spada aceea, i-a spus femeia, mergând spre bucătărie, se cuvenea să fie lăsată în hol. Nu se cade să stai la masă cu o armă. Numai tâlharii fac aşa. Eşti cumva tâlhar?

— Ştii foarte bine cine sunt, i-a retezat el vorba. Iar spada va rămâne acolo unde este. Pentru aducere-aminte.

— Aminte de ce?

— Acţiunile pripite au consecinţe periculoase.

— Nu-i nicio armă aici, aşa că…

— Bine, bine, a întrerupt-o el fără menajamente. Hai s-o lăsăm baltă, gazdă bună. Coliba şi curtea unui ţăran sunt un arsenal, mulţi au căzut pradă sapelor, despre hârleţe şi furci nici nu mai încape vorbă. Am auzit despre cineva bătut în putina de unt. Poţi răni pe oricine, dacă-ţi pui mintea. Sau dacă trebuie. Dacă tot a venit vorba, lasă oala cu apa clocotită în pace. Şi îndepărtează-te de sobă.

— N-am avut de gând să fac nimic, a replicat femeia repede, minţind în mod vădit. Şi nici nu-i apă clocotită acolo, ci borş. Am vrut să te servesc…

— Mulţumesc. Dar nu mi-e foame. Aşa că nu te atinge de oală şi pleacă de lângă sobă. Şezi blândă acolo, cu copiii. Şi aşa, cuminţi, îl vom aştepta pe stăpânul casei.

Aşteptau într-o tăcere mormântală, întreruptă doar de zumzetul muştelor. Medalionul zvâcnea.

— În cuptor avem o oală cu varză, a rupt femeia tăcerea grea. Tre’ scoasă şi amestecat în ea, că de nu, se arde şi se prinde.

— Ea, a arătat Geralt către cea mai mică dintre fete, las-o pe ea.

Fata s-a ridicat încet, aruncându-i vrăjitorului priviri furişe de sub miţele bretonului ei şaten. A apucat furculiţa de mânerul lung şi s-a aplecat la uşa cuptorului. Şi, dintr-odată, a sărit la Geralt ca o pisică. Avea de gând să-i ţintuiască gâtul în perete cu furculiţa, dar el s-a aplecat, i-a smuls-o din mână şi a trântit-o la podea. A început să se transforme înainte de a ajunge pe podea.

Femeia şi celelalte două fete se transformaseră deja. Trei lupi, unul cenuşiu şi doi pui, cu ochi însângeraţi şi colţi rânjiţi, s-au năpustit asupra vrăjitorului. În săritură, s-au despărţit, exact cum obişnuiesc lupii, atacând din toate părţile. Vrăjitorul a sărit, a împins banca spre lupoaică şi a lovit puii cu pumnii acoperiţi de mănuşi cu ţinte argintii. Au gemut şi au căzut la pământ, dezvelindu-şi colţii. Lupoaica a urlat sălbatic şi a sărit din nou.

— Nu! Edwina! Nu!

Ea s-a năpustit asupra lui, lipindu-l de perete. Dar de-acum în formă umană. Fetele, reluându-şi înfăţişarea iniţială, au fugit imediat, ghemuindu-se lângă cuptor. Femeia a rămas în genunchi la picioarele lui, uitându-se stânjenită. Nu ştia dacă îi era ruşine din cauză că-l atacase sau pentru că dăduse greş.

— Edwina! Ce înseamnă asta? a tunat cu mâinile în şolduri un bărbos cu o înălţime considerabilă. Ce-i cu tine?

— E un vrăjitor! a pufnit femeia, încă în genunchi. Tâlhar cu spadă! A venit după tine! Criminalul! Pute a sânge!

— Taci, femeie. Îl cunosc. Iartă-mă, conaşule Geralt. Eşti bine? Îmi pare rău. N-a ştiut... A crezut că dacă eşti vrăjitor...

S-a oprit, a privit neliniştit. Femeia şi fetele s-au adunat în jurul sobei. Geralt ar fi putut jura că a auzit un mârâit uşor.

— Nu-i nimic, a spus el. N-am nimic cu ele. Dar ai picat la ţanc. Exact la momentul potrivit.

— Ştiu, a tresărit vizibil bărbatul cu barbă. Ştiu, conaşule Geralt. Stai jos, stai la masă... Edwina! Adu nişte bere!

— Nu. Să ieşim, Dussart. Doar două vorbe am să-ţi spun.

O pisică cu blăniţa sură stătea în mijlocul curţii şi, la vederea vrăjitorului, a zbughit-o şi s-a pitit în urzici.

— Nu vreau să-ţi necăjesc soţia sau să-ţi sperii copiii, l-a lămurit Geralt. Pe de altă parte, am o chestiune despre care aş prefera să vorbim între patru ochi. Ştii, este vorba despre o favoare.

— Orice doreşti, s-a îndreptat bărbosul. Hai, spune-mi. Îţi voi îndeplini orice dorinţă, orice îmi stă în putinţă. Am o

mare datorie la tine. Umblu prin lumea asta şi sunt în viaţă datorită ţie. Căci atunci m-ai cruţat. Îţi datorez...

— Nu mie. Ţie însuţi. Faptului că, fie şi sub formă de lup, ai rămas om şi n-ai făcut niciun rău niciodată nimănui.

— N-am făcut niciun rău, aşa este. Şi la ce bun? Vecinii, de îndată ce au intrat la bănuieli, au umblat după un vrăjitor care să-mi vină de hac. Cu toate că erau săraci lipiţi pământului, au strâns ban lângă ban, astfel încât să te poată năimi pe dumneata.

— M-am gândit la asta, a recunoscut Geralt, să le dau banii înapoi. Dar ar putea trezi bănuieli. Le-am dat cuvântul meu de vrăjitor că te-am dezlegat de farmecul de vârcolac aruncat peste tine şi că ai devenit cel mai normal om din lume. O astfel de ispravă trebuie să coste. Dacă oamenii plătesc pentru ceva, ei cred în acel lucru; ceea ce se plăteşte devine adevărat şi legal. Cu atât mai mult cu cât este mai scump.

— Mă trec fiori reci pe şira spinării când îmi amintesc de acea zi, a adăugat Dussart palid: Aproape că am murit de frică atunci, când te-am văzut cu lama de argint. Am crezut că mi-a venit ceasul. După ce auzisem o groază de poveşti... Despre vrăjitori-ucigaşi, care sunt însetaţi de sânge şi de tortură. Dar tu te-ai dovedit a fi un om drept. Şi bun.

— Să nu exagerăm. Dar mi-ai luat în seamă sfatul, te-ai mutat din Guaamez.

— N-am avut de ales, a spus Dussart sumbru. În Guaamez mi-au dat crezare că sunt dezlegat de farmece, dar ai avut dreptate, unui fost vârcolac nu-i este uşor printre oameni. Exact aşa cum ai spus: cine ai fost este mai important pentru oameni decât cine eşti. Am fost nevoit să plec de acolo, să rătăcesc pe meleaguri străine, unde nimeni nu mă cunoştea. Am cutreierat, am cutreierat... Până când, în cele din urmă, am ajuns aici. Iar aici am cunoscut-o pe Edwina...

— Se întâmplă destul de rar, a scuturat Geralt din cap, ca doi teriantropi să se împerecheze. Se întâmplă şi mai rar să aibă urmaşi. Eşti norocos, Dussart.

— Şi dacă ai şti, a zâmbit larg lupul. Copilele sunt ca din tablou, o să fie nişte domniţe tare frumoase. Iar Edwina şi cu mine suntem făcuţi unul pentru altul. O să rămân cu ea până la sfârşitul zilelor.

— Ea şi-a dat seama pe loc că sunt vrăjitor. Şi era gata să se apere. Cu borş fierbinte, n-o să-ţi vină a crede, avea de gând să mă trateze. Probabil că e sătulă până peste cap de ascultat poveşti despre vârcolaci şi vrăjitori însetaţi de sângele şi de suferinţa lor.

— Iart-o, conaşule Geralt. Şi îndată vom gusta din acest borş. Edwina găteşte cel mai delicios borş.

— Poate că e mai bine, a clătinat vrăjitorul din cap, să nu mă mai vadă. Nu vreau să le sperii pe copile, cu atât mai puţin să-ţi necăjesc soţia. Pentru ea, sunt încă un tâlhar cu spadă, nu ne putem aştepta că ea să mă accepte prea curând. A spus că put a sânge. La figurat, din câte am înţeles.

— Nu chiar. Fără supărare, conaşule vrăjitor, dar duhneşti a sânge de la o poştă.

— N-am mai avut contact cu sângele de…

— De vreo două săptămâni, aş spune, a terminat vârcolacul. Este sânge coagulat, sânge mort, ai atins pe cineva care era plin de sânge. Este şi sânge mai vechi, de acum o lună cel puţin. Sânge rece. Sângele vorbeşte. Şi tu te-ai mânjit de el. Din rană, de sânge viu.

— Sunt uluit.

— Noi, vârcolacii, s-a îndreptat mândru Dussart, avem un simţ al mirosului mai dezvoltat decât oamenii.

— Ştiu, a zâmbit Geralt. Ştiu că simţul mirosului la vârcolac este o adevărată minune a naturii. Tocmai de aceea vin la tine, pentru a-ţi cere o favoare.

— Chiţcani, a spus Dussart. Chiţcani, adică şoareci. Şi şoareci de câmp. O droaie de şoareci de câmp. Bălegar. Mult bălegar. Mai ales de jder. Şi de nevăstuică. Nimic altceva.

Vrăjitorul a oftat, apoi a scuipat. Era dezamăgit. Era a patra peşteră în care Dussart nu putea găsi altceva decât

rozătoare şi prădători care vânau rozătoarele. Şi o mulţime de excremente de la toţi.

Au trecut într-o altă cavernă căscată în peretele de stâncă. Pietricelele se dislocau de sub picioarele lor şi se rostogoleau până la baza versantului. Avansau anevoios pe poteca abruptă; Geralt începea să se simtă obosit. În funcţie de teren, Dussart se transforma în lup sau îşi păstra forma umană.

— Ursoaică. S-a uitat într-o altă peşteră, a adulmecat. Cu pui. A fost, dar a plecat, nu mai este acolo. Sunt marmote. Chiţcani. Lilieci. O droaie de lilieci. Hermină. Jder. Gluton. Multă balegă.

Următoarea grotă.

— Dihoriţă. E în călduri. Este şi un gluton… Nu, doi. O pereche de glutoni. Un izvor subteran, apă uşor sulfuroasă. Gremlini, o haită întreagă, poate vreo zece bucăţi. Ceva amfibieni, poate salamandre… Lilieci…

Un vultur imens a zburat de pe o margine de stâncă, dând târcoale deasupra lor, ţipând întruna.

Vârcolacul şi-a ridicat privirea spre vârfurile munţilor. Şi spre norii întunecaţi alunecând în spatele lor.

— Vine furtuna. Ce vară, aproape nicio zi fără furtună… Ce facem, conaşule Geralt? Următoarea cavernă?

— Următoarea cavernă.

Pentru a ajunge la următoarea, trebuiau să treacă de o cascadă care curgea dintr-o stâncă, nu foarte mare şi fără prea multă forţă, dar îndeajuns pentru a-i uda serios. Rocile acoperite de muşchi erau ca săpunul de alunecoase. Dussart, în încercarea de a înainta cumva, s-a transformat în lup. Geralt, după ce a alunecat periculos de mai multe ori, s-a resemnat, a înjurat şi a trecut printr-o porţiune mai dificilă în patru labe. *Bine că nu este Jaskier aici,* s-a gândit el, *căci ar avea grijă să descrie asta într-o baladă.* În frunte un vârcolac în chip de lup, în spatele lui un vrăjitor în patru labe. Ce s-ar mai distra oamenii.

— O gaură mare, a adulmecat Dussart. Mare şi adâncă. Acolo sunt troli de munte, cinci sau şase troli adulţi. Şi lilieci. O mulţime de guano de la lilieci.

— Mergem mai departe. La următoarea.

— Troli… Aceiaşi troli ca înainte. Cavernele comunică. Un urs tânăr. A fost aici, dar a plecat. Nu cu multă vreme în urmă. Marmote. Lilieci. Teci de spade.

Din următoarea speluncă vârcolacul a sărit înapoi ca ars.

— O gorgonă, a şoptit el. În adâncurile peşterii se află o gorgonă uriaşă. Doarme. Nu este nimic altceva în afară de ea.

— Nici nu-i de mirare, s-a bâlbâit vrăjitorul. Să plecăm de aici. În linişte. Căci s-ar putea trezi…

S-au îndepărtat, uitându-se neliniştiţi în urma lor. S-au apropiat de următoarea grotă, din fericire destul de departe de vizuina gorgonei, s-au apropiat foarte încet, conştienţi că nicio măsură de precauţie nu avea cum să le dăuneze. Nu le-au dăunat, dar s-au dovedit a fi în zadar. Următoarele peşteri nu ascundeau nimic în adâncurile lor în afară de lilieci, marmote, şoareci, muşchi şi şopârle. Şi straturi peste straturi de gălnaţ.

Geralt era obosit şi resemnat. Dussart, la fel – era cât se poate de limpede. Dar nu se pierdea cu firea; trebuie să recunoaştem, avea o mină bună, nu lăsa să-i scape niciun cuvânt, niciun gest de descurajare. Cu toate acestea, vrăjitorul nu-şi făcea iluzii. Vârcolacul se îndoia de succesul încercării. Aşa cum Geralt auzise spunându-se cu diverse ocazii şi aşa cum îi confirmase bătrâna tămăduitoare, versantul estic, cel mai abrupt, al muntelui Cremora fusese străpuns ca brânza, străpuns de nenumărate peşteri. Peşteri, ce-i drept, găsiseră cu duiumul. Dar era clar că Dussart nu avea încredere că vor reuşi să o găsească exact pe cea care servea drept acces subteran către interiorul complexului stâncos al Citadelei.

De parcă lucrurile nu erau suficient de complicate, un fulger a străpuns cerul. A tunat. Şi a început să plouă. Geralt era cât pe ce să scuipe, să tragă o înjurătură urâtă şi să anunţe sfârşitul expediţiei. Dar s-a abţinut.

— Continuăm, Dussart. Următoarea cavernă.

— Cum doriţi, conaşule Geralt.

Şi brusc, în următoarea deschidere din stâncă s-a produs,

exact ca într-un roman de duzină, o întorsătură neaşteptată a acţiunii.

— Lilieci, a raportat vârcolacul, adulmecând. Lilieci şi... o pisică.

— Un râs? O pisică sălbatică?

— O pisică. Dussart s-a îndreptat cu fermitate în glas: O pisică domestică obişnuită.

Otto Dussart s-a uitat curios la sticluţele mici cu elixiruri, a urmărit blajin cum vrăjitorul bea din ele. Cu ochii larg deschişi de admiraţie şi de groază, a observat schimbările care aveau loc în înfăţişarea acestuia.

— Nu-mi porunci, a spus vârcolacul, să intru în acea peşteră cu tine. Fără supărare, dar n-am de gând să intru. Mi-e atât de frică de ceea ce ar putea fi acolo, că mi se face părul măciucă...

— Nici nu mi-a trecut vreodată prin cap să-ţi cer aşa ceva. Du-te acasă, Dussart, la soţia şi la fiicele tale. Mi-ai făcut un serviciu nepreţuit, ai făcut ceea ce ţi-am cerut, nu pot să-ţi cer mai mult.

— Aştept, a protestat vârcolacul. O să aştept până vei ieşi.

— Nu ştiu, a răspuns Geralt aşezându-şi spada pe spate, când voi ieşi de acolo. Nu este sigur nici dacă voi mai ieşi vreodată teafăr de acolo.

— Nu vorbi aşa. O să te aştept... Până când se lasă amurgul.

Fundul peşterii era acoperit de un strat gros de guano de liliac. Liliecii înşişi, aşa-numiţii „şoareci cu burtă”, atârnau de tavan în grupuri, de parcă ar fi dormit, zvârcolindu-se şi chiţăind din când în când. La început, tavanul de deasupra capului lui Geralt era înalt, se putea mişca în voie şi destul de repede, călcând pe solul drept. Dar foarte curând a devenit mai dificil: mai întâi a trebuit să se aplece, din ce în ce mai jos, până când nu a mai avut de ales şi s-a ghemuit, iar apoi a umblat în patru labe. Şi în cele din urmă a ajuns să se târască.

La un moment dat s-a oprit, hotărât să se întoarcă. Galeria era atât de îngustă încât amenința să se înfunde. Dar a auzit susurul apei şi a simţit o rafală de aer rece pe faţă. Conştient de riscul pe care şi-l asuma, s-a împins prin crăpătură şi a oftat uşurat când aceasta a început să se lărgească. Deodată, galeria s-a transformat într-un jgheab înclinat care l-a condus în jos, direct în albia unui pârâu subteran care curgea dintr-un perete stâncos şi care dispărea sub versantul opus. O lumină slabă pătrundea de sus, de unde, de la o înălţime considerabilă, venise şi rafala de aer rece.

Ponorul în care dispărea pârâul părea complet invadat de apă, iar vrăjitorului, care bănuia şi prezenţa unui sifon, nu-i surâdea ideea de a se scufunda. A ales drumul în amonte, mergând contra curentului impetuos. Când a ieşit într-o sală vastă, era ud până la piele şi murdar de nămolul de la depozitele de calcar.

Sala era imensă, plină de concreţiuni maiestuoase, de draperii, stalagmite, stalactite şi coloane de calcar. În partea de jos, pârâul curgea într-un meandru adânc sculptat în stâncă. Şi aici lumina pătrundea de sus şi se simţea un curent slab de aer. Şi se mai simţea ceva. Mirosul vrăjitorului cu siguranţă nu putea concura cu cel al unui vârcolac, dar acum şi el simţea ceea ce simţise Dussart: un iz slab de urină de pisică.

S-a oprit o clipă şi s-a uitat în jur. Curentul de aer îi indica ieşirea, o deschidere care, la fel ca portalul unui palat, era flancată de nişte coloane de stalagmite solide. Nu departe, a văzut o scobitură plină de nisip fin. De-acolo venea mirosul de urină. Numeroase urme de lăbuţe de pisică erau vizibile pe nisip.

Şi-a aranjat pe spate spada, pe care trebuia să o scoată la intrarea în galeria îngustă. Şi a înaintat printre stalagmite.

Coridorul care ducea uşor în sus era uscat şi avea o boltă înaltă. Podeaua era acoperită cu pietre mari, dar se putea avansa şi aşa a şi făcut. Apoi coridorul era blocat de o uşă solidă şi încuiată. Până atunci nu fusese deloc sigur că era

pe drumul cel bun sau că intrase în peştera potrivită. Uşa părea să-i confirme însă că aşa era.

În uşă, chiar deasupra pragului, era o mică deschidere făcută foarte recent. Un loc de trecere pentru pisică.

A împins uşa: nici nu s-a clintit. Pe de altă parte, medalionul lui a vibrat uşor. Uşa era magică, protejată de o vrajă. Însă tremurul relativ slab al medalionului sugera că nu era o vrajă puternică.

Şi-a apropiat faţa de uşă.

— Prieten.

Uşa s-a deschis fără cel mai mic scârţâit al balamalelor. După cum Geralt ghicise pe bună dreptate, fusese prevăzută cu o protecţie magică destul de slabă şi cu o parolă. Pentru că nimeni, din fericire pentru el, nu se gândise că ar fi bine să instaleze ceva mai sofisticat. Fusese concepută ca o barieră care să împiedice accesul în complexul din peşteră şi era menită să ţină departe creaturile incapabile să folosească o astfel de magie elementară.

Dincolo de uşa pe care, pentru siguranţă, a fixat-o cu o piatră, se termina peştera naturală. Începea un coridor săpat cu târnăcopul în stâncă.

În ciuda tuturor dovezilor, încă nu era sigur. Până în momentul în care a văzut o lumină în faţa lui. Era lumina pâlpâitoare a unei torţe sau a unei lămpi. Iar o clipă mai târziu a auzit un râs cunoscut. Un orăcăit.

— Buueh-hhhrrr-eeeehhh-bueeeeh!

Părea că lumina şi orăcăitul veneau dintr-o încăpere vastă; o torţă înfiptă într-un stâlp de fier lumina sala. De-a lungul peretelui erau îngrămădite lăzi, cufere şi butoaie. Lângă un cufăr stăteau Bue şi Bang pe câte un butoi. Jucau barbut. Bang, cel care, evident, obţinuse un scor mai mare la zaruri, orăcăia.

Pe cufăr, la îndemână, aveau o damigeană de ţuică… Iar alături, o gustare.

Un picior de om prăjit.

Vrăjitorul şi-a scos spada.

— Bine v-am găsit, băieţi.

Bue şi Bang l-au privit o vreme cu gurile larg căscate. Apoi au început să urle, să sară, să răstoarne butoaiele, s-au repezit la arme. Bue – o coasă, iar Bang – un iatagan uriaş. Şi s-au năpustit asupra lui Geralt.

L-au luat prin surprindere, cu toate că ştia că nu avea cum să fie primit cu urale. Dar nu se aşteptase la o asemenea agilitate din partea acelor uriaşi diformi.

Bue şi-a fluturat coasa în dreptul genunchilor. Dacă nu ar fi sărit, Geralt şi-ar fi pierdut ambele picioare. Abia a reuşit să evite lovitura lui Bang, al cărui iatagan s-a izbit în peretele de piatră, stârnind o ploaie de scântei.

Vrăjitorul ştia cum să facă faţă adversarilor rapizi. Chiar şi celor mai mari. Mai rapizi sau mai lenţi, mai mari sau mai mici, toţi aveau anumite zone sensibile la durere.

Şi habar nu aveau cât de rapid era un vrăjitor după ce îşi bea elixirurile.

O tăietură la cot l-a făcut pe Bue să urle. Una la genunchi, l-a făcut pe Bang să urle şi mai tare. Vrăjitorul l-a păcălit pe Bue cu o piruetă rapidă, i-a evitat coasa dintr-un salt şi i-a tăiat urechea cu vârful spadei. Uriaşul a răcnit, clătinându-şi capul ici-colo, a învârtit coasa, atacând. Geralt şi-a încrucişat degetele şi l-a lovit cu semnul Aard. Bue, atins de vrajă, a căzut cu atâta putere pe spate, încât i s-au auzit dinţii clănţănind.

Bang a făcut o mişcare amplă cu iataganul. Geralt s-a ghemuit abil sub lamă, l-a lovit din zbor la celălalt genunchi, a făcut o piruetă, a sărit spre Bue, care încerca să se ridice, şi l-a tăiat între ochi. Dar Bue a reuşit să-şi retragă capul, iar lovitura nu şi-a atins ţinta, abia atingându-i arcadele ogrotrolului, a cărui faţă s-a umplut îndată de sânge. Bue a urlat, a sărit ca un arc şi s-a năpustit orbeşte asupra lui Geralt. Geralt a săltat îndărăt. Bue s-a ciocnit de Bang, prăbuşindu-se împreună cu el. Bang l-a îndepărtat şi s-a aruncat spre vrăjitor, răcnind furios şi atacându-l cu iataganul. Geralt a evitat lama cu o fentă rapidă şi cu o semipiruetă şi l-a lovit pe ogrotrol de două ori, în ambele coate. Bang a urlat, dar nu a dat drumul armei; a ridicat din nou braţul şi a împărţit lovituri

ample şi haotice. Geralt a sărit îndărăt. Ajuns în spatele lui Bang, nu a putut rata ocazia unui contraatac. Şi-a întors spada şi l-a lovit de jos, vertical, chiar între fese. Bang s-a apucat de fund, a ţipat, a gemut, a fornăit, şi-a îndoit genunchii şi s-a udat de urină.

Orbit de sânge, Bue a ridicat coasa şi a lovit. Dar nu pe vrăjitor, care plecase cu o piruetă, ci pe partenerul său, care se afla în spatele acestuia. I-a retezat capul de pe umerii puternici. Aerul a ieşit cu un şuierat puternic din traheea secţionată, sângele a ţâşnit din arteră ca lava din craterul unui vulcan, ajungând până în tavan.

Bang stropea cu sânge, ca o statuie fără cap într-o fântână arteziană, ţinut în poziţie verticală de picioarele sale enorme şi plate. Dar în cele din urmă s-a răsturnat şi a căzut ca un buştean.

Bue şi-a şters ochii mânjiţi de sânge. Când şi-a dat seama de ce se întâmplase, a început să mugească precum un bivol. A dat din picioare, şi-a fluturat coasa. S-a răsucit pe loc în căutarea vrăjitorului. Nu l-a găsit. Pentru că vrăjitorul se afla taman în spatele lui. Rănit la subraţ, uriaşul a lăsat coasa şi s-a năpustit asupra lui Geralt cu mâinile goale, dar sângele i-a inundat din nou ochii, aşa că s-a izbit de perete. Geralt a sărit la el şi l-a spintecat.

Desigur, Bue nu ştia că are arterele secţionate şi că trebuia să fi murit deja. A mugit, s-a răsucit pe loc, fluturându-şi braţele în toate direcţiile. Apoi picioarele i-au cedat şi a îngenuncheat într-o baltă de sânge. În genunchi, a continuat să geamă şi să-şi fluture braţele, dar din ce în ce mai încet şi mai tăcut. Geralt s-a apropiat de el pentru a-l lichida şi i-a dat o lovitură cu spada sub stern. A fost o greşeală.

Ogrotrolul a icnit şi a apucat lama vrăjitorului, apoi garda şi mâna acestuia. Ochii îi erau deja înceţoşaţi, dar nu slăbea strânsoarea. Geralt i-a pus bocancul pe piept, l-a împins, l-a smucit. Cu toate că sângele îi picura pe mâini, Bue nu a renunţat.

— Nenorocitule! i-a spus Pasztor printre dinţii încleştaţi când a intrat în peşteră cu arbaleta sa cu arc dublu

îndreptată către vrăjitor. Ai venit să-ţi cauţi moartea. Ţi-ai găsit-o, la naiba să te ia! Ţine-l, Bue!

Geralt s-a zbătut. Bue a gemut, dar nu i-a dat drumul. Cocoşatul a rânjit şi a apăsat pe trăgaci. Aplecându-se pentru a evita lovitura, Geralt a simţit cum penele săgeţii grele i-au zgâriat spinarea şi aceasta s-a izbit puternic de perete. Lăsând spada, întins pe burtă, Bue l-a apucat de picioare pe vrăjitor, ţinându-l pe loc. Pasztor a început să chiţăie triumfător şi a ridicat arbaleta.

Dar nu a apucat să tragă.

Un lup imens s-a aruncat în peşteră ca un proiectil cenuşiu. L-a atacat din spate pe Pasztor, care era în picioare, rupându-i ligamentele şi arterele poplitee. Cocoşatul a ţipat şi s-a prăbuşit pe jos. Frânghia arcului de la arbaleta pe care o lăsase să scape s-a rupt. Bue a bombănit ceva răguşit. Iar vârful săgeţii i-a intrat direct într-o ureche şi i-a ieşit pe cealaltă.

Pasztor a început să urle. Lupul şi-a deschis fălcile înfricoşătoare şi l-a apucat de cap. Urletul s-a transformat într-un gâfâit.

Geralt l-a împins pe ogrotrolul mort, care s-a prăbuşit pe sol, în cele din urmă.

Dussart, revenit la înfăţişarea umană, stătea deasupra cadavrului lui Pasztor, ştergându-şi buzele şi bărbia.

— Sunt vârcolac de patruzeci şi doi de ani, i-a spus vrăjitorului întâlnindu-i privirea. Şi acum am avut în sfârşit ocazia să muşc pe cineva.

— A trebuit să vin, conaşule Geralt. Ştiam că trebuie să te avertizez, a spus Dussart.

— În privinţa lor? a întrebat vrăjitorul, curăţând lama şi arătând spre trupurile lipsite de viaţă.

— Nu numai.

Geralt a intrat în încăperea indicată de vârcolac. Şi, instinctiv, a făcut un pas înapoi.

Podeaua de piatră era înnegrită de la sângele uscat. În mijlocul încăperii era o groapă neagră, plină de cărămizi. Alături se ridica o movilă de cadavre. Despuiate şi rănite,

spintecate, sfâşiate, unele jupuite. Era greu de estimat numărul lor.

Din adâncurile gropii se auzeau ecouri distincte de plesnituri şi de trosnete de oase zdrobite.

— N-am putut simţi înainte, a mormăit Dussart cu o voce plină de dezgust. Abia când ai deschis uşa acolo, jos, am simţit mirosul… Să plecăm de aici, conaşule. Departe de această groapă comună.

— Mai am ceva de făcut aici. Dar du-te. Îţi mulţumesc foarte mult pentru că mi-ai venit în ajutor.

— Nu-mi mulţumi. Îţi eram dator. Sunt fericit că am reuşit să mă revanşez.

O scară în spirală ducea în sus, încolăcindu-se în jurul unui arbore cilindric sculptat în stâncă. Era greu de estimat cu exactitate, dar Geralt a calculat cu aproximaţie că, dacă ar fi fost scara unui turn normal, ar fi ajuns deja la primul şi poate chiar la al doilea etaj. Numărase şaizeci şi doi de paşi până când, în cele din urmă, a dat de o uşă.

La fel ca la uşa de mai jos, şi în aceasta fusese tăiat cu fierăstrăul un loc de trecere pentru pisică. La fel ca aceea, avea şi o încuietoare, dar nu era vrăjită şi s-a deschis uşor când Geralt a apăsat pe clanţă.

Încăperea în care a intrat nu avea ferestre şi era slab luminată. Câteva sfere magice atârnau din tavan, dar doar una era aprinsă. Era o duhoare terifiantă de chimicale şi de tot soiul de mizerii. Era de-ajuns o singură privire pentru a înţelege ce se întâmpla acolo: rafturi ticsite cu borcane, sticle şi flacoane, precum şi retorte, eprubete şi instrumente de oţel. Cu alte cuvinte, un laborator, fără nici cea mai mică îndoială.

Borcane mari erau aliniate pe un raft aflat imediat lângă intrare. Cel mai apropiat era plin de ochi de om plutind într-un lichid galben, ca nişte corcoduşe în compot. În cel de-al doilea borcan se afla un homunculus micuţ, cât doi pumni la un loc. În al treilea…

În al treilea borcan un cap uman plutea într-un lichid. Probabil că nu l-a putut recunoaşte după trăsături,

distorsionate şi desfigurate de răni şi de umflături, precum şi greu vizibile prin sticla groasă şi prin lichidul tulbure. Dar capul era complet ras. Şi doar un singur magician se rădea pe cap.

Se pare că Harlan Tzara nu ajunsese niciodată în Poviss.

Ceva plutea şi în celelalte borcane, diverse monstruozităţi albăstrui şi livide. Dar nu mai erau alte capete în ele.

Mijlocul încăperii era ocupat de o masă. O masă din oţel cu margini ridicate ca nişte jgheaburi de scurgere.

Un cadavru gol zăcea pe masă. Un trup mic. Trupul unei fetiţe. Al unei fetiţe cu părul deschis la culoare.

Trupul avea o incizie în formă de Y. Organele interne fuseseră aşezate pe ambele părţi ale trupului într-un mod precis, ordonat şi îngrijit. Arăta în toate privinţele exact ca un desen dintr-un atlas de anatomie. Fig. 1, fig. 2 şi aşa mai departe.

Vrăjitorul a zărit o mişcare cu coada ochiului. O pisică mare şi neagră s-a strecurat de-a lungul peretelui, l-a privit, a pufnit şi a ţâşnit prin uşa întredeschisă. Geralt a urmat-o.

— Conaşule…

S-a oprit. Şi s-a întors.

Într-un colţ se afla o cuşcă joasă, care semăna cu un coteţ de păsări. A văzut degetele subţiri, strânse în jurul barelor de fier. Şi apoi ochii.

— Conaşule… salvaţi-mă…

Un băieţel, de cel mult zece ani. Ghemuit şi tremurând.

— Salvaţi-mă…

— Stai liniştit. N-ai de ce să te temi acum, dar mai rezistă puţin. Mă întorc imediat după tine.

— Conaşule! Nu pleca!

— Şşşşt, ţi-am spus.

Mai întâi a ajuns într-o bibliotecă plină de praf, care i-a gâdilat nasul. Apoi într-un fel de salon. Şi apoi în dormitor. Acolo era un pat mare, cu baldachin negru, pe suporturi din abanos.

A auzit un foşnet. S-a întors.

Sorel Degerlund stătea în prag. Cu freza aranjată, într-o

mantie brodată cu stele aurii. Lângă Degerlund era ceva nu foarte mare, cenuşiu şi înarmat cu o spadă zerrikană.

— Am pregătit un borcan cu formol, i-a spus magicianul. Potrivit pentru capul tău, neisprăvitule. Omoară-l, Beta!

Degerlund nu şi-a dus la capăt fraza, încântat de propria voce, în timp ce creatura cenuşie a atacat – o făptură incredibil de rapidă, un şobolan sur, agil şi silenţios, cu un şuierat şi o scânteiere de sabie. Geralt a evitat două lovituri clasice. Prima dată a simţit lângă ureche mişcarea aerului împins de lamă, a doua oară a fost o atingere uşoară pe mânecă. A parat a treia lovitură cu spada şi, o clipă, au ajuns unul lângă altul. A văzut faţa creaturii cenuşii, ochii mari şi galbeni, cu pupile verticale, două fante înguste în loc de nas, urechile ascuţite. Dihania nu avea bot.

S-au despărţit. Fiara s-a întors abil, a atacat imediat, în pas de dans, cu mişcări în zigzag. Previzibil din nou. Era supraomenesc de mobil, incredibil de agil, diabolic de rapid. Dar era prost.

Habar n-avea cât de rapid putea fi un vrăjitor care tocmai îşi băuse elixirurile! Geralt i-a îngăduit o singură lovitură, pe care a evitat-o abil. Apoi a venit rândul lui să atace. Cu o mişcare pe care o exersase de sute de ori. L-a înconjurat pe monstrul cenuşiu cu o semipiruetă rapidă, l-a zăpăcit cu o fentă şi i-a tăiat clavicula. Nici măcar n-a apucat să-i sângereze rana, că şi-a întors spada şi l-a spintecat pe monstru la subsuoară dintr-o lovitură. A sărit înapoi, pregătit pentru mai multe. Dar nu a mai fost nevoie.

Până la urmă s-a dovedit că monstrul avea şi o gură. S-a deschis larg pe faţa lui cenuşie, ca o rană crăpată de la o ureche la alta, dar nu mai mult de jumătate de centimetru. Cu toate acestea, monstrul nu a scos niciun sunet, nu a rostit niciun cuvânt. A căzut în genunchi, apoi pe o parte. Preţ de o secundă a tremurat, fluturându-şi braţele şi picioarele, ca un câine care visează. Apoi a murit. În tăcere.

Degerlund a greşit. În loc să fugă, a ridicat ambele braţe şi, cu o voce furioasă, lătrătoare, plină de furie şi ură, a început să bolborosească un descântec. În jurul mâinilor lui au apărut flăcări care se învârteau pentru a forma un glob

incandescent. Părea că e o vată de zahăr pe băţ. Ba chiar aşa şi mirosea.

Degerlund nu a avut timp să formeze un glob complet. Habar n-avea cât de rapid putea fi un vrăjitor care tocmai îşi băuse elixirurile! Geralt s-a năpustit asupra lui, lovind globul şi mâinile magicianului cu spada. Globul a bubuit de parcă ar fi explodat o sobă şi din el au ţâşnit scântei. Degerlund, urlând, a scăpat din mâinile sângerânde globul incandescent. Sfera s-a stins, umplând locul cu un miros înecăcios de caramel ars.

Geralt şi-a aruncat spada. A sărit cu elan şi l-a plesnit pe Degerlund peste faţă cu dosul mâinii. Magicianul a scos un strigăt, s-a învârtit şi s-a întors cu spatele. Vrăjitorul l-a ridicat, l-a prins cu o cataramă, a dat să-l sugrume cu braţele încolăcite în jurul gâtului. Degerlund a început să ţipe, să lovească cu picioarele.

— Nu poţi, s-a tânguit el. Nu poţi să mă ucizi! Nu ai voie… Eu sunt… Sunt om!

Geralt a strâns braţul în jurul gâtului lui. Nu prea puternic, la început.

— N-am fost eu! a ţipat magicianul. A fost Ortolan! Ortolan mi-a poruncit! El m-a obligat! Şi Biruta Icarti a ştiut totul! Ea! Biruta! A fost ideea ei, medalionul! Ea a fost cea care mi-a poruncit!

Vrăjitorul şi-a înteţit strânsoarea.

— Ajutooooooor! Oameeeeeeeni! Ajutooooor!

Geralt şi-a înteţit strânsoarea.

— Oam… Ajutor… Nuuuuu…

Degerlund gemea, saliva i se prelingea abundent din gură. Geralt a întors capul şi a înteţit strânsoarea. Degerlund şi-a pierdut cunoştinţa, capul îi atârna inert.

Mai tare. Osul hioid a trosnit. Mai tare. Laringele a cedat. Mai tare. Şi mai tare.

Vertebrele cervicale au trosnit şi s-au deplasat.

Geralt l-a mai sugrumat pe Degerlund o vreme. Apoi i-a smucit capul într-o parte, ca să fie sigur sută la sută. În cele din urmă, i-a dat drumul. Magicianul a alunecat pe podea, moale ca o cârpă.

Vrăjitorul şi-a şters mâneca pătată de salivă de o perdea.

Pisica neagră, imensă, a apărut de nicăieri. S-a gudurat pe lângă trupul lui Degerlund. I-a lins mâna înţepenită. A început să miaune, să scâncească cu jale. S-a întins lângă cadavru, s-a cuibărit alături. L-a privit pe vrăjitor cu ochii aurii, larg deschişi.

— A trebuit să o fac, a spus Geralt. N-am avut încotro. Toate ca toate, dar tu ar trebui să înţelegi.

Pisica a mijit ochii. În semn că a înţeles.

Să ne-aşezăm dar, pentru Dumnezeu!
Şi-om spune basme, despre cum mor regii!
Cum unii-s mătrăşiţi, ucişi sunt alţii
În luptă, alţii-s bântuiţi de duhul
Acelor maziliţi; cum de nevastă
Sunt alţii otrăviţi, ucişi în somn,
Toţi omorâţi [...].

WILLIAM SHAKESPEARE, *Richard al II-lea*[35]

[35] William Shakespeare, *Richard al II-lea,* traducere din lb. engleză în limba poloneză a originalului de Stanisław Koźmian, traducerea în lb. Română de Mihnea Gheorghiu, apud *Opere complete,* ediţie îngrijită şi note de Leon D. Levitchi, note de Virgiliu Ştefănescu-Drăgăneşti, Editura Univers, Bucureşti, 1984. vol. III, p. 178 (n. red.).

18

Ziua nunţii regale se bucura de o vreme splendidă încă din zori, niciun nor nu păta seninul cerului de deasupra Kerackului. Încă de dimineaţă era foarte cald, însă vipia era domolită de briza care sufla dinspre mare.

Încă de la primele ore, forfota domnea în Oraşul de Sus. Străzile şi pieţele fuseseră măturate cu atenţie, faţadele caselor, decorate cu ghirlande şi panglici, în vârful catargelor erau arborate fanioane. Drumul care ducea la palatul regal era încă din zori străbătut de un convoi de furnizori; carele şi căruţele încărcate se întâlneau cu cele goale, care se întorceau, iar hamalii, meşterii, negustorii, curierii şi olăcarii se grăbeau să urce dealul.

Puţin mai târziu, drumul gemea de lectici în care erau purtaţi invitaţii la nuntă. „Nunta mea n-o să fie de doi bani”, declarase regele Belohun, „nunta mea trebuie să rămână întipărită în amintirea tuturor şi să aibă un ecou răsunător în întreaga lume.” Din porunca regelui, festivităţile trebuiau să înceapă dimineaţa devreme şi să dureze până noaptea târziu. În tot acest timp, atracţii absolut senzaţionale îi aşteptau pe oaspeţi.

Kerackul era un regat mic şi, în general, de mică importanţă, aşa că Geralt se îndoia că lumii îi păsa în mod deosebit de nunta regelui Belohun; chiar dacă acesta din urmă ar fi hotărât să petreacă o săptămână întreagă şi ar fi inventat cine ştie câte atracţii, informaţiile despre eveniment nu aveau nici cea mai mică şansă de a ajunge la urechile oamenilor aflaţi la o distanţă mai mare de o sută de mile. Dar se ştia foarte bine că, pentru Belohun, centrul lumii se întâmpla să fie oraşul Kerack, lumea fiind alcătuită din împrejurimile sale, pe o rază destul de mică.

Geralt şi Jaskier s-au ferchezuit cât au putut de bine. Geralt îşi cumpărase chiar şi o jachetă nou-nouţă din piele de viţel, pe care se pare că o plătise cam prea generos. Cât despre Jaskier, el spusese de la început că nu dă doi bani pe nunta regală şi că nu are de gând să ia parte la ea. Căci

era, desigur, pe lista de invitaţi, însă nu ca poet şi ca bard renumit în lume, ci ca rudă a procurorului regelui. Şi nu i se ceruse să interpreteze nicio baladă. Considerând că i se adusese o ofensă, s-a necăjit. Ca de fiecare dată însă, resentimentele lui nu au durat mult, doar o jumătate de zi.

De-a lungul drumului care şerpuia în jurul colinei erau instalate catarge în vârful cărora, fluturând leneş în vânt, atârnau fanioane galbene cu stema Kerackului – un delfin albastru *nageant* cu aripioare şi coadă roşii, mişcat leneş de briză.

Ruda lui Jaskier, Ferrant de Lettenhove, însoţit de mai mulţi străjeri regali, costumaţi în culorile delfinului heraldic, cu alte cuvinte în albastru şi roşu, îi aştepta în faţa intrării în complexul palatului. Procurorul l-a salutat pe Jaskier şi a chemat un paj care urma să-l ajute pe poet şi să-l conducă la locul petrecerii.

— Iar pe dumneata, stimate Geralt, te-aş ruga să mă urmezi.

Au mers de-a lungul unei alei laterale a parcului, trecând pe lângă o zonă destinată în mod evident dependinţelor, dinspre care se puteau auzi clinchetele şi zăngăniturile de oale şi de ustensile de bucătărie, precum şi jignirile grosolane cu care bucătarii îşi apostrofau ajutoarele. Pe deasupra, mirosea plăcut şi apetisant a mâncare. Geralt ştia meniul şi ştia cu ce vor fi serviţi oaspeţii în timpul petrecerii de nuntă. Cu câteva zile înainte, el şi Jaskier vizitaseră hanul „Natura Rerum”. Febus Ravenga, fără să-şi ascundă mândria, se lăudase că el şi câţiva alţi hangii vor organiza ospăţul şi că întocmiseră o listă de feluri de mâncare pentru prepararea cărora urmau să fie angajaţi doar cei mai distinşi bucătari locali. „Stridii sotate, arici-de-mare, creveţi şi crabi vor fi serviţi la micul dejun”, spusese el. „Pentru gustarea de mai târziu vor fi piftii de carne şi diverse plăcinte, somon afumat şi marinat, raţă în aspic, brânză de oaie şi de capră. Pentru prânz vom pregăti rasol de carne sau de peşte *ad libitum*[36], chiftele de carne sau peşte, ciorbă de burtă cu perişoare de ficat, peşte pescar la

[36] „La discreţie”, în lb. latină, în original (n. red.).

grătar, ţinut în prealabil în baiţ de miere şi biban-de-mare cu şofran şi cuişoare.”

„Apoi”, a intonat Ravenga, modulându-şi respiraţia ca un orator antrenat, „se vor servi fleici de carne friptă în sos alb cu capere, ouă şi muştar, copane de lebădă în miere, claponi înveliţi în osânză, potârnichi cu peltea de gutui, porumbei fripţi şi drob din ficat de miel şi crupe de orz. Salate şi legume de tot felul. Apoi, caramele, halviţe, fursecuri umplute, castane coapte, gemuri şi marmelade. Bineînţeles că vinul din Toussaint va fi servit neîncetat şi din belşug.”

Ravenga descria totul cu atâta însufleţire, încât îţi lăsa gura apă. Geralt se îndoia însă că va reuşi să guste ceva din acel meniu atât de bogat. În niciun caz nu avea cum să fie oaspete la o asemenea nuntă. Se afla într-o situaţie mai proastă decât pajii, care puteau oricând să ciugulească câte ceva din vasele pe care le cărau la mese sau măcar să înfigă un deget în smântână, în sosurile sau pateurile pe lângă care se perindau în grabă.

Cadrul principal de desfăşurare a sărbătorilor era parcul palatului, odinioară o livadă a templului, renovat şi extins de regii Kerackului şi îmbogăţit cu coloane, foişoare şi temple de meditaţie. În acea zi, printre copaci şi clădiri fuseseră amenajate numeroase pavilioane colorate, în timp ce prelatele întinse între stâlpi fereau oaspeţii de soarele arzător. Se adunaseră deja câţiva invitaţi. Nici nu aveau să fie prea mulţi, vreo două sute cu toţii. De întocmirea listei, conform zvonurilor, se ocupase însuşi regele. Aşa că invitaţiile fuseseră adresate numai celor aleşi pe sprânceană, elitei. Din câte se putea vedea, elita lui Belohun includea în cea mai mare parte familia şi rudele. Pe lângă acestea, fusese invitată floarea locală şi crema societăţii, cei mai importanţi dregători din administraţie, cei mai bogaţi oameni de afaceri din zonă şi străini, precum şi diplomaţii, adică spionii ţărilor vecine care se dădeau drept ataşaţi comerciali. Lista era completată de un grup mare de linguşitori, lăudători şi pupincurişti ai regelui.

În faţa uneia dintre intrările laterale ale palatului aştepta

prinţul Egmund, îmbrăcat într-un caftan negru, brodat din belşug cu auriu şi argintiu. Era însoţit de câţiva tineri. Toţi aveau părul lung şi ondulat şi toţi erau îmbrăcaţi după ultimul răcnet, purtau dublete matlasate şi pantaloni strâmţi, cu buzunare căptuşite exagerat în dreptul mădularelor. Lui Geralt tinerii nu îi erau deloc pe plac, şi nu doar din cauza privirilor lor batjocoritoare aruncate hainelor cu care el era îmbrăcat. Îi aminteau prea mult de Sorel Degerlund.

Văzându-i pe procuror şi pe vrăjitor, prinţul a renunţat imediat la însoţitori. Un singur individ a rămas. Avea părul scurt şi purta pantaloni obişnuiţi. Cu toate acestea, lui Geralt nu-i era pe plac. Avea ochii ciudaţi şi se uita chiorâş.

Vrăjitorul s-a înclinat în faţa prinţului.

Prinţul nu i-a întors plecăciunea, bineînţeles.

— Dă-mi spada, i-a spus el imediat după ce l-a salutat. Aici nu poţi să defilezi cu arme. Nu te teme: chiar dacă nu poţi s-o vezi, o vei avea întotdeauna la îndemână. Aşa am poruncit. Dacă se va întâmpla ceva, îţi va fi pusă de îndată la dispoziţie. Căpitanul Ropp va avea grijă de asta.

— Şi cât de mare ar fi şansă să se întâmple ceva?

— Dacă ar fi mică sau niciuna, te-ar deranja? Oh!

Egmund i-a observat teaca şi lama:

— O spadă de Viroleda! Mai mult decât o spadă, o operă de artă. Ştiu asta, pentru că am avut cândva una similară. Fratele meu, Viraxas, mi-a furat-o. Când tatăl meu l-a alungat, înainte de a pleca, şi-a însuşit multe lucruri care nu-i aparţineau. Ca amintire, bineînţeles.

Ferrant de Lettenhove şi-a dres vocea. Geralt şi-a amintit de cuvintele lui Jaskier. În instanţă nu era permisă pronunţarea numelui primului născut exilat.

Dar, evident, Egmund nu ţinea cont de interdicţii.

— O operă de artă, a repetat el, continuând să admire spada. Fără a investiga cum ţi-ai procurat-o, te felicit pentru achiziţie. Pentru că nu-mi vine să cred că cele care ţi-au fost furate erau mai bune decât aceasta.

— O chestiune de gusturi, înclinaţii şi preferinţe. În ceea ce mă priveşte, aş prefera să le recuperez pe cele care mi-

au fost furate. Alteţa Voastră Regală şi conaşul procuror şi-au dat cuvântul că-l vor descoperi pe autorul furtului. Am pus această condiţie, daţi-mi voie să vă amintesc, când am acceptat sarcina de a-l proteja pe rege. Condiţie care, evident, nu a fost respectată.

— Într-adevăr, a recunoscut Egmund pe un ton glacial, dându-i spada căpitanului Ropp, individul care se uita chiorâş. Aşadar sunt obligat să te despăgubesc. În loc de cele trei sute de coroane pentru serviciile dumitale, vei primi cinci sute. De asemenea, adaug că ancheta asupra spadelor dumitale nu a fost încheiată şi că încă mai sunt şanse să le poţi recupera. Dacă nu mă înşel, Ferrant are deja un suspect. Nu-i aşa, Ferrant?

— Ancheta, a declarat Ferrant de Lettenhove sec, îl indică fără nicio îndoială pe Nikefor Muus, un funcţionar de la primărie şi ofiţer judiciar. A fugit, dar arestarea lui este doar o chestiune de timp.

— Am încredere că nu va trece prea mult timp! a pufnit prinţul. Nu este mare scofală să prinzi un funcţionăraş pătat cu cerneală. Care, pe deasupra, probabil s-a pricopsit cu o droaie de hemoroizi din cauza şederii prelungite la birou, care i-ar împiedica evadarea atât pe jos, cât şi călare. Cum o fi reuşit să fugă, oare?

— Avem de-a face cu o persoană foarte imprevizibilă. Procurorul şi-a dres glasul: Şi care, probabil, nu are toate ţiglele pe casă. Înainte de a dispărea, a provocat o scenă revoltătoare în restaurantul lui Ravenga, cu privire la, iertare, fecalele umane... Restaurantul a trebuit să fie închis o vreme, pentru că... Te voi scuti de detalii scârboase. Spadele furate nu au fost descoperite la percheziţia locuinţei lui Muus, însă, în schimb, am găsit... Iartă-mă... Un sac de piele, umplut până la refuz cu...

— Destul, destul, pot să bănuiesc ce anume, a spus prinţul Egmund cu o grimasă. Da, asta într-adevăr spune multe despre starea psihologică a individului. Dacă-i pe-aşa, vrăjitorule, poţi să-ţi iei adio de la spadele dumitale. Chiar dacă Ferrant pune mâna pe el, n-o să scoată nimic de la un nebun. Nici nu merită să-i torturezi pe bărbaţii ca el,

căci vorbesc doar în dodii. Iar acum, iartă-mă, datoria mă cheamă.

Ferrant de Lettenhove l-a însoţit pe Geralt spre intrarea principală a parcului palatului. La scurt timp după aceea s-au trezit într-o curte cu dale de piatră, unde seneşalii îi întâmpinau pe oaspeţi la sosire, iar străjerii şi pajii îi însoţeau mai departe, până la intrarea principală a parcului.

— La ce pot să mă aştept?

— Poftim?

— La ce pot să mă aştept aici, astăzi? Ce nu pricepi?

— Prinţul Xander, a început procurorul, coborându-şi vocea, s-a lăudat în faţa unor martori că mâine va fi încoronat rege. Nu este prima dată când anunţă aşa ceva şi, de fiecare dată, era cherchelit.

— Ar fi în stare să comită o lovitură de stat?

— Nu chiar. Dar are camarila lui, adepţi şi favoriţi. Aceştia ar fi în stare.

— Cât de adevărat este zvonul potrivit căruia Belohun va anunţa astăzi că succesorul tronului va fi fiul conceput împreună cu noua lui soţie?

— Destul de adevărat.

— Iar prinţul Egmund, pierzându-şi şansele de a urca pe tron, angajează un vrăjitor. Hei! Ascultaţi şi vă minunaţi! Îl angajează pe vrăjitor să vegheze şi să-i protejeze tatăl. Ce dragoste filială demnă de toată admiraţia.

— Să nu divagăm. Ai acceptat o misiune. Du-ţi-o până la capăt.

— Am acceptat-o şi mi-o voi duce până la capăt. Cu toate că, nu mi-e limpede nimic. În cazul în care se va întâmpla ceva, nu ştiu pe cine voi avea de înfruntat. Poate că ar trebui să ştiu cine mă va sprijini în cazul în care se întâmplă ceva.

— Dacă va fi nevoie, aşa cum a promis prinţul, căpitanul Ropp îţi va înapoia spada. Şi te va sprijini. Te voi ajuta şi eu, atâta cât îmi va sta în putere. Pentru că-ţi vreau binele.

— De când?

— Poftim?

— Până acum nu am vorbit niciodată între patru ochi.

Jaskier a fost întotdeauna de faţă cu noi şi n-am vrut să deschid subiectul în prezenţa lui. Informaţiile detaliate despre presupusele mele şarlatanii… cum le-a obţinut Egmund? Cine le-a fabricat? Bineînţeles că nu el singur. Tu le-ai fabricat, Ferrant.

— N-am avut nimic de-a face cu toate astea. Te asigur…

— Pentru un apărător al legii, minţi de îngheaţă apele. Mă întreb prin ce miracol ai reuşit să obţii poziţia pe care o ocupi.

Ferrant de Lettenhove şi-a strâns buzele.

— N-am avut încotro. Am executat un ordin.

Vrăjitorul l-a privit îndelung.

— Dacă ţi-aş spune de câte ori am auzit asta, nu m-ai crede. Mă alină gândul că am auzit-o de cele mai multe ori din gura unor oameni care erau pe cale de a fi spânzuraţi.

Lytta Neyd se număra printre invitaţi. A observat-o fără probleme. Căci atrăgea toate privirile.

Rochia din crepdeşin verde strălucitor, cu decolteu adânc, era decorată pe piept cu un fluture brodat stilizat, strălucitor, cu paiete mici. Fusta avea volane în partea de jos. De regulă, volanele din ţinuta fetelor mai mari de zece ani îi trezeau vrăjitorului o compasiune ironică, însă cele pe rochia Lyttei se armonizau minunat cu restul ţinutei, într-un fel mai mult decât atractiv.

La gâtul magicienei atârna un colier de smaralde şlefuite, toate cam de mărimea unei migdale, dar unul era considerabil mai mare.

Părul ei roşcat era ca o pădure în flăcări.

Alături de Lytta se afla Mozaïk, care purta o rochie neagră, surprinzător de îndrăzneaţă, din şifon şi mătase, cu umeri şi mâneci complet transparente. Gâtul şi decolteul fetei erau ascunse de un guler de şifon cenuşiu, drapat fantezist, care, în combinaţie cu mănuşile lungi şi negre, dădeau siluetei o aură de extravaganţă şi mister.

Ambele purtau pantofi cu tocuri înalte – ai Lyttei erau din piele de iguană, iar ai lui Mozaïk erau negri, de lac.

Geralt a ezitat o clipă să se apropie. Dar numai o clipă.

— Bun găsit, l-a întâmpinat Lytta pe un ton rezervat. Ce întâlnire. Mă bucur să te văd. Mozaïk, ai câştigat, pantofii albi sunt ai tăi.

— Un pariu, a ghicit vrăjitorul. Pe ce subiect?

— Pe tine. Am crezut că nu te vom mai vedea, am pariat că nu vei mai apărea. Mozaïk a avut o altă părere, aşa că a acceptat pariul.

I-a aruncat o privire profundă cu ochii de nuanţa jadului, aşteptând evident un comentariu. Un cuvânt. Orice. Geralt tăcea.

— Bun găsit, frumoase domniţe!

Jaskier a răsărit ca din pământ, un adevărat deus ex machina[37].

— Mă închin profund, aduc un omagiu frumuseţii. Coniţă Neyd, domniţă Mozaïk. Iertaţi-mă că nu am adus flori.

— Te iertăm. Ce mai e nou în lumea artei?

— Ca de obicei în lumea artei, totul şi nimic. Poetul a înşfăcat două cupe de vin de pe tava unui paj care se perinda pe acolo şi le-a întins femeilor: Petrecerea e cam plictisitoare, nu-i aşa? Dar vinul este bun. Est-Est, patruzeci de procente. Nici cel roşu nu este rău, l-am degustat. Dar nu cumva să beţi hipocras – nu ştiu cum să-l pregătească. Oaspeţii continuă să sosească, vedeţi? Ca de obicei în înalta societate, sunt acele curse în sens invers, o cursă *à rebours.* O câştigă şi ia laurii cel care ajunge ultimul. Şi îşi face o intrare magnifică în scenă. Aici, probabil că asistăm la final. Proprietarul unui lanţ de gatere trece linia de sosire împreună cu soţia sa, pierzând în faţa administratorului portului, care îi urmează îndeaproape împreună cu soţia lui. La rândul său, aceştia sunt învinşi de un dandy pe care nu-l cunosc…

— El este şeful reprezentanţei comerciale din Kovir, a explicat Coral. Cu soţia. A cui soţie, aş fi curioasă să ştiu.

— Plutonului principal i se alătură, uite, Pyral Pratt, acel bătrân ticălos. Cu o parteneră care nu arată deloc rău… La naiba!

[37] Tehnică narativă graţie căreia o problemă aparent de nerezolvat e lămurită printr-o apariţie sau o acţiune surprinzătoare (n. red.).

— Ce s-a întâmplat?

— Femeia de lângă Pratt... Jaskier era să se înece. Este... este Etna Asider... Văduvioara care mi-a vândut spada...

— Aşa s-a prezentat ea? a pufnit Lytta. Etna Asider? Ce anagramă banală! Ea este Antea Derris, fiica cea mare a lui Pratt. N-are cum să fie văduvă, nu s-a căsătorit niciodată. Gura lumii spune că nu-i plac bărbaţii.

— Fiica lui Pratt? Imposibil! Am fost la el acasă...

Magiciana nu l-a lăsat să încheie.

— Şi n-ai întâlnit-o acolo. Nu-i de mirare. Antea nu se află în cele mai cordiale relaţii cu familia ei, nici măcar nu-şi foloseşte adevăratul nume de familie, ci un pseudonim format din cele două prenume ale sale. Ia legătura cu tatăl ei numai în interes de afaceri, care sunt foarte intense şi dinamice. Eu însămi sunt uimită să-i văd aici împreună.

— Cu siguranţă că au ei motivele lor, a comentat vrăjitorul de îndată.

— Nu îndrăznesc să mă gândesc la acele motive. În mod oficial, Antea se ocupă de intermedieri comerciale, dar sporturile ei preferate sunt escrocheriile, înşelăciunea şi şarlataniile. Poetule, am o rugăminte. Eşti umblat, dar Mozaïk nu prea. Însoţeşte-o printre oaspeţi, prezintă-le-o celor pe care merită să-i cunoască. Şi arată-i pe cei care nu merită.

După ce a asigurat-o că, pentru el, dorinţa lui Coral era un ordin, Jaskier i-a întins braţul lui Mozaïk. Geralt şi magiciana au rămas singuri.

— Haide, i-a spus Lytta, rupând tăcerea prelungită. Hai sa facem o plimbare. Să mergem acolo, pe colina aceea.

De pe colină, de lângă templul de meditaţie, se vedeau oraşul, Palmyra, portul şi marea.

Lytta şi-a dus mâna streaşină la ochi.

— Ce-o fi intrând în port? Şi aruncă ancora? O fregată cu trei catarge, cu o construcţie interesantă. Cu pânzele negre, ah, este destul de neobişnuită...

— Să lăsăm fregata în pace. Jaskier şi Mozaïk s-au îndepărtat, suntem singuri şi într-un loc retras.

Magiciana s-a întors.

— Iar tu te întrebi de ce. Aştepţi să afli ce urmează să-ţi spun. Aştepţi întrebările pe care ţi le voi pune. Iar eu poate că aş vrea să te pun la curent cu cele mai proaspete bârfe? Din mediul magicienilor? Ah, nu, nu te teme, nu sunt despre Yennefer. Sunt despre Rissberg, un loc de care nu eşti deloc străin, la urma urmei. În ultima vreme au avut loc schimbări majore acolo. Nu prea văd nicio scânteie de curiozitate în ochii tăi. Trebuie să continui?

— Te rog.

— Totul a început după moartea lui Ortolan.

— Ortolan a murit?

— Da, n-a trecut nici măcar o săptămână. Conform versiunii oficiale, otrăvit cu îngrăşămintele la care lucra. Se zvoneşte însă că a fost un accident vascular cerebral cauzat de vestea morţii bruşte a unuia dintre discipolii săi, în urma unui experiment eşuat şi extrem de suspect. Este vorba despre un anumit Degerlund. Îţi sună cunoscut? L-ai întâlnit când ai fost la castel?

— N-ar fi exclus. Am întâlnit o mulţime de indivizi. Nu toţi meritau să fie ţinuţi minte.

— Se pare că Ortolan a acuzat întreaga conducere a Rissbergului de moartea discipolului său, s-a înfuriat şi a suferit un atac vascular cerebral. Era destul de bătrân, suferise de ani de zile de hipertensiune arterială, nici dependenţa sa de fisstech nu era un secret, iar fisstechul nu face casă bună cu hipertensiunea; iese un amestec exploziv. Dar trebuie să se fi întâmplat şi altceva acolo, căci în Rissberg au avut loc schimbări importante de personal. Chiar înainte de moartea lui Ortolan izbucniseră anumite conflicte, în urma cărora, printre altele, Algernon Guincamp, mai cunoscut sub numele de Pinety, fusese forţat să plece. Cu siguranţă îţi spune ceva. Pentru că, dacă era cineva acolo demn de a fi ţinut minte, el era acela.

— E adevărat.

Coral l-a măsurat cu o privire atentă.

— Moartea lui Ortolan a stârnit o reacţie fulgerătoare din partea membrilor Capitulului, la ale căror urechi ajunseseră deja veşti tulburătoare despre capriciile răposatului şi ale

discipolului său. Cu toate că în vremurile noastre este ceva obişnuit, este interesant cum o pietricică a provocat o adevărată avalanşă. Un om de rând nesemnificativ, un şef de post sau un poliţist zelos. El şi-a forţat superiorul, executorul judecătoresc din Gors Velen, să acţioneze. Executorul judecătoresc a transmis, la rândul său, acuzaţiile mai sus, la superiorii săi, şi astfel, pas cu pas, a ajuns la consiliul regal şi de acolo la Capitul. Ca să nu lungim prea mult vorba: au fost învinuiţi că nu şi-au îndeplinit sarcinile de supraveghere. Biruta Icarti a trebuit să părăsească consiliul şi s-a întors să predea la şcoala din Aretuza. Axel Mâniosul şi Sandoval au dispărut. Zangenis şi-a menţinut poziţia şi a intrat în graţiile Capitulului denunţându-i pe ceilalţi şi aruncând toată vina asupra lor. Ce crezi despre asta? Poate că ai ceva să-mi spui?

— Oare ce-aş putea să-ţi mai spun? Astea sunt problemele tale. Şi scandalurile tale.

— Scandaluri care au izbucnit în Rissberg la scurt timp după vizita dumitale acolo.

— Mă supraestimezi, Coral. Şi îmi supraestimezi influenţa.

— Eu nu supraestimez nimic. Şi rareori subestimez.

— Mozaïk şi Jaskier se vor întoarce în curând, a spus Geralt, uitându-se cu atenţie în ochii ei. Şi cu siguranţă că nu i-ai expediat fără motiv. Spune-mi, în fine, despre ce este vorba.

Magiciana şi-a păstrat privirea ţintă.

— Ştii foarte bine despre ce este vorba. Aşadar nu-mi jigni inteligenţa diminuând-o în mod deliberat pe a dumitale. Nu ai venit să mă vezi de mai bine de o lună. Nu, să nu cumva să crezi că-mi doresc o melodramă ieftină sau gesturi sentimentale jalnice. De la o relaţie care se încheie nu aştept nimic altceva decât o amintire plăcută.

— Mă înşel eu sau ai folosit cuvântul „relaţie”? Are o un câmp semantic într-adevăr uluitor.

— Nimic altceva decât o amintire plăcută, a continuat magiciana fără să-i acorde atenţie. Nu ştiu cum o fi pentru tine, dar, în ceea ce mă priveşte, voi fi sinceră, nu am una

deosebită. Cred că ar merita să ne căznim niţel în această direcţie. Cred că n-ar fi nevoie de prea mult. Doar o legătură micuţă, dar plăcută, un acord final pe-un ton afectuos, ceva care să ne lase o amintire plăcută. Ai putea să faci aşa ceva? Vrei să mă vizitezi?

Nu a avut timp să răspundă. Clopotul a început să răsune asurzitor din clopotniţă, lovind de zece ori. Apoi au răsunat trâmbiţele, într-o fanfară tunătoare, metalică, oarecum cacofonică. Nişte soldaţi de gardă îmbrăcaţi în albastru şi roşu au împărţit mulţimea oaspeţilor în două aripi. Mareşalul curţii a apărut sub porticul de la intrarea în palat, cu un lanţ de aur în jurul gâtului şi în mână cu un baston cât un stâlp. În spatele mareşalului veneau vestitorii, iar în spatele vestitorilor, seneşalii. În spatele seneşalilor, cu un calpac de zibelină pe cap şi cu un sceptru în mână, o siluetă numai oase şi nervi, mergea însuşi regele Belohun al Kerackului. Lângă el mărşăluia o blonduţă subţirică cu voal, care nu putea fi alta decât logodnica regelui, care în viitorul foarte apropiat urma să-i devină soţie şi regină. Blonduţa purta o rochie albă ca zăpada şi era acoperită de o sumedenie de diamante, tipic celor proaspăt îmbogăţiţi şi lipsiţi de gust. La fel ca regele, avea pe umeri o mantie de hermină, cu o trenă ţinută de paji.

În urma cuplului regal, dar la o distanţă apreciabilă, de aproximativ cincisprezece paşi de pajii care ţineau trena, venea familia regală. Bineînţeles că era şi Egmund, alături de care se afla un individ la fel de blond, aproape un albinos, care nu putea fi decât fratele său, Xander. În spatele fraţilor defilau celelalte rude: câţiva bărbaţi, câteva femei, precum şi câţiva adolescenţi, băieţi şi fete – în mod evident descendenţii săi, atât cei legitimi, cât şi bastarzii.

Printre oaspeţii care se înclinau şi doamnele care făceau reverenţe adânci, cortegiul regal a ajuns la destinaţie – o platformă a cărei structură amintea oarecum de un eşafod. Pe platforma înconjurată de un baldachin şi protejată pe laturi de tapiserii se aflau două tronuri. Regele şi tânăra mireasă s-au aşezat acolo. Restul familiei a primit ordin să rămână în picioare.

Trâmbiţele au asurzit pentru a doua oară urechile celor prezenţi cu mugetul lor sumbru. Mareşalul, fluturându-şi braţele ca un dirijor de orchestră, i-a îndemnat pe oaspeţi să strige, să se înveselească şi să toasteze. Din toate părţile ploua cu urări înţelepte de sănătate, fericire, prosperitate, de tot binele posibil, de viaţă lungă, foarte lungă, extrem de lungă şi chiar mai lungă de-atât. Oaspeţii şi curtenii se întreceau între ei. Regele Belohun nu şi-a schimbat expresia trufaşă şi îmbufnată de pe faţă, vădind plăcerea de a auzi urările, complimentele şi laudele în onoarea lui şi a iubitei sale doar prin câteva mişcări uşoare ale sceptrului.

Mareşalul i-a redus la tăcere pe oaspeţi şi a început să ţină un discurs. A vorbit mult, trecând repede de la grandilocvenţă la înflăcărare şi invers. Geralt şi-a dedicat toată atenţia observării mulţimii, aşa că doar fragmente răzleţe din discursul rostit au ajuns la el. Mareşalul a proclamat *urbi et orbi*[38] că regele Belohun se bucura sincer de prezenţa unei mulţimi atât de numeroase, pe care o întâmpinase fericit; într-o zi atât de solemnă, le-a urat oaspeţilor exact ceea ce-şi doreau; ceremonia de nuntă urma să aibă loc la prânz; până atunci oaspeţii puteau să mănânce, să bea şi să se bucure de numeroasele activităţi organizate cu această ocazie.

Mugetul trâmbiţelor anunţa sfârşitul părţii oficiale. Cortegiul regal a început să părăsească grădinile. Printre invitaţi, Geralt reuşise să zărească vreo câteva grupuri care se comportau oarecum suspect. Nu i-a plăcut unul în mod special, căci membrii lui nu se închinaseră la fel de adânc ca alţii în faţa procesiunii şi, de asemenea, încercaseră să se îndrepte spre porţile palatului.

Vrăjitorul înainta încet prin culoarul format din soldaţii în uniforme roşu şi albastru. Lytta era lângă el.

Belohun mergea privind drept în faţă. Tânăra mireasă arunca priviri în stânga şi în dreapta, din când în când îşi înclina capul către oaspeţii care o întâmpinau. O rafală uşoară de vânt i-a ridicat pentru scurt timp vălul. Geralt i-a

[38] „Oraşului şi lumii”, în lb. latină, în original (n. red.).

văzut ochii mari şi albaştri. A văzut cum acei ochi au observat-o brusc pe Lytta Neyd în mijlocul mulţimii. şi cum acei ochi străluceau aprinşi de ură. O ură limpede, curată, neîmpăcată.

A durat o secundă, apoi au răsunat trâmbiţele, cortegiul a trecut, străjerii au început să mărşăluiască. Micul grup cu purtări nefireşti părea să nu caute decât o masă cu vin şi aperitive, pe care a asaltat-o şi a golit-o înainte de venirea altor oaspeţi. Pe scenele improvizate ici şi colo au început spectacolele: răsunau ansambluri de cântăreţi la scripcă, liră, flaut şi nai, precum şi coruri. Jonglerii îi înlocuiau pe şarlatani, oamenii puternici cedau locul acrobaţilor, dansatorii pe sârmă erau înlocuiţi de dansatoare despuiate, cu tamburine. Atmosfera se înveselea. Obrajii coniţelor începeau să se îmbujoreze, frunţile cavalerilor să strălucească de transpiraţie, vocile unora şi ale altora creşteau în volum. Şi deveneau uşor mormăitoare.

Lytta îl târa pe vrăjitor prin spatele unui pavilion. Au speriat un cuplu care se ascunsese acolo, în mod clar, pentru o tăvăleală scurtă. Magiciana nu s-a sinchisit, abia dacă le-a dat atenţie.

— Nu ştiu ce se petrece, a spus el. Nu ştiu, cu toate că îmi închipui în ce scop şi de ce eşti aici. Dar ţine-ţi ochii larg deschişi şi, orice-ai face, fă-o cu grijă. Logodnica regelui nu este alta decât Ildiko Breckl.

— Nu te întreb dacă o cunoşti. I-am surprins privirea.

— Ildiko Breckl, a repetat Coral. Aşa se numeşte. Au alungat-o din Aretuza în al treilea an, pentru furtişaguri mărunte. Din câte văd, s-a descurcat destul de bine în viaţă. N-a devenit magiciană, dar peste câteva ore va fi regină. Cireaşa de pe tort, să dea dracu’! Şaptesprezece ani? Bătrân neghiob! Ildiko are douăzeci şi cinci de ani împliniţi.

— Şi aş spune că nu prea te place.

— Este valabilă şi reciproca. Este o intrigantă diabolică, iar necazurile se ţin scai de ea. Dar asta nu-i tot. Fregata aceea care a intrat în port cu pânze negre. Ştiu ce hram poartă, am auzit despre ea. Este *Acherontia.* Are o

reputaţie foarte proastă. Oriunde apare, de obicei, se întâmplă ceva.

— De exemplu?

— Are un echipaj de mercenari care, se pare, poate fi angajat pentru orice treabă. Şi pentru ce crezi că sunt angajaţi mercenarii? Pentru lucrări de zidărie?

— Trebuie să plec. Scuză-mă, Coral.

— Orice s-ar întâmpla, i-a spus vrăjitorului încet, privindu-l în ochi, orice s-ar întâmpla, nu mă pot implica.

— Nu te teme. Nu am de gând să te chem în ajutor.

— M-ai înţeles greşit.

— Desigur. Scuză-mă, Coral.

Chiar în spatele unei colonade înfăşurate în iederă, Geralt s-a izbit de Mozaïk, care se întorcea. Era surprinzător de liniştită şi de rece în mijlocul căldurii, al zgomotului şi al agitaţiei.

— Unde este Jaskier? Te-a lăsat singură?

— M-a lăsat, i-a răspuns ea oftând. Dar şi-a cerut scuze politicos. Şi pe tine te roagă să-l scuzi. I s-a cerut să cânte în privat. În sălile palatului, pentru regină şi domniţele de la curte. Nu putea refuza.

— Cine l-a invitat?

— Un bărbat care arăta a soldat. Şi cu o privire ciudată.

— Trebuie să plec. Iartă-mă, Mozaïk.

O mică mulţime se adunase în spatele unui pavilion decorat cu panglici multicolore; se serveau plăcinte, somon şi aspic de raţă. Geralt şi-a croit drum în căutarea căpitanului Ropp sau a lui Ferrant de Lettenhove. În schimb, a dat peste Febus Ravenga. Proprietarul hanului „Natura Rerum” arăta ca un aristocrat. Purta un dublet din brocart şi o pălărie împodobită cu un mănunchi de pene minunate de struţ. Era însoţit de fiica lui Pyral Pratt, cochetă şi elegantă, într-un costum masculin negru.

— O, Geralt, s-a bucurat Ravenga. Permite-mi să ţi-l prezint, Antea: Geralt din Rivia, vestitul vrăjitor. Geralt, aceasta este domniţa Antea Derris, agent de vânzări. Bea o cupă de vin cu noi…

— Iertaţi-mă, dar mă grăbesc, s-a scuzat vrăjitorul. Am

cunoscut-o deja pe domniţa Antea, deşi nu personal. Dacă aş fi în locul tău, Febus, n-aş cumpăra nimic de la ea.

Un savant lingvist împodobise porticul de la intrarea în palat cu o pânză pe care scria CRESCITE ET MULTIPLICAMINI[39]. Lui Geralt i-au tăiat calea prăjinele de lemn încrucişate ai halebardelor.

— Nu e voie să treceţi!

— Trebuie să-l văd imediat pe procurorul regal.

— Nu e voie să treceţi, a repetat comandantul gărzii, apărând din spatele halebardelor.

În mâna stângă ţinea o lance. Şi-a dus degetul arătător murdar de la mâna dreaptă sub nasul lui Geralt.

— E interzis, înţelegi, conaşule?

— Dacă nu-ţi iei degetul din faţa mea, ţi-l voi rupe. Oh, aşa, acum este mai bine. Şi acum du-mă la procuror!

— De câte ori dai peste un străjer se iscă un scandal, a spus Ferrant de Lettenhove din spatele lui Geralt.

Probabil că îl urmărise.

— E un mare defect al personajului. Poate avea consecinţe neplăcute.

— Nu-mi place să mi se refuze accesul undeva.

— Şi totuşi, pentru asta sunt paznicii şi străjerii pe lume. N-ar mai fi necesari dacă oricine ar putea intra liber peste tot. Lăsaţi-l să treacă.

— Avem ordine de la regele însuşi, s-a încruntat comandantul gărzii. Nu putem lăsa pe nimeni să intre fără să-l percheziţionăm mai întâi!

— Percheziţionaţi-l, atunci.

Percheziţia a fost amănunţită. Paznicii nu s-au dat în lături de la nimic: au cercetat scrupulos, nu s-au limitat la o căutare superficială. Nu au găsit nimic, Geralt nu-şi luase cu el pumnalul pe care-l înfigea de obicei în tureatca ciubotei.

— Mulţumit?

Procurorul l-a privit de sus pe comandant.

— Acum dă-te la o parte şi lasă-ne să trecem.

— Rog pe Domnia Ta să mă ierte, i-a spus comandantul

[39] „Creşteţi şi vă înmulţiţi”, în lb. latină, în original (n. red.).

printre dinţii încleştaţi. Ordinul regelui este limpede. Şi se aplică tuturor.

— Cum? Ei, nu mai spune, flăcăule! Ia vezi-ţi de lungul nasului. Ştii pe cine ai în faţa ta?

— Nimeni nu trece fără percheziţie. Comandantul a dat din cap către străjeri: Ordinul este limpede. Domnia Ta ai face bine să nu stârneşti tulburări. Nici pentru noi… şi nici pentru Domnia Ta.

— Dar ce se întâmplă astăzi aici?

— În privinţa aceasta, te rog să-i întrebi pe superiorii mei. Mi s-a ordonat să percheziţionez pe toată lumea.

Înjurându-l în barbă, procurorul s-a lăsat percheziţionat. N-avea la el nici măcar un cuţit de buzunar.

— Aş vrea să ştiu ce înseamnă toată tevatura asta, a spus el când au ajuns în cele din urmă pe coridor. Sunt foarte îngrijorat. Foarte îngrijorat, vrăjitorule.

— L-ai văzut pe Jaskier? Se pare că l-au chemat să cânte la palat.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Dar ştii că *Acherontia* a intrat în port? Îţi spune ceva numele acesta?

— Ohoo, şi încă cum. Iar îngrijorarea mea creşte. Din minut în minut. Să ne grăbim!

Prin vestibul – fostul *viridarium*[40] al templului – se perindau străjeri înarmaţi ca partizanii. De asemenea, soldaţi în uniforme albastru cu roşu se strecurau prin arcade. Dinspre coridoare se auzeau vocile ridicate şi tropăitul bocancilor.

— Hei, tu, de colo! Procurorul i-a făcut semn cu mâna unui soldat care trecea prin preajmă: Sergent! Ce se petrece aici?

— Să mă ierte Domnia Ta… Am primit ordin să mă grăbesc…

— Opreşte-te, îţi spun! Ce se petrece aici? Vreau o explicaţie! S-a întâmplat ceva? Unde este prinţul Egmund?

— Conaşule Ferrant de Lettenhove.

În cadrul uşii, sub steaguri cu delfinul albastru, se afla

[40] „Grădină”, în lb. latină, în original (n. red.).

regele Belohun în carne şi oase, însoţit de patru bărbaţi voinici, în jachete de piele. Fără podoabele regale, nu mai arăta ca un rege. Arăta ca un fermier căruia tocmai ce îi fătase vaca un viţel extraordinar.

— Domnule Ferrant de Lettenhove!

Şi în vocea regelui răsuna bucuria pe care i-ar fi provocat-o naşterea unui viţel.

— Procurorul regal. Adică procurorul meu. Sau poate nu al meu? Poate al fiului meu? Te-ai prezentat cu toate că nu te-am chemat. De fapt, într-un moment ca acesta ar fi fost de datoria ta să fii aici, dar nu te-am chemat. „Lasă", m-am gândit în sinea mea, „Ferrant se distrează şi el, lasă-l, m-am gândit, mănâncă, bea, se simte bine cu vreo duduie în foişor. Nu-l voi chema pe Ferrant, nu-l vreau aici." Şi ştii de ce nu te-am dorit? Pentru că nu eram sigur cui slujeşti. Pe cine slujeşti, Ferrant?

— O slujesc pe Maiestatea Voastră, i-a răspuns procurorul cu o plecăciune adâncă. Şi sunt complet devotat Maiestăţii Voastre.

— Aţi auzit cu toţii? Regele s-a uitat în jur teatral: Ferrant îmi este devotat! Ei bine, Ferrant, bine. Mă aşteptam la un astfel de răspuns, procurorule regal. Poţi rămâne, îmi vei fi de folos. Îţi voi încredinţa imediat câteva sarcini care se potrivesc perfect unui procuror... Hei, acolo! Dar cine este aici cu noi? Cine e? Un moment, un moment! Oare nu cumva este vrăjitorul vinovat de şarlatanie? Cel asupra căruia ne-a atras atenţia magiciana?

— S-a dovedit a fi nevinovat, magiciana fusese indusă în eroare. Fusese denunţat...

— Nevinovaţii n-au de ce să fie denunţaţi.

— A fost o decizie judecătorească. Cazul a fost închis din lipsă de probe.

— Dar a existat un caz, aşa că a fost ceva putred. Deciziile şi hotărârile instanţelor vin din fanteziile şi din capriciile magistraţilor, în timp ce putregaiul provine din esenţa problemei. Dar destul, nu-mi voi irosi vremea cu prelegeri despre jurisprudenţă. În ziua nunţii mele pot să dau dovadă de mărinimie. Nu voi porunci ca vrăjitorul să fie

întemniţat, dar vreau să-şi ia tălpăşiţa de îndată de aici. Şi nu vreau să-l mai văd vreodată în faţa ochilor!

— Majestate... sunt îngrijorat... S-ar părea că *Acherontia* a intrat în port. În această situaţie, normele de securitate ne îndeamnă să vă asigurăm protecţia... Vrăjitorul ar putea...

— Ce-ar putea, mă rog? Să mă ocrotească la pieptul lui? Să distrugă bombardierele cu descântece vrăjite? Aşadar, aceasta a fost sarcina pe care i-a încredinţat-o Egmund, fiul meu iubitor? Să-i protejeze tatăl şi să-i asigure securitatea? Urmează-mă, Ferrant. Ah, la naiba, haide şi tu, vrăjitorule! Vă voi arăta ceva. Veţi vedea cum poate fi asigurată siguranţa şi protecţia. Veţi observa. Veţi asculta. Poate că veţi afla ceva. Şi veţi băga ceva la cap. Despre voi. Haide, urmaţi-mă!

Au plecat, îndemnaţi de rege şi înconjuraţi de bărbaţii în jachete de piele. Au intrat într-o sală mare. Sub plafonul pictat, înfăţişând valuri şi monştri marini, pe o platformă era un tron pe care s-a aşezat Belohun. Vizavi, sub o frescă reprezentând o hartă stilizată a lumii, pe o bancă, şedeau fiii regelui, supravegheaţi de alţi bărbaţi în jachete de piele. Prinţii din Kerack. Egmund, cu părul negru ca un corb şi Xander, palid ca un albinos.

Belohun s-a instalat mai bine pe tron. Şi-a privit copiii de sus, cu ochii triumfătorului în faţa căruia duşmanii învinşi în luptă îngenunchează implorându-i mila. În picturile pe care avusese ocazia să le vadă înainte, Geralt observase însă că, de obicei, pe feţele învingătorilor se puteau citi seriozitatea, demnitatea, nobleţea şi respectul pentru învinşi. Ar fi căutat în van ceva din toate acestea pe chipul lui Belohun. Nu se citea pe figura lui decât un sarcasm veninos.

— Bufonul meu de curte s-a îmbolnăvit ieri, a spus regele. A dat cufureala peste el. „Ce ghinion”, mi-am zis, „nu vor fi glume, nu va fi distracţie, nu va fi amuzament.” M-am înşelat. Avem de ce să râdem. Dar ce spun eu, chiar vom pocni de râs. Pentru că voi, copiii mei, voi doi sunteţi de tot râsul. Sunteţi jalnici, dar faceţi oamenii să râdă. Ani de zile de-acum înainte, vă promit, de fiecare dată când eu

şi soţioara mea vom sta întinşi în pat, după lupte şi jocuri amoroase, ne vom aminti de voi amândoi, de această zi, şi vom râde până la lacrimi. Pentru că nu este nimic mai caraghios decât prostia omenească.

Xander, după cum se putea vedea, era speriat. Îşi rotea ochii prin încăpere şi transpira abundent. Dimpotrivă, Egmund nu dădea niciun semn de teamă. Îl privea în ochi pe tatăl său, cu aceeaşi virulenţă.

— Cum zice proverbul acela: *Nădăjduieşte la ce-i mai bine, dar pregăteşte-te pentru tot ce-i mai rău!* Aşa că m-am pregătit pentru ce era mai rău. Oare poate exista ceva mai rău decât trădarea fiilor? Mi-am infiltrat agenţii printre cei mai de încredere tovarăşi ai voştri. De îndată ce i-am presat, complicii voştri n-au ezitat să vă trădeze. În acest moment, factotumul şi favoriţii voştri fug din oraş de la scapără călcâiele. Da, fiii mei. Aţi crezut că sunt orb şi surd? Că sunt bătrân, uituc şi neputincios? Credeaţi că nu v-am văzut cum tânjeaţi amândoi după tron şi coroană? Că băleaţi la ele ca porcul la trufe? Porcul care adulmecă trufele îşi pierde minţile. Din dorinţă, poftă, lăcomie şi apetit sălbatic, porcul o ia razna, mârâie, guiţă, nu ţine cont de ce se întâmplă în jurul său în timp ce apucă trufele. Pentru a-l alunga trebuie să-l baţi cu parul. Iar voi, fiii mei, se pare că aţi dat dovadă că nu sunteţi decât nişte porci. De îndată ce aţi adulmecat trufele, aţi căpiat de poftă şi de râvnă nestăvilită. Dar veţi primi un rahat – nicio trufă. Şi, bineînţeles, veţi gusta şi parul. Aţi acţionat împotriva mea, fiii mei, mi-aţi încălcat autoritatea. Sănătatea celor care se întorc împotriva mea, de obicei, se şubrezeşte brusc. Este un fapt confirmat de ştiinţa medicală. Fregata *Acherontia* şi-a aruncat ancora în port. A venit aici la ordinele mele; eu l-am angajat pe căpitan. Instanţa se va întruni mâine în zori, sentinţa va fi pronunţată înainte de prânz. Iar la prânz veţi fi amândoi la bordul navei. Echipajul vă va permite să debarcaţi numai după ce fregata va trece de farul Peixe de Mar. Asta înseamnă, de fapt, că noua voastră reşedinţă va fi în Nazair, Ebbing, Maecht sau Nilfgaard. Sau, altfel spus, la capătul lumii sau la porţile iadului, dacă aveţi chef să

mergeţi acolo. Pentru că aici, pe aceste meleaguri, nu vă veţi mai întoarce niciodată. Dacă ţineţi la viaţa voastră.

— Vrei să ne exilezi? a ţipat Xander. Aşa cum l-ai exilat pe Viraxas? Vei interzice chiar şi rostirea numelor noastre la curte?

— Pe Viraxas l-am exilat la mânie şi fără nicio judecată. Ceea ce nu înseamnă că nu voi ordona să i se taie capul dacă ar îndrăzni să se întoarcă. Voi doi veţi fi condamnaţi la exil de către o instanţă. Legal şi irevocabil.

— Eşti sigur? Vom vedea! Vom vedea ce va spune instanţa despre o astfel de ticăloşie!

— Instanţa ştie ce sentinţă aştept şi o va pronunţa. În unanimitate şi într-un singur glas.

— În unanimitate, corect! În această ţară instanţele sunt independente!

— Instanţele da. Dar judecătorii nu. Eşti un prost, Xander. Mama ta a fost proastă ca noaptea, iar tu semeni leit cu ea. Până şi această lovitură de stat, sunt sigur, n-ai pus-o la cale de unul singur, unul dintre favoriţii tăi a planificat-o probabil. Dar, una peste alta, sunt încântat că ai luat parte la acest complot, căci mă bucur că voi scăpa de tine. Egmund este cu totul altfel, da. Egmund este isteţ. Un vrăjitor angajat de fiul său grijuliu pentru a-şi proteja tatăl. Ah, cu atâta isteţime ai păstrat secretul, încât toată lumea a aflat. Şi apoi, te-ai folosit de otravă. Câtă viclenie, o astfel de otravă, eu am un degustător pentru mâncare şi băutură, dar cine s-ar fi gândit la o otravă pusă pe mânerul vătraiului de la şemineul din dormitorul regal? Un vătrai pe care îl folosesc doar eu şi pe care nu las pe nimeni să-l atingă? Viclean, foarte viclean eşti, fiule. Numai că otrăvitorul tău te-a trădat, aşa se întâmplă: trădătorii îi trădează pe trădători. De ce taci, Egmund? N-ai nimic să-mi spui?

Ochii lui Egmund erau reci şi în continuare lipsiţi de cea mai mică urmă de frică. Geralt şi-a dat seama că gândul de a fi exilat nu-l sperie deloc, nu se gândeşte la exil şi nici la traiul într-o ţară străină, nu se gândeşte la *Acherontia* sau la Peixe de Mar. *Oare la ce s-o fi gândind, atunci?*

— N-ai nimic de spus, fiule? a insistat regele.

— Doar un lucru, i-a spus Egmund printre dinţii încleştaţi. Cu o vorbă veche, cum îţi place ţie. Nimeni nu este mai prost decât un bătrân prost. Să-ţi aduci aminte de vorbele mele, dragă tată. Când va veni vremea.

— Trebuie luat, închis şi păzit ca hoţii de cai, a poruncit Belohun. Aceasta este treaba ta, Ferrant, acesta este rolul procurorului. Iar acum, să vină la mine croitorul, mareşalul şi notarul. Toţi ceilalţi, afară! Cât despre tine, vrăjitorule... Ai învăţat azi o lecţie, nu-i aşa? Ai aflat ceva despre tine? Mai ales că eşti un naiv, un fraier? Dacă ai înţeles asta, atunci, vizita dumitale de astăzi n-a fost în zadar. Vizită care tocmai s-a încheiat. Hei, acolo, am nevoie de doi bărbaţi! Conduceţi-l pe acest vrăjitor la poartă şi daţi-l afară. Şi asiguraţi-vă mai întâi că nu a şterpelit din argintărie!

Pe coridorul de la ieşirea din vestibul i-a ţinut calea căpitanul Ropp. Însoţit de doi indivizi cu aceeaşi privire, aceleaşi mişcări şi aceeaşi atitudine. Geralt ar fi pariat că toţi trei slujiseră cândva în aceeaşi unitate. Şi dintr-odată a înţeles. Dintr-odată şi-a dat seama că ştie ce se va întâmpla, cum se vor derula evenimentele. Prin urmare, nu a fost surprins când Ropp a anunţat că preia supravegherea omului escortat şi le-a ordonat străjerilor să plece. Se aştepta din partea căpitanului să-i ordone să-l urmeze. Aşa cum putea prevede, ceilalţi doi mergeau în urma lui.

A presimţit pe cine avea să găsească în încăperea în care urmau să intre. Jaskier era palid ca un cadavru şi clar înspăimântat. Dar probabil, întreg şi nevătămat. Era aşezat pe un jilţ cu spătar înalt. În spatele jilţului stătea un individ slab, cu părul strâns într-o coadă de cal. Avea în mână un hanger cu o lamă lungă şi subţire. Lama era îndreptată spre gâtul poetului, sub mandibulă, orientată oblic în sus.

— Fără prostii, l-a avertizat Ropp. Fără prostii, vrăjitorule. O mişcare necugetată, chiar şi o simplă zvâcnire, şi conaşul Samsa o să-l înjunghie pe menestrel ca pe un porc. N-o să stea deloc pe gânduri.

Geralt ştia că domnul Samsa nu va avea să stea pe

gânduri. Pentru că domnul Samsa avea nişte ochi chiar mai înfricoşători decât ai lui Ropp. Aveau o expresie deosebită. Persoanele cu astfel de ochi puteau fi uneori întâlnite în morgi şi în sălile de disecţie. Nu lucrau acolo pentru a-şi câştiga existenţa, nu, ci pentru a avea şansa de a-şi satisface anumite înclinaţii ascunse.

Geralt înţelegea acum de ce prinţul Egmund era liniştit, de ce privea spre viitor fără nicio teamă. Şi în ochii tatălui său.

— Vrem să fii ascultător, a spus Ropp. Dacă o să fii, o să rămâneţi în viaţă.

— Dacă o să faci ceea ce-ţi cerem noi, o să te eliberăm şi pe tine, şi pe poet, a continuat căpitanul să mintă. Dacă o să te împotriveşti, o să vă ucidem pe amândoi.

— Faci o greşeală, Ropp.

Ropp a ignorat avertismentul.

— Conaşul Samsa o să rămână aici cu menestrelul. Noi, adică tu şi cu mine, o să mergem în apartamentele regale. O să dăm peste un străjer. După cum bine vezi, am spada ta. Ţi-o dau şi tu o să ai grijă de străjer. Şi de întăririle pe care străjerii o să aibă timp să le cheme înainte să-i omori pe toţi. Auzind acea hărmălaie, valetul personal o să-l conducă pe rege printr-o ieşire secretă, unde o să aştepte conaşii Richter şi Mână-de-fier. Care o să schimbe uşor orânduirea, succesiunea la tron şi istoria monarhiei locale.

— Faci o greşeală, Ropp.

Căpitanul s-a apropiat foarte mult de Geralt.

— Acum o să-mi confirmi că ai înţeles sarcina şi că o s-o îndeplineşti. Dacă nu, până numeri la trei, conaşul Samsa o să-i străpungă menestrelului timpanul urechii drepte, iar eu o să număr mai departe. Dacă nu iese cum trebuie, conaşul Samsa o să străpungă şi cealaltă ureche. Iar apoi o să-i scoată un ochi poetului. Şi tot aşa, până când lama o să-i pătrundă în creier. Încep să număr, vrăjitorule.

— Nu-l asculta, Geralt! a reuşit Jaskier în mod miraculos să emită câteva sunete, cu glasul sugrumat. Nu vor îndrăzni să mă atingă! Sunt faimos!

— Nu cred că ne ia în serios, a spus Ropp pe un ton

glacial. Conaşule Samsa, urechea dreaptă!

— Stai! Nu!

— E mai bine, a spus căpitanul dând din cap. Aşa-i mai bine, vrăjitorule. Aşa mai vii de-acasă. Confirmă că ai înţeles în ce constă misiunea dumitale. Şi că o s-o îndeplineşti.

— După ce muţi hangerul de la urechea poetului.

— Hm! a pufnit conaşul Samsa, ridicându-şi hangerul deasupra capului lui Jaskier. Aşa e bine?

— E bine.

Cu mâna stângă, Geralt l-a prins de încheietura mâinii pe Ropp, iar cu dreapta a apucat mânerul spadei. L-a tras pe căpitan către el cu o smucitură puternică şi l-a lovit cu capul în faţă cu toată forţa. S-a auzit o trosnitură. Vrăjitorul şi-a scos spada din teacă înainte ca Ropp să cadă, a făcut o scurtă rotaţie şi, cu o mişcare fluidă, a retezat în grabă mâna ridicată în care conaşul Samsa ţinea hangerul. Samsa a ţipat şi a căzut în genunchi. Cu pumnalele în mână, Richter şi Mână-de-fier au sărit la vrăjitor, care s-a aruncat în mijlocul lor cu o semipiruetă şi i-a retezat gâtul lui Richter în zbor. Sângele a ţâşnit până la candelabrul atârnat de tavan. Mână-de-fier a atacat sărind cu fente tipice duelurilor de pumnale, dar s-a împiedicat de trupul lui Ropp şi, o clipă, şi-a pierdut echilibrul. Geralt nu l-a lăsat să-şi revină. Cu o lovitură rapidă, l-a izbit de jos, dinspre zona inghinală, apoi în sus, către artera carotidă. Mână-de-fier a căzut şi s-a ghemuit ca o minge.

Conaşul Samsa l-a luat prin surprindere. Cu toate că îşi pierduse mâna dreaptă, cu toate că îi ţâşnea sângele din ciot, a găsit cu mâna stângă hangerul pe podea. Şi l-a îndreptat către Jaskier. Poetul a ţipat, dar a dat dovadă de prezenţă de spirit. S-a trântit de pe jilţ, punându-l paravan între el şi agresor. Iar Geralt nu i-a mai permis nimic conaşului Samsa. Sângele a stropit din nou tavanul, candelabrul şi capetele lumânărilor din candelabru.

Jaskier s-a ridicat în genunchi, şi-a sprijinit fruntea de perete şi a început să vomite abundent şi violent.

Ferrant de Lettenhove a dat buzna în sală, însoţit de

câţiva străjeri.

— Ce se întâmplă? Ce s-a întâmplat? Julian! Eşti întreg? Julian!

Jaskier a ridicat o mână, dând de înţeles că va răspunde după o clipă, căci era ocupat în acel moment. Apoi a vomitat din nou.

Procurorul le-a ordonat străjerilor să plece şi apoi a închis uşa. A aruncat o privire spre cadavre, cu precauţie, ca să nu calce în sângele vărsat, şi având grijă să nu-şi păteze dubletul cu sângele care picura din candelabru.

— Samsa, Mână-de-fier, Richter, a spus el, identificând bărbaţii de pe podea. Şi conaşul căpitan Ropp. Oamenii de încredere ai prinţului Egmund.

— Au urmat ordinele, i-a spus vrăjitorul, ridicând din umeri şi privind spre spadă. La fel ca tine, au respectat ordinele. Nici tu nu ştiai nimic despre asta. Recunoaşte, Ferrant.

— Nu ştiam nimic despre asta, s-a grăbit procurorul să-l asigure, apoi a făcut un pas îndărăt, sprijinindu-se cu spatele de perete. Jur! Doar nu mă bănuiţi... Nu cumva vă gândiţi...

— Dacă m-aş fi gândit, n-ai mai fi în viaţă. Te cred. La urma urmei, nu i-ai fi pus niciodată în pericol viaţa lui Jaskier.

— Trebuie să-l înştiinţăm pe rege. Mă tem că pentru prinţul Egmund acest lucru ar putea însemna corecţii şi adăugiri în rechizitoriu. Ropp este viu, din câte s-ar părea. El va depune mărturie...

— Mă îndoiesc că va mai fi în stare.

Procurorul l-a cercetat pe căpitan, care zăcea ţeapăn la pământ, într-o baltă de urină, salivând mult şi zvâcnind întruna.

— Ce-a păţit?

— Fragmente de os nazal în creier. Şi probabil nişte aşchii în globii oculari.

— L-ai lovit prea puternic.

— Exact cum am vrut.

Geralt a şters lama spadei cu un şervet pe care îl luase

de pe o măsuţă de cafea.

— Jaskier, cum eşti? Totul este bine? Te poţi ridica?

— Bine, bine, a bombănit Jaskier. Sunt din ce în ce mai bine. Mult mai bine…

— Nu prea arăţi bine.

— La dracu', am trecut pe lângă moarte!

Poetul s-a ridicat şi s-a sprijinit de o comodă mică.

— La dracu', nu am fost niciodată în viaţa mea atât de speriat… am avut senzaţia că-mi plesneşte fundul. Şi că-mi iese totul prin el, inclusiv dinţii. Dar când te-am văzut, am fost sigur că mă vei salva. Adică nu prea sigur, dar m-am bazat pe asta foarte mult… La dracu', cât de mult sânge… Şi ce duhoare! Cred că vomit iar…

— Să mergem la rege, a spus Ferrant de Lettenhove. Dă-mi spada, vrăjitorule… Şi curăţă-te cât de cât. Tu, Julian, rămâi…

— În niciun caz. Nu rămân aici singur nici măcar o clipă. Prefer să mă ţin aproape de Geralt.

Intrarea în anticamera regală era păzită de câţiva străjeri, care l-au recunoscut însă pe procuror şi l-au lăsat să treacă. Nu s-a întâmplat la fel în faţa intrării în apartamentele private, protejate de o barieră de netrecut, formată dintr-un vestitor, doi seneşali şi escortele lor, patru bărbaţi voinici.

— Regele probează ţinuta de nuntă, a anunţat vestitorul. A poruncit să nu fie deranjat.

— Avem o problemă importantă şi de maximă urgenţă!

— Regele a interzis categoric să fie deranjat. Cât despre vrăjitor, dacă nu mă înşel, el a primit ordin să părăsească palatul. Aşadar, ce mai caută pe-aici?

— Îi voi explica regelui. Vă rog să ne lăsaţi să trecem!

Ferrant l-a dat la o parte pe vestitor şi l-a împins pe seneşal. Geralt l-a urmat. Însă n-au reuşit să ajungă decât în pragul uşii, regăsindu-se în spatele unui mic grup de curteni care se adunaseră acolo. În acel moment, elanul le-a fost oprit de bărbaţii în jachete de piele, care, la ordinul vestitorului, i-au pus la zid. Erau destul de brutali, dar

Geralt a urmat exemplul procurorului şi a renunţat să opună orice rezistenţă.

Regele stătea pe un taburet. Croitorul, cu bolduri între buze, îi aranja pantalonii bufanţi. În apropiere stăteau mareşalul curţii şi un bărbat îmbrăcat în negru – s-ar fi spus că este un notar.

— Imediat după ceremonia de nuntă, spunea Belohun, voi anunţa noul succesor al tronului: fiul adus pe lume de soţioara mea. Acest pas ar trebui să mă asigure de afecţiunea şi de docilitatea ei, he, he. De asemenea, îmi va oferi ceva timp şi linişte. Trebuie să treacă douăzeci de ani până când ticălosul să ajungă la vârsta la care va începe să comploteze. Dar, dacă-mi vine pe chelie, a adăugat regele cu o grimasă, făcând cu ochiul către mareşal, voi revoca totul şi voi numi un alt succesor. La urma urmei, este o căsătorie morganatică, iar copiii născuţi din astfel de căsătorii nu moştenesc titlurile, nu-i aşa? Şi apoi, cine poate prezice cât voi sta cu ea? Nu mai există alte femei pe lume, mai frumoase şi mai tinere? Prin urmare, va fi nevoie să întocmim documentele corespunzătoare, un contract de căsătorie sau ceva asemănător. *Nădăjduieşte la ce-i mai bine, dar pregăteşte-te pentru tot ce-i mai rău...* he, he, he!

Valetul personal i-a întins regelui o tavă pe care erau îngrămădite bijuterii de tot felul.

— Ia-le de-aici, i-a spus Belohun încruntat. N-am de gând să mă afişez cu tot soiul de giuvaeruri, ca un parvenit sau un arivist. Mi-l voi pune doar pe acesta. Este un cadou de la mireasă. Micuţ, dar de bun-gust. Un medalion cu emblema ţării mele. Se cuvine să-l port. Aşa cum a spus viitoarea mea soţioară: emblema ţării la gât, binele ţării în inimă.

A trecut ceva timp până când Geralt, pus la zid, a pus lucrurile cap la cap.

Pisica lovind medalionul cu laba. Medalionul de aur atârnat pe lănţişor. Emailul albastru, delfinul. *D’or, dauphin nageant d’azur, lorré, peantré, oreillé, barbé et crêté de gueules*[41].

[41] Termen şi descriere a unei figuri din heraldica franceză desemnându-l pe moştenitorul tronului, *le dauphin* (n. red.).

Era prea târziu să mai reacţioneze. Nu a avut timp nici măcar să strige sau să avertizeze. A văzut că lanţul de aur se micşorează brusc strângându-i gâtul regelui ca un garou. Belohun s-a înroşit şi a deschis gura, dar nu a mai putut nici să respire, nici să ţipe. Şi-a apucat gâtul cu ambele mâini, încercând să smulgă medalionul, să rupă lănţişorul sau cel puţin să-şi strecoare degetele pe sub el. Nu a izbutit, lanţul i s-a adâncit în carne, tăindu-i pielea gâtului. Regele a căzut de pe taburet, s-a clătinat, l-a îmbrâncit pe croitor. Croitorul s-a bălăngănit la rândul său, sufocându-se: probabil că înghiţise boldurile. S-a izbit de notar, au căzut amândoi. Între timp, Belohun se învineţise, ochii i se umflaseră, s-a prăbuşit pe podea, şi-a scuturat picioarele de câteva ori, a încremenit. Şi a rămas ţeapăn.

— Ajutor! Regele se simte rău!

— Un doctor! a strigat mareşalul. Chemaţi un doctor!

— Pe toţi zeii! Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu regele? Un doctor! Repede!

Ferrant de Lettenhove şi-a dus mâna la tâmplă. Avea o expresie ciudată. Expresia cuiva care, încet-încet, începe să înţeleagă.

Regele fusese întins pe o canapea. Doctorul chemat îl examină îndelung. Cu toate că se afla în preajmă, Geralt nu avea voie să se apropie sau să arunce o privire.

În ciuda acestui fapt, ştia că lănţişorul îşi slăbise strânsoarea chiar înainte de sosirea doctorului.

— Apoplexie, a constatat doctorul, îndreptându-se. Cauzată de sufocare. Aburii toxici din aer i-au pătruns în corp şi l-au otrăvit. Furtunile neîncetate, care sporesc căldura sângelui, sunt de vină. Ştiinţa este neputincioasă, nu poate face nimic. Bunul şi mărinimosul nostru rege a murit. A părăsit această lume.

Mareşalul a urlat, şi-a acoperit faţa cu palmele. Vestitorul şi-a apucat bereta cu ambele mâini. Unul dintre curteni a izbucnit în plâns. Alţii au îngenuncheat.

Dintr-odată, coridorul şi vestibulul au răsunat de ecoul paşilor grei. Un uriaş a apărut în prag, un individ înalt de cel puţin şapte picioare. Purta uniformă de străjer, dar

însemnele indicau un rang mai înalt. Era însoţit de doi bărbaţi cu câte un cercel în ureche şi cu batic pe cap.

— Conaşilor, vă rugăm să ne urmaţi până la sala tronului. De îndată, a spus uriaşul, spărgând liniştea generală.

— Dar în care sală a tronului? a protestat mareşalul. Şi de ce? Vă daţi seama, conaşule de Santis, ce tocmai s-a petrecut aici? Ce nenorocire s-a întâmplat? Nu înţelegi...

— În sala tronului. Este un ordin al regelui.

— Regele a murit!

— Trăiască Regele! În sala tronului, vă rog! Toată lumea! Îndată!

În sala tronului, cu plafonul marin cu tritoni, sirene şi hipopotami, se adunaseră vreo cincisprezece bărbaţi. Unii aveau baticuri colorate pe cap, alţii pălării de marinar decorate cu panglici. Toţi erau bătuţi de vreme, arşi de soare şi purtau cercei în urechi.

Mercenari. Nu era greu de ghicit. Echipajul fregatei *Acherontia.*

Pe tronul aşezat pe podium stătea un bărbat cu nasul proeminent, cu părul şi ochii de culoare închisă. Şi el era ars de soare. Dar nu purta niciun cercel.

Lângă el, pe un scaun adus aproape de tron, stătea Ildiko Breckl, îmbrăcată tot cu rochia albă ca zăpada şi tot acoperită din belşug cu diamante. Cea care până de curând fusese logodnica şi viitoarea mireasă a regelui se uita ţintă la bărbatul cu părul de culoare închisă, cu o privire plină de adoraţie. Geralt ghicise de mult atât cum aveau să decurgă evenimentele, cât şi cauzele lor, pusese faptele cap la cap. Dar acum, în acel moment, chiar şi cineva mult mai puţin perspicace ar fi putut vedea şi înţelege că Ildiko Breckl şi bărbatul cu părul de culoare închisă se cunoşteau. Bine. Şi de multă vreme.

— Viraxas, fiul regelui, prinţul Kerackului, până acum o clipă moştenitor al tronului şi al coroanei, a anunţat de Santis, uriaşul, cu o voce profundă de bariton. În clipa de faţă rege al Kerackului, conducător de drept al ţării.

Primul care s-a închinat aplecându-se pe un genunchi a fost mareşalul de curte. Apoi vestitorul i-a adus un omagiu.

Au fost imitaţi de seneşali, care şi-au plecat adânc capetele. Ultimul care s-a închinat a fost Ferrant de Lettenhove.

— Maiestatea Voastră Regală.

— „Maiestatea Voastră” este destul deocamdată, l-a corectat Viraxas. Titlul complet îmi va reveni după încoronare. Ceea ce nu vom întârzia să sărbătorim. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu-i aşa, conaşule mareşal?

S-a făcut o linişte deplină. Stomacul unuia dintre curteni s-a auzit chiorăind.

— Dragul meu tată a răposat a ajuns la strămoşii săi glorioşi, a spus Viraxas. Cei doi fraţi ai mei mai mici sunt acuzaţi de înaltă trădare, ceea ce nu mă surprinde. Procesul va avea loc conform voinţei regretatului rege, ambii mei fraţi vor fi găsiţi vinovaţi şi, prin verdictul instanţei, vor părăsi Kerackul pentru totdeauna. La bordul fregatei *Acherontia,* închiriată de mine… şi de prietenii şi protectorii mei puternici. Regele răposat, după cum ştiu, nu a lăsat un testament valabil şi nici măcar dispoziţii oficiale cu privire la succesiune. Dacă ar fi existat astfel de dispoziţii, aş fi respectat voinţa regelui. Dar ele nu există. Conform dreptului la succesiune, prin urmare, coroana îmi aparţine. Există cineva de faţă care are ceva de obiectat?

Nu era o astfel de persoană printre cei prezenţi. Toţi cei de faţă aveau destulă minte şi instinct de supravieţuire.

— Aşadar, vă rog să începeţi pregătirile pentru încoronare, astfel încât cei ale căror funcţii includ anumite competenţe să aibă grijă de aceasta. Nunta va fi sărbătorită odată cu încoronarea. De fapt, am decis să reînviem un obicei strămoşesc al regilor Kerackului, o practică înrădăcinată cu veacuri în urmă. Conform acestui obicei, dacă mirele moare înainte de nuntă, logodnica va trebui să se căsătorească cu cea mai apropiată rudă celibatară.

Ildiko Breckl, după cum se citea pe faţa ei strălucitoare, era gata să se supună vechiului obicei fără să stea pe gânduri. Ceilalţi oameni au tăcut, încercând cu siguranţă să-şi amintească cine, când şi cu ce ocazie stabilise acea tradiţie. Şi cum oare acest obicei ar fi putut fi adoptat cu

secole în urmă, având în vedere că regatul Kerack exista de mai puţin de o sută de ani. Cu toate acestea, frunţile curtenilor, încreţite de efortul aducerii-aminte, s-au netezit rapid. Cu toţii, de la primul până la ultimul, au ajuns la concluzia corectă. Că, deşi încoronarea nu avusese loc încă, şi deşi Viraxas era doar Maiestatea Sa, el era, de fapt, deja rege, iar regele are întotdeauna dreptate.

— Pleacă, vrăjitorule, i-a şoptit Ferrant de Lettenhove lui Geralt, dându-i înapoi spada. Scoate-l pe Julian de aici. Dispăreţi amândoi. N-aţi văzut nimic, n-aţi auzit nimic. E mai bine să nu fiţi implicaţi în toate acestea.

— Înţeleg, a continuat Viraxas, uitându-se la privirile curtenilor adunaţi. Şi pot înţelege că pentru unii dintre cei de faţă situaţia este surprinzătoare. Că pentru unii schimbările au loc prea neaşteptat şi prea brusc, că evenimentele se desfăşoară prea repede. Nici nu pot nesocoti faptul că lucrurile nu merg după dorinţa unora dintre cei prezenţi şi că situaţia nu este pe placul lor. Colonelul de Santis a trecut imediat de partea dreaptă şi mi-a jurat credinţă. Aştept acelaşi lucru de la ceilalţi oameni adunaţi aici.

— Să începem cu slujitorul credincios al regretatului meu tată, precum şi cu executorul ordinelor fratelui meu, care a pus la grea încercare viaţa tatălui meu. Să începem cu procurorul regal, domnul Ferrant de Lettenhove.

Procurorul s-a înclinat.

— Vei fi supus unei anchete, l-a avertizat Viraxas, care va scoate la iveală rolul pe care l-ai jucat în conspiraţia prinţilor. Conspiraţia a fost un eşec, iar acest lucru îi face pe conspiratori nişte prostovani. Aş putea ierta o greşeală, dar nu şi prostia. Nu atunci când este vorba despre procuror, apărătorul legii. Dar să lăsăm asta pentru mai târziu şi să începem cu lucrurile de bază. Haide, vino mai aproape, Ferrant. Vrem să ne arăţi şi să ne demonstrezi cui îi slujeşti. Vrem să ne arăţi omagiul cuvenit. Să îngenunchezi la poalele tronului. Şi să săruţi mâna regală.

Procurorul s-a îndreptat docil spre platformă.

— Pleacă de aici, a reuşit el să şoptească. Du-te cât mai

repede, vrăjitorule.

În grădină distracţia era în toi.

Lytta Neyd a observat imediat sângele de pe manşeta cămăşii lui Geralt. Mozaïk l-a văzut şi ea şi, spre deosebire de Lytta, s-a albit ca varul.

Jaskier a înşfăcat două cupe de pe tava unui paj care trecea pe lângă el şi le-a băut dintr-o înghiţitură, una după alta. A mai înhăţat două, pe care le-a oferit domniţelor. L-au refuzat. Jaskier a băut una, iar pe cealaltă i-a întins-o fără prea multă tragere de inimă lui Geralt.

Coral, mijind ochii, se uita vădit încordată la vrăjitor.

— Ce s-a întâmplat?

— Vei afla în curând.

Clopotul a început să răsune în clopotniţă. Bătea atât de sinistru, atât de grav şi cu atâta jale încât nuntaşii au amuţit.

Mareşalul curţii şi vestitorul s-au urcat pe platforma care semăna cu un eşafod.

— Îndurerat şi plin de regret, a început mareşalul, sunt nevoit să vă dau o veste tristă. Lovit de mâna nemiloasă a sorţii, regele Belohun întâiul, conducătorul nostru iubit, bun şi adorat, a murit, a părăsit această lume. Dar regii Kerackului nu mor! Regele este mort, trăiască regele! Trăiască Maiestatea Sa Regală Viraxas! Fiul întâi născut al regelui decedat, moştenitorul de drept al tronului şi al coroanei! Regele Viraxas întâiul! De trei ori trăiască! Trăiască! Trăiască! Trăiască!

Un cor de măgulitori, linguşitori şi pupincurişti au repetat cu ardoare exclamaţia. Mareşalul i-a redus la tăcere cu un gest.

— Regele Viraxas este în doliu, la fel şi întreaga curte. Ospăţul se suspendă, oaspeţii sunt rugaţi să părăsească palatul. Regele îşi va ţine propria nuntă în curând, iar atunci va avea loc ospăţul. Ca să nu se irosească mâncarea, regele a poruncit să fie dusă în oraş şi etalată la piaţă. Să se înfrupte şi oamenii din Palmyra. A venit vremea fericirii şi prosperităţii pentru Kerack!

— Ei bine, a spus Coral, îndreptându-şi părul. Este adevărată vorba că moartea unui mire poate încurca serios ceremonia de nuntă. Belohun avea şi el defectele sale, dar au existat regi şi mai răi decât el. Odihnească-se în pace şi să-i fie ţărâna uşoară! Să plecăm de-aici. Oricum, începusem să mă plictisesc. Şi dacă tot este o zi frumoasă, să facem o plimbare şi să admirăm marea. Poetule, fii amabil şi oferă-i braţul ucenicei mele. Eu voi merge cu Geralt. Căci bănuiesc că are ceva să-mi spună.

Era începutul după-amiezii. Era greu de crezut că se întâmplaseră atât de multe într-un timp atât de scurt.

Un războinic nu moare cu una, cu două. Moartea trebuie să se lupte cu el pentru a-l prinde. Iar un războinic este războtător şi îi ţine piept.

CARLOS CASTANEDA, *Roata timpului*

19

— Ah! Uite! a strigat dintr-odată Jaskier. Un şobolan!

Geralt nu a reacţionat. Îl cunoştea bine pe poet, ştia că se teme de orice, se entuziasmează pentru orice şi caută senzaţionalul acolo unde absolut nimic nu ar fi fost demn să fie definit ca atare.

— Un şobolan! a continuat Jaskier. Oh, doi! Trei! Patru! La naiba!

Geralt a oftat şi s-a uitat.

La poalele stâncii mişunau şobolanii. Terenul dintre Palmyra şi colină era viu, se mişca, se legăna şi scârţâia. Sute sau chiar mii de rozătoare fugeau din zona portului şi de la gura râului, năvăleau în amonte, urcau colina de-a lungul palisadelor, prin păduri. Şi alţi trecători observaseră fenomenul şi peste tot se auzeau strigăte de mirare şi de groază.

— Şobolanii fug din Palmyra şi din port pentru că sunt speriaţi! a explicat Jaskier. Ştiu ce s-a întâmplat! Fără doar şi poate a andocat o navă de deratizare!

Nimeni nu a vrut să comenteze. Geralt şi-a şters sudoarea de pe pleoape. Era o arşiţă cumplită, aerul fierbinte te înăbuşea. S-a uitat la cerul senin, fără niciun norişor.

— Vine furtuna.

Lytta spusese cu voce tare ceea ce gândea şi el.

— O furtună violentă. Şobolanii o simt. O simt şi eu. Simt în aer.

Şi eu, se gândea vrăjitorul.

— O furtună, a repetat Coral. Vine o furtună dinspre mare.

— Dar ce furtună, de unde şi până unde? a întrebat Jaskier făcându-şi vânt cu pălăria. De unde şi până unde? Este o vreme magnifică, cerul este senin, nici măcar nu adie vântul. Păcat, un vânticel ar fi tare bine-venit în această zăpuşeală. O briză…

Nici nu a apucat să-şi termine propoziţia, că s-a şi stârnit

vântul.

Briza uşoară aducea mirosul mării, oferea o atmosferă plăcută şi răcoroasă. Şi, dintr-odată, s-a înteţit. Steagurile de pe catarge, care atârnau până de curând leşinate şi triste, au început să zvâcnească şi să fluture.

La orizont cerul se întuneca.

Vântul începea să se înteţească. Şoaptele lui blânde s-au transformat într-un foşnet puternic, apoi într-un şuierat.

Steagurile de pe catargele navelor au început să fluture şi să se zbată impetuos. Cocoşii şi giruetele de pe acoperişuri şi turnuri scârţâiau, învelitoarele de tablă ale hornurilor au început să trosnească şi să zăngănească. Obloanele se izbeau cu scrâşnituri. Se înălţau nori de praf.

Jaskier şi-a apucat pălăria cu ambele mâini exact la timp, altminteri i-ar fi luat-o vântul.

Mozaïk şi-a prins poalele rochiei: o rafală bruscă îi ridicase şifonul aproape până la şolduri.

Înainte de-a reuşi să stăpânească ţesătura sfâşiată de vânt, Geralt i-a privit picioarele cu plăcere. Ea i-a observat privirea, dar nu s-a uitat în altă parte.

— Furtuna…

Coral a trebuit să se întoarcă pentru a putea vorbi, vântul sufla atât de tare încât îi înăbuşea cuvintele.

— Furtuna! Vine furtuna!

— Zeilor! a strigat Jaskier, care nu credea în niciun zeu. Zeilor! Ce se întâmplă? Este sfârşitul lumii?

Cerul se întuneca rapid. Orizontul se transforma din bleumarin în negru.

Vântul se înteţea, şuiera sălbatic.

În golf, dincolo de promontoriu, se înălţau crestele valurilor uriaşe, care se spărgeau de dig şi împrăştiau stropi de spumă albă. Vuietul mării se înteţea. Se întunecase, de parcă s-ar fi lăsat noaptea.

Se simţea agitaţie printre navele aflate în port. Unele, cum ar fi cliperul poştal *Echo* şi goeleta novigradiană *Pandora Parvi,* şi-au ridicat în grabă pânzele, gata să se îndrepte în larg. Celelalte nave şi-au coborât pânzele şi au rămas ancorate. Geralt şi-a amintit de câteva pe care le

observase de pe terasa vilei lui Coral. *Alka,* koga din Cidaris. *Fuchsia,* nu-şi mai amintea de unde.

Şi galera *Mândria Cintrei,* cu crucea albastră pe drapel, precum şi galioanele *Vertigo,* cu trei catarge, venit de la Lan Exeter, şi *Albatrosul* redanian, cu o sută douăzeci de picioare între prora şi pupa. Şi altele. Inclusiv fregata *Acherontia,* sub pânze negre.

Vântul nu mai şuiera. Vuia de-a dreptul. Geralt a văzut primul acoperiş din stuf zburând din complexul Palmyrei şi sfărâmându-se în văzduh. Nu s-a lăsat aşteptat prea mult al doilea. Nici al treilea. Nici al patrulea.

Şi vântul se înteţea în continuare.

Fâlfâirea steagurilor s-a transformat într-o bubuitură necontenită, obloanele se trânteau întruna, o grindină de ţigle şi de jgheaburi se revărsa pe străzi, hornurile de fum se prăbuşeau, ghivecele de flori se făceau zob pe trotuare.

Zguduit de vânt, clopotul din turnul clopotniţei a început să lovească intermitent, înspăimântător, de rău augur.

Şi vântul vuia, vuia din ce în ce mai lugubru. Şi împingea valurile din ce în ce mai puternic spre ţărm.

Mugetul mării se înteţea, devenea din ce în ce mai groaznic. Curând nu mai era un muget, ci un tunet monoton şi anost, ca duduitul unei maşini infernale.

Valurile se înălţau, crestele încoronate cu spumă albă se rostogoleau pe ţărm. Pământul tremura sub picioare. Vântul vuia.

Echo şi *Pandora Parvi* nu au avut timp să se îndepărteze. S-au întors în port, şi-au aruncat ancorele.

Oamenii strânşi pe terase ţipau din ce în ce mai tare, plini de uimire şi spaimă, arătând cu braţele întinse spre mare. De acolo înainta un val imens. Un zid colosal de apă, care părea la fel de înalt precum catargele vaselor.

Coral l-a apucat de braţ pe vrăjitor. Spunea ceva sau, mai degrabă, se căznea să spună, întrucât vântul fulgerător îi copleşea vocea.

— …aşteptăm! Geralt! Trebuie să plecăm de-aici!

Valul s-a rostogolit peste port. Oamenii ţipau. Sub greutatea apei, debarcaderul s-a spulberat, grinzile şi

scândurile au zburat. Docul s-a prăbuşit, macaralele şi pilonii s-au rupt şi au căzut la pământ.

Şlepurile şi barjele ancorate pe chei s-au ridicat ca nişte jucării, ca nişte canoe improvizate din scoarţă de copac, pe care copiii de pe stradă le împing în canalele de scurgere.

Colibele şi barăcile din apropierea ţărmului au fost pur şi simplu măturate, nu a mai rămas nici urmă de ele. Valul a pătruns în gura râului, transformându-l instantaneu într-un vârtej infernal.

Nenumăraţi oameni fugeau din Palmyra inundată, cei mai mulţi îndreptându-se spre Oraşul de Sus, către turnul de veghe. Aceştia au supravieţuit. În schimb, alţii au ales malul râului drept cale de evacuare. Geralt i-a văzut cum dispăreau înghiţiţi de ape.

— Al doilea val! a strigat Jaskier. Al doilea val!

Într-adevăr, a existat un al doilea val. Şi apoi al treilea. Al patrulea. Al cincilea. Şi al şaselea.

Zidurile de apă se rostogoleau în port şi pe caldarâm. Valurile loveau corăbiile ancorate cu o forţă imensă, lanţurile zăngăneau frenetic. Geralt a văzut cum oamenii cădeau de pe punţi.

Navele se întorseseră cu provele contra vântului şi se luptau vitejeşte. Pentru o vreme. Îşi pierdeau catargele, unul după altul.

Apoi valurile au început să le acopere. Dispăreau în spumă şi ieşeau la suprafaţă, dispăreau şi reapăreau.

Primul care a încetat să mai apară a fost cliperul *Echo.* Pur şi simplu, a dispărut.

După un timp, aceeaşi soartă a avut-o şi *Fuchsia,* galera pur şi simplu s-a destrămat. Lanţul de ancorare încordat a sfâşiat carena *Alkăi* şi astfel koga a dispărut în abis într-o clipită.

Prora şi duneta *Albatrosului* s-au rupt sub presiune, iar aceasta s-a scufundat ca o piatră. Ancora lui *Vertigo* s-a rupt, galionul a dansat pe creasta unui val, s-a răsturnat şi s-a izbit de dig.

Acherontia, Mândria Cintrei, Pandora Parvi şi încă două galioane pe care Geralt nu le cunoştea au ridicat ancorele

şi au fost aruncate de valuri spre mal.

Operaţiunea fusese doar în aparenţă un act disperat de sinucidere. Căpitanii aveau de ales între o sinucidere sigură, dacă ancorau, sau o manevră riscantă, ca să pătrundă în gura de vărsare a râului.

Galioanele necunoscute nu au avut nicio şansă. Nu au reuşit nici măcar să se alinieze în poziţia corectă. Ambele s-au izbit de doc.

Nici măcar *Mândria Cintrei* sau *Acherontia* nu au putut fi manevrate. S-au ciocnit, s-au blocat, valurile le-au izbit de docuri, le-au sfâşiat, iar apa le-a împrăştiat rămăşiţele.

Pandora Parvi s-a clătinat şi a sărit pe valuri ca un delfin. Cu toate acestea, şi-a păstrat cursul, fiind târâtă spre gura Adalattei, care clocotea ca un cazan. Geralt auzea strigătele bărbaţilor care îl înveseleau pe comandant.

Coral a ţipat, arătând ceva cu mâna.

Se apropia un al şaptelea val.

Geralt se aşteptase ca cele anterioare, care ajunseseră să acopere catargele corăbiilor, să fie de vreo cinci-şase braţe înălţime sau între treizeci şi patruzeci de picioare. Cel care înainta deasupra mării în acel moment, ascunzând cerul, era de două ori mai înalt.

Oamenii care fugeau din Palmyra şi care se înghesuiau în jurul turnului de veghe au început să ţipe. Rafalele de vânt îi şfichiuiau, îi doborau, îi aruncau la pământ, îi izbeau de palisadă.

Valul a lovit Palmyra. Şi a spulberat-o, a ras-o de pe faţa pământului. Într-o clipită, apa a ajuns la palisadă, înghiţind oamenii care erau înghesuiţi acolo. Stiva de cherestea, purtată de val, a lovit palisada, rupând pilonii. Turnul de veghe s-a prăbuşit şi a fost târât la vale.

Berbecul de apă imposibil de oprit s-a izbit de stâncă. Colina s-a zguduit atât de puternic încât Jaskier şi Mozaïk au căzut, iar Geralt abia a reuşit să-şi păstreze echilibrul.

— Trebuie să fugim! a strigat Coral, lipindu-se strâns de balustradă. Geralt! Să ieşim de aici! Vin mai multe valuri!

Un val imens s-a năpustit peste ei, i-a inundat. Oamenii de pe terasă, cei care nu fugiseră încă, au luat-o la fugă în

acel moment. Alergau ţipând, mai sus, tot mai sus, pe colină, spre palatul regal. Mai rămăseseră puţini la număr. Printre ei, Geralt i-a recunoscut pe Ravenga şi pe Antea Derris.

Oamenii strigau, arătau cu mâna. Valurile spălau faleza din dreapta lor, mai jos de cartierul rezidenţial. Prima vilă s-a pliat ca o căsuţă din cărţi de joc şi a alunecat pe pantă, direct în vârtej. Apoi a fost urmată de o a doua, de o a treia şi de o a patra.

— Oraşul se destramă! a urlat Jaskier. Se prăbuşeşte!

Lytta Neyd şi-a ridicat braţele, a scandat o formulă magică… şi a dispărut.

Mozaïk s-a lipit de braţul lui Geralt. Jaskier a ţipat.

Apa ajunsese acum chiar sub ei, sub terasă. Erau oameni în apă. De sus li s-au întins pari şi cârlige, li s-au aruncat frânghii, au fost scoşi de-acolo. Nu departe, un bărbat foarte robust a sărit în vârtej, grăbindu-se să salveze o femeie care se îneca.

Mozaïk a ţipat.

Geralt a văzut o bucată din acoperişul unei colibe legănându-se pe valuri. Erau copii agăţaţi de acoperişul rupt. Trei copii. Şi-a scos spada din spinare.

— Ţine-o, Jaskier!

Şi-a scos jacheta. Apoi a sărit în apă.

Nu putea să înoate normal, iar tehnicile obişnuite nu i-ar fi fost de niciun folos. Valurile îl aruncau pe Geralt în toate părţile, în sus, în jos, într-o parte, grinzile, scândurile şi mobilele care se roteau în apa clocotitoare se izbeau de el, buştenii îl împingeau cu forţă şi ameninţau să-l strivească. Când a ajuns, în cele din urmă, la acoperişul plutitor şi s-a agăţat de el, era deja epuizat. Acoperişul se smucea şi se răsucea sub forţa valurilor. Copiii ţipau îngroziţi pe diferite voci.

Trei, se gândea el. *Nu voi putea nicidecum să-i duc pe toţi trei.*

A simţit un umăr lângă al lui.

— Doi! Antea Derris a scuipat în apă şi l-a apucat pe unul dintre copii: Ia-i pe ceilalţi doi!

N-a fost chiar aşa de simplu. L-a apucat pe băiat şi l-a strâns sub braţ. Fata, cuprinsă de spaimă, se agăţase atât de strâns de căpriorul acoperişului, încât vrăjitorul a trebuit să se căznească să-i slăbească strânsoarea.

L-a ajutat un val, care i-a doborât şi i-a acoperit. Odată scufundată, fetiţa a dat drumul căpriorului, iar Geralt a apucat-o de celălalt braţ. Apoi, toţi trei au început să se scufunde. Copiii gâlgâiau şi se zvârcoleau. Geralt se zbătea.

Fără să ştie cum, a reapărut la suprafaţă. Un val l-a aruncat de peretele terasei, luându-i suflul.

Nu le-a dat drumul copiilor.

Oamenii de sus strigau, încercau să-l ajute, să-i întindă ceva de care să se poată prinde.

În zadar.

Vârtejul i-a smuls şi i-a luat. Vrăjitorul s-a izbit de cineva: era Antea Derris, cu fetiţa în braţe.

Se lupta din răsputeri, dar Geralt a văzut că şi ea se afla la capătul puterilor. Se căznea să ţină capul său şi pe al fetiţei deasupra apei.

A auzit alături pleoscăitul unei scufundări, apoi gâfâituri. Era Mozaïk. L-a luat pe unul dintre copii de la Geralt şi a înotat o vreme. Geralt a văzut cum a lovit-o o grindă purtată de val.

A ţipat, dar nu a dat drumul copilului.

Valul i-a aruncat din nou lângă peretele terasei. De data aceasta, oamenii de sus erau pregătiţi, aduseseră chiar scări pe care le coborâseră spre apă, cu braţele întinse. Le-au luat copiii din braţe. Geralt l-a văzut pe Jaskier apucând-o pe Mozaïk şi trăgând-o sus, pe terasă.

Antea Derris îl privea. Avea ochi frumoşi. A zâmbit.

Un val a aruncat asupra lor o grămadă de lemne, scânduri mari, desprinse din palisadă.

O scândură a lovit-o pe Antea Derris şi a strivit-o de terasă. Antea a scuipat sânge. Mult sânge. Apoi şi-a lăsat capul în piept şi a dispărut sub apă.

Pe Geralt l-au lovit doi pari – unul, în umăr, celălalt, în şold. Loviturile l-au paralizat complet imediat. A înghiţit apă şi a început să se scufunde.

Cineva l-a apucat cu o mână de fier şi l-a tras la suprafaţă, la lumină. Geralt a întins mâna, a simţit un biceps puternic, tare ca piatra. Omul puternic înota cu picioarele, înainta prin apă ca un triton, îndepărtând cu mâna liberă lemnele care pluteau în apropiere şi oamenii înecaţi care se răsuceau în vârtejuri. Au ieşit la suprafaţă foarte aproape de terasă. De sus se auzeau strigăte, urale. Oamenii le întindeau braţele.

O clipă mai târziu, vrăjitorul zăcea într-o baltă, tuşea, scuipa apă şi vărsa pe lespezile terasei. Lângă el stătea în genunchi Jaskier, alb ca varul. În cealaltă parte era Mozaïk, la fel de palidă. Mâinile îi tremurau.

Geralt se căznea să se ridice.

— Antea!

Jaskier a dat din cap, şi-a întors privirea. Mozaïk şi-a pus capul în poală. Vrăjitorul a văzut-o zguduindu-se de suspine.

Lângă el stătea salvatorul său. Omul puternic. Mai precis, femeia puternică. Cu părul scurt în creştet şi capul ras. Cu abdomenul ca o pastramă legată cu sfoară. Cu umeri ca ai unui luptător. Cu muşchi ca ai unui discobol.

— Îţi datorez viaţa.

— Dar de unde…

Comandanta corpului de gardă a făcut un gest nonşalant cu mâna.

— Nici n-are rost să vorbim. Oricum ar fi, pentru mine şi pentru fetele mele eşti un ticălos şi îţi purtăm pică pentru încăierarea aia. Aşa că ar fi mai bine să nu te apropii de noi, că-ţi facem felul. E clar?

— Clar.

— Cu toate astea, trebuie să recunosc că eşti un ticălos curajos. Comandanta a scuipat şi şi-a scuturat apa din ureche. Eşti un ticălos curajos, Geralt din Rivia.

— Dar tu? Care este numele tău?

— Violetta, i-a răspuns comandanta şi deodată s-a încruntat. Dar ea? Acea…

— Antea Derris.

— Antea Derris, a repetat femeia, răsucindu-şi buzele.

Păcat. Păcat.

Terasa se umplea, veneau întruna oameni. Pericolul trecuse, cerul se limpezise, vântul încetase să mai sufle şi steagurile atârnau din nou. Marea se liniştise şi apa se retrăsese, lăsând în urmă pustietate şi distrugeri. Şi cadavre pe care tăbărâseră deja crabii.

Geralt s-a ridicat anevoie. Fiecare mişcare şi fiecare respiraţie mai profundă îi dădeau o durere sâcâitoare într-o parte. Genunchiul îl durea de i se punea pe inimă. Ambele mâneci ale cămăşii erau rupte, nu-şi mai amintea exact când le pierduse. Pielea de pe cotul stâng, de pe umărul drept şi probabil de pe omoplat îi fusese sfâşiată şi se vedea carnea vie. Sângera din cauza mai multor răni superficiale. Una peste alta, nimic grav, nimic îngrijorător.

Soarele străpunsese norii luminând marea liniştită cu reflexii scânteietoare. Acoperişul farului strălucea la capătul promontoriului, un far din cărămidă roşie şi albă, o relicvă de pe vremea elfilor. O relicvă care supravieţuise deja mai multor astfel de furtuni. Şi care probabil avea să supravieţuiască şi altora.

După ce traversase estuarul acum calm, deşi plin de resturi plutitoare, goeleta *Pandora Parvi* intra în port cu pânzele umflate, ca la o paradă. Mulţimea s-a înveselit.

Geralt a ajutat-o pe Mozaïk să se ridice. Nici pe ea nu mai rămăseseră prea multe haine. Jaskier i-a întins o pelerină cu care să se acopere. Apoi şi-a dres glasul, ostentativ.

În faţa lor se afla Lytta Neyd cu o trusă medicală pe umăr.

— M-am întors, a spus ea, privindu-l pe vrăjitor.

— Nu, a replicat el. Ai plecat.

Ea l-a privit. Cu ochi reci şi străini. Şi imediat după aceea şi-a aţintit privirea spre ceva îndepărtat, aflat cu mult în spatele vrăjitorului.

— Aşadar aşa vrei să joci, i-a spus ea pe un ton glacial. Să laşi o astfel de amintire. Ei bine, maestre, este alegerea ta. Cu toate că ai fi putut avea un stil mai puţin jalnic. Rămâi cu bine. Mă duc să-i ajut pe răniţi şi pe cei care au nevoie. Evident, tu n-ai nevoie de ajutorul meu. Nici de

mine. Mozaïk!

Mozaïk a dat din cap. L-a luat pe Geralt de braţ.

Coral a pufnit.

— Aşadar de-asta mi-eşti? Aşa vrei? În acest fel? Ei bine, faci cum vrei. E alegerea ta. Rămas-bun. S-a răsucit pe călcâie şi a plecat.

Febus Ravenga a apărut din mulţimea care începuse să se adune pe terasă.

Probabil că participase la operaţiunea de salvare, pentru că hainele sale îmbibate îi atârnau zdrenţuite.

Un om bun la toate s-a apropiat şi i-a întins pălăria. Sau, mai bine zis, ce rămăsese din ea.

— Şi acum? a întrebat cineva din mulţime. Şi acum, conaşule consilier municipal?

Ravenga s-a uitat la ei.

S-a uitat lung la ei.

Apoi s-a îndreptat, şi-a îndreptat pălăria şi şi-a pus-o pe cap.

— Îngropaţi morţii, a spus el. Aveţi grijă de cei vii. Şi apucaţi-vă de reconstrucţie.

Clopotul a răsunat în turnul clopotniţei. De parcă ar fi vrut să anunţe că a supravieţuit. Că, deşi multe lucruri se schimbaseră, unele erau de nemişcat.

— Să plecăm de-aici. Geralt îşi aduna algele umede de pe guler: Jaskier? Unde mi-e spada?

Poetul gâfâia, arătând spre un loc gol, la poalele stâncii.

— Acum o clipă... Acum o clipă erau aici! Spada şi jacheta ta! Le-au furat! Ticăloşii naibii! Le-au furat! Hei, oameni buni! Aici era o spadă! Vă rog să mi-o daţi înapoi! Oameni buni! Ah, nenorociţilor! Lua-v-ar naiba!

Deodată vrăjitorul a început să se simtă rău. Mozaïk l-a susţinut. *Sunt la pământ,* se gândea Geralt. *Sunt la pământ de-a binelea dacă trebuie să fiu susţinut de o fată.*

— M-am săturat de acest oraş, a spus cu năduf. M-am săturat de tot ce reprezintă acest oraş. Să plecăm de aici. Cât mai repede. Şi cât mai departe cu putinţă.

Interludiu

Douăsprezece zile mai târziu

Fântâna stropea încet, havuzul mirosea a piatră jilavă. Miroseau florile, mirosea iedera care se căţăra pe pereţii curţii. Miroseau merele din bolul cu fructe de pe blatul de marmură al măsuţei. Vinul rece aştepta în două cupe brumate.

Două femei stăteau la masă. Două magiciene. Dacă, din întâmplare, s-ar fi aflat prin preajmă cineva cu sensibilitate artistică, plin de imaginaţie şi capabil de alegorii lirice, nu ar fi avut nicio problemă să le portretizeze pe cele două. Roşcată ca focul, Lytta Neyd, într-o rochie verde cu vermilion, amintea de un apus de seară în septembrie. Yennefer din Vengerberg, cu părul ca pana corbului, îmbrăcată într-o combinaţie de alb şi negru, evoca mai degrabă o dimineaţă de decembrie.

Yennefer a rupt tăcerea.

— Mai toate vilele din vecinătate zac în moloz la poalele stâncii. A ta, totuşi, este intactă. Nicio ţiglă nu s-a clintit de pe acoperişul ei. Eşti tare norocoasă, Coral. Te sfătuiesc să iei în considerare cu seriozitate ideea de a-ţi cumpăra un bilet la loterie.

— Preoţii nu l-ar numi noroc, a spus Lytta Neyd zâmbind. Ar spune că se datorează protecţiei din partea zeilor şi a forţelor cereşti. Zeităţile îi ocrotesc pe cei drepţi şi îi veghează pe cei virtuoşi. Răsplătesc onestitatea şi dreptatea.

— Într-adevăr. Le răsplătesc. Dacă au chef şi dacă se întâmplă să fie prin preajmă. În sănătatea ta, prietenă!

— În sănătatea ta, prietenă! Mozaïk! Toarnă-i vin coniţei Yennefer. Cupa ei este goală.

— În ceea ce priveşte vila, este de vânzare, a continuat Lytta, urmărind-o cu privirea pe Mozaïk. O vând pentru că… pentru că trebuie să mă mut. Aura Kerackului nu mă mai avantajează.

Yennefer a ridicat din sprâncene.

Lytta nu a ţinut-o în suspans.

— Regele Viraxas şi-a început domnia cu edicte cu adevărat regale, a spus ea cu un sarcasm abia perceptibil.

— *Primo,* data încoronării sale a fost declarată sărbătoare naţională şi zi liberă legală. *Secundo,* s-a proclamat amnistie… pentru criminali, în timp ce condamnaţii politic rămân în temniţe, fără dreptul la vizită şi corespondenţă. *Tertio,* taxele vamale şi cele portuare au fost dublate. *Quarto,* în termen de două săptămâni, toţi non-oamenii şi rezidenţii care dăunează economiei statului şi îi privează de locuri de muncă pe oamenii pursânge vor trebui să părăsească Kerackul. *Quinto,* în Kerack s-a interzis practicarea oricărei magii fără consimţământul regelui, iar magicienilor nu li se permite să deţină terenuri sau imobile.[42] Magicienii care locuiesc în Kerack trebuie să renunţe la imobile şi să obţină o licenţă. Altminteri părăsesc regatul.

— O dovadă minunată de recunoştinţă! a pufnit Yennefer. Iar zvonurile spun că magicienii l-au adus pe Viraxas pe tron. Că i-au organizat şi finanţat revenirea. Şi că l-au ajutat să preia puterea.

— Spun bine zvonurile. Viraxas are de plătit Capitulului cu vârf şi îndesat, iar, ca să aibă de unde să plătească, creşte taxele şi speră să confişte proprietăţile celor care nu sunt oameni. Edictul mă afectează direct; niciun alt magician nu deţine o casă în Kerack. Este răzbunarea lui Ildiko Breckl. Drept răsplată pentru ajutorul medical pe care l-am dat femeilor de aici, pe care consilierii lui Viraxas le consideră imorale. Capitulul ar putea exercita presiuni în numele meu, dar nu va face aşa ceva. Membrii acestuia sunt nemulţumiţi de privilegiile comerciale prea puţine, de acţiunile modeste de la şantierul naval şi de la companiile maritime cumpărate de la Viraxas. Ei continuă negocierile şi nu au de gând să-şi slăbească poziţia. Prin urmare, acum

[42] „În primul rând... în al doilea rând... în al treilea rând... în al patrulea rând... în al cincilea rând”, în lb. latină, în original (n. red.).

sunt considerată *persona non grata*[43] şi sunt nevoită să plec în căutarea unor noi meleaguri.

— Ceea ce îmi închipui totuşi că vei face fără prea mari regrete. Din câte îmi dau seama, sub actuala domnie, Kerackul n-ar avea mari şanse să câştige într-o competiţie pentru cel mai plăcut loc din lume. Vei vinde această vilă şi vei cumpăra alta. De exemplu, în munţii din Lyria. Munţii lyrici sunt la modă acum. O mulţime de magicieni s-au mutat acolo, pentru că este drăguţ, iar taxele sunt rezonabile.

— Nu-mi plac munţii. Prefer marea. Nu-mi fac griji deloc, voi găsi un refugiu sigur, având în vedere specialitatea mea. Sunt femei peste tot şi toate au nevoie de mine. Bea, Yennefer. Noroc.

— Mă îndemni să beau, iar tu abia îţi umezeşti buzele. Eşti bolnavă cumva? Nu arăţi prea bine.

Lytta a oftat din greu, puţin teatral.

— Ultimele zile au fost tare grele. Lovitura de stat de la palat, această furtună cumplită, ah! Acestora li s-au adăugat şi greţurile de dimineaţă... Ştiu, va trece după primul trimestru. Dar mai sunt încă două luni întregi de greţuri...

În tăcerea care se aşternuse se auzea zumzetul unei viespi care dădea târcoale unui măr. Coral a rupt tăcerea.

— Ha! Ha! Ha! Te-am păcălit. Păcat că nu poţi să vezi ce faţă ai făcut! Te-am prins în plasă! Ha! Ha!

Yennefer şi-a ridicat privirea şi a început să observe coama zidului acoperit de iederă. Şi-a ţinut privirea aţintită asupra ei mult timp.

— Ai căzut în plasă, a continuat Lytta. Şi pun rămăşag că au început să ţi se învârtă rotiţele. Hai, recunoaşte că ai făcut de îndată legătura între starea mea binecuvântată şi... Nu face feţe, nu face feţe. Vestea trebuie să fi ajuns la tine, pentru că bârfele s-au răspândit ca undele pe apă. Dar fii liniştită, n-au niciun miez de adevăr în ele. Şansele mele de a rămâne însărcinată sunt la fel de mari ca ale tale, nimic nu s-a schimbat în această privinţă. Cât despre

[43] „Indezirabilă”, în lb. latină, în original (n. red.).

vrăjitorul tău, nu am avut de împărţit cu el decât chestiuni de afaceri. Chestiuni profesionale. Nimic altceva.

— Aha.

— Gloata-i gloată. Ştii cum sunt oamenii de rând, adoră bârfele. Văd o femeie cu un bărbat şi fac imediat din asta un scandal amoros. Vrăjitorul, recunosc, m-a vizitat destul de des. Şi, într-adevăr, am fost văzuţi împreună în oraş. Dar, repet, au fost doar chestiuni de afaceri şi nimic mai mult.

Yennefer şi-a îndepărtat cupa, şi-a sprijinit coatele pe masă şi şi-a împreunat vârfurile degetelor. Şi a ţintuit-o cu privirea pe magiciana roşcată.

— *Primo,* a tuşit uşor Lytta, dar fără să-şi lase ochii în jos, nu i-aş face niciodată aşa ceva unei prietene. *Secundo,* vrăjitorul tău nu s-a arătat deloc interesat de mine.

— Nu s-a arătat? Yennefer a ridicat din sprâncene: Într-adevăr? Ei, nu mai spune! Cum se poate una ca asta?

— Poate că, i-a răspuns Coral cu un zâmbet uşor, nu-l mai interesează femeile mature? Indiferent de înfăţişarea lor. Poate că le preferă pe cele cu adevărat tinere? Mozaïk! Vino aici la noi, te rog. Uită-te la ea, Yennefer. Floarea tinereţii în toată splendoarea. Şi inocenţa. Până nu demult.

— Ea? a explodat Yennefer iritată. El cu ea? Cu ucenica ta?

— Ei bine, Mozaïk. Te rugăm frumos. Vino mai aproape. Povesteşte-ne despre aventura ta amoroasă. Suntem tare curioase să te ascultăm. Ne plac poveştile romantice. Poveştile despre iubiri nefericite. Cu cât mai nefericite, cu atât mai bine.

— Domniţă Lytta... Fata, în loc să roşească, pălise ca un cadavru: Te rog... Doar m-ai pedepsit deja pentru asta... De câte ori să fiu pedepsit pentru aceeaşi pricină? Nu mă face să...

— Hai, povesteşte-ne!

— Las-o în pace, Coral, a intervenit Yennefer, fluturându-şi mâna. N-o mai chinui. Oricum, nu sunt deloc curioasă.

— Zău că nu pot să cred, a spus Lytta Neyd, zâmbind răutăcios. Dar bine, o voi cruţa pe fată. Într-adevăr, am

pedepsit-o deja, am iertat-o şi i-am permis să-şi continue ucenicia. Şi, la urma urmei, mărturisirile ei mormăite au încetat să mă amuze. Pe scurt: s-a îndrăgostit de vrăjitor şi a fugit cu el. Iar el, odată ce s-a plictisit de ea, pur şi simplu, a abandonat-o. S-a trezit singură într-o bună dimineaţă. Nu mai rămăseseră decât aşternuturile reci şi nicio urmă. Plecase pentru că aşa trebuia. Dispăruse ca un fum în văzduh. Pe aripile vântului.

Deşi părea imposibil, Mozaïk devenise şi mai palidă. Mâinile îi tremurau.

— A lăsat nişte flori, i-a spuse Yennefer încet. Un buchet de flori. Nu-i aşa?

Mozaïk şi-a ridicat privirea din pământ. Dar nu i-a răspuns.

— Flori şi o scrisoare, a continuat Yennefer.

Mozaïk tăcea. Dar culoarea îi revenea încet în obraji.

— O scrisoare? a rostit Lytta Neyd, privind-o pe fată cu un aer întrebător. Nu mi-ai spus nimic despre vreo scrisoare. N-ai pomenit nimic.

Mozaïk şi-a strâns buzele.

— Aşadar de aceea te-ai întors, cu toate că te-ai fi putut aştepta la o pedeapsă aspră, cu mult mai aspră decât cea pe care ai primit-o până la urmă, a încheiat Lytta, pe un ton aparent calm. El a fost cel care ţi-a poruncit să te întorci. Altfel nu te-ai mai fi întors.

Mozaïk nu i-a răspuns. Yennefer tăcea şi ea, răsucindu-şi o buclă neagră în jurul degetului. Deodată a ridicat capul şi a privit-o pe fată în ochi. Şi a zâmbit.

— Ţi-a poruncit să te întorci la mine, a continuat Lytta Neyd. Ţi-a poruncit să te întorci, deşi şi-ar fi putut închipui ce te aştepta. Trebuie să recunosc că aveam pretenţii mai mari de la el.

Fântâna gâlgâia, mirosind a piatră jilavă. Miroseau florile, mirosea iedera.

— M-a surprins, a repetat Lytta. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea lui.

— Pentru că nu l-ai cunoscut, Coral, i-a spus Yennefer încet. Nu l-ai cunoscut deloc.

What you are I cannot say;
Only this I know full well –
When I touched your face today
Drifts of blossom flushed and fell.[44]

SIEGFRIED SASSOON

[44] „Ce eşti n-aş putea spune,/ Doar asta ştiu prea bine –/ Când ţi-am atins chipul azi,/ Troiene de muguri şi-au luat zborul pentru-a cădea apoi”, în lb. engleză, în original (n. red.).

20

Grăjdarul primise deja o jumătate de coroană cu o seară înainte; acum, caii aşteptau înşeuaţi. Jaskier căsca şi se scărpina la ceafă.

— Pe toţi zeii, Geralt... Chiar trebuie să pornim cu noaptea-n cap? Este încă întuneric...

— Nu este întuneric. Momentul este foarte potrivit. Soarele va răsări peste cel mult un ceas.

— Abia peste un ceas, a spus Jaskier, încălecând cu greu pe şaua jugănitului. Tare aş fi preferat să mai dorm un ceas...

Geralt a sărit în şa şi, după un moment de reflecţie, i-a întins băiatului o altă monedă de o jumătate de coroană, iar apoi i-a răspuns lui Jaskier:

— Suntem în august. Sunt cam paisprezece ore de la răsăritul până la apusul soarelui. Aş vrea să ajungem cât mai departe cu putinţă în acest răstimp.

Jaskier a mai căscat o dată. Şi abia atunci păru să fi observat iapa sură rotată din boxa aflată dincolo de peretele despărţitor. Iapa a clătinat din cap de parcă ar fi vrut să le atragă atenţia.

— Stai aşa puţin, i-a spus poetul, reflectând. Şi cu ea cum rămâne? Cu Mozaïk?

— Nu mai merge cu noi. Ne-am despărţit.

— Dar cum vine asta? Nu înţeleg... Poţi, te rog, să ai amabilitatea de a-mi explica şi mie...

— Nu, nu pot. Nu acum. Pe drum, Jaskier.

— Eşti sigur că ştii ce faci? Eşti pe deplin conştient?

— Nu. Nu sunt pe deplin conştient. Niciun cuvânt în plus, nu vreau să vorbesc despre asta acum. Să mergem.

Jaskier a oftat. A dat pinteni jugănitului. S-a uitat în jur. Şi a oftat din nou. Era poet, aşa că avea tot dreptul să suspine după bunul plac.

Hanul „Şoapta şi Secretul” oferea un spectacol magnific pe fundalul aurorei, în lumina pâcloasă a zorilor. Părea palatul unei zâne, înecat în nalbă, înfăşurat în zorele şi

iederă, un templu silvic închinat iubirii clandestine. Poetul a căzut pe gânduri.

A oftat, a căscat, a tuşit, a scuipat, s-a înfăşurat în pelerină, a dat pinteni calului. Din cauza acelor momente de reflecţie, a rămas în urmă. Abia îl mai zărea pe Geralt în negură.

Vrăjitorul înainta repede. Fără a privi în urmă.

— Poftiţi vinul, a anunţat hangiul, punând pe masă un urcior de ceramică. Plăcinte cu mere din Rivia, după cum aţi cerut. Iar nevastă-mea m-a pus să vă întreb cum găsiţi carnea de porc.

— O găsim scotocind printre crupele de hrişcă, i-a răspuns Jaskier. Pe ici, pe colo. Nu atât de des pe cât ne-am dori.

Hanul la care ajunseseră spre sfârşitul zilei se numea „La Mistreţ şi Cerb”, aşa cum anunţa plăcuţa colorată. Dar această reclamă era singurul loc în care apăreau preparatele, căci în meniu nu dădeai de ele. Specialitatea casei era terciul din crupe de hrişcă cu bucăţele de carne grasă de porc şi cu un sos cleios de ceapă. Jaskier, fără îndoială din principiu, strâmbase un pic din nas în faţa acestui fel de mâncare, în opinia lui, cam pe gustul oamenilor de rând. Geralt nu s-a plâns. Carnea de porc n-avea cum să fie prea rea, sosul era acceptabil, iar terciul era bine fiert, lucru pe care foarte puţini bucătari din hanurile întâlnite pe drum îl reuşeau. Ar fi putut fi mai rău, mai ales că nu prea aveau de ales. Geralt insistase să parcurgă cât mai mult din drum în timpul zilei şi nu voise să se oprească la hanurile pe care le întâlnise până atunci în cale.

După cum s-a dovedit, hanul „La Mistreţ şi Cerb” era ultima oprire din acea zi şi pentru alţi călători. Una dintre băncile sprijinite de perete era ocupată de nişte negustori ambulanţi. Negustori moderni, care spre deosebire de cei tradiţionali, nu-i dispreţuiau pe servitori şi nu se simţeau dezonoraţi să ia masa în compania lor. Modernitatea şi toleranţa, evident, îşi aveau limitele lor: negustorii ocupau

un capăt al mesei, iar servitorii, pe celălalt, linia de demarcaţie fiind uşor de distins. Chiar şi în privinţa felurilor de mâncare. Servitorii mâncau terci de hrişcă cu carne de porc, specialitatea casei, pe care o spălau cu o bere slabă. Negustorii comandaseră câte un pui şi câteva damigene de vin.

La masa opusă, sub capul împăiat al unui mistreţ, lua masa un cuplu: o fată cu părul de culoare deschisă şi un bărbat mai în vârstă. Fata purta veşminte scumpe, foarte sobre, nepotrivite pentru vârsta ei. Bărbatul arăta ca un funcţionar, însă nu de rang prea înalt. Cei doi luau cina împreună, conversau destul de animat, dar se cunoscuseră de curând şi destul de întâmplător, după cum se putea bănui din comportamentul funcţionarului, care îi făcea avansuri insistente fetei, sperând vădit la ceva mai mult, în timp ce fata îi răspundea cu o rezervă politicoasă, dar clar ironică.

Una dintre băncile mai scurte era ocupată de patru preotese. Vindecătoare itinerante, care erau uşor de recunoscut după hainele gri şi bonetele strâmte care le ascundeau părul. Mâncarea pe care o aveau dinaintea lor era, după cum remarcase Geralt, mai mult decât modestă; era probabil un arpacaş, fără nicio urmă de carne. Preotesele nu cereau niciodată vreo răsplată pentru îngrijirile acordate, vindecau pe toată lumea gratuit. Potrivit obiceiului, li se ofereau hrană şi adăpost în schimb, dacă cereau. Proprietarul hanului „La Mistreţ şi Cerb” cunoştea prea bine obiceiul, dar, fără îndoială, voia să se descurce cu cea mai mică cheltuială posibilă.

Pe banca alăturată, sub coarnele de cerb, stăteau tolăniţi trei localnici, luptându-se cu o damigeană de secărică, evident, nu prima. Mai mult sau mai puţin mulţumiţi de nevoile lor de seară, căutau în jur ceva distracţie. Pe care au găsit-o iute, desigur. Pe preotese le căzuse pata. Cu toate că erau deja, cu siguranţă, obişnuite cu acest gen de lucruri.

La masa din colţul sălii stătea un singur client. Şi el, la fel ca masa, ascuns în umbră. Bărbatul, după cum observase

Geralt, nu mânca şi nu bea nimic. Stătea nemişcat, cu spatele lipit de perete.

Cei trei localnici nu conteneau cu avansurile, iar glumele lor la adresa preoteselor deveneau din ce în ce mai vulgare şi mai obscene. Preotesele, cu un calm stoic, nu le-au acordat nicio atenţie. Acest lucru a început în mod clar să-i irite pe cei trei, furia acestora crescând pe măsură ce scădea cantitatea de secărică din damigeană. Geralt a început să-şi mişte lingura mai repede. Hotărâse să le dea o lecţie acestor beţivani, dar nu voia să mănânce terciul rece din cauza asta.

— Vrăjitorul Geralt din Rivia.

Deodată s-a aprins o vâlvătaie în umbra din colţul sălii.

Clientul solitar şi-a ridicat mâna deasupra mesei. Din degete i-au ţâşnit mici limbi de foc pâlpâitoare. Bărbatul şi-a apropiat palma de sfeşnicul de pe masă şi a aprins cele trei lumânări una după alta, permiţându-le astfel, să-l lumineze în toată splendoarea.

Părul îi era cenuşiu, plin de şuviţe albe ca zăpada la tâmple. Chipul – de o paloare cadaverică. Nasul era acvilin. Şi ochii – de culoare galben deschis, cu pupile verticale.

La gât, de sub cămaşă, un medalion de argint strălucea în lumina lumânărilor: un cap de pisică dezvelindu-şi dinţii.

— Vrăjitorul Geralt din Rivia, a repetat bărbatul în tăcerea aşternută peste han. În drum spre Wyzima, presupun? Pentru răsplata promisă de regele Foltest? Două mii de oreni? Am greşit cumva?

Geralt nu i-a răspuns. Nici măcar nu a tresărit.

— Nu te întreb dacă ştii cine sunt. Pentru că ştii, fără doar şi poate.

— N-aţi mai rămas mulţi, i-a răspuns liniştit Geralt. Aşa că e mai uşor să fiţi recunoscuţi. Tu eşti Brehen. Cunoscut şi sub numele de Motanul din Iello.

— Vai de mine! a zâmbit bărbatul cu medalionul cu pisică. Faimosul Lup Alb îmi cunoaşte numele. O adevărată onoare! Probabil că ar trebui să consider o onoare şi faptul că eşti pe cale să-mi sufli de sub nas recompensa? Poate că ar trebui să-ţi dau întâietate, să mă retrag, să mă înclin şi

să-mi cer iertare? Ca într-o haită de lupi, să abandonez prada şi să aştept, dând din coadă, până când cel din fruntea haitei este sătul? Poate că se va gândi şi el să-mi lase câteva resturi?

Geralt tăcea.

— Nu-ţi voi ceda locul, a continuat Brehen, cunoscut sub numele de Motanul din Iello. Şi nici nu voi împărţi prada cu tine. Nu te duci la Wyzima, Lupule Alb. N-o să-mi smulgi răsplata. Umblă vorba că Vesemir mi-a dat sentinţa. Ai ocazia să o împlineşti. Să ieşim în faţa hanului. În curte.

— N-am de gând să mă lupt cu tine.

Omul cu medalionul cu pisică a sărit din spatele mesei, mişcându-se atât de agil încât s-a făcut nevăzut. O spadă smulsă de pe blatul mesei a fulgerat. Bărbatul a apucat una dintre preotese de pe bancă, a tras-o de bonetă, a aruncat-o în genunchi şi i-a pus lama la gât.

— Te vei lupta cu mine, a spus el rece, uitându-se ameninţător la Geralt. Vei ieşi afară până număr la trei. În caz contrar, voi împroşca pereţii, tavanul şi mobila cu sângele preotesei. Şi apoi le voi spinteca şi pe celelalte. Una câte una. Nu mişcă nimeni! Nimeni să nu se clintească!

În han era linişte, tăcerea era surdă şi deplină. Toată lumea îngheţase. Şi privea cu gura căscată.

— Nu mă voi lupta cu tine, a repetat calm Geralt. Dar dacă o răneşti pe femeia aia, vei muri.

— Unul dintre noi va muri sigur. Acolo, afară. Dar nu cred că voi fi eu acela. Umblă zvonul că faimoasele tale spade ţi-au fost furate. Şi, din câte văd, nu te-ai învrednicit să-ţi faci rost de altele. Ai mult tupeu să încerci să furi recompensa cuiva fără să te fi echipat mai întâi cu o armă. Sau poate că Lupul Alb este într-atât de bun încât nici nu are nevoie de o spadă?

S-a auzit scrâşnetul unui scaun mutat. Fata cu părul deschis la culoare se ridicase. A apucat un pachet lung de sub masă, l-a aşezat în faţa lui Geralt şi s-a întors, aşezându-se din nou lângă funcţionar.

Vrăjitorul înţelesese ce era înăuntru, înainte chiar să desfacă şnururile şi să dea pâslă la o parte.

Era o spadă din oţel siderit, lungă de patruzeci de ţoli şi jumătate, lungimea lamei fiind de douăzeci şi şapte şi un sfert. Cântărind treizeci şi şapte de uncii. Gardă şi mâner simple, dar elegante.

Şi încă o spadă din argint, asemănătoare celeilalte ca lungime şi greutate. În parte, desigur, căci argintul pur este prea mlădios ca să fie ascuţit corespunzător. Cu glife magice gravate pe gardă şi semne runice pe toată lungimea lamei.

Experţii lui Pyral Pratt nu reuşiseră să le descifreze, dând dovadă de incompetenţă. Runele antice formau o inscripţie: *Dubhenn haern am glândeal, morc'h am fhean aiesin.* „Strălucirea mea străpunge întunericul, strălucirea mea risipeşte întunericul."

Geralt s-a ridicat. A scos spada de oţel din teacă cu o mişcare lentă şi constantă. Nu se uita la Brehen. Se uita fix la lamă.

— Lasă femeia, i-a spus el cu o voce calmă. Imediat. Sau vei muri.

Mâna lui Brehen tremura, un firicel de sânge se prelingea pe gâtul preotesei. Femeia nu a scos nici măcar un geamăt.

— Sunt la ananghie, i-a şuierat Motanul din Iello. Răsplata trebuie să fie a mea!

— Lasă femeia, ţi-am spus. Dacă nu, te voi ucide. Nu afară, ci aici, pe loc.

Brehen s-a aplecat. Respira greu. Ochii îi străluceau sinistru, buzele îi zvâcneau într-o grimasă hidoasă. Vârfurile degetelor strânse pe mânerul spadei deveniseră albe. Deodată, a eliberat-o pe preotească, a îndepărtat-o. Oamenii din han s-au cutremurat, parcă treziţi dintr-un coşmar. Au urmat suspine ascuţite.

— Vine iarna, a spus Brehen anevoie. Iar eu, spre deosebire de alţii, nu am unde să iernez. În primitorul şi călduros Kaer Morhen nu este loc pentru mine!

— Nu. Nu este loc pentru tine. Şi ştii prea bine de ce.

— Kaer Morhen este doar pentru voi, cei care sunteţi buni, cinstiţi şi drepţi, nu? Ipocriţi nenorociţi. Sunteţi ucigaşi exact ca noi, nu există nicio diferenţă!

— Ieşi. Pleacă de-aici şi vezi-ţi de drumul tău.

Brehen şi-a vârât spada în teacă. S-a îndreptat. În timp ce îşi croia drum prin han, ochii i s-au schimbat. Pupilele i-au umplut întregul iris.

— Nu este adevărat că Vesemir a emis o sentinţă de condamnare la moarte pe numele tău, a spus Geralt, în timp ce Brehen trecea pe lângă el. Vrăjitorii nu se luptă cu vrăjitorii, nu-şi încrucişează spadele unul cu altul. Dar dacă ceea ce s-a întâmplat în Iello se va repeta vreodată, dacă voi auzi cumva despre aşa ceva… atunci voi face o excepţie. Te voi găsi şi în gaură de şarpe şi te voi ucide. Te rog să iei în serios acest avertisment.

O tăcere apăsătoare a persistat mult timp în sala hanului după ce Brehen a plecat. În acea linişte, oftatul de uşurare al lui Jaskier a răsunat asurzitor. La scurt timp după aceea, locul a revenit la viaţă. Localnicii beţivani s-au strecurat afară pe furiş, fără măcar să-şi termine de băut secărica. Negustorii au rămas pe poziţie, deşi deveniseră palizi şi taciturni; în orice caz, le-au poruncit servitorilor să părăsească masa, evident cu sarcina de a păzi cu sârguinţă caii şi carele aflate în primejdie cu astfel de specimene dubioase prin preajmă. Preotesele au bandajat rana de la gâtul tovarăşei lor, i-au mulţumit lui Geralt cu plecăciuni tăcute şi s-au dus să se odihnească, mai mult ca sigur în hambar: era puţin probabil ca hangiul să le pună la dispoziţie paturi în dormitor.

Cu o plecăciune şi un gest, Geralt a invitat-o la masă pe fata cu părul de culoare deschisă, datorită căreia îşi recuperase spadele. Acceptând invitaţia cu o bucurie evidentă, tânăra şi-a abandonat tovarăşul fără nici cel mai mic regret, iar funcţionarul a rămas cu buzele umflate.

— Sunt Tiziana Frevi, s-a prezentat ea, dându-i mâna lui Geralt şi strângându-i-o bărbăteşte. Încântată de cunoştinţă.

— Plăcerea este de partea mea.

— A fost o situaţie dificilă, nu? În hanurile de pe drum serile sunt de obicei plictisitoare, dar aceasta a fost interesantă. La un moment dat, chiar m-am speriat puţin.

Dar se pare că era vorba doar de nişte rivalităţi masculine, nu-i aşa? De prea mult testosteron? Sau de o întrecere, care o are mai lungă? Nu a existat o ameninţare adevărată, nu-i aşa?

— Nu a existat, a minţit Geralt. Mai ales mulţumită spadelor pe care le-am recuperat datorită ţie. Apreciez enorm ce-ai făcut. Dar îmi storc creierul să înţeleg cum de au ajuns la tine.

— Trebuia să rămână un secret, a explicat ea cu dezinvoltură. Am fost instruită să-ţi aduc spadele pe furiş, pe furiş şi în mare taină, iar apoi să dispar. Dar condiţiile s-au schimbat brusc. Situaţia a cerut să vă înapoiez armele în mod deschis, în văzul lumii, cu faţa descoperită, ca să zic aşa. Acum ar fi nepoliticos să nu vă dau nişte explicaţii. Aşa că vi le voi da, asumându-mi răspunderea că am trădat secretul. Am primit spadele de la Yennefer din Vengerberg. În Novigrad, acum două săptămâni. Sunt o dwimveandră. Am cunoscut-o din întâmplare pe Yennefer la maestra mea, la care tocmai îmi încheiasem ucenicia. Când a aflat că mă îndrept spre sud şi a primit asigurări despre mine de la maestra mea, coniţa Yennefer mi-a încredinţat această misiune. Şi mi-a dat o scrisoare de recomandare pentru o cunoscută magiciană din Maribor, împreună cu care vreau să fac acum practică.

— Cum… Geralt a înghiţit în sec: Ce mai face Yennefer? Este bine?

— Chiar foarte bine, aş spune. Tiziana Frevi l-a privit printre gene: Este bine. Arată minunat, este de invidiat. Şi, sinceră să fiu, chiar o invidiez.

Geralt s-a ridicat. S-a îndreptat spre cârciumar, care aproape că leşinase de frică.

— Dar nu era nevoie… a spus cu modestie Tiziana Frevi când, după câteva clipe, hangiul a aşezat în faţa lor o damigeană de Est-Est, cel mai scump vin alb din Toussaint, cu câteva lumânări înfipte în gâturile unor sticle vechi. Vai, dar este prea multă ostenealã, zău, a adăugat ea când, o clipă mai târziu, au apărut tot soiul de platouri pe masă, unul cu felii de şuncă crud-uscată, altul cu păstrăv afumat,

un al treilea cu un sortiment de brânzeturi. Vei cheltui prea mult, vrăjitorule.

— Este o ocazie deosebită. Şi o companie nemaipomenită.

Ea i-a mulţumit cu un semn din cap. Şi cu un zâmbet. Un zâmbet fermecător. Magicienele care absolveau şcoala de magie se confruntau cu o alegere importantă. Puteau rămâne în instituţie ca asistente ale maestrelor-tutori sau puteau cere uneia dintre maestrele independente să le accepte în casa lor, ca practicante permanente. Sau ar fi putut alege în cele din urmă calea dwimveandrelor.

Adoptaseră sistemul breslelor. La fel ca în multe dintre acestea, ucenica era obligată să facă o călătorie în timpul căreia să ia parte la diverse lucrări în diferite ateliere, cu diverse maestre, ici şi colo, iar în cele din urmă, după câţiva ani, se întorcea să susţină un examen şi să fie promovată ca maestră. Cu toate acestea, existau unele diferenţe. Se putea întâmpla ca acea calfă care era nevoită să călătorească să nu-şi găsească de lucru şi să sufere de foame, iar călătoria ei se transforma adesea într-o rătăcire. Devenea dwimveandră din propria sa voinţă, iar Capitulul magicienilor înfiinţase un fond special pentru bursele magicienelor rătăcitoare, destul de numeroase, din câte auzise Geralt.

Jaskier s-a alăturat dintr-odată conversaţiei.

— Individul acela înfricoşător purta un medalion care seamănă cu al tău, a spus bardul. Era unul dintre motani, nu-i aşa?

— Da. Te rog, nu vreau să vorbim despre asta, Jaskier.

— Faimoşii motani, a insistat poetul, întorcându-se către vrăjitor. Nişte vrăjitori rataţi. Mutaţii eşuate. Nebuni, psihopaţi şi sadici. Şi-au dat acest nume pentru că de fapt sunt ca pisicile: agresivi, cruzi, imprevizibili şi iresponsabili. Iar Geralt, ca de obicei, bagatelizează ca să ne liniştească. Pentru că *a existat* o primejdie, şi încă una foarte mare. Este un miracol că măcelul şi vărsarea de sânge au fost evitate. Ar fi fost un masacru, ca în Iello, acum patru ani. Mă aşteptam din clipă în clipă…

— Geralt te-a rugat să nu vorbeşti despre asta, i-a retezat-o Tiziana Frevi pe un ton blând, dar ferm. Hai să-i respectăm dorinţa.

Vrăjitorul a privit-o cu înţelegere. I se părea drăguţă. Şi frumoasă. Chiar foarte frumoasă.

Magicienele, din câte ştia el, îşi întreţineau frumuseţea; prestigiul profesional le cerea să trezească admiraţie. Cu toate acestea, frumuseţea nu era niciodată perfectă, existau întotdeauna unele imperfecţiuni. Tiziana Frevi nu făcea excepţie. Fruntea ei, chiar sub linia părului, era marcată de urme abia vizibile de variolă, boală pe care cu siguranţă o făcuse în copilărie, pe când nu avea încă imunitate. Conturul buzelor era uşor deviat de o mică cicatrice ondulată, deasupra buzei superioare. Geralt s-a simţit copleşit de furie pentru a nu ştiu câta oară; era mânios pe ochii săi care îl făceau să observe detalii atât de nesemnificative, detalii care în orice caz nu însemnau nimic pe lângă faptul că Tiziana stătea cu el la masă, că bea Est-Est, mânca păstrăv afumat şi zâmbea. Vrăjitorul întâlnise şi cunoscuse prea puţine femei a căror frumuseţe putea fi considerată neştirbită, dar şansele ca una dintre ele să-i şi zâmbească erau aproape inexistente.

— Spunea ceva despre o recompensă…

Odată ce Jaskier se pornea, era greu să-l mai faci să o lase baltă.

— Ştie cineva la ce se referea? Geralt?

— Habar n-am.

— Ştiu eu, s-a lăudat Tiziana Frevi. Şi sunt uimită că n-aţi aflat despre asta, pentru că vestea a provocat multă vâlvă. Foltest, regele Temeriei, a pus la bătaie o recompensă. Pentru a-i răsplăti pe cei care o dezleagă de vrajă pe fiica lui, care a fost fermecată. A fost înţepată cu un fus şi s-a cufundat într-un somn veşnic. Umblă zvonuri că biata fată zace într-un sicriu dintr-un castel năpădit de păducel. Alte zvonuri spun că sicriul este din sticlă şi că este aşezat pe vârful unui munte, tot din sticlă. Se mai zice şi că prinţesa a fost transformată într-o lebădă. Umblă vorba că a fost transformată într-un monstru înfiorător, într-un strigoi. Din

cauza unui blestem, căci prinţesa ar fi rodul unei legături incestuoase. Se pare că zvonurile sunt născocite şi răspândite de Vizimir, regele Redaniei, care are dispute teritoriale cu Foltest, este foarte supărat pe el şi se străduieşte să-i facă necazuri.

— Într-adevăr, se vede de la o poştă că este o născocire, a spus Geralt. După vreun basm sau vreo legendă populară. Prinţesa vrăjită şi transformată într-un animal, blestemul ca pedeapsă a incestului, răsplata pentru dezlegarea vrăjii. Clasic şi banal. Cine a plăsmuit-o nu s-a străduit prea mult.

— Problema are implicaţii politice evidente, a adăugat dwimveandra. Prin urmare, Capitulul le-a interzis magicienilor să se implice.

— Basm sau nu, Motanul ăsta nenorocit a luat-o de bună, a concluzionat Jaskier. Evident că alerga direct la Wyzima către prinţesa vrăjită, ca să dezlege vraja şi să câştige recompensa promisă de regele Foltest. A bănuit că Geralt se ducea şi el acolo şi a vrut să i-o ia înainte.

— S-a înşelat, a răspuns sec Geralt. Nu mă duc la Wyzima. Nu vreau să-mi vâr nasul în acel viespar politic. Este într-adevăr o slujbă pentru unul ca Brehen, care, aşa cum a spus el însuşi, e la ananghie. Eu nu sunt la ananghie. Mi-am recuperat spadele, nu trebuie să mă străduiesc să fac rost de altele noi. Am cu ce să-mi duc traiul. Mulţumită magicienilor din Rissberg…

— Vrăjitorul Geralt din Rivia?

— Întocmai. Vrăjitorul s-a uitat la funcţionarul care stătea lângă el cu o mutră acră: Cine întreabă?

— Asta nu contează. Funcţionarul şi-a ridicat capul semeţ, şi-a strâns buzele, încercând să-şi dea importanţă: Ceea ce contează este citaţia în instanţă, pe care v-o livrez prin prezenta. În faţa martorilor. În conformitate cu legea.

Funcţionarul i-a întins vrăjitorului un sul de hârtie. Apoi s-a retras, fără a pierde ocazia de a-i arunca Tizianei Frevi o privire plină de dispreţ.

Geralt a rupt sigiliul şi a desfăcut sulul.

— „Datum ex Castello Rissberg, die 20 mens. Iul. Anno 1245 post Resurrectionem”, a citit el cu voce tare. Către

Tribunalul Municipal din Gors Velen. Reclamant: Complexul Rissberg, ca parte civilă. Pârât: Geralt din Rivia, vrăjitor. Acţiune: returnarea sumei de 1000 (o mie) de coroane novigradiene. Solicităm: *primo,* ca inculpatul Geralt din Rivia să fie obligat să restituie suma de o mie de coroane novigradiene cu dobânda cuvenită. *Secundo:* obligarea inculpatului la plata cheltuielilor de judecată, conform regulilor prescrise. *Tertio:* punerea în aplicare imediată a sentinţei. Temeiul: inculpatul a extorcat suma de o mie de coroane novigradiene de la Complexul Rissberg, o companie de drept civil. Dovezi: copii ale transferurilor bancare. Suma a constituit plata în avans a unui serviciu pe care inculpatul nu l-a prestat niciodată şi pe care nici măcar nu intenţiona să-l presteze, din rea-voinţă… Martori: Biruta Anna Marquette Icarti, Axel Miguel Esparza, Igo Tarvix Sandoval… Nenorociţii!

— Ţi-am dat înapoi spadele, a spus Tiziana, coborându-şi privirea. Dar, făcând acest lucru, ţi-am adus alte necazuri pe cap. Executorul acela judecătoresc s-a apropiat de mine. În dimineaţa asta m-a auzit întrebând despre tine la debarcaderul de feriboturi. Şi imediat după aceea s-a ţinut după mine ca scaiul de coada unui câine. Acum m-am prins de ce. Această citaţie ai primit-o din pricina mea.

— Vei avea nevoie de un avocat, a spus Jaskier, posomorât. Dar nu ţi-o recomand pe coniţa care te-a apărat în Kerack. Aceea se descurcă cel mai bine în afara sălii de judecată.

— Aş putea fi scutit de avocat. N-aţi văzut data citaţiei? Pun pariu că procesul s-a judecat *in absentia* şi că mi s-a dat deja verdictul. Şi că mi-au confiscat contul.

— Îmi pare foarte rău, crede-mă, a spus Tiziana. E vina mea. Iartă-mă.

— N-am nimic de iertat, n-ai nicio vină. La naiba cu Rissberg şi cu toate instanţele de judecată! Conaşule hangiu! O damigeană de Est-Est dacă se poate, te rog!

În curând au rămas singurii clienţi din sală, iar hangiul i-a anunţat cu un căscat ostentativ că a sosit timpul să închidă.

Tiziana s-a retras prima în odaia ei, urmată la scurt timp de Jaskier.

Geralt nu s-a dus în cămăruţa pe care o ocupa împreună cu poetul. În schimb, a bătut încet la uşa Tizianei Frevi, care s-a deschis imediat.

— Te aşteptam, a murmurat ea, trăgându-l înăuntru. Ştiam că vii. Şi, dacă nu ai fi venit, aş fi plecat eu să te caut.

Probabil că l-a făcut să adoarmă cu ajutorul unei formule magice, altfel cu siguranţă s-ar fi trezit când a ieşit ea din odaie. A ieşit probabil înainte de ivirea zorilor, pe când era încă întuneric afară. În urma ei zăbovea parfumul. Un parfum delicat de iris şi bergamotă. Şi de încă ceva. De trandafir?

Pe măsuţă, deasupra spadelor sale, era o floare. Un trandafir. Unul dintre trandafirii albi din olanul aşezat în faţa hanului.

Nimeni nu-şi mai amintea ce fusese în acel loc, cine îl construise, pentru cine şi cu ce scop. În spatele hanului, într-o adâncitură, dăinuiseră ruinele unei clădiri vechi, odinioară un complex imens şi cu siguranţă opulent. Nu mai rămăsese aproape nimic din clădiri, doar câteva rămăşiţe ale fundaţiilor, goluri năpădite de tufişuri, ici şi colo câte un bloc de piatră. Restul fusese demolat şi jefuit. Materialele de construcţie erau scumpe, aşa că ar fi fost mare păcat să se irosească.

Înaintau pe sub rămăşiţele unui portal năruit, cândva un arc impunător, care acum semăna cu o spânzurătoare; impresia era întărită de iedera înfăşurată pe el, care atârna ca un şreang. Mergeau pe o alee mărginită de copaci. Copaci erau uscaţi, răsuciţi şi ciuntiţi, parcă îndoiţi sub greutatea unui blestem aruncat peste acel loc. Aleea ducea spre o grădină. Sau, mai bine zis, spre ceea ce fusese odinioară o grădină. Rondurile de afini, ienuperi şi trandafiri căţărători, cândva, fără îndoială, tăiaţi artistic, formau în acel moment o încâlceală sălbatică şi haotică de ramuri,

liane spinoase şi vrejuri uscate. Din încâlceală se iveau fragmente de statui şi sculpturi. Rămăşiţele erau atât de mărunte încât nu aveai cum să ştii pe cine sau ce reprezentaseră odinioară sculpturile. Nici nu prea conta. Statuile aparţineau trecutului. Nu supravieţuiseră, aşa că nu mai contau. Rămăseseră doar nişte vestigii şi aceste statui; părea că vor dăinui multă vreme, căci ruinele sunt veşnice.

Ruină. Monumentul unei lumi distruse.

— Jaskier.

— Da?

— În ultima vreme, totul a mers prost. Şi am impresia că eu am dat totul peste cap. Am dat-o în bară cu toate în ultima vreme.

— Aşa ai tu impresia?

— Aşa am eu impresia.

— Ei bine, atunci cu siguranţă aşa este. Nu te aştepta la comentarii. M-am săturat să tot comentez. Iar acum, dacă nu-ţi cer prea mult, compătimeşte-te în tăcere. Acum mă aflu în procesul creaţiei, iar lamentările tale îmi distrag atenţia.

Jaskier s-a aşezat pe o coloană prăbuşită, şi-a împins pălăria spre ceafă, şi-a pus picior peste picior şi a răsucit cuiele lăutei.

Lumânarea, pâlpâitoare, focul mocnit.
Un vânt rece ca din senin s-a stârnit…

De fapt, vântul chiar se înteţise brusc şi violent. Jaskier a încetat să mai cânte. Şi a oftat din greu.

Vrăjitorul s-a întors.

Ea stătea la intrarea pe alee, între soclul crăpat al unei statui de nerecunoscut şi desişul încâlcit al unui corn uscat. Înaltă, într-o rochie mulată pe trup. Cu capul cenuşiu, semăna mai degrabă cu o vulpe-de-stepă decât cu o vulpe argintie. Cu urechile ascuţite şi botul alungit.

Geralt nu s-a clintit din loc.

— Ţi-am spus că ne vom întâlni. În botul vulpii scânteiau

mai multe rânduri de colţi: Într-o bună zi. Ei bine, astăzi este acea zi.

Geralt nu s-a clintit din loc. Simţea pe spinare greutatea familiară a spadelor, o greutate care îi lipsise preţ de o lună. De obicei, îi oferea un sentiment de pace şi de securitate. În acel moment era doar o povară.

— Am venit… Aguarei i-au sclipit colţii: Nici eu nu ştiu de ce mă aflu aici. Ca să ne luăm rămas-bun, poate. Sau poate ca să-i dai voie ei să-şi ia rămas-bun de la tine.

Din spatele vulpii a apărut o fetiţă suplă, îmbrăcată într-o rochie strâmtă. Chipul său, palid şi nefiresc de rigid, era încă pe jumătate uman. Dar, după câte se părea, era mai mult vulpe decât om.

Transformările aveau loc repede.

Vrăjitorul a clătinat din cap.

— Ai vindecat-o… Ai înviat-o? Nu, este imposibil. Aşadar, acolo, pe barcă, era în viaţă. Era vie. Dar s-a prefăcut că era moartă.

Aguara a schelălăit din toate puterile. Vrăjitorului i-a luat ceva timp să-şi dea seama că era un râset. Că vulpea râdea.

— Pe vremuri puteam să facem mult mai multe! Puteam crea iluzii cu insule magice, dragoni dansând pe cer, închipuiri ale unor armate puternice care se apropie de zidurile oraşului… Cândva, cu mult timp în urmă. Acum lumea s-a schimbat, puterile noastre au slăbit… şi am împietrit. Suntem mai mult vulpi decât aguare. Dar chiar şi cea mai mică şi cea mai tânără dintre vulpi este în stare să vă înşele simţurile umane primitive cu o vrajă.

— Pentru prima dată în viaţa mea, mă bucur că am fost înşelat, a spus Geralt după un moment.

— Nu este adevărat că ai dat totul peste cap, că ai dat-o în bară. Şi, drept recompensă, îmi poţi atinge faţa.

Vrăjitorul şi-a dres glasul, uitându-se la colţii ei ascuţiţi.

— Hmm…

— Iluzie… însemnă ceva la care te gândeşti. Ceva de care îţi este teamă. Şi ceva la care visezi…

— Poftim?

Vulpea a schelălăit încet. Şi s-a transformat.

Ochi întunecaţi, violet, care strălucesc arzător, o faţă triunghiulară, palidă. Buclele furtunoase, ca pana corbului, cad în cascadă peste umeri, strălucesc, reflectă lumina ca penele de păun, răsucindu-se şi legănându-se cu fiecare mişcare. Buzele extrem de subţiri şi de palide, date cu ruj. În jurul gâtului, o panglică neagră de catifea, pe panglică, o stea de obsidian strălucitoare, trimiţând mii de reflexii în jur…

Yennefer a zâmbit. Iar vrăjitorul i-a atins obrazul.

Şi apoi cornul uscat a înflorit.

Iar apoi s-a stârnit vântul, care a legănat tufişurile. Lumea a dispărut în spatele unui voal de mici petale albe învolburate.

— Iluzie, a auzit din nou vocea aguarei. Totul este o iluzie.

Jaskier a încetat să cânte. Dar nu şi-a lăsat lăuta din mână. Şedea pe coloana prăbuşită. Contempla cerul.

Geralt stătea lângă el. Se gândea la nenumărate lucruri. Şi le punea în ordine în cap. Sau, mai bine zis, încerca să le rezolve. Făcea planuri. În cea mai mare parte cu totul irealizabile. Îşi făcea diverse promisiuni, îndoindu-se că avea să fie în stare să ţină măcar una dintre ele.

— Ştii, tu nu mă feliciţi niciodată pentru baladele mele, a spus brusc Jaskier. Am compus şi am cântat multe în prezenţa ta. Şi niciodată nu mi-ai spus: frumos. Mi-ar plăcea să o cânţi din nou pe asta. N-ai spus asta niciodată.

— E-adevărat. N-am spus asta niciodată. Şi vrei să ştii de ce?

— De ce?

— Pentru că n-am vrut.

— Ar fi un sacrificiu atât de mare? a insistat bardul. Ce te costă? E un efort aşa de mare? Spune şi tu: „Cântă din nou, Jaskier. Cântă «Zboară timpul».”

— Cântă din nou, Jaskier. Cântă „Zboară timpul”.

— Ai spus-o fără nici cea mai mică convingere.

— Şi ce dacă? Oricum o s-o cânţi.

— Asta poţi s-o mai spui o dată.

Lumânarea pâlpâitoare, focul mocnit.
Un vânt rece ca din senin s-a stârnit
Şi zilele trec, nu-ţi vine să crezi
Şi timpul zboară, nu-l mai vezi
Tiptil se strecoară şi-l pierzi.

Eşti încă lângă mine şi pe noi în prezent
Ceva încă ne leagă, chiar dacă nu-i perfect
Pentru că zilele trec, nu-ţi vine să crezi
Pentru că timpul trece, nu-l mai vezi
Tiptil se strecoară şi uite cum îl pierzi.

Amintirea drumurilor şi cărărilor străbătute
în suflet va rămâne şi nimeni n-o s-o uite.
Aşa că zilele trec, nu-ţi vine să crezi
Aşa că timpul zboară, nu-l mai vezi
Tiptil se strecoară şi uite că îl pierzi.

Aşadar, iubire, încă o dată, aşa să fie
să repetăm acest refren cu bucurie.
Aşa că zilele trec, nu-ţi vine să crezi
Aşa că timpul zboară, nu-l mai vezi
Tiptil se strecoară şi uite că îl pierzi.

Geralt s-a ridicat.
— E timpul să pornim la drum, Jaskier.
— Oh, chiar aşa? Şi încotro?
— Contează?
— La drept vorbind, nu. Să mergem.

Epilog

Pe deal străluceau albicioase rămăşiţele unei clădiri năruite în urmă cu atât de mult timp încât fusese complet invadată de vegetaţie. Iedera învăluise zidurile, iar puieţii tineri îşi croiseră drum prin crăpăturile podelelor. Odinioară – dar Nimue nu avea de unde să ştie – acolo fusese un templu, sălaşul preoţilor unei zeităţi uitate. Pentru Nimue era doar o ruină. Un morman de pietre. Şi un indicator. Semnul care îi arăta că era pe drumul cel bun.

De fapt, chiar în spatele dealului, dincolo de ruine, drumul se bifurca. Un drum ducea spre vest, prin landă. Celălalt, îndreptându-se spre nord, dispărea într-o pădure densă şi întunecată. Intra în desişul încâlcit, negru, se cufunda în tenebrele sumbre, se contopea cu ele.

Aceasta era calea ei de urmat. Spre nord. Prin faimoasa Pădure a Gaiţei.

Nimue nu fusese prea speriată de poveştile cu care încercaseră să o înspăimânte în Ivalo; în timpul călătoriilor pe care le făcuse se descurcase de minune de multe ori în astfel de situaţii. Fiecare mahala avea propriile sale legende înfricoşătoare, ororile şi temerile sale, menite să uluiască persoanele care treceau pe acolo. Nimue fusese deja avertizată că se va întâlni cu ondinele din lacuri, cu naiadele din pâraie, cu ştimele de la răscruce şi cu fantomele de prin cimitire. Fiecare al doilea podeţ trebuia să fie un bârlog pentru troli, fiecare al doilea pâlc de sălcii răsucite trebuia să ascundă o strigă. În cele din urmă, Nimue se obişnuise, iar temerile banale nu o mai terorizau. Cu toate acestea, ea nu-şi putea stăpâni neliniştea ciudată care o cuprindea când intra într-o pădure întunecată, pe o potecă croită printre tumuli cufundaţi în ceaţă sau prin mlaştini fumegânde.

Chiar şi acum, în faţa zidului întunecat al pădurii, simţea că neliniştea i se strecoară furnicând-o pe ceafă şi uscându-i gura.

Este un drum bătut, îşi repeta ei înseşi, *plin de brazde*

lăsate de căruţe, bătătorit de copitele cailor şi ale boilor. Ce contează dacă pădurea pare atât de înfricoşătoare? Doar nu este o genune sălbatică, ci un drum foarte circulat care duce la Dorian, care trece prin ultimul petic de pădure care a supravieţuit topoarelor şi fierăstraielor. Mulţi îl străbat călare şi pe jos. Aşa voi face şi eu. Nu mă tem.

Sunt Nimue verch Wledyr ap Gwyn.

Wyrwa, Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt, Mortara, Ivalo, Dorian, Anchor, Gors Velen.

S-a uitat în jur ca să vadă dacă mai vine cineva. *M-aş simţi mai în siguranţă în compania cuiva,* se gândea ea. Dar, ca un făcut, în acea zi şi în acel moment drumul nu era frecventat. Era chiar pustiu de-a binelea. Nici ţipenie.

Nu exista cale de întoarcere. Nimue şi-a dres glasul, şi-a aranjat desaga de pe umăr, a strâns cu putere toiagul. Şi a păşit în pădure.

Erau mulţi stejari, ulmi şi carpeni bătrâni şi nu lipseau nici pinii şi laricii. La bază erau tufişuri dese, păducel, cireş sălbatic, măr pădureţ şi caprifoi. De obicei, acest tip de vegetaţie era populată din plin de păsări, dar atunci domnea o tăcere de rău augur. Nimue înainta cu ochii aţintiţi în pământ. A oftat uşurată când, la un moment dat, o ciocănitoare a început să bată în coaja groasă a unui copac. Există ceva viu, nu sunt singură-singurică.

S-a oprit şi s-a întors brusc. Nu a văzut pe nimeni şi nimic, dar o clipă a fost sigură că cineva o urmărea. Se simţea observată. Urmărită în secret. Frica o sugruma, îi dădea fiori pe şira spinării.

A grăbit pasul.

I se părea că pădurea nu mai era atât de deasă, devenise mai verde şi mai strălucitoare, căci erau mai mulţi mestecenii.

Încă o cotitură, încă două, se gândea ea frenetic, *mai e un pic şi se termină pădurea. O voi lăsa în urmă, împreună cu ceea ce mă urmăreşte pe furiş. Şi voi merge mai departe.*

Wyrwa, Guado, Sibell, Brugge...

Nici măcar nu a auzit vreun foşnet, a prins mişcarea cu

coada ochiului.

Din luxuriantele smocuri de ferigă a ţâşnit o formă cenuşie, plată, cu multe picioare şi incredibil de rapidă.

Nimue a ţipat când i-a văzut cleştii mari ca nişte coase deschizându-se şi închizându-se. Picioarele acoperite cu ţepi şi peri. Ochii numeroşi care îi înconjurau capul ca o coroană.

A simţit o zguduitură puternică, care a smuls-o, a ridicat-o şi a aruncat-o.

A căzut din nou pe lăstarii elastici de alun şi s-a lipit de ei, gata să se ridice şi să fugă. Dar, văzând dansul sălbatic de pe drum, a încremenit.

Creatura cu multe picioare a ţopăit şi s-a rotit incredibil de repede, fluturându-şi labele şi clămpănindu-şi fălcile înfricoşătoare. Iar în jurul ei, chiar mai repede, atât de repede încât părea estompat, dansa un om. Înarmat cu două spade.

Sub ochii lui Nimue împietrită de frică, a zburat în aer mai întâi o labă tăiată, apoi a doua şi a treia.

Loviturile spadelor loveau trunchiul plat, din care se revărsau şuvoaie de lichid verde, cleios.

Monstrul se zbătea şi se zvârcolea; în cele din urmă, cu un salt sălbatic, s-a aruncat în pădure şi a luat-o la sănătoasa. Nu a ajuns prea departe.

Omul cu spadele s-a năpustit asupra lui, l-a zdrobit şi l-a ţintuit la pământ, împungându-l cu vârfurile ambelor lame. Monstrul a lovit pământul mult timp cu labele şi, în cele din urmă, a înţepenit.

Nimue şi-a lipit mâinile de piept, încercând astfel să-şi potolească inima, care-i bătea nebuneşte.

Şi-a văzut salvatorul îngenunchind deasupra monstrului ucis şi smulgându-i ceva din carapace cu un cuţit, ştergând lamele spadelor şi strecurându-le în tecile de pe spate.

— Totul este în ordine?

A durat ceva timp până când Nimue şi-a dat seama că întrebarea îi era adresată chiar ei. Dar tot nu putea rosti un cuvânt şi nici să se ridice din tufele de alun nu reuşea. Salvatorul ei nu părea grăbit să o ajute să iasă din tufiş, aşa

că, în cele din urmă, a trebuit să se descurce singură. Picioarele îi tremurau în aşa hal încât abia stătea dreaptă. Iar gura se încăpăţâna să-i rămână uscată.

— E o idee proastă să umbli singură prin pădure, a spus bărbatul în timp ce se apropia.

Când şi-a dat jos gluga de pe cap, părul lui alb ca zăpada strălucea pe fundalul pădurii în amurg. Nimue era gata-gata să ţipe. Cu o mişcare involuntară, şi-a dus mâinile strânse în pumni la gură. *Este imposibil,* se gândea, *este absolut imposibil. Cred că visez.*

— Dar de acum înainte… a reluat bărbatul cu părul alb, privind la placa metalică, înnegrită şi coclită pe care o ţinea în mână, de-acum înainte vei putea să străbaţi pădurea liniştită. Ia să vedem, ce avem aici? IDR UL Ex IX 0008 BETA. Ha! Îmi lipsea din colecţie. Numărul opt. Dar acum am toată colecţia. Cum te simţi, fătuco? Oh, iartă-mă. Ai gura uscată, nu-i aşa? Limba ţi-e ca o scândură? Ştiu, ştiu. Poftim, ia o duşcă.

Nimue a luat plosca cu mâinile tremurânde.

— Încotro ne îndreptăm?

— La D… La Do…

— La?

— Do… Dorian. Ce-a fost ăla? Cel de acolo?

— O operă de artă. Capodopera numărul opt. La urma urmei, nu mai contează ce-a fost. Ceea ce contează este că nu mai este aici printre noi. Dar tu cine eşti? Încotro te îndrepţi?

Fata a clătinat din cap, şi-a înghiţit saliva.

Şi a început să turuie.

Uimită de propriul curaj.

— Sunt… Sunt Nimue verch Wledyr ap Gwyn. De la Dorian mă voi duce la Anchor, iar de acolo la Gors Velen. Mă îndrept spre Aretuza, la şcoala de vrăjitoare de pe insula Thanedd.

— Aha! Şi de unde vii?

— Din satul Wyrwa. Prin Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt…

— Cunosc traseul, a întrerupt-o el. Adevărul este că ai

călătorit prin jumătate din lume, Nimue, fiică a lui Wledyr. Numai pentru asta, Aretuza ar trebui să-ţi acorde puncte suplimentare la examenul de admitere. Dar nu cred că o vor face. Ai un obiectiv ambiţios, fătucă din satul Wyrwa. Foarte ambiţios. Vino cu mine.

— Bine…

Lui Nimue încă îi tremurau picioarele.

— Conaşule bun…

— Da?

— Mulţumesc că m-ai salvat.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc. De câteva zile aştept pe cineva ca tine. N-au trecut pe aici decât grupuri mari, zgomotoase şi înarmate. Capodopera noastră cu numărul opt nu a avut curajul să-i atace, nu şi-a scos nasul din bârlog. Tu l-ai ademenit. A fost în stare să recunoască de la mare distanţă o pradă uşoară ca tine. O persoană care călătoreşte singură. Minionă. Fără nicio supărare.

După cum s-a dovedit mai târziu, marginea pădurii era la o azvârlitură de băţ. Puţin mai încolo, lângă un pâlc izolat de copaci, aştepta iapa bărbatului cu părul alb.

— Dorian este la aproximativ patruzeci de mile depărtare, a spus bărbatul. Ar însemna vreo trei zile pentru tine. Trei şi jumătate, dacă punem la socoteală şi restul zilei de astăzi. Îţi dai seama?

Nimue s-a simţit cuprinsă de o euforie bruscă, care a făcut să-i treacă ameţeala şi celelalte efecte ale spaimei. *Este un vis,* se gândea ea. *Probabil că visez. Pentru că aşa ceva nu poate fi adevărat.*

— Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

Nimue şi-a făcut curaj şi abia a reuşit să articuleze, atât de emoţionată era.

— Această iapă… Această iapă se numeşte Babuşca. Pentru că toţi caii tăi se numesc aşa. Pentru că eşti Geralt din Rivia. Vrăjitorul Geralt din Rivia.

A privit-o îndelung. În tăcere.

Nimue tăcea şi ea, cu ochii aţintiţi în pământ.

— În ce an suntem?

— O mie trei sute… Fata şi-a ridică privirea uimită: O mie

trei sute şaptezeci şi trei după Renaştere.

— În acest caz, a spus bărbatul cu părul alb, trecându-şi mâna înmănuşată peste faţă, Geralt din Rivia nu mai trăieşte de mult. A murit acum o sută cinci ani. Dar cred că ar fi fericit dacă... S-ar bucura dacă ar afla că după o sută cinci ani oamenii îşi mai amintesc de el. Că îşi aduc aminte cine a fost. Că-şi amintesc chiar şi numele iepei sale. Da, cred că s-ar bucura... dacă ar putea afla. Haide. Te însoţesc.

Au înaintat în tăcere multă vreme. Nimue îşi muşca buza. Jenată, hotărâse să nu mai sufle o vorbă.

— În faţa noastră, a spus bărbatul cu părul alb, rupând tăcerea încordată, de la răscruce se desprinde un drum. Drumul către Dorian. Vei ajunge lesne acolo.

— Vrăjitorul Geralt nu este mort! a izbucnit Nimue. Tocmai a plecat, s-a dus în Ţara Mărilor. Dar se va întoarce... se va întoarce, pentru că aşa spune legenda.

— Legenda. Saga. Povestirea. Povestea şi basmul. Puteam să bag mâna-n foc, Nimue din satul Wyrwa, în drum spre şcoala de vrăjitoare de pe insula Thanedd. N-ai fi îndrăznit o expediţie atât de nebunească dacă n-ar fi fost legendele şi basmele cu care ai crescut. Dar acestea sunt doar basme, Nimue. Doar basme. Până acum te-ai îndepărtat prea tare de casă ca să nu înţelegi asta.

— Vrăjitorul se va întoarce de dincolo! s-a încăpăţânat fata. Se va întoarce pentru a-i ocroti pe oameni când Răul se va răspândi din nou. Atâta timp cât există întuneric, vom avea nevoie de vrăjitori. Şi întunericul încă există!

Geralt a tăcut mult timp, cu faţa într-o parte. În cele din urmă s-a întors spre ea. Şi a zâmbit.

— Întunericul încă există. În ciuda progreselor înregistrare, destinate, aşa cum ni s-a insuflat, să aducă lumină, să elimine ameninţările şi să alunge temerile. Până în prezent, progresele n-au avut prea mult succes în această privinţă. Până acum, progresele au încercat doar să ne convingă că întunericul nu este altceva decât o prejudecată care estompează lumina, că n-avem de ce să ne temem. Dar nu este adevărat. Avem de ce să ne temem.

Pentru că întunericul va exista întotdeauna, întotdeauna. Iar, în întuneric, Răul se va dezlănţui întotdeauna, întunericul va ascunde întotdeauna creaturi cu colţi şi gheare, crime şi sânge. Şi va fi întotdeauna nevoie de vrăjitori. Fie ca ei să apară mereu acolo unde este nevoie de ei. Acolo unde sunt chemaţi să ajute. Să fugă unde sunt chemaţi, cu spada în mână. Spada a cărei strălucire va străpunge întunericul, a cărei lumină va destrăma întunericul. Un basm frumos, nu-i aşa? Şi cu un final fericit, aşa cum se cuvine în toate basmele.

— Dar… s-a bâlbâit Nimue. Dar au trecut o sută de ani… Cum este posibil să… Cum este posibil?

— Anumite întrebări, a întrerupt-o el, continuând să zâmbească, nu sunt îngăduite unei viitoare adepte a Aretuzei, o şcoală în care se învaţă că nu există lucruri imposibile. Pentru că tot ceea ce este imposibil astăzi va deveni posibil mâine. Acest motto ar trebui inscripţionat deasupra intrării în instituţia care va fi în curând şcoala ta. Drum bun, Nimue. Aici ne despărţim.

— Dar… Nimue a simţit o uşurare bruscă şi a scos un torent de cuvinte: Dar aş vrea să ştiu… să aflu mai multe. Despre Yennefer, despre Ciri. Despre cum s-a încheiat cu adevărat această poveste. Am citit-o… cunosc legenda. Ştiu totul. Despre vrăjitori. Despre Kaer Morhen. Ştiu chiar şi numele tuturor Semnelor vrăjitorilor! Te rog, povesteşte-mi…

— Aici ne despărţim, a întrerupt-o el cu blândeţe. Ai în faţă drumul destinului tău. În faţa mea se deschide un alt drum. Povestea continuă, povestea nu se termină niciodată. În ceea ce priveşte Semnele… există unul pe care nu-l cunoşti. Numele lui este Somne. Uită-te la mâna mea.

Nimue s-a uitat.

— Iluzie, a spus cineva din depărtare. Totul este doar o iluzie.

— Bună, fată! Nu dormi, căci te vor jefui!

Ea a ridicat capul. S-a frecat la ochi şi a sărit în picioare.

— Am adormit? Dormeam?

— Şi încă cum! a izbucnit în râs o femeie voinică, aşezată pe capra unei căruţe. Buştean! Ca o femeie moartă! Am strigat la tine de două ori ca să te trezesc, iar tu, nimic. Eram deja pe punctul de a coborî din căruţă… Eşti singură? După ce te uiţi aşa în jur? Cauţi pe cineva?

— Un bărbat… cu părul alb… Era aici… Sau poate… nu mai ştiu…

— N-am văzut pe nimeni prin preajmă, a răspuns femeia.

Din spatele ei, de după o prelată, au apărut capetele a doi copii.

— Bag de seamă că ai pornit la drum. Femeia s-a uitat fix la desaga şi la toiagul lui Nimue: Eu merg la Dorian. Dacă vrei, te duc acolo. Dacă mergi şi tu într-acolo.

— Mulţumesc, i-a spus fata, urcându-se în căruţă. O mie de mulţumiri.

— Diiii! Hăis! a scuturat femeia frâiele. Atunci, să mergem! E mult mai lesne să călătoreşti într-o căruţă decât pe jos, nu-i aşa? Ah, pesemne că erai istovită dacă te-ai întins să dormi în mijlocul drumului. Ai dormit, îţi spun…

— Buştean, a completat Nimue oftând. Ştiu. Am obosit şi am adormit. Şi am avut…

— No? Ce? Ce-ai avut?

Nimue privi în jur. În spatele ei era pădurea neagră. În faţa ei, un drum mărginit de sălcii de-o parte şi de cealaltă. Drumul către destin.

Povestea continuă, se gândea ea. *Povestea nu se termină niciodată.*

— Am avut un vis ciudat.

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

ANDRZEJ SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VIII

ANOTIMPUL FURTUNILOR

Ecranizat de NETFLIX

Înainte să ajungă protectorul lui Ciri, copila destinului, Geralt din Rivia era deja un spadasin de legendă și unul dintre puținii muritori capabili să vâneze îngrozitorii monștri care bântuiau omenirea. Un mutant care putea omorî ființe supranaturale malefice. Pentru o sumă bună, firește.

Geralt folosește sigilii magice, poțiuni și armele cu care se mândrește orice vrăjitor: o sabie de oțel și una de argint. Numai că planurile îi sunt date peste cap și se trezește fără armele sale.

Iar fără ele nu se poate descurca, mai ales când vrăjitorii se țin numai de intrigi și se apropie anotimpul furtunilor…

„Precum China Miéville și Neil Gaiman, Sapkowski preia formule vechi și le transformă în ceva cu totul și cu totul nou."
Foundation

ARMADA powered by NEMIRA

Cover art:
© Didier Graffet / Bragelonne 2019

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-1260-0
virtual project
9 786064 312600